Tricia Levenseller

este autoarea seriei *Daughter of the Pirate King* și a romanelor *Warrior of the Wild*, *Umbrele care ne despart* și *Blade of Secrets*. Scrie romane YA high fantasy cu intrigi axate îndeosebi pe romantism și dragoste.

A crescut într-un oraș mic în Oregon, iar acum locuiește lângă Munții Stâncoși cu câinele ei Rosy, care o cam face pe șefa. Are o diplomă în litere și editare și este încântată că nu mai trebuie să citească vreodată un manual. Când nu citește sau scrie, Triciei îi place să facă puzzle-uri, să joace volei și să se uite la seriale în timp ce mănâncă floricele cu unt din belșug.

UMBRELE

CARE NE
TRICL DESPART .LER

UMBRELE CARE NE DESPART

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

YA COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *The Shadows Between Us*

Autor: Tricia Levenseller

THE SHADOWS BETWEEN US

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Levenseller, Tricia
Umbrele care ne despart / Tricia Levenseller; trad. din engleză de Simona Ştefana Stoica. – Bucureşti: Storia Books, 2021
ISBN 978–606–9072–29–5
I. Stoica, Simona Ştefana (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muram
REDACTOR: Ruxandra Tudor
CORECTORI: Rodica Creţu, Cristina Munteanu
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna
DTP: Dragoş Tudor

Pentru Becki

Nu mă pot gândi la nimeni care să merite mai mult
această poveste de dragoste dintre doi Viperini.
Mersi că ai fost prima care a citit-o!

E TARE SĂ NU ÎMBĂTRÂNEŞTI.
ÎMI PLACE SĂ RĂMÂN UN ARMĂSAR.
— Damon Salvatore,
Jurnalele vampirilor,
Sezonul 1, episodul 4

Capitolul 1

Nu au găsit niciodată trupul primului şi singurului băiat care mi-a frânt inima.

Şi nici nu o vor face.

L-am îngropat pe Hektor Galanis într-o groapă atât de adâncă, încât nici diavolii care cutreieră pământul nu au putut ajunge la el.

Visul meu era despre el, despre ziua în care mi-a spus că fusese distractiv, dar că o terminase cu mine. O altă fată îi atrăsese privirea. Nici nu-mi mai amintesc numele ei. În acel moment, nu mă puteam gândi decât la faptul că îi dăruisem totul lui Hektor: primul meu sărut, dragostea mea, corpul meu.

Şi, când i-am spus că îl iubesc, tot ce a avut de spus a fost „Mersi, dar cred că este timpul să ne despărţim”.

A mai avut şi alte lucruri de zis. Când i-am înfipt pumnalul în piept, cuvintele s-au revărsat din el aproape la fel de repede ca sângele.

Reacţia mea l-a luat prin surprindere. De altfel, şi pe mine. Abia mi-am amintit cum am înşfăcat pumnalul dăruit de tata la cea de-a cincisprezecea mea aniversare, de acum trei luni, unul cu mânerul bătut cu nestemate şi cu lama de un luciu argintiu, dar îmi amintesc că sângele lui Hektor se potrivea cu rubinele incrustate.

Îmi mai amintesc şi ce anume mi-a ajutat mintea, într-un final, să-mi prindă din urmă inima tulburată, care bătea cu putere: ultimul cuvânt rostit de buzele lui Hektor.

Alessandra.

Ultimul lui cuvânt a fost numele meu. Ultimul lui gând a fost despre mine.

Am câştigat.

Acea conştientizare pune acum stăpânire pe mine, aşa cum a făcut-o în urmă cu trei ani. Acel sentiment de justiţie, de pace.

Ridic braţele, întinzându-mă ca o pisică, după care mă rostogolesc în pat.

O pereche de ochi căprui se află la doar câţiva centimetri de ai mei.

— Pe toţi dracii, Myron, de ce te holbezi la mine? întreb.

Mă sărută apăsat pe umărul gol.

— Pentru că eşti frumoasă.

Stă întins pe o parte, cu capul sprijinit pe pumnul strâns. Cearşafurile îl acoperă de la brâu în jos. Este atât de înalt, că e de mirare cum are loc în patul meu. Bucle rebele îi acoperă fruntea, aşa că îşi dă capul pe spate, ca să şi le dea din ochi. Mirosul de lemn de santal şi sudoare se revarsă peste mine.

Ţin cearşafurile cu o mână deasupra pieptului în timp ce mă ridic în şezut.

— Noaptea trecută a fost distractiv, dar ar trebui să pleci. Astăzi am multe de făcut.

Myron se uită fix la pieptul meu şi îmi dau ochii peste cap.

— Poate din nou mai târziu? sugerez eu.

Ridică privirea spre mine, apoi ochii îi zboară iar, cu subînţeles, la pieptul meu.

Nu, stai. Nu la pieptul meu. La mâna care ţine cearşafurile în loc şi la greutatea suplimentară pe care o simt acum acolo.

Am un diamant pe deget. Este frumos, tăiat în formă de ou şi îngropat în aur. Când îmi înclin mâna

dintr-o parte în alta, licăreşte uşor în lumina dimineţii. Inelul este, de departe, cea mai scumpă bijuterie pe care mi-a dăruit-o vreodată.

— Alessandra Stathos, te iubesc. Vrei să fii soţia mea?

Râsul umple camera, iar Myron tresare. Îmi acopăr repede buzele cu mâna liberă.

— Ce-a fost în capul tău? spun o clipă mai târziu. Bineînţeles că nu.

Mă uit încă o dată la inelul superb. Cu acest cadou, Myron şi-a depăşit utilitatea. Dintr-un motiv necunoscut, iubiţii mei încetează să-mi mai ofere cadouri scumpe odată ce le refuz cererile în căsătorie.

Din păcate.

— Dar suntem atât de fericiţi împreună, spune el. Te voi preţui în fiecare zi. Îţi voi dărui tot ce meriţi. Te voi trata ca pe o prinţesă.

Of, dacă ar şti că ţintesc un rang puţin mai înalt de atât.

— Este o ofertă foarte generoasă, dar încă nu sunt pregătită să mă aşez la casa mea.

— Dar… m-ai primit în patul tău, se bâlbâie el.

Da, pe el şi pe alţi trei băieţi luna aceasta.

— Şi acum este timpul să te dai jos din el.

Mă pregătesc să fac la fel, când uşa camerei se deschide brusc.

Myron îngheaţă cu mâna întinsă spre mine, iar tatăl meu, Sergios Stathos, lordul Masis, priveşte în jos la ceea ce se poate întrezări din trupurile noastre goale.

— Pleacă, rosteşte el cu o voce înfricoşător de liniştită.

Tatăl meu este mai scund decât mine – eu am 1,70 metri –, dar are constituţia unui taur: gât gros, umeri largi şi ochi pătrunzători, care îţi străpung sufletul.

Myron încearcă să plece înfăşurat în cearşafuri, dar eu le-am prins cu fermitate în jurul meu. Pentru că nu reuşeşte să mi le smulgă, se apleacă să-şi ia pantalonii.

— Pleacă acum, îi ordonă tata.

— Dar…

— Fă cum îţi spun, altfel te voi biciui!

Myron e picioare. Oarecum. Se cocoşează de parcă şi-ar putea ascunde statura impunătoare. Parcurge jumătate din distanţa până la uşă, apoi se întoarce:

— Inelul meu?

— Sunt sigură că îţi doreşti să-l păstrez. Ca să îmi pot aminti de timpul petrecut împreună.

Myron se strâmbă. Are un picior îndreptat spre uşă şi celălalt, spre mine.

Tata mârâie.

Myron nu ştie cum să fugă mai repede şi aproape că se împiedică de cizmele tatălui meu când se năpusteşte afară din cameră. Odată plecat, tata se întoarce spre mine.

— Îmi este greu să-ţi găsesc un soţ potrivit în condiţiile în care te găsesc cu un nou tovarăş de pat în fiecare noapte.

— Nu fi ridicol, tată. Aceasta a fost a cincea noapte a lui Myron.

— Alessandra! Trebuie să încetezi cu asta. A sosit vremea să te maturizezi. Să te aşezi la casa ta.

— Să înţeleg că şi-a găsit soţ Chrysantha?

Tata ştie foarte bine că legea îmi interzice să mă căsătoresc înaintea surorii mele mai mari. Există o

ordine a lucrurilor. Tata se îndreaptă cu paşi hotărâţi spre pat.

— Regele Umbrelor a trimis de la palat mai multe femei singure, printre care se număra şi Chrysantha. Am sperat că sora ta îi va atrage atenţia, fiind o aşa frumuseţe rară.

Oh, da. Chrysantha este o frumuseţe rară. Şi proastă ca noaptea.

— Dar nu a fost să fie, concluzionează tata.

— Este disponibil Myron, spun eu.

Tata mă aţinteşte cu o privire furioasă.

— Nu se va căsători cu Myron. Chrysantha va fi ducesă. Am făcut deja aranjamentele necesare cu ducele de Pholios. Este un bărbat matur, care îşi doreşte o fată drăguţă la braţ. Totul este bătut în cuie. Asta înseamnă că este rândul tău.

În sfârşit.

— Brusc te interesează viitorul meu? întreb, doar ca să pun beţe-n roate.

— Întotdeauna am avut în vedere binele tău.

O minciună desăvârşită. Singurele dăţi în care tata se oboseşte să se gândească la mine este când mă prinde făcând ceva ce crede că nu se cade. Chrysantha a fost principala sa preocupare de când mă ştiu.

— Îl voi aborda pe contele de Oricos pentru a discuta despre căsătoria dintre tine şi fiul său, care va moşteni totul într-o zi, continuă tata. Cred că se va întâmpla cât de curând, având în vedere starea precară de sănătate a lui Aterxes. Asta ar trebui să te facă fericită.

— Nu mă face fericită.

— Cu siguranţă nu vei rămâne problema mea pentru totdeauna!

— Cât de înduioşător, tată, dar am pus ochii pe un alt bărbat.

— Şi cine ar fi acesta?

Mă ridic, trăgând cearşaful în sus cu mine, apoi îl bag pe sub braţe.

— Regele Umbrelor, desigur.

Tata râde în hohote.

— Mă îndoiesc. Cu reputaţia ta, va fi un miracol să pot convinge fiul oricărui nobil să te ia de soţie.

— Reputaţia mea nu este cunoscută de nimeni, cu excepţia celor pe care îi priveşte direct.

— Bărbaţii nu păstrează aventurile din dormitor pentru ei înşişi.

— O fac, când este vorba despre mine, spun zâmbind.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu sunt proastă, tată. Îi am cu ceva la mână pe toţi bărbaţii care au văzut interiorul acestei camere. Myron are o problemă nefericită cu jocurile de noroc. A pierdut o bijuterie de familie la un joc de cărţi. A dat vina pentru pierderea pandantivului pe un servitor care a fost biciuit şi dat afară. Tatăl său nu ar fi fericit să afle despre asta. Şi Damon? Se întâmplă să ştiu că face parte dintr-un grup de contrabandişti care importă arme ilegale în oraş. Ar fi trimis la închisoare dacă ar şti cineva adevărul. Şi să nu-l uităm pe Nestor, care are o predilecţie aparte pentru opiul pur. Aş putea continua să-mi numesc toţi iubiţii, dar ai prins ideea.

Deşi chipul nu-l trădează, umerii tatei se detensionează uşor.

— Dar cu ce gentilomi distinşi alegi să-ţi petreci timpul, draga mea.

— Concluzia, tată, este că ştiu ce fac. Şi voi continua să fac orice îmi doresc, pentru că îmi sunt

propria stăpână. Cât despre tine, tu mă vei trimite la palat cu următorul grup de femei care urmează să-l văd pe rege, pentru că, dacă există un lucru la care mă pricep, acela este să-i determin pe bărbaţi să mă ceară în căsătorie.

Flutur diamantul strălucitor de pe deget în direcţia lui.

Ochii tatei se îngustează.

— De cât timp plănuieşti asta?

— De câţiva ani.

— Nu ai spus nimic când am trimis-o pe Chrysantha la palat.

— Tată, Chrysantha nu ar putea atrage nici atenţia unui câine turbat. În plus, frumuseţea nu este îndeajuns pentru a-i trezi interesul Regelui Umbrelor. Femei frumoase defilează în faţa lui tot anul. Trimite-mă pe mine. Voi obţine un palat pentru noi toţi, închei eu.

Tăcerea pune stăpânire pe cameră preţ de un minut.

— Vei avea nevoie de rochii noi, spune tata, în cele din urmă, şi voi primi preţul miresei pentru sora ta abia peste câteva săptămâni. Nu va fi suficient timp.

Scot inelul de pe deget şi mă uit în jos la el, fixându-l cu afecţiune. De ce crede că mi-am luat atât de mulţi iubiţi? Sunt distractivi, cu siguranţă, dar cel mai important este că îmi vor finanţa şederea la palat.

Ridic inelul astfel încât tata să-l poată vedea.

— Mai sunt destule bijuterii care aşteaptă să servească unui scop mai înalt.

*

Cusutul a fost întotdeauna o pasiune pentru mine, dar îmi este imposibil să lucrez într-un timp atât de scurt toate hainele noi de care este nevoie pentru planurile pe care le am. Lucrez cu croitoreasa mea preferată, creez modele şi comand zece ţinute noi de zi, cinci rochii de seară şi trei cămăşi de noapte potrivit de indecente (deşi pe acestea le croiesc singură – Eudora nu trebuie să ştie cum intenţionez să-mi petrec nopţile).

Tata nu ia parte la întocmirea planurilor, deoarece este mult prea ocupat cu contabilul său, fiind îngrijorat din pricina moşiei. E falit şi încearcă cu disperare să ascundă acest lucru. Vina nu-i aparţine. Tata este destul de competent, însă pământul nu mai produce la fel cum o făcea odată. În urmă cu câţiva ani, boala s-a furişat pe moşie şi a ucis majoritatea animalelor, iar acum recoltele sunt din ce în ce mai sărace în fiecare an. O fântână a secat deja şi tot mai mulţi arendaşi pleacă.

Moşia Masis ameninţă să devină istorie, astfel că tata trebuie să obţină preţuri de mireasă decente pentru mine şi sora mea, ca să menţină terenurile în funcţiune.

Deşi sunt conştientă de situaţie, nici măcar nu m-am obosit să-mi fac griji. Toţi iubiţii mei simt nevoia să-mi ofere lucruri frumoase. Lucruri foarte scumpe. A fost un joc distractiv. Să le aflu secretele. Să-i seduc. Să-i conving să-mi ofere nenumărate cadouri.

Dar sinceră să fiu…

M-am plictisit.

Am un joc nou în minte.

Îl voi curta pe rege.

Bănuiesc că nu va trece mai mult de o lună înainte ca el să se îndrăgostească nebuneşte de mine. Iar când îmi va cere mâna, voi spune *da* prima oară.

Ce se va întâmpla după ce căsătoria va fi oficială şi consumată?

Îl voi ucide pe Regele Umbrelor şi îi voi lua regatul.

Numai că, de data asta, nu va trebui să îngrop cadavrul. Voi găsi un ţap ispăşitor convenabil şi voi face aşa încât regele să fie descoperit întâmplător. Lumea va trebui să ştie că eu sunt ultimul membru al familiei regale rămas în viaţă.

Regina lor.

Capitolul 2

Tata coboară primul din trăsură şi îmi întinde braţul. Îl apuc cu o mână înmănuşată, îmi ridic cu cealaltă fusta croită dintr-o ţesătură groasă şi cobor treptele.

Palatul este o clădire grandioasă, vopsită complet în negru. Are o înfăţişare de-a dreptul gotică, cu creaturi înaripate care tronează deasupra coloanelor. Văd turnuri rotunde, care se înalţă în laterale şi care au acoperişuri cu ţigle, un stil arhitectural recent.

Întregul palat este construit aproape de vârful unui munte, cea mai mare parte a oraşului şerpuind în jos. Regele Umbrelor este un cuceritor măreţ, răspândindu-şi încet influenţa în toată lumea, o imagine în oglindă a tatălui său. Din moment ce regatele vecine încearcă din când în când să riposteze, un oraş bine protejat este esenţial; se spune că marele palat nu poate fi cucerit. Gărzile patrulează prin împrejurimi cu puşti aruncate peste umeri, un alt mijloc de intimidare adresat duşmanilor noştri.

— Nu sunt sigur că negru a fost cea mai bună alegere, îmi spune tata în timp ce mă conduce pe treptele care duc la intrarea principală. Toată lumea ştie că verde este culoarea preferată a regelui.

— Fiecare fată care va fi prezentă va purta verde. Scopul este să ieşi în evidenţă, tată. Nu să te integrezi în mulţime.

— Cred totuşi că s-ar putea să fi exagerat.

Mă îndoiesc. Odată ce regele a cucerit Pegai, unele dintre doamnele de la curte au încercat stilul Pegain, cu pantaloni largi şi cu tivuri împodobite cu bijuterii, întrezărite sub o bluză mulată. După o vreme, stilul a dispărut, fiind mult prea diferit pentru ca doamnele să se poată adapta.

Am creat o combinaţie între stilul Pegain şi stilul nostru Naxosian, cu fuste croite din materiale groase. Port o fustă lungă până la podea, cu o crăpătură pe mijloc care lasă la vedere o pereche de pantaloni strâmţi. Cizmele cu toc mă înalţă câţiva centimetri. Bluza este cu mânecă scurtă, dar port mănuşi atât de lungi, că se suprapun peste acestea. Este legată la spate, sub fustă, iar decolteul se opreşte foarte aproape de claviculă. O ţinută modestă, dar nu tocmai respectabilă.

Un pandantiv în formă de trandafir negru este prins de chokerul pe care îl am la gât. Cercei asortaţi îmi atârnă de lobii urechilor, iar părul este prins pe jumătate, într-un coc din şuviţe răsucite.

— Presupun că ai un plan, odată ce eşti prezentată regelui! îmi spune tata. Va întâmpina la podium fiecare doamnă în parte. Abia dacă s-a uitat la Chrysantha când i-a venit rândul. Regele Umbrelor nu coboară niciodată treptele pentru a interacţiona cu petrecăreţii. Nici măcar nu invită pe cineva la dans.

— Bineînţeles că am un plan, îi răspund.

Doar nu intri în luptă nepregătit.

— Ai de gând să-mi împărtăşeşti acest plan?

— Nu ai niciun rol de jucat. Nu trebuie să ştii.

Muşchii braţului i se încordează uşor.

— Dar aş putea să intervin. Să te ajut. Nu eşti singura care vrea să reuşeşti.

Mă opresc în capul scărilor.

— Ai mai sedus vreodată un bărbat?

Obrajii lui tata se înroşesc.

— Bineînţeles că nu!

— Atunci nu văd de ce aş avea nevoie să faci parte în vreun fel din planul meu. Te asigur, tată, că, dacă există vreo modalitate prin care te-ai putea dovedi util, îţi spun. Deocamdată, mă descurc.

Continuăm drumul la pas. Uşierul ne salută înclinându-şi uşor capul când trecem pe lângă el, iar tată mă îndrumă spre sala de bal.

Dar nu ne putem apropia la nici treizeci de metri de încăpere, pentru că vedem o coadă de verde care se întinde până la peretele îndepărtat. Aproape o sută de fete sporovăiesc cu familiile lor sau între ele, toate aşteptând să fie prezentate regelui. Sunt sigură că nu pot fi toate eligibile pentru măritiş, mai ales că multe par surorile mai mici ale doamnelor mai în vârstă care stau la coadă. Totuşi dacă regele arată vreun interes pentru cele mai tinere, sunt convinsă că taţii lor le vor *pune* la dispoziţia acestuia.

Tata încearcă să mă ducă spre capătul şirului de fete guralive şi, deşi pare să se micşoreze într-un ritm oarecum rapid, pur şi simplu nu e îndeajuns.

— Nu, nu aşteptăm la rând, îi spun.

— Aceasta este singura cale de a fi prezentată regelui.

— Să mergem mai întâi în sala de bal.

— Acolo te vei pierde în mulţime. Asta nu-i va atrage atenţia.

Pufăi pe nas, apoi mă întorc spre tata:

— Dacă nu poţi face aşa cum ţi se spune, atunci pleacă. Ţine minte, tată, că toată tutela ta cu Chrysantha a fost o pierdere de vreme. Metoda ta nu dă roade. Eu mă ocup de acest plan şi îl voi executa după cum cred eu de cuviinţă. Nu ne va ajuta cu nimic să ne certăm odată ce intrăm la petrecere, aşa că ia acum o decizie.

Buzele tatei se lungesc într-o linie subţire. Nu-i place să i se spună ce să facă, cu atât mai puţin dacă este vorba despre mine, cel mai mic copil al său. Poate că, dacă mama ar mai fi în viaţă, s-ar arăta mai blând şi mai înţelegător, dar boala a răpit-o când aveam 11 ani.

Într-un final, tata înclină din cap şi întinde mâna liberă în faţa noastră, o invitaţie prin care mă îndeamnă să o iau înainte.

Nu ezit.

Muzica jovială a unei orchestre se revarsă prin două uşi deschise aflate în capătul îndepărtat al coridorului. Cu toate acestea, par să fie folosite îndeosebi pentru plecarea de la petrecere. Văd fete cu batiste lipite de nas pentru a-şi înăbuşi smiorcăielile şi mamele furioase, care le ceartă, cum dau buzna pe coridor şi se retrag în grabă.

Oare regele a respins public femeile care au venit să-i fie prezentate? Îndrăzneala lui mă face să zâmbesc. Aş proceda exact la fel dacă aş fi în poziţia lui.

Trec cu tata pe lângă mai mulţi nobili care pleacă, apoi suntem în sfârşit prinşi în vâltoarea petrecerii.

Cupluri alunecă pe ringul de dans. Gentilomii beau vin din pocale, iar mamele bârfesc între ele de pe margine. Grupuri de fete chicotesc, cu feţele ascunse în spatele evantaielor sau al şalurilor, şi se uită în sus la podium.

La Regele Umbrelor.

Nu l-am văzut niciodată în persoană, iar acum sunt liberă să-l observ oricât de mult îmi doresc, ascunsă momentan de ceilalţi invitaţi.

Se pare că îşi merită cu prisosinţă numele, fiind o confirmare a zvonurilor pe care le-am auzit. Tentacule de umbre îi înconjoară întregul trup ca o aură. Se răsucesc ca şi cum ar fi vii, mângâindu-i pielea, şi se dizolvă în neant înainte să reapară din nou.

Este fascinant de privit.

Se spune că Regele Umbrelor posedă un fel de putere, dar nimeni nu ştie despre ce este vorba. Unii afirmă că le poate comanda umbrelor să-i îndeplinească orice poruncă, că le poate folosi ca să ucidă – ca să-şi sufoce inamicii şi să-i lase fără viaţă. Alţii, că sunt un scut. Că nicio lamă nu-i poate străpunge pielea. Şi unii chiar afirmă că umbrele îi vorbesc, şoptindu-i gândurile celor din jur.

Sper din tot sufletul că ultimul zvon nu este adevărat.

Soarta nu va fi de partea mea, nu şi dacă ştie ce i-am rezervat după noaptea nunţii.

Odată ce mă obişnuiesc cu aura făurită din umbre, sunt capabilă să întrezăresc şi alte trăsături distinctive. Are părul la fel de negru ca umbrele care-l înconjoară. Este tăiat scurt în lateral, dar cel din creştetul capului are puţin volum şi este răsfirat într-o parte. Sprâncene stufoase îi umbresc ochii. Are linia mandibulei atât de

ascuţită încât ar putea tăia sticla, şi o barbă nerasă de câteva zile. Nasul drept şi buzele pline…

Este cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată, chiar şi când trăsăturile îi oscilează undeva între plictiseală şi iritare.

Seducerea regelui se va dovedi, într-adevăr, o sarcină foarte plăcută.

Pe măsură ce ochii îmi alunecă pe hainele sale, constat că ne asortăm. În timp ce toate rochiile din jurul nostru variază de la mentă la azuriu şi apoi la măsliniu, noi suntem înveşmântaţi în negru din cap până-n picioare. Regele poartă pantaloni eleganţi. O cămaşă neagră, cravată, vestă şi o mantie. Nasturi strălucitori de argint îi ornează jiletca. În partea stângă, un lanţ îi atârnă de la umăr până la un buzunar aflat deasupra pieptului – sunt sigură că e de la un ceas. Mănuşi negre din piele îi acoperă mâinile pe care le ţine aşezate pe braţele scaunului. O rapieră[1] în teacă stă proptită de tron; sunt convinsă că este pentru decor, nu pentru întrebuinţare.

Deşi nu se oboseşte să poarte coroană, nu există nicio îndoială cu privire la poziţia pe care o deţine.

— E atât de impresionant, spun eu într-un final.

Şi de tânăr. Ştiu că a fost încoronat în urmă cu doar un an, dar nu poate fi mult mai în vârstă decât mine.

— Dacă vrei să te apropii de rege, nu uita că nu ai voie să ajungi la mai puţin de cinci paşi de el.

Da, cunosc legea. Nimeni nu are voie să-l atingă pe rege. O astfel de faptă se pedepseşte cu moartea.

Oh, Regele Umbrelor este un mister fascinant, pe care abia aştept să-l elucidez.

---

1 Spadă cu lama fină şi lungă, folosită în dueluri (n.t.).

— Tată, dansează cu mine.

Pentru că şi-a învăţat lecţia, îmi pune o mână pe talie şi mă conduce fără ezitare într-un dans Naxosian lent. Ne învârtim de-a lungul marginii ringului de dans, dar îi poruncesc să se îndrepte mai aproape de centru.

În stânga noastră, doi gentilomi dansează împreună. Cel înalt îl roteşte pe cel scund cu o mişcare perfectă. În dreapta noastră, un bărbat şi o femeie se mişcă fulgerător şi indecent de aproape unul de celălalt, iar eu îi felicit în tăcere. Rebela din mine adoră să ignore normele decenţei şi să condamne regulile severe de etichetă.

După un minut, remarc câţiva bărbaţi care se uită peste capetele partenerelor de dans, ca să-mi arunce o privire. Ţinuta mea neagră îşi îndeplineşte cu desăvârşire rolul.

Dar cred că atenţia acordată se datorează îndeosebi faptului că port pantaloni, ceea ce este o raritate în sală. Majoritatea bărbaţilor nu sunt obişnuiţi cu stilul. În plus am optat pentru o pereche strâmtă, care-mi scoate seducător în evidenţă formele.

— Oamenii se holbează, spune tata.

— Asta e ideea, nu-i aşa?

Îmi imaginez cum trebuie să arate scena de sus, de pe podium – centrul negru al unei margarete în mijlocul petalelor de salvie.

Din ce în ce mai multe fete părăsesc sala de bal după ce sunt prezentate. Sper că acea coadă se va termina în curând. Nu pot fi *atât* de multe fete cu sânge nobil.

O senzaţie bruscă de căldură îmi mângâie gâtul şi se răspândeşte până la degetele de la picioare. Sunt urmărită.

— Spune-mi, tată, am reuşit să atragem atenţia regelui? Tata aruncă pe furiş o privire spre tron. Ochii i se măresc.

— Cred că da.

— Excelent. Continuă să dansezi.

— Dar…

— Tată, îl opresc eu.

Îmi iau libertatea de a mă pierde pe ring, subjugată de paşi. Îmi place atât de mult să dansez. Îmi place felul în care trupul îmi devine uşor şi fluid când trec de la o mişcare la alta, modul în care piruetele îmi aruncă părul peste umeri sau în care fusta mi se învârte în jurul picioarelor.

Când melodia se apropie de sfârşit, întreb:

— Câte femei au rămas la coadă?

— Zece.

Melodia se termină, iar orchestra o începe deja pe următoarea.

— Oare ar trebui să…? începe tata.

— Mor de sete. Să mergem la mese să bem ceva.

— Dar…

După ce îi arunc o privire furioasă, mă ia din nou de braţ şi mă conduce până la o masă încărcată cu pahare pline cu o licoare roşie şi cu porţii minuscule de mâncare, dispuse pe tăvi.

Aleg un pahar şi, ţinându-l cu degetele de piciorul lung, îl aduc la buze.

— Lord Masis, rosteşte o voce veselă din cealaltă parte a mesei înguste.

Ridic privirea. În faţa noastră stă un nobil cu păr auriu, mai în vârstă decât mine. Probabil că are în jur de 30 de ani. Chipul lui este în continuare tânăr şi are umerii mult mai laţi decât bărbaţii cu care obişnuiesc să mă distrez.

— Lord Eliades! îl salută tata, uitându-mă pentru o clipă. Pe unde ai umblat? Nu te-am mai văzut la club de săptămâni.

Nu am nici cea mai vagă idee la ce club se referă, dar presupun că ar fi trebuit să ştiu că tata nu-şi petrecea serile la o amantă.

Nu a uitat-o niciodată pe mama.

Întinde un braţ pentru a da mâna cu Eliades şi observ că gentilomul mai tânăr are bătături pe palma dreaptă. Cât de neobişnuit pentru un lord. După ce observ muşchii clar vizibili prin pantalonii eleganţi, îl consider un călăreţ desăvârşit.

— Din păcate, moşiile au avut nevoie de atenţia mea deplină în tot acest timp îndelungat. Am fost nevoit să…

Deja plictisită de conversaţie, nu-mi bat capul să ascult în continuare. În schimb mă răsucesc pe călcâie pentru a-i analiza atent pe cei care dansează. Un gentilom îşi calcă partenera în timpul unei piruete, pentru că are ochii aţintiţi la picioarele mele.

— Au! protestează ea.

Zâmbesc, lăsând capul în jos, spre pahar, şi mai iau o înghiţitură, atentă ca ochii să nu-mi fugă cumva la tron. Jur că încă mai simt o rază de căldură săgetându-mă din acea direcţie.

— Iartă-mi lipsa de maniere! exclamă tare tata dintr-odată. Orrin, aceasta este fiica mea Alessandra. Acum, că Chrysantha este logodită, îi permit să vină la palat.

Înăbuş un mormăit, apoi mă întorc. Presupun că nu poate decât să mă ajute să fiu văzută interacţionând cu alţi invitaţi şi să par complet dezinteresată de rege. Pe de altă parte, sunt convinsă că oricare dintre prietenii tatălui meu nu poate fi decât intolerabil.

Apuc fusta cu mâna liberă şi fac o reverenţă:

— Încântată.

Ochii lui Eliades scânteiază, după care băiatul face o plecăciune.

— Este la fel de frumoasă ca sora ei mai mare. Oare şi temperamentul îi este la fel de plăcut?

Până să apuce tata să încropească un răspuns la acea întrebare, Eliades adaugă:

— Încă sunt supărat că nu mi-ai oferit mâna Chrysanthei. Banii mei sunt la fel de buni ca ai unui duce!

— Eşti conte, aşa că sunt sigur că înţelegi că a trebuit să-i dau cel mai bun titlu oferit. Oricât de mult apreciez prietenia noastră, draga mea Chrysantha…

Închid ochii strâns. Chrysantha este ultimul nume care vreau să se afle pe buzele tuturor. Noaptea asta este despre *mine.*

— Tată, începe un alt dans.

Pun paharul gol pe masă şi îl trag de braţ.

Amintindu-şi scopul prezenţei noastre în acest loc, tată inventează o scuză şi mă strecoară în rând cu ceilalţi dansatori încerc să-mi ascund mânia. Chiar dacă suntem la o petrecere la care Chrysantha este absentă, chiar dacă tata este hotărât să mă ajute să-i atrag atenţia regelui, nu se poate abţine să nu vorbească despre preferata lui. Fiica lui care arată ca mama şi care îi moşteneşte comportamentul blând.

— Coada a dispărut, spune tata în timp ce facem primii paşi, concentrându-se acum la rege.

— Doar continuă să dansezi. Nu te mai uita la rege.

— Dar ne urmăreşte.

— Ignoră-l.

Cu coada ochiului îl surprind pe rege mişcându-se agitat pe tron, de parcă şi-ar fi dat seama că a stat în aceeaşi poziţie prea mult timp, pentru că a fost distras.

Distras de mine.

Un gând care îmi tempereazã furia. Acest dans este mai rapid şi necesită mai multă îndemânare şi concentrare. Pe măsură ce chipul tatei se estompează în faţa mea, reuşesc să uit cu totul de rege. Nu mai există nimic altceva în afara ritmului alert, care pulsează concomitent cu bătăile inimii mele, şi senzaţia picioarelor care îmi alunecă graţios pe podea.

Înainte ca melodia să se sfârşească, muzica se întrerupe brusc. Cuplurile din jurul nostru se îndepărtează iute, iar tata opreşte subit dansul.

Regele se apropie cu umbrele şerpuind în urma sa în timp ce se deplasează. Încerc să-mi recapăt răsuflarea de la dansul energic, dar tata mă ia de braţ şi se întoarce pentru a-l întâmpina pe suveranul nostru.

— Maiestatea Voastră, îl salută el, înclinându-se.

Fac o reverenţă odată cu tata.

— Lord Masis, spune regele cu un semn din cap. Nu cred că am făcut cunoştinţă cu partenera ta de dans.

Îmi menţin ochii la dreapta regelui. Deşi nu-l pot vedea, îl simt măsurându-mă din cap până-n picioare. Mă urmăreşte de cel puţin cincisprezece minute, dar acum mă observă îndeaproape, fără să se grăbească.

— Iertaţi-mă, sire, glăsuieşte tata. Permiteţi-mi să v-o prezint pe cea de-a doua mea născută, lady Alessandra Stathos.

Regele înclină capul.

— Nu ai stat la coadă alături de celelalte doamne, lady Stathos. Să înţeleg că ringul de dans este mai interesant decât mine?

Are o voce profundă, baritonală; nu tocmai liniştitoare, dar puternică.

Suprimând un zâmbet, permit ochilor noştri să se întâlnească prima oară. Un fior delicios de electrizant îmi străbate întregul trup când ni se întâlnesc privirile.

Ochii lui sunt azurii ca marea, evocând valuri spulberate de ţărm şi vânturi violente. Există ceva periculos în adâncul lor, ceva incitant şi chiar atunci îmi dau seama că va fi o sarcină dificilă să mă prefac dezinteresată.

Când reuşesc în cele din urmă să-mi desprind privirea, o las să coboare şi îl cercetez lent pe rege. El mă urmăreşte cu atenţie, iar eu îl analizez de la vârfurile părului negru până la cizmele strălucitoare.

— Da, trag eu concluzia.

Tata expiră, lăsând să-i scape un ţipăt ascuţit, cutremurător.

Dar Regele Umbrelor scoate un singur hohot de râs jos.

— Am văzut doamne părăsind balul în lacrimi, continui eu. Părea că a vorbi cu Maiestatea Voastră era un mod sigur de a fi dat afară. Nu aveam să permit ca asta să se întâmple înainte să mă alătur dansului.

— Oare dansul te interesează cu adevărat? Sau pur şi simplu cauţi să atragi atenţia asupra – aruncă o privire rapidă la picioarele mele – rochiei tale?

— Râdeţi de ţinuta mea? Am creat-o chiar eu.

— Dimpotrivă, îmi place foarte mult.

O urmă de amuzament ameninţă să-i arcuiască colţurile buzelor. Cred că ar putea fi din cauza mea şi nu îmi place deloc asta.

— Daţi-mi măsurile dumneavoastră şi vă pot face una şi Maiestăţii Voastre.

Un alt rânjet apare pe buzele regelui şi nu pot să nu observ că devine cu atât mai chipeş.

— Dansează cu mine, spune el.

Tata rămâne atât de nemişcat, încât ai putea crede că a fost transformat în piatră.

— Este un ordin sau o rugăminte? Am înţeles că spânzuraţi fetele care se apropie prea mult de dumneavoastră.

— Nu le spânzur. Fetelor respective li se cere să părăsească petrecerea. Atât timp cât păstrezi distanţa, nu voi cere să fii înlăturată şi tu.

Totuşi încă nu sunt pregătită să accept.

— Oare poate fi distractiv un dans în care nu-ţi poţi atinge partenerul?

— Acceptă invitaţia mea şi vei afla.

Capitolul 3

Ringul de dans se eliberează şi rămânem doar eu şi regele. Orchestra începe o melodie nouă, una numai pentru noi.

Cu ochii aţintiţi asupra mea, regele face un pas în faţă, iar eu, unul în spate, o mişcare perfect sincronizată cu a sa, urmându-i exemplul. În loc să aibă o coregrafie fixă, uşor de respectat, acest stil de dans se bazează mai mult pe improvizaţie şi mă tot întreb dacă nu cumva este un test la care mă supune regele, ca să vadă dacă pot ţine pasul. Când alunecă în lateral, îl urmez, reproducând mişcarea întocmai îşi ţine braţele încrucişate la spate, dar dansul nu ar trebui să fie atât de rigid, aşa că eu le las pe ale mele să se mişte odată cu mine.

La început, este dificil să nu fii distras de tentaculele negre care valsează în jurul lui. Umbrele

sunt atât de neobişnuite, atât de fascinante. Oare ce s-ar întâmpla dacă aş întinde mâna spre una dintre ele? S-ar ondula în jurul degetului meu? S-ar disipa la atingerea mea? M-aş simţi ca şi cum aş plonja în ceaţă?

Revin cu picioarele pe pământ când Regele Umbrelor îmi întinde o mână. Ştiu că nu am voie să-l ating, aşa că mă învârt pentru el şi-mi las fusta să se ridice de la podea şi să lase la vedere mai mult din pantalonii strâmţi de dedesubt. Închid ochii şi mă pierd în mişcare.

Ritmul se intensifică, la fel şi mişcările regelui. Pare mai degrabă că le simt, decât că le văd. Dansul devine ameţitor şi frenetic, aproape ca şi cum s-ar ascunde o anume disperare în muzica însăşi. Pe măsură ce melodia devine tot mai antrenantă şi ochii regelui îi sfredelesc pe ai mei, mă simt de parcă ar încerca să-mi comunice ceva doar prin intermediul dansului.

Văd doar ochii aceia verzi, simt doar podeaua de sub picioare. Pierd complet orice noţiune legată de timp şi de scop.

Când muzica se opreşte pe neaşteptate, las capul pe spate, iar Regele Umbrelor înclină o mână înmănuşată spre mine, ca şi când m-ar mângâia.

Cu răsuflarea întretăiată, mă uit în sus, fix şi intens, în două vârtejuri de verde-smarald. Ne îndreptăm trupurile câteva secunde mai târziu.

Când îşi desprinde în cele din urmă privirea de mine, regele ridică vocea ca să fie auzit de toţi.

— Petrecerea a ţinut suficient pentru o noapte.

Şi, fără niciun cuvânt în plus, se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă cu paşi mari spre uşa sălii de bal, luându-şi spada în drum spre ieşire.

Mă holbez la locul prin care a dispărut într-o tăcere mormântală.

În următoarea clipă, slujitori cu peruci ridicole îi uşuiesc pe toţi afară din încăpere. Tata mă apucă de braţ şi îi urmez în linişte.

Ce s-a întâmplat?

Am crezut că dansul a fost perfect. Nu l-am atins. Nu m-am apropiat prea mult.

Regele, care nu a mai dansat în public cu nimeni de la încoronare, m-a invitat pe *mine* la dans.

Şi apoi a plecat fără să mai rostească nici măcar un singur cuvânt.

Bărbaţii nu mă resping. Niciunul nu a mai făcut-o de la Hektor. Simt cum nările îmi freamătă şi faţa mi se încălzeşte.

— A fost o încercare curajoasă, spune tata în timp ce mă ridică în trăsură. Până şi zeii ştiu că ai obţinut mai mult decât orice altă femeie. Nu doar că Maiestatea Sa te-a învrednicit cu o privire, ci te-a invitat şi la dans. Îşi va aminti de tine. Poate că planul tău încă nu s-a sfârşit.

Trăsura se mişcă lent, oprindu-se şi zguduindu-se la intervale scurte, pentru că traficul începe să se fluidizeze odată cu plecarea de la palat a celorlalţi invitaţi.

— Numai puţin! strigă o voce.

Trăsura se opreşte din nou subit, iar capul unui bărbat apare în dreptul ferestrei deschise. Un servitor de la palat, judecând după haine.

— Lady Stathos? întreabă el.

— Eu sunt.

Strecoară un braţ în trăsură şi îmi înmânează un plic negru. Nu pleacă după ce îl iau, ci aşteaptă cu răbdare să-l deschid.

Iartă-mă, lady Stathos, dar m-am răzgândit. Nu-mi doresc încă să pleci. Eşti mult prea interesantă. Vrei să te alături curţii mele? Consideră asta o invitaţie, nu o poruncă. Omul meu va aştepta să citeşti acest bilet, în eventualitatea unui consimțământ.

— KM

Mă uit uimită la semnătură. Ar putea fi iniţialele adevărate ale regelui? Presupun că nu ar fi trebuit să mă aştept să semneze *RU.* Până la urmă, *Regele Umbrelor* nu este numele său.

Euforia goneşte prin mine când îmi dau seama ce înseamnă asta.

— Ce este? întreabă tata.

— Regele îmi cere să rămân la curte.

— Atunci de ce naiba mai stăm în trăsură?

Mă întorc spre servitor.

— Voi accepta invitaţia Maiestăţii Sale.

— Foarte bine, domnişoară.

Îmi deschide uşa trăsurii, dar o închide înainte ca tata să poată coborî treptele.

— Mă tem că invitaţia îi este adresată doar domnişoarei, lordul meu. Sunteţi liber să vă întoarceţi acasă.

Şi, înainte ca tata să poată rosti un cuvânt în semn de protest, servitorul mă conduce înapoi spre palat.

*

Nu intrăm pe uşile principale. În schimb, sunt îndrumată spre o intrare laterală, una care pare a fi folosită doar de servitori.

Într-adevăr, spălătorese curioase şi lucrători la bucătărie se holbează la mine în timp ce sunt condusă de-a lungul unor coridoare lungi, cu covoare negre, pe lângă candelabre în formă de liane spinoase şi prin uşi încadrate de vaze pictate cu armăsari şi vulturi.

Oare regele încearcă să mă ascundă? Sau poate pur şi simplu nu vrea să atragă atenţia asupra sosirii mele mai permanente?

Într-un final, servitorul mă lasă în faţa unei uşi. Scotoceşte în haină după o cheie şi îmi dă drumul înăuntru.

Camera este mai grandioasă decât orice altă încăpere în care am stat vreodată, cu draperii groase, care blochează lumina, cu mobilier din lemn decorat cu trandafiri deosebiţi, minuţios sculptaţi, şi perne din cel mai moale şi mai fin puf, dar sunt convinsă că nici măcar nu se compară cu felul în care ar arăta camera unei regine.

O servitoare aşteaptă în încăpere; probabil că tocmai a terminat de făcut patul.

— Regele a trimis deja după lucrurile dumneavoastră, domnişoară. Ar trebui să ajungă mâine, la prima oară, mă informează bărbatul care m-a condus aici.

— Dar abia mi-am dat consimţământul şi încă nu i-ai spus că am acceptat.

Servitorul îşi îndreaptă puţin ţinuta:

— Regele a fost încrezător că veţi accepta.

Încrezător? Mai degrabă încrezut. Arogant.

— Înţeleg.

O să am mult de lucru.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, micul dejun îmi este adus în cameră împreună cu lucrurile mele. Îmi petrec următoarele ore dând ordine servitorilor.

Dulapurile sunt pline cu toate rochiile pe care le-am croit, iar pe o măsuţă de toaletă se află pudre, parfumuri şi bijuterii.

Nu prea mă dau în vânt după citit, însă am adus la palat mai multe cărţi. Majoritatea sunt lucrări de filosofie, matematică, agricultură şi acoperă alte subiecte importante. Rolul lor este să ascundă singurele trei cărţi de interes. Pentru un ochi necunoscător, par inofensive: trei tomuri pline de plante şi de ierburi folosite în scopuri medicinale. Dar în fiecare volum există mai multe capitole despre otrăvuri şi antidoturi, extrem de utile pentru mine, din moment ce va trebui să-l ucid pe Regele Umbrelor de îndată ce vom fi căsătoriţi.

Moartea lui Hektor a fost murdară, dezgustătoare, deci foarte dificil de ascuns şi de curăţat. Ezit să mai înjunghii pe cineva vreodată. Otrava este un mod mult mai curat de a ucide şi se va dovedi mult mai facil. Nici nu mai are rost să menţionez că este aproape imposibil de identificat persoana care a folosit otrava.

Le poruncesc cameristelor să aşeze cărţile pe un raft gol din cameră. Apoi fac un pas înapoi ca să admir întregul ansamblu.

Da, sunt mulţumită.

O cameristă mă ajută să mă îmbrac. Aleg o fustă de o nuanţă intensă de albastru, pe care să o port peste nişte pantaloni asortaţi. Spre deosebire de taftaua ţinutei de aseară, materialul acesta este din bumbac simplu. Dantela îmi mângâie gleznele – este un model cu petale de trandafir. În loc de cizme optez pentru pantofi de zi. Bluza este dantelată în faţă şi

seamănă cu un corset. Va fi extrem de scandalos şi bănuiesc că niciunul dintre bărbaţii de la curte nu va putea să-şi ţină ochii departe de mine.

Asta este şi ideea. Când un bărbat vede ceva pe care şi-l doresc şi alţii, nu se poate abţine să nu-l râvnească la rândul său.

Camerista îmi prinde tot părul în vârful capului, apoi eliberează câteva bucle care îmi alunecă uşor pe gât şi peste urechi.

Când sunt pe punctul de a începe să mă simt pregătită pentru o nouă zi, un alt servitor este primit în camerele mele. Face o plecăciune adâncă.

— Domnişoară, regele speră că vă veţi alătura lui şi restului curtenilor în livezi, pentru ceai.

— Am ratat prânzul?

— Mă tem că da, însă regele s-a aşteptat la asta. A presupus că va dura aproape o zi întreagă să vă aranjaţi noua cameră.

Mă bucur să aflu că regele se gândeşte la mine chiar şi când nu sunt prin preajmă.

— Dacă îmi permiteţi să adaug, domnişoară, regele nu acordă o atenţie deosebită ceaiului de după-amiază. Presupun că a aranjat totul pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Servitorul încrucişează la spate mâinile cu mănuşi albe.

— Înţeleg că este prima dată când sunteţi la curte. Există multe persoane noi cu care să faceţi cunoştinţă.

Observaţia lui îmi aduce un mic zâmbet pe buze.

— Atunci presupun că nu ar trebui să-l dezamăgesc pe Maiestatea Sa şi să lipsesc.

*

Alei din piatră cubică se desfăşoară sub cireşi în floare. Un pârâu îngust curge într-o parte, iar vântul poartă alene ciripitul păsărilor.

Afară au fost scoase o mulţime de scaune capitonate, prevăzute cu perne moi, iar o masă lungă, încărcată cu sandviciuri subţiri, fructe feliate, biscuiţi, prăjituri şi alte dulciuri, este constant reaprovizionată de servitori.

O scânteie de emoţie licăreşte înăuntrul meu la gândul tuturor oportunităţilor viitoare. De data aceasta, tatăl meu nu este aici pentru a strica lucrurile şi sunt înconjurată de cei mai influenţi oameni din lume.

Lângă pârâu se află un grup de doamne care îşi împărtăşesc cele mai noi bârfe. Trei gentilomi stau strânşi laolaltă sub unul dintre cireşi, cu ceştile de ceai în mână, râzând de ceea ce a spus unul dintre ei. Câteva cupluri s-au desprins din alte grupuri. Mă uit la două doamne de la curte care se plimbă cu mâinile împreunate şi cu arcurile fustelor atingându-se. Serios acum, doamnelor de la curte le-ar prinde bine nişte sfaturi legate de modă din partea mea. Sper că voi lansa câteva tendinţe noi.

Cum toţi curtenii sunt distraşi de actualii tovarăşi, nimeni nu-mi sesizează încă sosirea.

Hotărâtă să le atrag atenţia, mă îndrept spre masa cu gustări şi băuturi răcoritoare, lăsându-mi ochii să cutreiere în căutarea regelui, când ceva mă izbeşte din spate.

Aproape că-mi pierd echilibrul, mă redresez, dar simt o presiune uriaşă care îmi trage fusta.

O mustrare este deja pe buzele mele, dar nu apuc să-i dau glas.

În faţa mea este un câine care răsuflă greu.

Cel puţin cred că este un câine. Seamănă izbitor de mult şi cu un urs. Atât în ceea ce priveşte dimensiunea, cât şi culoarea.

— Bună, zic eu şi mă aplec cu mâna întinsă.

Câinele o adulmecă de câteva ori înainte să-mi împingă degetele cu nasul. O invitaţie de a-l mângâia, presupun.

Întotdeauna mi-am dorit un câine, dar tata mi-a interzis acest lucru, pentru că nu îi prea suportă.

După o privire rapidă în jos, pentru a confirma sexul, îl mângâi în spatele urechilor.

— Bun băiat, îi spun eu, deşi aş aprecia dacă te-ai da jos de pe fusta mea.

Se întinde şi acoperă şi *mai mult* din aceasta, după care îşi îngroapă nasul ud în material.

— Ce faci, fiinţă prostuţă?

Îmi ajustez poziţia astfel încât să nu-mi pierd echilibrul şi ajung să lovesc ceva cu piciorul.

O minge de mărimea unui măr. Ascunsă sub fustele mele. Mă aplec să o ridic.

— Oh, asta căutat? întreb.

Câinele sare în şezut şi dă din coadă, eliberându-mi în cele din urmă fusta. Las braţul pe spate, apoi arunc mingea cât pot de repede şi urmăresc potaia uriaşă cum aleargă după ea.

Şi apoi întrezăresc un vălătuc de umbră cu coada ochiului.

Regele mă priveşte. Umbrele i se întunecă de îndată ce ni se întâlnesc ochii învârtindu-se tot mai aproape de trupul său. Mă întreb dacă se schimbă odată cu gândurile sale. Dacă le-aş studia suficient de mult, poate le-aş putea învăţa secretele.

Stă la umbra pe care o face unul dintre copaci, sprijinit de trunchi. Astăzi are părul dat pe spate, fruntea e liberă şi nici nu-mi pot imagina ce vrăjitorie reuşeşte să-i ţină şuviţele pe loc la un asemenea volum. Poartă o cămaşă neagră şi elegantă, cu mânecă lungă, mănuşi asortate, o vestă din brocart albastru-intens şi o cravată neagră.

Îmi dau seama că i-am zâmbit câinelui abia când se vede uimirea pe faţa mea.

Şi apoi urmăresc potaia cum tropăie până la rege şi îi lasă mingea la picioare.

Îmi revin rapid, îmi îndrept fusta şi o iau ca un fulg spre rege, oprindu-mă la cinci paşi distanţă. Apoi încrucişez braţele peste piept.

— Acela este câinele Maiestăţii Voastre? întreb pe un ton acuzator, deşi cunosc deja răspunsul.

— Bun băiat, Demodocus[2], spune Regele Umbrelor, ridicând mingea şi aruncând-o din nou.

Câinele aleargă din nou după aceasta.

— Ai un braţ bun, îmi spune.

— Iar Maiestatea Voastră, o ţintă impresionantă.

Ridică o sprânceană.

— Cu siguranţă nu mă acuzi că am aruncat intenţionat mingea spre tine.

— Exact asta aţi făcut.

Dar de ce?

— Dacă voiaţi să-mi atrageţi atenţia, nu trebuia decât să vă faceţi cunoscută intenţia. Deşi acum, când ştiu că practic i-aţi poruncit câinelui să sară pe mine, nu mai sunt deloc dispusă să vi-o acord.

Regele schiţează un zâmbet:

2 În *Odiseea* lui Homer, Demodocus este un poet care vizitează deseori curtea regelui Alcinous (n.t.).

— Nu voiam să-ţi atrag atenţia. Eram curios cum vei reacţiona la Demodocus.

— De ce? întreb nedumerită.

Demodocus se repede spre noi şi lasă mingea la pantofii perfect lustruiţi ai regelui, care o ridică cu o mână înmănuşată în negru, apoi o aruncă spre un grup de doamne aşezate pe scaune, pe malul pârâului. Câinele se năpusteşte în faţa lor, înnebunit să-şi prindă premiul, iar în aer se înalţă un cor de ţipete.

Regele pleacă uşor capul într-o parte, semn că reacţia femeilor îi demonstrează punctul de vedere.

Oricare ar fi acesta.

— Eşti calmă în faţa neprevăzutului, spune el, într-un final. Şi îndrăgeşti animalele. Sunt două lucruri pe care nu le ştiam despre tine.

— Şi Maiestatea Voastră sunteţi viclean.

Pentru că şi-a asmuţit câinele pe nişte doamne naive, care nu bănuiau nimic.

— Uite un lucru pe care cu siguranţă l-ai ghicit despre mine, replică el, îndepărtându-se de copac.

Păşeşte în lumină, iar eu fac imediat un pas în spate, păstrând distanţa corespunzătoare. Rânjetul lui devine tot mai mare în timp ce mă măsoară din priviri.

— Ce vi se pare amuzant? întreb.

— Pur şi simplu îţi admir încă o dată ţinuta. Luminează-mă: corsetul nu este menit să fie purtat pe sub bluză?

— Nu este un corset. Este doar o piesă inspirată după unul. Îmi place felul în care arată şireturile. De ce să le ascund?

Regelui îi ia o clipă să-mi digere cuvintele.

— Vei provoca tot felul de probleme la curtea mea.

Nu-mi dau seama dacă este îngrijorat sau amuzat din cauza asta.

— Priveşte cum ai schimbat deja lucrurile. Te rog să mă scuzi, adaugă el şi se întoarce în lateral. Demodocus! Vino, băiete!

Câinele îl ajunge numaidecât şi pornesc împreună într-o alergare uşoară printre copaci, umbrele şerpuind ca nişte comete în urma lui.

Am schimbat deja lucrurile? Oare la ce s-ar fi putut referi?

Mă întorc cu spatele la locul în care a dispărut regele şi mă concentrez în schimb asupra celorlalte siluete din grădină.

Oh!

Doamnele de la curte sunt îmbrăcate în negru din cap până-n picioare. Nicio urmă de verde la vedere.

Îmi imită stilul ales cu o noapte în urmă. Cum de nu am observat imediat asta?

Am atras atenţia regelui. M-a invitat la dans şi a fost văzut vorbind cu mine în livezi. Acum oamenii se holbează la mine pe faţă. Şi…

Şi un grup de lorzi şi de doamne mai mari decât mine se îndreaptă în direcţia mea. Sunt cinci, fiecare având în jur de 40 sau 50 de ani, după socoteala mea. Par importanţi. Îmi dau seama după felul în care nu se obosesc să arunce nici măcar o privire celor din jur, după felul în care toţi se dau la o parte pentru ca ei să treacă.

Şi după felul în care alte persoane care sunt pe punctul de a intra în vorbă cu mine se opresc brusc ca să le permită celor cinci să ajungă primii în faţa mea.

— Lady Alessandra Stathos, dacă nu mă înşel? mă întreabă bărbatul aflat în fruntea grupului, întinzând o mână. Numele meu este Ikaros Vasco. Sunt şeful consiliului regelui.

Îi întind mâna şi el îşi pleacă capul – are părul mai mult alb decât castaniu. Cu excepţia ridurilor de la ochi, lordul Vasco a îmbătrânit frumos.

— Da. Este o plăcere să vă cunosc, lord Vasco.

Nu-şi bate capul să-i prezinte pe restul însoţitorilor săi, care trebuie să fie ceilalţi consilieri ai regelui.

— Mă tem că nu ştiu multe despre tine, spune el când îşi reia poziţia de drepţi. A doua fiică a unui conte. Niciodată văzută în societate până aseară. Deşi sunt câţiva gentilomi la curte care pretind că te cunosc şi că au avut afaceri cu tatăl tău.

S-a interesat de mine. Mi-a scotocit prin trecut. Bineînţeles că a făcut-o. Este treaba lui să ştie tot ce se poate despre cei cu care regele îşi petrece timpul. Adevărata întrebare este alta: oare regele a fost cel care a ordonat ca trecutul să-mi fie verificat? Sau consiliul acţionează pe cont propriu?

— Mă tem că legea este de învinuit pentru acest lucru, răspund sincer. Sora mea tocmai s-a logodit. Până de curând, nu mi s-a permis să particip la evenimente. Singurele persoane pe care am avut ocazia să le cunosc sunt cele cu care face afaceri tatăl meu.

— Şi fiii lor, dacă nu mă înşel.

Clipesc:

— Poftim?

— Mi s-a părut destul de curios că niciuna dintre doamnele de la curte nu a auzit de tine. Până la urmă, sora ta a fost aici la ultimul bal. A stat la curte. Şi-a făcut prieteni. Şi totuşi nu te-a adus niciodată în discuţie, de parcă nu ai fi existat atunci.

Zâmbesc politicos şi simt o greutate apăsătoare în stomac. Doar Chrysantha putea să provoace probleme fără să fie efectiv aici. Din nou.

— Şi totuşi, continuă Vasco, Myron Calligaris şi Orrin, lordul Eliades, susţin că te cunosc. De fapt au avut multe de spus despre tine. Eliades a vorbit încontinuu despre cât de fermecătoare eşti, mă informează el, strâmbându-se. Calligaris a avut… alte lucruri de spus despre caracterul tău.

Nici nu mă îndoiam de asta. Myron este în continuare supărat că l-am refuzat.

Sora şi prietenii mei gentilomi îmi strică reputaţia, fără să spună neapărat ceva incriminatoriu la adresa mea. Dar pot remedia situaţia.

— Mă tem că lordul Calligaris i-a cerut tatălui meu permisiunea de a mă curta înainte ca sora mea să fie logodită. Ca gentilom care respectă legea, tatăl meu a fost obligat să-i refuze cererea, îi explic eu, lăsând tristeţea să-mi învăluie uşor trăsăturile. Mă tem că lordul Calligaris mă învinovăţeşte pentru asta. Puteţi crede aşa ceva? Parcă nu ar avea respect pentru cei care stabilesc şi aplică legile regatului nostru.

Mă refer, desigur, la cei cinci bărbaţi şi femei din faţa mea. Lordul Vasco încuviinţează din cap, interesat de noua perspectivă.

— Într-adevăr. Va trebui să revizuiesc conversaţia mea anterioară cu el.

Şi, înainte de orice, va trebui să-i reamintesc lui Myron ce se va întâmpla dacă va îndrăzni să divulge natura legăturii noastre precedente. Doamnelor nu le este permis să aibă iubiţi înainte de căsătorie. Este doar una dintre numeroasele legi pe care le voi schimba odată ce voi ajunge pe tron.

Simpla umbră a unui asemenea zvon mi-ar ruina atât reputaţia, cât şi planurile.

— Bucură-te de timpul petrecut la curte, lady Stathos, spune Vasco. Sunt convins că vei fi fericită să

te întâlneşti cu mulţi prieteni vechi, dar ţi-aş sugera – dacă speri, desigur, să petreci mai mult timp în compania regelui – să-ţi faci şi câţiva prieteni de *sex feminin.* Ce zici? Şi poate încerci să te îmbraci mai tradiţional?

Se uită la hainele mele, puţin dezgustat.

— Am deja prieteni de sex feminin, lord Vasco. Poate că nu aţi luat la întrebări suficiente doamne de la curte.

— Chiar aşa? întreabă el.

— Da, iar acum vă rog să mă scuzaţi.

Am trei secunde să cercetez livezile. Mai întâi, ochii mi se îndreaptă spre grupul de doamne care au ţipat când a sărit Demodocus în faţa lor. Înlătur imediat această variantă. *Nu ele.* Apoi ochii îmi poposesc pe o adunătură de doamne şi de lorzi înghesuiţi unii în alţii. Par mult prea prietenoşi pentru ca eu să fiu văzută acolo.

Şi apoi zăresc două domnişoare separate de restul curteni lor. Stau pe o bancă aflată mai la vale, în faţa pârâului, bucurându-se de linişte, departe de toţi ceilalţi.

Da, alegerea ideală.

Mă îndrept cu paşi mari şi hotărâţi spre ele. Simt cum privirea mistuitoare a consiliului. Mă urmăresc pe întreaga distanţă, dar, din fericire, mă îndepărtez de ei suficient de mult cât să nu poată trage cu urechea.

— Bună, spun când ajung la ele. Numele meu este Alessandra Stathos. Aş putea să vă ţin companie?

Prima fată se luminează numaidecât şi îmi las umerii să cadă de uşurare. Acesta este exact genul de răspuns pe care consiliul trebuia să-l vadă.

— Desigur, te rog să stai cu noi! Eu sunt Hestia Lazos. Te rog, spune-mi Hestia.

Îmi place imediat de ea, doar din acest motiv. Numai prietenii îşi spun pe nume.

Apoi îi studiez vestimentaţia. Poartă pantaloni pe sub fustă. Mă îndoiesc că avea ţinuta la îndemână, prin urmare mă întreb câte croitorese au trebuit să stea treze întreaga noapte pentru ca ea să o poarte a doua zi.

Tenul Hestiei are o nuanţă intensă de brun-închis, cu tente aurii. Îşi poartă părul scurt, la doar un centimetru de scalp, cu şuviţele răsucite în bucle strânse. Lipsa lungimii părului îi lasă la vedere cerceii superbi, o pereche de granate incrustate într-o montură complicată din alamă.

— Şi ea este buna mea prietenă Rhoda Nikolaides.

— Este o plăcere să vă cunosc, lady Stathos, spune Rhoda.

Aceasta este îmbrăcată într-o rochie neagră cu jupoane care par îngrozitor de grele şi abia dacă are loc pe bancă din cauza fustelor ample, croite din materiale groase. Deşi toţi nobilii sunt înveşmântaţi în haine scumpe, îmi dau seama că această doamnă este incredibil de bogată. Fustele îi strălucesc atât de puternic, încât realmente îmi văd reflexia în țesătură. Are părul aranjat în vârful capului într-o coafură atât de complicată, că ar fi nevoie de cel puţin trei doamne pentru o astfel de sarcină. Avem aceeaşi culoare la păr, dar pielea ei este puţin mai închisă, mai chihlimbarie, comparativ cu tenul meu, care este cafeniu-nisipos.

— Te rog să-mi spui Alessandra, spun eu, urmând exemplul Hestiei.

În fond, trebuie să-mi fac repede prieteni, nu-i aşa? Nu am avut multe ocazii să fac acest lucru şi, din proprie experienţă, am descoperit că majoritatea

doamnelor nu mă plac. Nu când mă aflu în competiţie cu ele pentru atenţia bărbaţilor.

Dar ele două sunt numai zâmbete sincere.

— În sfârşit ne întâlnim! exclamă Hestia. Am vrut să te abordez, dar apoi m-am gândit că poate nu ar trebui s-o fac, ca să nu te copleşesc. Nu mai spun că toţi vor să ştie cine eşti! Şi apoi i-am văzut pe cei din consiliu, care au luat decizia în locul meu. Sunt atât de uşurată că ai cerut să ne ţii companie. Muream de nerăbdare să te întreb cine a creat rochia pe care ai purtat-o aseară. A fost pur şi simplu uimitoare!

— Şi delicios de scandaloasă, adaugă Rhoda. Ador cât de aventuroasă eşti cu garderoba ta. Cu siguranţă că a atras rapid atenţia regelui.

Zâmbeşte de parcă tocmai am împărtăşit un secret compromiţător.

Amândouă mă privesc cu nerăbdare.

— De fapt, îmi creez singură ţinutele, le spun. Îmi place foarte mult să cos şi angajez o croitoreasă să mă ajute când nu am timp să termin totul.

— Glumeşti! se minunează Hestia, iar cerceii ei lungi se legănă odată cu mişcările capului. Nu-i de mirare că ţi-a venit atât de bine. Ai creat-o având în minte propria siluetă. I-am scris croitoresei mele de îndată ce s-a terminat balul şi i-am oferit de trei ori preţul normal, doar ca să-mi termine această ţinută. A încercat din răsputeri să ţină cont de instrucţiunile mele, dar tot nu-mi place cum vin pantalonii. Este pur şi simplu genial să porţi o fustă deasupra lor. Ştiai că motivul pentru care stilul Pegain a dispărut atât de repede a fost acela că – spunând acestea, îşi coboară vocea până la o simplă şoaptă – majoritatea fetelor nu se puteau obişnui să aibă fundul atât de expus? Însă tu ai rezolvat problema, nu-i aşa?

Nu prea ştiu ce să înţeleg din această conversaţie, dar dintr-odată se aude o voce în spatele nostru, făcându-mă să tresar.

— Iertaţi-mă că întrerup discuţia despre funduri. Aş continua cu plăcere conversaţia, dar trebuie neapărat să mă prezint.

Nou-venitul ocoleşte cu paşi mari banca pe care stăm, pentru a se aşeza în faţa noastră.

— Leandros Vasco. La dispoziţia dumneavoastră, domnişoară.

— Vasco? întreb în timp ce mă ia de mână şi mi-o sărută. Sunteţi înrudit cu Ikaros Vasco, şeful consiliului regelui?

Leandros oftează.

— Mă tem că este unchiul meu.

Nu văd asemănarea. Leandros pare cu câţiva ani mai în vârstă decât mine. Este înalt şi suplu, la fel ca regele, dar are părul brun-deschis, lung până la umeri. Are barbă scurtă şi îngrijită. Poartă o vestă roşie de mătase peste o cămaşă neagră, cu manşete în formă de trandafiri. Şi-a spart nasul în trecut, dar s-a vindecat bine. Acum mai aminteşte de accident doar o crestătură mică, de lângă piramida nazală. Cicatricea reuşeşte să-l facă să pară atât periculos, cât şi chipeş. Dacă nu ar trebui să-i acord regelui întreaga mea atenţie, Leandros este exact genul de bărbat cu care m-aş distra.

Rhoda îşi lipeşte buzele de urechea mea.

— Leandros n-a putut să-şi ia ochii de la tine la balul de aseară. Cred că este deja vrăjit de tine. Dar, pe de altă parte, cine nu este?

— Cu siguranţă nu te pot învinovăţi pentru rudele tale. Este o plăcere să te cunosc, Leandros, îndrăznesc eu să-i spun pe nume.

Doar pentru că nu pot să mă culc cu el nu înseamnă că nu pot flirta. Ochii noştri se întâlnesc şi, deodată, mă măsoară cu privirea într-o lumină nouă. Ca o posibilitate. Este foarte răutăcios din partea mea să-l încurajez, dar pur şi simplu nu mă pot abţine.

— Şi unde îţi sunt tovarăşii? întreb.

Îl văzusem pe Leandros mai devreme în livezi, înainte ca Demodocus să intre în mine. Vorbea cu alţi doi bărbaţi de vârsta lui.

— Distrag atenţia maselor, desigur.

Dă din cap peste umărul meu.

Mă întorc şi îi văd pe prietenii lui interceptând alţi gentilomi care vin spre mine.

— M-ai vrut doar pentru tine, nu-i aşa? întreb.

— Mă poţi învinovăţi?

Rânjesc.

— De cât timp sunteţi voi trei la palat? întreb eu, dornică să le includ şi pe fete în conversaţie.

— De aproximativ şase luni, spune Rhoda, dar Leandros se află aici de mult mai mult, nu-i aşa?

— Da, confirmă el. Locuiesc la palat de câţiva ani. Fiind în consiliul regelui, unchiul meu este obligat să locuiască aici. Am cerut să mă alătur lui. Nu mă dau în vânt după viaţa la ţară.

— Să înţeleg că ai crescut cu regele? întreb.

Ceva de pe chipul lui Leandros pare întristat de întrebare.

— Da, în adolescenţă. Am fost destul de apropiaţi. Împreună cu prietenii mei.

— Aţi fost?

Remarc imediat că a folosit timpul trecut.

— I-a îndepărtat pe toţi odată ce a devenit rege. Nu are încredere în nimeni. Bănuiesc că acesta este

motivul pentru care nicio persoană nu are voie să se apropie de el.

— Presupun că aş fi şi eu neîncrezătoare dacă aş fi pe tron, ştiind că ultimul rege a fost ucis, începe Rhoda după o pauză în conversaţie.

Nu ştiu prea multe despre răposatul rege şi regretata regină sau despre uciderea lor, dar ştiu că vinovatul nu a fost niciodată prins. Unii, desigur, speculează că noul rege este responsabil. Dar asta nu prea contează pentru mine.

Nu-mi influenţează cu nimic planurile.

Capitolul 5

După ce ne ridicăm de pe bancă, Hestia şi Rhoda mă invită să mă alătur lor şi celorlalte doamne în camera de zi, ca să brodăm puţin înainte de cină.

— Am prins aluzia, spune Leandros. Rămas-bun, doamnelor. Alessandra, sper că te voi vedea mult mai des.

Încuviinţez din cap, mijind uşor ochii, apoi mă întorc spre Rhoda şi Hestia.

— Nu mă dau în vânt după brodat, dar aş putea aduce una dintre noile ţinute la care lucrez.

— Da! exclamă Hestia. Atunci poţi să mă înveţi şi câteva cusături. Oh, ai vrea, Alessandra?

Este ceva atât de sincer în spatele acestei întrebări, încât nu pot decât să ofer un răspuns pe măsură:

— Desigur.

— Minunat, spune ea. Deja îmi dau seama că vom deveni repede prietene.

Plecăm împreună spre palat şi la un moment dat ni se alătură un servitor care stătuse ceva mai departe

de noi, pe malul pârâului. De obicei nu-i iau în seamă, dar acesta este foarte chipeş.

— Oh, el este Galen, valetul meu, explică Rhoda. Mă însoţeşte aproape peste tot şi ne va duce materialele de brodat în camera de zi.

— Domnişoară, spune el şi face o plecăciune, moment în care o cascadă de bucle de culoarea ciocolatei alunecă spre pământ.

Neobişnuită să fiu prezentată slujitorilor, nu fac decât să-mi înclin capul, dar nici Rhoda, nici Galen nu par ofensaţi. De fapt, de îndată ce ajungem la palat, amândoi pornesc în direcţia a ceea ce trebuie să fie camera în care Rhoda îşi ţine materialele de brodat, cei doi fiind deja adânciţi în conversaţie.

După ce îmi adun lucrurile, îl pun pe un servitor să mă escorteze până în camera de zi. Mi se spune că încăperea i-a aparţinut răposatei regine, care a folosit-o pentru activităţile sociale desfăşurate cu doamnele de la curte. Se pare că Regele Umbrelor a permis nobilimii feminine să continue să se ocupe de brodat şi de croit acolo, din moment ce în prezent nu există o regină care să o folosească.

Uşile sunt deschise pentru mine şi păşesc într-o cameră circulară, cu podele de marmură şi cu un tavan frumos pictat, o imagine în oglindă a cerului nopţii presărat de stele şi nu numai. Lumina naturală, intensă şi bogată, se strecoară prin ferestre înalte, iar de plafon atârnă un candelabru însufleţit de o sută de lumânări aprinse. Deşi palatul a fost deja echipat cu fire pentru electricitate, îmi place nespus de mult că regina a păstrat un corp de iluminat atât de spectaculos.

Perne pufoase şi scaune tapiţate înconjoară camera, majoritatea fiind deja ocupate. Sunt doar

câteva locuri goale, brodate cu trandafiri negri pe banchete şi spătare. Am remarcat că modelul este răspândit prin tot palatul, însă nu ştiu de ce. Blazonul familiei regale este un armăsar negru care îşi înalţă sfidător în aer picioarele din faţă. Prin urmare, trandafirii negri simbolizează altceva.

— Alessandra! strigă o voce, iar eu tresar. Aici! Ţi-am păstrat un loc!

Chiar în centrul tuturor, Hestia stă în picioare şi îmi face semn cu mâna să mă apropii. Cumva a reuşit să-şi schimbe întreaga ţinută, să-şi ia broderia şi să ajungă înaintea mea aici. Acum poartă o fustă albastră pe sub care are pantaloni negri, dintr-un material pe care sunt imprimate mierle albastre.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu măgulită sau supărată de modul făţiş în care mi-a reprodus ţinuta albastră.

Mă îndrept spre ea cu paşi apăsaţi, strângând o bucată de ţesătură în braţe.

Doamnele au fustele aşezate frumos în jurul lor, astfel încât să poată sta mai confortabil pe canapele şi pe scaune. Întrucât port pantaloni, optez pentru o pernă mare de pe podea şi mă aşez încrucişându-mi picioarele la glezne.

Conversaţia care se desfăşura când am intrat, continuă acum. Hestia gângureşte continuu despre lordul cu care a dansat cel mai mult la balul de aseară.

Rhoda mi se alătură pe podea, fără să-i pese că îşi expune gleznele.

— Dacă nu par prea nepoliticoasă, pot să te întreb câţi ani ai, Alessandra? se interesează Rhoda.

— Optsprezece, spun. Şi tu?

Scoate un suspin adânc.

— Douăzeci şi patru. Sunt destul de sigură că sunt cea mai bătrână doamnă nemăritată de la curte.

— Sunt convinsă că nu e aşa, zic eu şi îmi întind materialul în poală, ca să pot găsi mai uşor locul în care am rămas.

Rhoda dă din cap:

— Trebuie să recunosc totuşi că am fost deja căsătorită o dată. Deci poate că nu contează că sunt momentan singură?

— Ce s-a întâmplat cu primul tău soţ? întreb.

— Oh, nimic atât de îngrozitor cum ar fi să mă părăsească. A murit şi atât. Nici măcar cel mai bogat om nu poate fugi de bătrâneţe.

Ridic o mâna înmănuşată ca să acopăr un zâmbet.

— Să înţeleg că nu a fost o căsătorie din dragoste?

— Nu, dar mi-a lăsat o sumă frumuşică de bani, prin urmare presupun că nu ar trebui să mă plâng prea mult. Şi mi l-a dat pe Galen! Vezi tu, Galen a fost valetul lui. Şi, după ce a murit soţul meu, l-am păstrat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el, mai ales că s-a ocupat de toate aranjamentele funerare şi m-a ajutat să mă acomodez.

— Şi totuşi te grăbeşti să te căsătoreşti din nou, remarc eu.

Rhoda îşi netezeşte fustele:

— O, nu trebuie să mă căsătoresc din nou. Nu la averea pe care o am, dar mi-aş dori foarte mult să trăiesc ceva intens şi pasional. Am fost măritată la o vârstă mult prea fragedă cu un bătrân cu pielea zbârcită. Sunt gata să fiu cu cineva tânăr şi sănătos. Cu cineva pe care îl pot iubi. Tu nu-ţi doreşti asta?

Eu am cunoscut deja pasiunea. Asta a fost cu Hektor şi nu a mers prea bine. Pasiunea nu duce la nimic bun. Pe mine m-a transformat într-o ucigaşă.

Cu toate acestea, sunt mai mult decât flatată că mi-a împărtăşit dorinţa ei de a se arunca în braţele pasiunii în afara căsătoriei. Are încredere în mine împărtăşindu-mi această informaţie, îndemnându-mă să-i răspund sincer.

— Eu mi-am trăit deja povestea de dragoste.

Ridică o sprânceană, surprinsă.

— Dar eşti nemăritată. Cum s-a încheiat?

— El a decis că nu mă mai vrea. Pasiunea se sfârşeşte cu o inimă frântă, cu o suferinţă necruţătoare, Rhoda. Poate ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să ţi-o doreşti atât de mult.

— Nu luasem asta în considerare.

Pentru o clipă priveşte în gol, pierdută în gânduri:

— Oricum ar fi, mă pripesc. Mai am patru luni de doliu.

— Doliu, repet eu.

— Da, nu port negru, pentru că aşa aleg să fac. O soţie trebuie să ţină doliu un an după moartea soţului ei. Sunt nevoită să port numai negru şi, dacă iau parte la evenimente sociale, nu am voie să particip cu adevărat; trebuie să urmăresc totul de pe margine.

Rămân cu gura căscată.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ba foarte serios, din păcate.

— Nu, nu, nu. Asta nu este deloc acceptabil, Rhoda! Retrag ce am spus. *Chiar* ai nevoie de o întâlnire pasională. Nu are sens să ţii doliu după un bărbat pe care nu l-ai iubit niciodată. Trebuie să-ţi găsim numaidecât pe cineva! Există vreun pretendent la curte care trezeşte pasiunea înăuntrul tău?

Se pare că sunt mai mulţi bărbaţi de care Rhoda este interesată. Uit imediat toate numele înşiruite, dar

ea continuă să vorbească despre aspectul lor şi titlurile deţinute.

Iniţial mi-am ales cele două prietene noi ca să domolesc suspiciunea consiliului, dar acum îmi dau seama cât de utile se vor dovedi amândouă. Rhoda are cunoştinţe vaste despre toţi bărbaţii de la curte. I-a observat cu atenţie (de la distanţă, desigur), de la moartea soţului ei. Ar putea fi oportunitatea mea de a mă integra mai bine în grupul curtenilor. Şi Hestia este aproape obsedată de modul în care mă îmbrac. Din moment ce se străduieşte atât de mult să mă imite, bănuiesc că va fi sursa principală a tuturor bârfelor legate de mine. Posibilitatea de a şti în permanenţă părerea celor de la curte este nepreţuită. Faptul că şeful consiliului a dezvăluit atât de puţine informaţii despre mine a ţinut doar de noroc. Dacă vreau să ştiu ce părere au regele şi curtea despre mine, trebuie să fiu mereu la curent cu felul în care sunt percepută.

Profit de o pauză în discursul Rhodei şi o întreb:

— Din acest motiv ai venit la curte? Pentru bărbaţi?

— O, nu. Am venit la curte pentru că aşa mi-a cerut regele.

— El ţi-a cerut asta?

— Da, mulţi dintre noi am fost invitaţi să rămânem. Mă rog, ca să fiu sinceră, este mai mult o poruncă. Nu cred că aş putea pleca dacă aş vrea, dar mă distrez atât de mult evaluând bărbaţii de la curte, încât nu mă deranjează câtuşi de puţin.

O poruncă.

Mă loveşte un gând:

— Rhoda, ai fost la palat în noaptea în care au fost ucişi părinţii regelui?

Tristeţea îi umbreşte trăsăturile:

— Da, oh, a fost o noapte oribilă.

— A fost şi Hestia aici? Dar Leandros?

Se gândeşte.

— Cred că da.

— Şi v-a poruncit tuturor să rămâneţi la curte? Le-a poruncit tuturor celor de aici să rămână la curte?

Ridică brusc ochii spre mine:

— Oh, crezi că…

— Da.

Regele Umbrelor încearcă să-l descopere pe ucigaşul părinţilor săi. I-a invitat să rămână la palat pe toţi cei care au fost prezenţi în noaptea în care au murit. Le-a *poruncit* acest lucru, şederea lor pe termen nedeterminat fiind doar un mijloc prin care să-i poată supraveghea şi să-l găsească pe vinovat.

Dar nu poate fi acesta motivul pentru care mă aflu aici. Nu am fost la palat când au murit părinţii lui. Şi după spusele lui Leandros, regele nu permite nimănui să se apropie de el. Toate interacţiunile lui sociale sunt evazive, în cel mai bun caz.

Aşadar de ce m-a invitat să stau la palat? Oare doar pentru că planul meu chiar dă roade?

Mă tot gândesc la asta în timp ce termin tivul unei fuste noi. În spate este lungă până la podea, iar în faţă se opreşte la jumătatea coapselor. Bineînţeles că pe sub această ţinută voi purta pantaloni strâmţi. Presupun că nici măcar regele nu ar ezita să mă dea afară de la curte dacă mi-aş arăta picioarele.

Rezultatul final a ieşit chiar mai bine decât m-am aşteptat, dar trebuie. Să creez şi un top care să se potrivească şi nu m-am gândit încă la design. Am sperat că fusta mă va inspira. Însă deocamdată o pun pe umeraş în şifonier.

Biletul ajunge chiar când stomacul îmi chiorăie după cină.

Draga mea lady Stathos,

Aş fi onorat dacă ai lua cina cu mine în această seară.

— KM

*

Un alt servitor mă conduce prin palat. Observ cu atenţie toate cotiturile şi scările, încercând să-mi formez o hartă mentală a locului în care locuiesc acum. În cele din urmă, sunt poftită printr-o uşă într-o încăpere spaţioasă. Mă aşteptam la un salon, dar aceasta este o bibliotecă. Rafturi ticsite cu cărţi se înalţă până la tavanul aflat la şase metri deasupra noastră. Din câte îmi dau seama, niciun fir de praf nu acoperă vreun volum, în ciuda vechimii unora dintre ele.

Focul arde deja în şemineu, iar două fotolii destul de mari sunt aşezate în faţa acestuia, câte unul de fiecare parte a unei mese joase. Ceaiul a fost deja pregătit.

Servitorul îmi trage unul dintre fotolii, iar eu mă aşez.

— Maiestatea Sa va veni imediat.

Şi, cu o plecăciune, mă lasă singură în cameră.

Sesizez o mişcare aproape imperceptibilă pe podea şi întorc brusc capul în acea direcţie. Abia acum îmi dau seama că forma care mi se păruse a fi un covor de blană, dispus între masă şi şemineu, este Demodocus.

— Salut din nou, spun.

Pentru o fracţiune de secundă, Demodocus întredeschide un ochi, apoi îşi reia somnul în faţa focului.

— Ai avut o zi plină, nu-i aşa? Presupun că toată alergătura aia te-a epuizat.

Demodocus se rostogoleşte, întorcându-se cu spatele la mine.

— Am înţeles mesajul. Te voi lăsa în pace. Dar unde este stăpânul tău?

În timp ce arunc o privire prin încăpere, admirând culorile de pe cotoarele cărţilor, soseşte regele.

Doar că nu foloseşte uşa.

Trece efectiv printr-un perete înţesat cu cărţi.

Mă îndrept brusc de spate în fotoliu când văd că regele prinde contur printre volume, umbrele din jurul său devenind translucide în clipa în care păşeşte prin perete.

Îmi dau seama că deja se uită la mine când îi disting ochii printre tomuri şi mă întreb dacă mă urmărea, dacă se aştepta ca privirea să mi se oprească exact în acel loc din perete prin care trecut printre rafturile solide.

Mijesc ochii fără voia mea.

— Asta ar trebui să mă impresioneze? întreb eu, apoi adaug cu întârziere: Maiestatea Voastră.

În timp ce străbate camera, calcă uşor pe covor cu cizmele sale înalte până la genunchi.

— Mi-am dat seama că eşti foarte greu de impresionat.

Trage fotoliul aflat de cealaltă parte a mesei şi se aşază.

Ne privim un moment în tăcere şi într-un final, curiozitatea învinge.

— De cât timp puteţi face asta?

— Să trec prin pereţi? Această abilitate este o trăsătură a familiei regale, dar se dezvoltă abia când un copil ajunge la maturitate.

— Un efect secundar al umbrelor, cu siguranţă.

Regele Umbrelor rânjeşte în timp ce duce ceaşca de ceai la buze.

— Cu siguranţă, spune el după ce ia o înghiţitură.

Îmi dau seama că întrebările mele îl amuză neaşteptat de mult, moment în care amuţesc. În schimb aleg să mă concentrez pe ceaşca mea de ceai şi beau în timp ce mă uit la încăperea uimitor de spaţioasă. Nu pot nici să-i dau exact ceea ce vrea, nici să fiu prea previzibilă. Trebuie să acţionez cu grijă. La fel este cu orice bărbat.

— Văd că Demodocus îşi îndeplineşte admirabil îndatoririle de câine de pază, spune regele în timp ce se uită la spatelui câinelui.

Mă abţin să râd.

— Oare acesta este adevăratul său rol?

— Când este prin preajmă, am observat că oamenii de la curte sunt mai puţin tentaţi să se apropie de mine. Când l-am cumpărat, menirea lui a fost să îmi asigure protecţie.

— Şi-n schimb v-aţi ales cu un ursuleţ, spun eu şi mă uit cu drag la câine.

Se aude o bătaie în uşă, regele strigă „Intraţi” şi servitorii vin cu cina. Se pare că aduc toate cele patru feluri de mâncare deodată. Pun în faţa mea un castron cu supă, iar mirosul de dovleac şi smântână îmi gâdilă nările, lăsându-mi gura apă. Alături este aşezată o tavă pe care se află fructe feliate şi o sosieră umplută cu iaurt dulce. Felul principal este elan afumat – fâşiile condimentate sunt aşezate pe un pat de legume.

În cele din urmă, în mijlocul mesei sunt puse două felii de tort, câte una pentru fiecare dintre noi, toppingul de ciocolată aburindă revărsându-se peste margini.

Servitorii în colanţi şi cu peruci se retrag lângă perete.

— Plecaţi, spune regele. Nu vom mai avea nevoie de nimic altceva.

Există ceva aproape hipnotizant când îl privesc dând ordine, ceva care îmi face sângele să curgă mai repede prin vene. Are atâta putere. Bărbaţii sunt obligaţi să-l asculte fără niciun cuvânt de protest. Ar înfăptui orice le-ar porunci.

Vreau acea putere.

O văd atât de aproape şi asta îmi întăreşte hotărârea.

Când se închide uşa, împing tăvile şi castroanele la o parte, mutând totul spre marginile mesei, până când am cale liberă spre tortul de ciocolată. Aduc desertul direct în faţă.

Nu mă uit la rege, însă am sentimentul că mă urmăreşte cu atenţie. Iau o înghiţitură şi, când tortul moale mi se topeşte efectiv în gură, ştiu că am făcut alegerea corectă începând cu desertul cât încă este cald.

Când simt că nu mai pot îndura situaţia stânjenitoare, binevoiesc să ridic privirea. Regele are şi el felia de tort în faţă.

— Ce mult ne asemănăm, spune el după ce îşi linge o picătură de sirop de pe buze.

— Pentru că ne place amândurora ciocolata? Înseamnă că nu ieşiţi prea mult în lume dacă aveţi impresia că asta este o trăsătură neobişnuită.

Regele ia o gură din unul dintre pocalele care au fost aduse odată cu mâncarea.

— Nu m-am referit la ciocolată. Când văd ceva ce-mi doresc, încerc să-l obţin fără să stau pe gânduri.

Poate că, dacă m-ar privi într-un alt mod, aş crede că este un mesaj cu subînţeles, o cale prin care îmi transmite că mă doreşte. Dar nu are privirea înflăcărată. Dimpotrivă, este relaxată şi am impresia că nu are parte prea des de aşa ceva.

— Ce doriţi să vă însuşiţi acum? îl întreb.

Îi ia doar o clipă să răspundă:

— Lumea. Vreau să o stăpânesc pe toată. Vreau ca fiecare oraş să-mi poarte blazonul şi ca fiecare persoană de pe continent să-mi cunoască numele şi să-mi recunoască domnia.

Pentru o clipă îmi imaginez o astfel de posibilitate. Ca toată lumea să-mi cunoască numele şi să trăiască sub stăpânirea mea. Ce modalitate mai bună de a te simţi complet, întreg şi împlinit?

— Dar tu? întreabă el, spulberând imaginea cu mine stând în vârful unui turn, privind îndelung la tot ce îmi aparţine. Tu ce doreşti să-ţi însuşeşti?

Poate că ar trebui să mă gândesc mai mult la răspunsul meu. Ar trebui să fiu atentă şi chibzuită, dar răspund cu sinceritate:

— Recunoaştere.

Regele Umbrelor înclină capul într-o parte.

— Sunt a doua fiică. Aproape ignorată. Niciodată invitată la petreceri sau baluri. Niciodată în gândurile cuiva sau văzută cu adevărat. Tânjesc să trăiesc din plin. Să iau parte la tot.

Să nu mai fiu ţinută deoparte în timp ce Chrysantha se bucură de tot. Nu am vrut niciodată să-mi aştept rândul.

— Eu te văd, spune regele, iar umbrele din jurul său se înalţă uşor, de parcă şi ele mă recunosc. Spune-mi, lady Stathos, ce ai face cu recunoaşterea pe care ţi-o doreşti atât de mult dacă ţi-ar fi oferită dintr-odată?

— La ce vă referiţi?

— Mă îndoiesc că atenţia este singurul lucru pe care-l urmăreşti. Ar fi ceva foarte neînsemnat şi nu-mi pari o persoană preocupată de lucruri neînsemnate. Aşadar spune-mi mai multe despre această recunoaştere. De ce ţi-o doreşti?

Iau o gură de vin şi o savurez lent, în timp ce mă gândesc la răspuns, în timp ce mă întreb ce se aşteaptă el să spun. În cele din urmă, optez din nou pentru adevăr:

— Vreau prieteni. Vreau să am un rol mai mare în lumea din jurul meu. Dacă sunt văzută şi respectată, alţii îmi vor preţui opinia. Vreau puterea de a schimba lucrurile.

— De a schimba? Cum ar fi schimbarea unei legi care împiedică fiicele mai mici să-şi facă debutul în societate înaintea logodnei celor mari?

— Exact, răspund.

— Cred că s-ar putea să avem mai multe ţeluri în comun, lady Stathos.

Îmi amintesc de conversaţia cu Rhoda, când mi-am dat seama că regele caută un criminal printre cei de la curte. Asta şi toate întrebările pe care mi le-a pus în această seară generează izbucnirea pe care o am:

— De ce mă aflu aici?

Regele îşi întrepătrunde gânditor degetele în faţa lui şi îşi sprijină bărbia pe ele.

— Am un consiliu care îmi suflă în ceafă. Am 19 ani. Un rege tânăr, aşa mă consideră, şi, până

împlinesc 21 de ani, trebuie să mă duc la ei şi să le cer permisiunea pentru orice fac. Trebuie să ţin cont de sfatul lor în toate privinţele. Ceea ce îşi doresc cel mai mult este să-mi găsesc o soţie şi să mă asigur că am un moştenitor în cazul în care mi se întâmplă ceva.

Îmi ţin respiraţia când spune următoarea parte.

— Nu am nicio intenţie să-mi iau o soţie sau să-mi asigur moştenitori. Am un imperiu de clădit şi trădători de eliminat chiar din propriul palat. Am nevoie ca membrii consiliului să nu mă mai persecute – dacă ar vedea că fac curte cuiva, ar înceta numaidecât cu hărţuirile. Te afli aici, lady Stathos, pentru că sunt în căutarea unei prietene. A uneia care nu urmăreşte să devină regină, aşa cum faci tu. A uneia căreia nu-i este teamă să-mi spună la ce se gândeşte, indiferent dacă nu-mi va fi pe plac. Şi prietenia noastră va avea şi avantajul de a linişti consiliul.

După o scurtă pauză, continuă:

— Eşti frumoasă. Dar nu îndeajuns de frumoasă încât să mă ispiteşti. Eşti tot ce caut. Eşti perfectă.

Rămân fără cuvinte. Ca să nu stau cu gura căscată, iau încă o gură tort.

Eşti perfectă, a spus el. Imediat după nu *îndeajuns de frumoasă încât să mă ispiteşti.*

Vreau să-l plesnesc. Vreau să-l sărut. Vreau la fel de mult să-i arunc restul tortului în faţă, pe cât vreau să termin deliciosul desert.

Mai iau o gură. Prea multe gânduri îmi acaparează mintea, dar este unul pe care îl pot înţelege.

— M-aţi folosi, rostesc pe un ton plat, inexpresiv.

Regele îşi aşază furculiţa înapoi pe farfurie, lângă tort.

— Nu vreau să te folosesc. Îţi propun un târg. Rămâi aici, la curte. Permite-le tuturor să tragă

propriile concluzii despre noi doi. Şi, ca răsplată, toată lumea din acest palat îţi va cunoaşte numele. Nu vei mai rata nicio petrecere sau bal. Vei primi toate invitaţiile – vor fi atât de multe, încât îţi va fi imposibil să le poţi accepta pe toate.

— Ce vă face să credeţi că nu vreau să fiu regină? întreb.

— Dacă ai fi vrut, te-ai fi aşezat la rând cu restul fetelor. Nu ai încerca să mă insulţi cu fiecare şansă pe care o ai.

Perfect. Nu vede dincolo de şarada mea.

Mă holbez la pocalul de pe masă. După ce îl las pe rege să se agite o vreme în scaun, îi spun:

— Dacă vă aşteptaţi să devenim prieteni, va trebui să vă revanşaţi pentru comentariul incredibil de nepoliticos pe care tocmai l-aţi făcut.

— Nepoliticos?

— Aţi spus că nu sunt îndeajuns de frumoasă.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu, am spus că eşti cât trebuie de frumoasă. Am spus că eşti perfectă.

Acum chiar sunt preocupată de lucruri neînsemnate.

Las-o mai moale, pentru moment. Zâmbeşte şi acceptă-i propunerea.

— Iartă-mă, adaugă el o secundă mai târziu, luându-mă prin surprindere. A trecut foarte mult timp de când nu am mai avut un prieten care să nu meargă în patru labe. Cuvintele mele au căpătat alt sens decât cel pe care mi-l dorisem.

Exact asta s-a întâmplat. Şi este cu atât mai enervant.

Chiar şi aşa, spun:

— Vă accept propunerea şi toate avantajele care decurg de aici.

— Excelent.

Regele Umbrelor schimbă tortul pe supa încă aburindă.

— Dacă tot suntem prieteni, ar trebui să-ţi spun Alessandra când suntem singuri, nu?

— Încă nu suntem prieteni, Maiestate, dar, odată ce vom fi, cum să vă strig?

Un zâmbet slab persistă pe buzele sale.

— Numele meu este Kallias. Kallias Maheras.

— Kallias, repet, lăsând silabele să-mi alunece: *kuh-LIE*[3]*-us.*

Mi s-a încredinţat numele unui rege.

Acum am nevoie ca el să-mi ofere inima lui.

Capitolul 6

Mă întorc furioasă în apartamentul meu.

Deci nu sunt îndeajuns de frumoasă pentru a-l ispiti? Mai vedem noi. Îl voi face să se îndrăgostească atât de tare de mine, încât va uita că a mai văzut vreodată o altă femeie. Mă *va implora* să fiu a lui.

Şi apoi va implora să-i cruţ viaţa, chiar înainte să-l ucid.

Gândul acesta încântător mă revigorează în drum spre apartamentul meu şi, odată ajunsă aici, în drum spre pat.

Regele nu s-a înşelat. Un teanc impresionant de scrisori tronează pe masă, dar nu pot să le deschid acum.

---

3 În traducere liberă, *minciună* (n.t.).

Lângă patul meu stă un bărbat. O parte din mine speră că este chipeşul Leandros, doar pentru a putea avea o poveste despre alungarea bărbaţilor din camera mea, pe care să i-o împărtăşesc regelui. Dar, din păcate, nu este el.

Ci Myron.

— Ce crezi că faci? întreb pe un ton poruncitor. Cum naiba ai ajuns aici?

Este atât de înalt, încât ajunge cu capul la doar 30 de centimetri distanţă de tavan. Este îmbrăcat impecabil în pantaloni negri şi o haină violet şi se întoarce când îmi aude vocea.

— Alessandra, ce ciudat să te văd aici.

— Este camera mea!

— Da, iar camerista ta a fost mai mult decât fericită să-mi dea voie să intru. Tot ce a trebuit să fac a fost să-i zâmbesc şi să inventez o poveste despre o bijuterie pe care voiam să ţi-o las pe măsuţa de toaletă, ca tu s-o găseşti. Se pare că este romantică.

Mă strâmb.

— Pentru binele tău, roagă-te să nu sufle o vorbă.

— De ce? Ar fi atât de îngrozitor ca oamenii să ştie că ţi-am lăsat ceva?

Mă holbez la el, încercând să înţeleg de ce ar putea fi aici, moment în care îşi scoate pantofii şi se întinde pe pat.

— Vino aici, mă ademeneşte el.

— Pleacă, îi spun pe o voce dură şi tăioasă.

— Doar pentru că nu ai vrut inelul meu, nu înseamnă că nu vrei asta. Te cunosc.

— Întrucât nu ai observat, dă-mi voie să-ţi explic cum stau lucrurile. *Nu te vreau pe tine.* Acum mă curtează regele. Regele, Myron. De ce l-aş vrea pe cel

de-al doilea fiu al unui viconte, când îl pot avea pe Regele Umbrelor?

Myron se ridică atât de repede, încât scârţâie patul.

— Nu te va dori. Nu eşti virgină. Nu după ce ai fost cu mine. Oftez.

— Myron, doar pentru că tu ai fost virgin când ne-am întâlnit, nu înseamnă că şi eu am fost.

Mă priveşte şocat, cu gura larg deschisă.

— Ce le-ai spus lordului Vasco şi consiliului? îi cer să ştiu. Au spus că au vorbit cu tine.

— N-am fost primul?

Îmi scot mănuşile şi le arunc deoparte, apoi fac acelaşi lucru cu pantofii.

— Uite cum vor decurge lucrurile. Nu mai menţionezi *niciodată* că mă cunoşti. Ai venit de câteva ori la moşia tatălui meu alături de tatăl tău în interes de afaceri. Nimic mai mult. M-ai văzut în treacăt. Asta-i tot.

— Nu te-am văzut în treacăt. Te-am văzut goală. De mai multe ori, spune el ameninţător. Pun pariu că membrii consiliului şi dragul tău Rege al Umbrelor ar muri de nerăbdare să afle asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu acestea sunt regulile acestui joc. Ai uitat, Myron? Ştiu ce ai făcut. Tatăl tău ţi-a dat unul dintre cele mai preţioase bunuri ale sale. Ţie, celui de-al doilea născut, prostului. Şi l-ai pierdut la cărţi. Ce-ai zice dacă ar afla? Pariez că o dezmoştenire te aşteaptă în viitor.

Myron încleştează maxilarul.

— De ce crezi că nu am o astfel de reputaţie, Myron? Pentru că ştiu regulile acestui joc. Acum pleacă şi să nu îndrăzneşti să-mi mai vorbeşti vreodată.

Îşi ia pantofii în drum spre ieşire şi trânteşte uşa suficient de tare cât să audă şi vecinii mei. Atât timp cât coridorul este pustiu, sper că nimeni nu poate ghici din ce cameră a venit zgomotul.

*

Odată cu dimineaţa vin şi idei noi de intrigi. Voi pune mâna pe rege şi voi debarasa palatul de oricine îmi stă în cale.

După micul dejun, mă ocup de teancul de scrisori, clasificându-le după importanţă. Invitaţiile de la ducese şi marchize merg într-o grămadă. Cele de la contese şi vicontese în altă grămadă. Pe cele de la baronese nici nu mă obosesc să le deschid. Îmi petrec dimineaţa răspunzând la invitaţii; pe unele le accept, pe altele, nu. Îmi fac un calendar social personal, ca să pot ţine evidenţa tuturor întâlnirilor şi apoi trimit o scrisoare către Eudora. Voi avea nevoie de mai multe ţinute de seară. Nu va da bine să fiu văzută de două ori în aceeaşi rochie.

Două ore mai târziu chem o cameristă să mă ajute să mă pregătesc. Evident că a trebuit să o concediez pe prima, dar cea nouă cunoaşte tot felul de coafuri îndrăzneţe, moderne. Îmi ridică părul în creştetul capului, fixând fiecare şuviţă cu o agrafă incrustată cu ametist. Un cadou de la un fost iubit, desigur. Machiajul atinge perfecţiunea. Trag pe mine pantalonii de culoarea lavandei, cu un model complicat de perle pe partea din faţă a fiecărui picior. Fusta de brocart violet este pur şi simplu divină, cu un tiv lung până la podea, iar bluza are mâneci lungi. Aleg o pereche de cizme negre cu toc mic, îmi pun mănuşi negre, lungi până la încheietura mâinii, şi apoi cobor pentru prânz.

Nu îndeajuns de *frumoasă încât să mă ispitească.*

Pufăi zgomotos când îmi aduc aminte de aceste cuvinte răuvoitoare.

Se pare că mă număr printre primii curteni care au ajuns în marea sală. Văd grupuri mici care discută animate unele cu altele. Când intru în cameră, se întorc câteva capete, vocile se domolesc, devenind doar nişte bârfe şoptite, iar doamnele îşi scot evantaiele.

Apoi un bărbat se apropie de mine:

— Lady Stathos! Chiar am sperat să am din nou ocazia să vă vorbesc.

Blond. Chipeş. Poate cu un deceniu mai în vârstă decât mine. Unde l-am mai văzut?

— Orrin, lord Eliades, spune el.

Probabil că îl privesc în continuare nedumerită, pentru că adaugă:

— Tatăl tău ne-a făcut cunoştinţă la bal!

Ah, gata! El a fost singura persoană pe care am întâlnit-o în afară de rege. Aducea încontinuu vorba de Chrysantha şi încerca să mă compare cu ea.

Nu-mi place de acest bărbat.

— Pur şi simplu am adorat-o pe sora dumitale cât a stat la palat, zice el, înainte să apuc măcar să-i răspund, şi ştiu că sunteţi la fel de încântătoare! Întrucât ne-am înţeles atât de bine noaptea trecută la balul regelui, speram că vă va plăcea să participaţi cu mine la următorul bal caritabil al contesei. Sunt convins că aţi primit invitaţia. Alekto îmi este prieten şi îmi plac nespus evenimentele care strâng bani pentru cei mai puţin norocoşi. Pur şi simplu am atât de mulţi bani de cheltuit!

Râde de parcă ar fi spus vreo glumă, apoi continuă:

— Odată am cumpărat câte o pătură pentru fiecare copil din Orfelinatul Naxosian. Ştiţi câte înseamnă asta? Două sute treizeci şi şapte. Vă vine să credeţi că atât de multe suflete sărmane sunt…

— Scuzaţi-mă, spun.

Leandros a intrat în sală şi dat fiind că el nu mă consideră un premiu de consolare după ce a ratat să se însoare cu sora mea, îi întorc spatele lui Orrin fără nici cea mai mică urmă de vinovăţie.

De fapt, mă scutur efectiv ca să pot uita conversaţia cu el. Evenimente caritabile. Orfani Diavolii au irosit frumuseţea pe un astfel de bărbat.

Zâmbesc pentru Leandros şi tovarăşii săi.

— Lady Stathos!

— Leandros.

Arată destul de elegant astăzi, purtând cizme maro şi înveşmântat într-o vestă azurie. Culoarea îi face părul să strălucească mai intens. Este flancat de alţi doi bărbaţi. Dacă nu mă înşel, sunt prietenii lui care au izgonit curtenii în timp ce ne aflam în livezi.

— Alessandra, se corectează el, din moment ce şi eu i-am spus pe nume. Mă bucur să te văd.

Îl lovesc cu cotul pe Leandros într-o parte, o mişcare nu-atât-de-subtilă, moment în care el îşi aminteşte că nu suntem singuri.

— Corect. Aceştia sunt prietenii mei şi sunt disperaţi să te cunoască. Fă cunoştinţă cu Petros.

Arată spre un tip înalt, cu nasul şi obrajii acoperiţi cu nenumăraţi pistrui. Cumva imperfecţiunile reuşesc să-l facă şi mai chipeş.

— Şi Rhouben.

Acesta poartă cele mai îndrăzneţe şi mai excentrice haine pe care le-am văzut vreodată. Îmbină cu mult curaj nuanţe deschise de albastru şi de verde,

reuşind să arate la fel de extravagant ca orice păun. Un motiv ar putea fi ca să compenseze pentru trăsăturile sale comune.

— Domnilor, le spun eu.

Îmi iau mâna pe rând şi mă sărută deasupra mănuşii.

— În sfârşit, zice Rhouben când îmi lasă mâna. Muream de nerăbdare să întâlnesc singura persoană de la curte care se îmbracă mai bine decât mine.

— Aş protesta, spun eu, dar aş face-o doar din politeţe. Râde:

— Mai eşti şi sinceră, colac peste pupăză. Eşti o comoară rară.

— Uşurel, îi atrage atenţia Petros. Eşti logodit, Rhouben. Jos labele!

— Felicitări, îi spun primului gentilom. Cine este doamna norocoasă?

Rhouben se strâmbă.

— Melita Xenakis.

— Încă nu am întâlnit-o. Este aici?

Petros aruncă o privire peste umăr:

— Da, este cea care se uită cu dezgust la haina lui Rhouben.

O găsesc imediat pe Melita. Bucle blonde perfecte deasupra umerilor şi un brocart albastru. Abia acum observ că toate doamnele poartă albastru, culoarea aleasă ieri de mine. Zâmbesc satisfăcută. De parcă ar fi simţit că o fixez, Melita îmi înfruntă privirea. Trăsăturile i se schimonosesc numaidecât, ca şi cum aş fi comis un fel de crimă doar pentru că m-am uitat la ea. Sau pentru că am vorbit cu logodnicul ei.

— În acest caz, condoleanţele mele, rectific eu. Este foarte posesivă, nu-i aşa?

Petros îi dă o palmă pe spate prietenului său şi râde:

— O, nici nu-ţi poţi imagina. Este ca o lipitoare, se agaţă de braţul lui Rhouben oriunde merge. Şi ah, îţi va plăcea asta! Tatăl lui nici măcar nu i-a spus despre logodnă până când nu a fost deja stabilită.

Rhouben mormăie când îşi aduce aminte.

Mă abţin cu greu să râd.

— Dar tu, Petros? Curtezi pe cineva?

— Nu şi acum, spune el cu tristeţe. Pusesem ochii pe Estevan Banis, dar a dansat de trei ori la rând cu lordul Osias, la balul regelui.

— Bărbaţii pot fi atât de nestatornici comentez eu.

— Într-adevăr.

— Şi tu, Leandros? întreb, dorind să-l includ şi pe el în conversaţie.

— Sunt liber ca pasărea cerului, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

Îmi arată un rânjet diavolesc.

— Din păcate, acum sunt promisă, spun. Regele mi-a cerut permisiunea chiar noaptea trecută să mă curteze!

Rhouben şi Petros mă felicită, însă Leandros pare destul de afectat. Pe măsură ce conversaţia continuă, îmi las ochii să-i analizeze pe noii nobili care intră în marea sală. Îi întâmpin cu zâmbete strălucitoare, ceea ce este mai mult decât suficient pentru a-i convinge să se alăture discuţiei. Grupul nostru de patru creşte rapid la zece. Toţi bărbaţii tineri sunt nerăbdători să-mi pună întrebări: la ce evenimente voi participa? Este deja plin carneţelul meu de dans pentru următorul bal? De ce nu am onorat curtea cu prezenţa mea până acum?

Nu am mai menţionat că regele mă curtează de când le-am spus lui Leandros şi prietenilor săi. Noii admiratori nu trebuie să ştie, mai ales că am nevoie de ei pentru acest mic spectacol pe care îl pun în scenă pentru rege.

Un vestitor anunţă ceva, dar nu se aude din cauza sporovăielii noastre din colţ. Urmăresc cu coada ochiului cum Regele Umbrelor păşeşte în marea sală. Am aşteptat acest moment. Când îl văd, cei aşezaţi la masă se ridică în semn de respect.

Însă Kallias nu ia loc, cel puţin nu imediat. Îi face pe cei de la masă să rămână în picioare în timp ce scrutează camera. Deşi nu mă uit direct la el, pot simţi când privirea i se opreşte asupra mea. E ca şi când o săgeată de căldură ţâşneşte prin aer.

La următorul lucru spus de Petros, râd puţin mai tare decât este nevoie.

Vezi? vreau să strig. *Majoritatea bărbaţilor mă consideră frumoasă. Majoritatea bărbaţilor mă consideră irezistibilă.*

— Lady Stathos.

Nu strigă, dar cuvintele răsună prin sală ca şi cum ar fi făcut asta. Bărbaţii din jurul meu amuţesc pe loc şi se întorc să se încline în faţa suveranului lor.

— Da, regele meu? întreb.

— Ai spus deja tuturor vestea noastră?

— Nu, sire.

Regele Umbrelor întinde un braţ în direcţia mea şi se adresează curtenilor din încăpere:

— O curtez pe lady Stathos.

Privirea îi zboară mai ales spre următoarea masă, unde sunt aşezaţi consilierii săi.

Bărbaţii din jurul meu se dau doi paşi îndărăt, de parcă ar fi fost prinşi făcând ceva scandalos. Toţi, mai

puţin Leandros, Petros şi Rhouben, cărora nu pare să le pese deloc că regele tocmai m-a revendicat public ca fiind a sa.

Au fost prietenii lui l-a îndepărtat. De ce ar trebui să le pese dacă îl irită?

Lordul Ikaros Vasco, şeful consiliului, se ridică şi îşi înalţă paharul de vin.

— În cinstea unei curtări fericite!

Curtenii din sală îşi ridică pe rând paharele şi repetă cuvintele. Vasco mă urmăreşte cum beau din pocal.

Sunt cu ochii pe tine, pare să spună.

Răspunsul meu este un zâmbet sincer şi înclin capul către camera însufleţită de felicitări.

Apoi întorc din nou ochii spre rege. Nu-mi dau seama după faţa lui dacă a stârnit vreo reacţie înăuntrul său faptul că m-a văzut înconjurată de bărbaţi, dar poate că declaraţia lui este o reacţie suficientă. M-a revendicat verbal. Sau o fi fost numai ca să demonstreze ceva consiliului? Până la urmă, pe ei trebuie să-i convingă de curtarea noastră.

Acesta este momentul în care îmi dau seama că regele poartă o vestă violet. Cumva, am reuşit să ne asortăm din nou vestimentaţia. E ca şi cum am încerca să arătăm ca un front unit.

Ca şi cum aş fi fost întotdeauna menită să-i fiu regină.

Kallias ridică un deget şi face semn către locul din dreapta sa. Un servitor sare de la locul lui de la perete şi se repede să tragă scaunul. Cu grijă. Cu atât de multă grijă fiind în apropierea regelui, păstrând distanţa adecvată.

Atunci observ două locuri goale în stânga şi în dreapta regelui. Nimeni nu are voie să stea atât de aproape de el.

Cu excepţia mea.

Îmi este indicat locul din dreapta sa, iar tăcerea umple sala pe măsură ce, unul după altul, nobilii conştientizează că scaunul – care va fi plasat în imediata vecinătate a regelui – este tras de la masă cu un scop.

După ce îmi verific mănuşile, asigurându-mă că sunt bine întinse, mă scuz şi mă retrag din cercul meu de admiratori, apoi parcurg distanţa până la Kallias.

Odată ce îmi ocup locul, îmi pun mâinile în poală, având grijă să nu lovesc nimic sau să ating o anumită persoană. Stăm mult mai aproape decât permite legea celor cinci paşi, dar, dacă Kallias aprobă acest lucru, nu vreau să mă plâng. În plus, fiind la o distanţă atât de mică, simt cel mai îmbietor parfum de lavandă, mosc şi mentă. Regele Umbrelor miroase încântător.

Kallias duce la buze o lingură cu ceva care arată ca o supă de legume.

— Văd că îţi faci prieteni. Este recunoaşterea aşa cum sperai să fie?

— Este prea devreme să mă pronunţ.

Un servitor îmi pune un şervet în poală, după care îşi reia poziţia de la perete.

— Arăţi minunat azi, spune regele, coborând vocea.

Luând în considerare că suntem separaţi de restul curtenilor de la masă, mă îndoiesc că putem fi auziţi.

— Încerci să te revanşezi pentru cuvintele rostite aseară, zic la fel de rezervată, abordând pentru prima oară un ton mai informai.

— Pur şi simplu spun adevărul.

Ei bine, este un început.

De-a lungul mesei, nenumărate perechi de ochi pretind că nu mă urmăresc. Bărbaţii se întreabă ce am făcut pentru ca regele să mă revendice. Femeile îmi studiază fiecare mişcare, întrebându-se cum ar putea să-l determine pe rege să le revendice pe *ele.*

Pentru o fracţiune de secundă, ochii mi se opresc asupra lui Myron, care îşi fereşte privirea de îndată ce îşi dă seama că a fost prins holbându-se.

Bun, a înţeles mesajul.

Nu-mi vine să cred cât de bine şi-a îndeplinit regele promisiunea. Acele scrisori din camera mea sunt o urmare a faptului că a dansat cu mine, că mi-a vorbit în livezi, unde am putut fi văzuţi. Cât despre anunţul de astăzi, nici nu-mi pot imagina ce oportunităţi mi-a oferit.

— Crezi că toate femeile vor purta violet mâine? întreb, apoi îmi îndrept atenţia asupra mâncării.

— Bănuiesc că vor încerca să-ţi mituiască toate cameristele ca să le spună ce culoare alegi în fiecare dimineaţă.

La o astfel de presupunere, ochii mi se îngustează.

— Tu aşa ai procedat?

Mă uit cu subînţeles la ţinuta lui, care se potriveşte cu a mea.

— Sau doar ai tras cu ochiul prin peretele dormitorului meu, ca să arunci singur o privire?

Afişează cel mai mare rânjet de până acum, care îl lasă dinţii la vedere.

— Crede-mă că au trecut ani buni de când am tras cu ochiul la doamne în timp ce se îmbracă. Nu mai am 12 ani.

Gust din mâncare. Este la fel de delicioasă precum cea de la cina de aseară.

— Ai fost prins?

— O, da! Când m-a văzut lady Kalfas, m-a pârât mamei, iar ea m-a mustrat atât de tare, încât nici măcar n-am mai fost tentat să încerc vreodată asta.

— Ce cuvinte te-ar fi putut convinge să nu mai încerci din nou?

— Mi-a spus că, dacă voi continua să trag cu ochiul, nu voi ajunge cu doamnele mai departe de acel punct. Şi a spus că nimeni nu mă va respecta vreodată, dacă nu le ofer şi eu respect celorlalţi.

Zâmbesc în castronul meu.

— Şi a avut efect asupra ta gândul că nu vei fi niciodată respectat sau cel că nu vei ajunge să faci mai mult decât să tragi cu ochiul?

— Ambele, recunoaşte el. La care se adaugă ideea de a mai fi nevoit să discut vreodată astfel de lucruri cu mama.

Râd delicat, dar o parte din mine nu se poate abţine să se întrebe dacă a reuşit vreodată să facă mai mult decât să tragă cu ochiul. Atât timp cât legea le interzice tuturor să-l atingă, relaţiile intime ar fi ceva imposibil, nu-i aşa?

După o pauză în conversaţie, îi spun:

— Membrii consiliului tău ne urmăresc cu atenţie.

Este adevărat, dar sunt mai subtili decât curtenii care stau la masa noastră.

— Sunt supăraţi că le-am interzis să stea cu mine în timpul meselor. Ar trebui să vorbesc despre politică toată ziua, iar eu refuz să las un astfel de subiect să-mi strice prânzul.

— Sunt şi doamne în consiliul tău?

Fac să sune ca o întrebare. Am bănuit că fac parte din consiliu, dar acum îmi dau seama că ar putea să fie soţiile bărbaţilor. Trăim într-o epocă modernă, iar

doamnele au mai multe drepturi şi libertăţi ca niciodată. Totuşi monarhia tinde să se adapteze mai lent decât restul lumii.

— Da, lady Desma Terzi este trezorierul regal. Nu am întâlnit pe nimeni mai priceput cu numerele. Apoi mai este lady Tasoula Mangas, legătura mea cu oamenii de rând de aici, din oraş. Ea ţine sub observaţie negustorii şi economia, informându-mă de orice lucru demn de menţionat.

— Şi ceilalţi doi gentilomi? Am avut deja plăcerea să-l întâlnesc pe Vasco.

Dacă voi conduce regatul într-o zi, va trebui să ştiu numele tuturor celor din consiliu.

— Lordul Vasco poate fi protector. A fost unul dintre prietenii vechi ai tatălui meu. Este omul cu cele mai multe legături din regat. Dacă există o problemă pe care trebuie să o rezolv, este primul care vine cu o soluţie. Apoi este generalul Kaiser, răspunzător pentru bărbaţii staţionaţi aici, în oraş. Şi, nu în ultimul rând, Ampelios. El… se ocupă de anumite lucruri şi este foarte eficient.

— Asasin? ghicesc imediat.

Kallias ia o gură de băutură.

— Printre alte lucruri.

Îl urmărim amândoi pe Ampelios cum duce un cuţit foarte ascuţit la carnea din faţa lui şi o taie în bucăţi uniforme pe care le înţeapă apoi cu vârful cuţitului ca să le bage în gură.

— Acestea sunt cele cinci persoane pentru care vei interpreta un rol, adaugă Kallias.

— Mi s-a spus că aş fi fost o actriţă excepţională dacă nu aş fi fost de viţă nobilă.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Kallias îi cercetează pe curtenii aşezaţi la masa noastră.

— I-am pus la propria masă pe cei mai apropiaţi de vârsta mea. Nu că ar conta prea mult, având în vedere distanţa pe care trebuie să o menţin faţă de ei.

Vreau să-l întreb *de ce* trebuie să menţină o distanţă atât de mare. De ce legea îi împiedică pe ceilalţi să-l atingă? Are vreo legătură cu umbrele lui? Dar, deocamdată, nu-l cunosc pe rege suficient de bine pentru a pune astfel de întrebări.

Capitolul 7

După prânz, arunc o privire pe calendarul cu evenimente pe care mi l-am făcut, ca să văd când este următorul. O trupă de artişti soseşte vineri la moşia vicontelui de Christakos, astfel că mai mulţi oaspeţi de seamă au fost invitaţi să urmărească o interpretare a piesei îndrăgostiţii, în care două persoane găsesc dragostea în ciuda tuturor obstacolelor care le despart.

Chiar dacă şi Kallias a primit cu siguranţă o invitaţie, cel mai bine ar fi să-l anunţ că mă duc şi eu, ca să mergem împreună.

Iau o bucată de pergament dintr-un teanc de pe birou şi aleg un stilou. Ştiind că scrisoarea va fi citită doar de el, încep astfel:

> Dragă Kallias,
>
> Am primit invitaţia de a participa la o piesă de teatru care va avea loc la reşedinţa vicontelui şi a vicontesei de Christakos. Se presupune că spectacolul este povestea a doi îndrăgostiţi care se reunesc în ciuda şanselor potrivnice. Nu ar adăuga credibilitate

vicleşugului nostru dacă am fi văzuţi împreună la o astfel de piesă? Sper că mă vei însoţi.

Prietena ta,
Alessandra

Nu trece nici măcar o oră înainte ca un servitor să revină cu un răspuns.

Draga mea Alessandra,

Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar mă tem că trebuie să te refuz. A apărut o nouă problemă, una care mă obligă să particip la întrevederi toată săptămână. Abia voi avea timp să iau pauze de masă.

Dar bucură-te de piesă fără mine. Sunt sigur că va fi minunată. Cel puţin pot lucra ştiind că nu te vei plictisi.

Prietenul tău,
Kallias

Iau o altă bucată de pergament.

Kallias,

Ce problemă? Te pot ajuta cumva?

Prietena ta,
Alessandra

Alessandra,

Veştile se vor răspândi mai devreme sau mai târziu – se pare că un bandit periculos cutreieră liber prin regat. Îi atacă pe nobili pe drum şi le fură banii. Lady Mangas din consiliu

mă informează că în buzunarele ţăranilor există brusc un surplus de bani lichizi, prin urmare nu putem decât să tragem concluzia că banditul fură de la nobilime pentru a le da oamenilor de rând. Desigur, nu pot permite ca supuşilor mei să le fie frică să călătorească. Trebuie să opresc imediat asta.

Îţi mulţumesc pentru ajutorul oferit, dar sunt convins că vom rezolva repede această problemă, atât timp cât îi putem acorda întreaga noastră atenţie.

Prietenul tău,
Kallias

Cine naiba ar fura şi nu ar păstra bogăţiile pentru sine? E o afacere proastă. Cineva atât de prost cu siguranţă va fi prins în curând.

Cu toate astea, ar trebui să fiu şi eu implicată. Nobilii care au fost jefuiţi îmi vor plăti *mie* taxe în viitor. Dacă Kallias nu rezolvă această problemă, va deveni a mea.

Dar cum poţi prinde un hoţ care nu-şi păstrează comorile? Acest amănunt face mult mai dificilă depistarea lui. Va trebui să mă gândesc la asta. Este o situaţie care trebuie tratată cu atenţie.

*

La scurt timp după aceea, soseşte o altă scrisoare, tot din partea lui Kallias. Mă invită să iau cina cu el. Accept, desigur.

Dar decid să-l fac să aştepte. Nu vreau să mă creadă prea nerăbdătoare.

După cincisprezece minute, mă alătur servitorului care aşteaptă în faţa camerelor mele. Mă însoţeşte din nou la bibliotecă.

După ce intru, un ghemotoc mare de blană ţâşneşte spre mine. Demodocus se opreşte la doar câţiva centimetri distanţă. După ce se convinge că are parte de atenţia mea deplină, se aruncă pe podea, cu burta în sus.

— Mă bucur atât de mult că eşti fericit să mă vezi, îi spun în timp ce ridic un picior ca să pot să-l mângâi.

— L-ai făcut să aştepte, zice Kallias, care s-a ridicat în picioare când am intrat. Să-l mângâi pe burtă este preţul pe care trebuie să-l plăteşti.

— Iartă-mă, Demodocus, îi spun eu, dezmierdându-l şi mai apăsat.

Câinele îşi dă ochii peste cap de plăcere.

— Lucram la ceva şi nu voiam să las treaba neterminată. Suntem chit acum?

Îndrăznesc să-mi iau piciorul de pe el, iar Demodocus se rostogoleşte şi aleargă spre picioarele lui Kallias, prăbuşindu-se în faţa lui cu răsuflarea întretăiată.

Regele Umbrelor aşteaptă să mă aşez, apoi îşi ia argintăria şi începe să mănânce.

Cina noastră a fost deja servită. În seara asta avem pulpe de pui cu un sos brun, legume presărate cu sare, baghete unse cu unt şi cu miere şi, dacă nu mă înşel, ecleruri de ciocolată la desert.

— Mi-am luat libertatea de a-ţi alege eu primul fel, spune el, arătând spre eclerul din faţa mea. Totuşi îţi sugerez să te grăbeşti înainte ca restul mâncării să se răcească.

Nu dă niciun semn că ar fi iritat de întârzierea mea. Poate că imaginaţia îmi joacă feste şi doar mi se pare că umbrele se mişcă mai repede în jurul lui.

Bag degetul în frişca de deasupra eclerului şi mi-l duc la buze. Renunţ la furculiţă, apuc prăjitura delicată într-o mână şi iau o îmbucătură. Ciocolata îmi umple gura. Mă gândesc să-l felicit pe Kallias pentru bucătarul său, dar mă opresc brusc, nedumerită de expresia întipărită pe chipul lui.

— S-a întâmplat ceva? întreb, ştiind foarte bine că a fost distras de felul senzual în care am gustat desertul.

Îşi drege glasul şi ignoră întrebarea.

— La ce lucrai?

— La primul articol vestimentar dintr-o ţinută nouă, îi răspund, gândindu-mă la sesiunea de cusut de ieri.

— Sper că va fi o altă ţinută scandaloasă.

Rânjesc:

— Nu prea văd cum de ţinutele mele sunt considerate scandaloase. Am toată pielea acoperită.

Mai mult sau mai puţin.

— Nicio gleznă sau încheietură la vedere, continuu eu.

Kallias mestecă încet o bucată de pui, şi-n timpul ăsta ochii îi coboară pe încheietura mea.

— Am observat. Este din cauza mea? Sau pur şi simplu îţi place să-ţi acoperi mâinile?

Mă uit la mâinile lui, de asemenea înmănuşate.

— Cu siguranţă nu mă deranjează mănuşile. Sunt un accesoriu interesant pentru orice ţinută. Dar, din moment ce legea ne interzice să ne atingem, mi s-a părut înţelept să continui să le port, mai ales că vom petrece destul de mult timp împreună.

— Cât de grijuliu din partea ta. Un act de autoconservare.

Are o expresie indescifrabilă. Nu-mi dau seama dacă mă tachinează sau dacă vorbele lui ascund un mesaj cu subînţeles.

— M-ai ucide? întreb din curiozitate. Dacă ar fi să te ating? Ţine ochii aţintiţi asupra mea în timp ce ia o gură din pocal: – De ce ar trebui să mă atingi vreodată?

— Nu este neobişnuit ca prietenii să se atingă. Strângeri de mână. Îmbrăţişări. Îmbrânceli jucăuşe când cineva spune ceva enervant. Sigur ai mai avut prieteni până acum, nu? Leandros a spus că voi doi aţi fost apropiaţi.

Nu-mi răspunde şi întoarce privirea spre mâncare. Dar nu mă las descurajată atât de uşor.

— Cu siguranţă nu a fost nevoie să-ţi îndepărtezi prietenii după ce ai devenit rege. Doar nu îi suspectezi că ţi-au ucis părinţii, nu-i aşa?

— Nu voi avea încredere în nimeni până când nu va fi descoperit ucigaşul părinţilor mei.

— Dar ce ar putea câştiga dintr-un complot atât de oribil? întreb.

Ridică din umeri:

— Poate au crezut că mă ajută făcându-mă rege.

— Dacă ar fi cu adevărat prietenii tăi ar şti că nu ţi-ai dorit niciodată să-ţi vezi părinţii răniţi.

Kallias înghite mâncarea din gură şi se opreşte, de parcă ar pune în balanţă dacă e bine să-mi împărtăşească ceva.

— Nu este singurul motiv pentru care i-am ţinut la distanţă.

— Ce vrei să spui?

Ochii noştri se întâlnesc.

— Una este să-l găsesc pe ucigaşul regelui şi al reginei. Şi este cu totul altceva să am un asasin pe urmele mele, în timp ce încerc să-l descopăr pe ucigaşul părinţilor mei.

— Cineva încearcă să te omoare? întreb surprinsă. De unde ştii?

Îşi termină puiul şi ia un castravete murat.

— Au eşuat deja o dată. Luna trecută, mănuşile mi-au fost impregnate cu o otravă care acţionează în contact cu pielea. Când le-am pus, am simţit că îmi iau foc mâinile. Se pare că toxina s-ar fi răspândit în corp, ajungând la inimă în mai puţin de un minut.

Îi privesc mâinile ascunse acum de mănuşi:

— Te simţi bine? Cum ai supravieţuit?

— Nu simt uşor de ucis. Umbrele m-au salvat.

Mă întreb dacă nu cumva un alt motiv pentru care poartă mănuşi este acela de a acoperi urmele lăsate de arsuri. Oricare ar fi fost otrava, sună înfiorător de neplăcut.

— Şi crezi că prietenii tăi ar fi putut avea ceva de-a face cu asta? întreb eu.

— Prietenii mei. Consiliul. Oricine din nobilime. Un servitor din palat. Ar putea fi oricine. Nu pot risca.

Mă gândesc la Leandros, Petros şi Rhouben. Sincer, mă îndoiesc că oricare dintre ei ar fi capabil de crimă, mai ales judecând după felul în care-şi privesc prietenul de odinioară de fiecare dată când intră într-o sală. Le este dor de el. Şi, oricum, ce ar avea de câştigat? Într-adevăr, unchiul lui Leandros este în consiliu. Dacă nu mai există rege, Ikaros Vasco rămâne la putere o perioadă îndelungată. Dar o astfel de conjunctură nu-l avantajează cu nimic pe Leandros. Nu poate obţine coroana. Ar primi-o mai întâi o rudă îndepărtată a regelui.

Nici Petros nu-mi pare genul însetat de putere. Ştiu puţine despre familia lui, dar nu poate avea nicio pretenţie la tron. Rhouben, din câte îmi dau seama, nu vrea decât să scape de logodnica lui.

Dar îmi păstrez gândurile pentru mine. Dacă regele a decis deja să nu aibă încredere în nimeni, nu prea am cum să-l conving de contrariu. În plus, dacă aş face asta, eu aş fi cea suspectă.

— Ai vreo idee cine este responsabil? Ceva mai specific decât că este o persoană aflată în prezent la palat?

Kallias mă priveşte cu suspiciune peste marginea pocalului.

— Eşti biletul meu către recunoaştere. Mai ţii minte? Fără tine nu am nimic. Fără petreceri sau respect.

Până când voi putea câştiga cel din urmă avantaj pe cont propriu, desigur.

— Nimeni nu are voie să te ucidă sub supravegherea mea. Vreau să ajut.

Dă din cap, parcă mulţumit de răspunsul meu:

— Cred că un membru din consiliu a fost implicat. Pentru simplul fapt că nu mai este nimeni în familia mea, pe linie directă, care să moştenească mai departe coroana dacă mor. Consiliul mi-ar conduce regatul la nesfârşit, până când ar putea fi ales un nou suveran. Am mulţi veri de gradul trei. Ar trebui să se lupte pentru coroană. Şi trebuie să fi fost un nobil sau un membru al gărzii.

— De unde ştii asta?

— Pentru că palatul a fost închis în noaptea morţii regelui şi a reginei. A existat un grup de ţărani insurgenţi care au fost lăsaţi să intre în palat, provocând haos şi ravagii. Şi nimeni, cu excepţia

nobilimii, nu ar fi fost lăsat în camera de siguranţă cu părinţii mei. Când uşa a fost deschisă, le-au găsit cadavrele.

— Tu unde erai? întreb.

— În aripa opusă a palatului. Tocmai jucasem un meci amical cu fiii altor nobili. Când s-a descoperit că trăgătorii se aflau în palat, am fost duşi într-o altă cameră de siguranţă.

— Dar nu trăgătorii au fost cei care au ajuns la rege şi regină?

— Nu. Toţi intruşii au fost prinşi înainte să ajungă la apartamentele regale. A fost o diversiune. Cineva i-a lăsat să intre pentru a prinde ocazia să-mi ucidă tatăl şi mama.

Tăcerea se strecoară în bibliotecă. Nici Kallias, nici eu nu ne mai atingem de mâncare.

— Un subiect atât de deprimant, spune într-un final Kallias. Nu vreau să te împovărez cu problemele mele. Apreciez că vrei să ajuţi, dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Dacă voi fi prietena ta, cu siguranţă vei dori să-ţi împărtăşeşti problemele?

Nu răspunde, de parcă simpla aducere în discuţie a problemelor sale i-ar fi constrâns mintea să se gândească doar la ele.

L-am pierdut, aşa că spun pe un ton vesel:

— Consiliul pare convins de vicleşugul nostru.

Într-o fracţiune de secundă, umbrele se luminează şi se transformă într-o simplă ceaţă, încetinindu-şi mişcările.

— Da. Nu se puteau opri din a mă felicita în timpul întrunirilor de azi.

— Atunci să înţeleg că mă aprobă? A renunţat lordul Ikaros la suspiciunile pe care le are faţă de mine?

— În acest moment, sunt sigur că ar aproba orice are uter. Nu au suflat niciun cuvânt despre excentricităţile tale.

— Ce excentricităţi?

— Hainele tale, spune el zâmbind.

— Asta nu e prea cinstit, mai ales venind din partea unui bărbat înveşmântat în umbre.

— Sub umbrele mele este o ţinută perfect normală.

— Nu că ar observa cineva. Ieşi în evidenţă ca o scânteie într-o cameră întunecată, doar prin puterile tale. Dar cineva ca mine? Eu trebuie să încerc să ies în evidenţă.

— Nu şi acum, spune el. Eşti curtată de rege. Faptul în sine te face să fii cea mai populară fată din lume.

Capitolul 8

Mă trezesc în dimineaţa următoare cu un teanc nou de scrisori. În cea mai mare parte, sunt invitaţii suplimentare la prânzuri, baluri şi banchete. Dar una singură iese în evidenţă. Este de la tatăl meu.

> Dragă Alessandra,
>
> Tocmai am aflat că regele a anunţat public că te curtează.
>
> Primeşte felicitările mele. Sunt mândru de tine. Cu toate acestea, recunosc că sunt dezamăgit că a trebuit să aud detaliile de la lordul Eliades, nu de la propria fiică. (Săracul pare îndrăgostit nebuneşte de tine. Vestea l-a

mâhnit foarte tare. În cazul în care nu vei avea sorţi de izbândă cu regele, se pare că avem deja un excelent plan de rezervă. Până la urmă, Orrin este foarte bogat.)

Fac o pauză pentru a înlătura gândul de a fi nevoită să mă căsătoresc cu Eliades. Este destul de chipeş, dar nu aş rezista nici măcar două minute singură cu acel bărbat. Şi asta pentru că este de părere că salvarea pisicilor şi evenimentele caritabile sunt cele mai interesante subiecte de conversaţie. Continui să citesc.

Şi sora ta a fost foarte bucuroasă să audă că eşti curtată. Ea...

Sar peste acel paragraf.

Finalmente, ar trebui să ştii că un ofiţer a trecut pe la moşie, însoţit de Faustus Galanis, baronul de Drivas. Îl mai ştii pe lordul Drivas, nu-i aşa? Cred că te-ai împrietenit cu fiul său, Hektor. Îţi aminteşti că bietul băiat a dispărut acum trei ani? Ei bine, lordul Drivas este convins acum că fiul său este mort, iar el şi ofiţerul Hallas conduc o anchetă. Mi-au pus destul de multe întrebări despre relaţia ta cu Hektor. Cred că speră că ai putea avea vreo idee despre locul în care ar fi putut să se ducă după ce a fugit.

Le-am spus că l-ai văzut pe Hektor doar de câteva ori, când a venit la moşie cu tatăl său, dar nu aş fi surprins dacă ar dori să te interogheze personal. Orice le-ai putea

împărtăşi despre ultima oară când l-ai văzut pe Hektor va fi, probabil, de mare ajutor.

Şi, pe toţi diavolii, te rog spune-mi că nu a fost unul dintre tovarăşii tăi de pat. Nu ar da deloc bine dacă ar ieşi la iveală acest lucru în timpul anchetei. Nu când faci astfel de progrese cu regele!

Ai grijă, draga mea, şi fă tot ce poţi pentru a accelera acea curtare. Mmm?

Cu sinceritate,
Tatăl tău iubitor

Până ajung la semnătură, degetele mi se strâng cu putere în jurul scrisorii. De ce naiba s-ar desfăşura dintr-odată o anchetă? Este imposibil să fi găsit cadavrul lui Hektor, nu-i aşa?

Nu, mă asigur. Nu, nu ar fi putut să...

*

A fost dificil să scot trupul lui Hektor din cameră după ce l-am ucis. Am avut mare noroc că m-a insultat în patul meu, unde şi-a dat ultima suflare. Astfel am reuşit să-l rostogolesc cu uşurinţă într-un cufăr gol. Apoi, înainte să-l închid, folosindu-mă de cel mai mare lacăt pe care l-am putut găsi, am aruncat cheia înăuntru, alături de cadavrul lui Hektor.

Nimeni nu avea cum să deschidă acel cufăr fără un topor.

Apoi mi-a mai rămas să mă ocup de mizeria din cameră.

Am ars cearşafurile în şemineu şi i-am spus cameristei că am murdărit salteaua din cauza sângerării lunare. Am fost surprinsă că a crezut

minciuna. Nu mai sângerasem de câteva luni din cauza tincturii care mă împiedica să rămân gravidă.

Ştiam că nu va trece mult înainte ca Hektor să înceapă să miroasă urât, aşa că a doua zi am chemat câţiva servitori să-mi ducă numaidecât cufărul în trăsură. Le-am spus că urma să mă întâlnesc cu mai mulţi prieteni pentru un picnic şi am mânat chiar eu caii.

Odată ce am găsit locul perfect, în adâncul. Pădurii Undatia, am aşteptat să se lase întunericul. De când îl cunoscusem pe Hektor, devenise ceva obişnuit din partea mea să lipsesc peste noapte. În plus, nici personalul, nici tatăl meu nu şi-ar fi bătut capul cu un astfel de amănunt, deşi ştiam că aveam să fiu mustrată mai târziu.

Săpatul gropii a fost cel mai nedemn lucru pe care l-am făcut vreodată. A durat aproape toată noaptea, cu multe pauze pentru a-mi odihni muşchii răpuşi de durere. Însă mi-am dat seama de greşeală abia când mi-am spus că groapa este suficient de adâncă.

Era prea adâncă şi nu puteam ieşi.

Am ţipat cuprinsă de panică, prizonieră în acea groapă fără nimic altceva decât o lopată. M-am gândit să-mi sap nişte scări, dar m-am întrebat dacă puterea nu avea să mă părăsească complet înainte să duc treaba până la capăt.

A început să plouă.

În cele din urmă, mintea mi s-a limpezit îndeajuns pentru a-mi scoate cizmele din picioare. Am înfipt tocurile în pământ şi le-am folosit ca să mă târăsc afară din groapă. Toţi muşchii mi se contractaseră, rochia era umedă de la noroi, iar nările, pline de praf şi murdărie.

Dar nu aveam de gând să mor în mormântul pe care-l săpasem.

Când am împins în sfârşit cufărul peste marginea trăsurii, capacul s-a deschis puţin şi Hektor s-a uitat fix la mine exact când am început să-i acopăr faţa cu noroi.

Am fost atentă. Ploaia a spălat urmele lăsate de copitele cailor. Şi-n dimineaţa următoare, când m-am întors, nu mi-a mai rămas decât să-mi distrug rochia şi să ajung în camera mea fără să fiu văzută.

M-am ocupat de Hektor aşa cum m-am ocupat de orice altceva din viaţa mea: singură şi cu foarte multă meticulozitate.

Nu ar fi avut cum să-l găsească. Chiar dacă ar fi călătorit cineva prin Pădurea Undatia, nu ar fi avut de unde să ştie că stă pe un mormânt.

În acest caz, probabil că lordul Drivas crede că Hektor lipseşte pur şi simplu de prea mult timp pentru a fi plecat în vacanţă şi cumva a descoperit în el dorinţa de a-şi găsi fiul. Nu că ar trebui să-i pese atât de mult, din moment ce Hektor este al patrulea la titlul de moştenitor al său.

Ceva s-a schimbat, dar nu voi permite ca acest lucru să mă afecteze. A pune întrebări nu ar face decât să atragă şi mai multă atenţie asupra mea. Îmi voi pregăti cu atenţie răspunsurile pentru momentul în care lordul Drivas şi ofiţerul vor veni să-mi pună întrebări. Altminteri, voi continua ca până acum.

*

Câteva zile mai târziu, privesc fix tavanul din camera de zi a reginei, o imagine în oglindă a cerului nopţii. Odată ce voi obţine coroana, cred că voi emite

un ordin să fie renovat. Pot vedea stelele afară în orice noapte doresc. Mi-aş dori să fie pictate lucrurile pe care nu le pot vedea cu uşurinţă. Poate un peisaj din fiecare dintre cele cinci regate cucerite de Naxos. În curând vor fi regatele mele.

— Gata, spune Hestia. M-am descurcat bine?

Mă uit în jos la opera ei.

— Nu. Cusăturile ar trebui să fie uniforme şi mai strânse. Asta se va destrăma de îndată ce vei încerca să o îmbraci.

Oftează:

— Înţeleg. Mai strânse şi mai uniforme. Pot face asta. Dar cum remediez ceea ce am făcut deja?

Înşfac acul de la ea şi trag până când firul alunecă din ochi, apoi pun vârful acului sub ultima cusătură şi îl folosesc pentru a elibera firul.

— Repetă, spun, dându-i acul înapoi.

Hestia se aşază din nou pe scaun şi se concentrează. Este îmbrăcată cu o rochie într-o nuanţă minunată de turcoaz, culoarea purtată de mine ieri. Mă întreb dacă îi influenţează cumva reputaţia de la curte faptul că mă imită din toate punctele de vedere.

Rhoda, pe de altă parte, este îmbrăcată într-o rochie galben-deschis care îi evidenţiază ademenitor toate curbele, suficient cât să obţină reacţiile dorite. Mi-a ascultat cu desăvârşire sfatul de a ignora perioada de doliu.

Rhoda stă de cealaltă parte a Hestiei şi îi cere lui Galen părerea în legătură cu firul pe care ar trebui să-l folosească pentru floarea pe care o coase. El îi întinde mai multe culori şi discută împreună despre avantajele fiecăreia. Încă sunt derutată de faptul că interacţionează atât de mult cu valetul ei, dar o îndrăgesc îndeajuns cât să nu aduc acest subiect în

discuţie. Pot fi drăguţă cu Galen, dacă asta vrea Rhoda.

Dar nu mă pot abţine să mă întreb dacă ea observă felul în care o priveşte Galen. Pare mult prea distras de schimbarea ei bruscă de vestimentaţie. Sau poate doar de ea.

Uşa se deschide din senin, iar un servitor care poartă ciorapi şi perucă intră în camera de zi, ţinând o cutie în mâini.

— Cum îţi permiţi? răbufneşte Rhoda, ridicându-se de pe scaun. Bărbaţii nu au voie în această sală.

Se pare că Galen nu se pune la socoteală.

— Iertaţi-mă, doamnelor, dar regele m-a trimis. Am ceva pentru lady Stathos.

— Aici spun eu, cu faţa luminată.

— Domnişoară, spune servitorul, făcând o plecăciune în faţa mea şi întinzându-mi cutia neagră.

O iau, iar hârtia de ambalat se încreţeşte sub degetele mele. O panglică roşie ca sângele înfăşoară cutia şi este prinsă într-o fundă deasupra. Pachetul este destul de uşor, iar aerul este înmiresmat de cel mai delicat parfum de lavandă şi mentă.

Kallias l-a împachetat personal.

— Oh, haide, Alessandra! spune Hestia, cu vocea tot mai ridicată. Deschide cadoul regelui!

Trag de panglică, iar funda se desprinde. Despăturesc cu grijă hârtia. Cumva pare lipsit de tact să o rup. Odată înlăturată, găsesc partea din faţă şi ridic capacul, balamalele ţâşnind în sus fără să scoată niciun sunet.

Mi se taie răsuflarea.

Am primit nenumărate bijuterii şi pietre preţioase de la iubiţii mei, dar asta…

Cuibărit în catifea neagră se află un colier diferit de orice am văzut vreodată. Rubinele au fost tăiate în forme de petale, şi sunt aranjate într-un trandafir înflorit, de mărimea unui pumn încleştat. Toate pietrele au o ramă din oţel negru care înconjoară frumos petalele, fiecare rubin ieşind astfel în evidenţă.

Cum era de aşteptat, doamnele din cameră suspină adânc.

Rhoda se apleacă peste umărul meu ca să arunce o privire mai atentă bijuteriei.

— Vai, vai! Regele trebuie să fie îndrăgostit nebuneşte de tine.

Coboară vocea şi continuă:

— Felicitări, Alessandra.

Hestia stă atât de aproape, încât respiraţia ei abureşte nestematele. Închid imediat capacul şi înmânez cutia înapoi servitorului.

— Ai grijă să fie dusă în camerele mele, spun.

— Desigur, mă asigură el, apoi pleacă pe unde a venit.

— Cum este el? vrea să ştie Rhoda. Regele.

Croitoria şi brodatul sunt date uitării, pentru că doamnele se apleacă în faţă în scaunele lor.

— Este foarte inteligent şi capabil, spun eu, gândindu-mă la toate întrunirile şi problemele cu care are de-a face. Şi atent.

— Oh, dă-ne mai multe detalii! exclamă Hestia.

Îmbătată de atenţia acordată, nu pot să nu le împărtăşesc câteva detalii. Le spun cum mâncăm mai întâi deserturile, când luăm cina împreună. Cum îmi complimentează ţinutele noi. Cum miroase a lavandă şi a mentă. Că este foarte ataşat este de câinele lui uriaş. Însă le împărtăşesc şi câteva minciuni. Vorbesc despre cum Kallias îmi sărută mâinile înmănuşate când

suntem în privat. Cum îmi şopteşte la ureche despre viitorul nostru. Le spun despre o ieşire romantică sub stele, când toţi ceilalţi dorm.

Până la urmă, pentru a oferi credibilitate vicleşugului nostru, trebuie să fiu foarte convingătoare.

— Este un bărbat romantic, închei eu, adorând felul în care toată doamnele încearcă să se agaţe de fiecare cuvânt pe care-l rostesc.

*

Primesc un bilet prin care sunt anunţată că, din cauza unei întruniri prelungite, Kallias nu este disponibil pentru a lua cina cu mine. Bănuiesc că încă lucrează din greu să-l prindă pe bandit. Zvonurile circulă prin tot palatul. Se pare că a avut loc un alt atac, iar nobilii pun presiune pe regele lor.

Cinez singură în camerele mele, aranjând colierul pe masă, lângă mine, ca să-l pot admira. După aceea o cameristă mă ajută să ies din rochie şi să îmbrac o cămaşă de noapte. Dacă are vreo părere legată de cămăşile de noapte create de mine, o păstrează pentru ea.

În seara aceasta port un model din mătase galben-crem. Mânecile – sau mai bine spus bretelele – îmi atârnă seducător pe umeri, iar decolteul rochiei îmi lasă sânii la vedere doar puţin. De fapt, foarte puţin. O simplă linie menită să nu arate prea mult, dar suficientă pentru a înnebuni un bărbat de dorinţa de a vedea mai mult.

Mai rămâne doar să am pe cineva căruia să-i arăt ţinuta.

Stau pe marginea patului, cu mâinile în spate, ca să-mi susţin greutatea, când apare.

Sar în picioare, incapabilă să mă stăpânesc. Inima îmi bate cu putere.

Chiar dacă l-am mai văzut trecând prin pereţi, abilitatea asta tot mă ia prin surprindere. Am senzaţia că nu este ceva cu care aş putea să mă obişnuiesc vreodată.

Sunt mândră de mine că nu am ţipat. Măcar atât.

Întrezăresc chipul regelui pe măsură ce avansează în cameră şi-mi dau seama că mă priveşte furios. Are pumnii încleştaţi de-o parte şi de alta a trupului în ciuda orei târzii, este îmbrăcat din cap până-n picioare în ţinută de zi.

— Credeam că nu mai tragi cu ochiul la doamne în timp ce se îmbracă, îi spun.

Maxilarul îi tremură uşor când vorbeşte:

— Eşti îmbrăcată.

— Dar aş fi putut să nu fiu. Dacă ai fi ciocănit mai întâi…

— Ce naiba ai făcut?

Îmi încrucişez braţele. Refuz să tremur, chiar şi în faţa unui Rege.

— Ce-i cu tine? Nu am făcut nimic.

Incapabil să ţipe la mine de la o asemenea depărtare, se apropie până când ne mai despart doar câţiva paşi.

— Întregul palat vuieşte din cauza asta! Le-ai spus sau nu doamnelor din camera de zi a mamei mele că ne-am atins?

Simt fiori pe şira spinării ca nişte degete reci. Nu sunt sigură cum este mai bine să fac: să mint sau nu.

— Servitorii bârfesc. Exagerează.

— Ce. Ai. Spus?

Mă îndepărtez de pat.

— Încerc să ofer credibilitate vicleşugului nostru. Am înfrumuseţat interacţiunile noastre. Am spus că facem plimbări la miezul nopţii şi că eşti mai intim când suntem singuri.

De ce este atât de îngrijorat? Nu este ca şi cum ar avea o reputaţie de protejat. El este regele. Membrii familiei regale pot face orice îşi doresc.

— Ai spus că ne-am atins? Care au fost cuvintele tale exacte? mă întreabă pe un ton poruncitor.

Îmi strofoc mintea să-mi amintesc.

— Am spus că mi-ai sărutat mâinile înmănuşate în privat.

— Înmănuşate? Eşti sigură că ai spus înmănuşate?

— Sunt sigură. De ce?

Îşi trece o mână prin păr, iar stilul imaculat dispare, şuviţele căzându-i peste urechi.

— Nu le poţi spune oamenilor că ai încălcat legea. Nu poţi…

— Nu ai niciun drept să fii supărat pe mine! răbufnesc eu, sătulă să fiu mustrată. M-ai însărcinat să îi conving pe toţi că mă curtezi. Asta a fost înţelegerea. Dacă erau lucruri pe care nu aveam voie să le fac, ar fi trebuit să-mi spui. Acum explică-mi de ce oamenii nu pot crede că ne-am atins. Şi nici să nu îndrăzneşti să-mi spui că este pentru siguranţa mea. Ai putea ierta pe oricine pentru orice. Eşti regele. Deci ce înseamnă astfel de zvonuri pentru tine?

Furia îi dispare de pe chip şi cred că abia acum îşi dă seama că sunt în cămaşă de noapte. Ochii lui îmi alunecă pe trup. Lent, la fel ca în noaptea balului, când am fost prezentaţi prima dată.

— Mă fac vulnerabil.

Se întoarce pe călcâie şi dispare prin peretele solid al camerei.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare îi poruncesc cameristei să caute ceva roşu în garderobă. Ştiu exact ce ţinută va găsi. O rochie lungă până la podea, care necesită un jupon pentru a-i da un oarecare volum. De la talie până jos, mătasea este adunată în mănunchiuri, oferindu-i un aspect uşor încreţit, rafinat. Corsetul devine negru la nivelul pieptului şi îmi strânge talia, oprindu-se într-un punct mic deasupra fiecărui sân pentru a mă învălui complet. Rochia este fără mâneci, dar port mănuşi care urcă până aproape de umeri.

Nu am vrut să distrag atenţia de la noul colier.

Camerista îmi trage fermoarul de la spate, iar pandantivul în formă de trandafir roşu îmi alunecă peste claviculă, completând totul perfect.

Nu port rochia pentru rege. Nu după seara trecută. Nu, sunt obligată să-i port bijuteria pentru că toate doamnele din camera de zi au văzut când am primit-o. Cum ar părea dacă nu aş purta-o?

De îndată ce termin, este adusă o tavă şi pusă pe masă – un mic dejun format din fructe proaspete, cereale cu zahăr şi suc.

Un servitor aduce o a doua tavă şi o aşază lângă prima, dar pe cealaltă parte a mesei.

— Ce înseamnă asta? întreb.

Apoi intră Kallias şi servitorii ne lasă singuri în salon.

— Ar fi trebuit să ştiu, mormăi eu în timp ce iau loc, întrebându-mă dacă ar trebui să fiu pregătită pentru mai multe critici din partea lui.

— M-am gândit să vin eu la tine azi, spune el, ţinându-mi scaunul. Ar trebui să-ţi vizitez camerele

dacă vrem să ne susţinem mica şaradă. Desigur, vom evita dormitorul, ca să nu-ţi distrugem reputaţia.

Iau o gură de suc înainte să vorbesc:

— Ai fost în dormitorul meu aseară. Camera aceea va fi rezervată momentelor în care ai chef să urli?

Coboară privirea, ruşinat:

— M-am grăbit să fac presupuneri. Ar fi trebuit să ştiu că doamnele vor exagera cu bârfele.

Apoi ridică ochii din mâncare şi se uită cu atenţie la mine. La gâtul meu.

— Îţi place cadoul meu?

— Mi-a plăcut mai mult înainte să urli la mine.

Ochii i se întunecă şi opreşte mâna care este pe cale să-i răvăşească părul. Pentru o clipă rămâne complet nemişcat, de parcă s-ar gândi intens la ceva, analizând fiecare detaliu.

— Ah, spune el în cele din urmă. Încă nu mi-am cerut scuze.

— Nu, nu ai făcut-o.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca un măgar seara trecută. M-ai putea ierta vreodată, Alessandra, prietena mea, dacă îţi promit să nu o mai fac niciodată?

— Să nu mai faci ce, mai exact? întreb.

— Să nu mai trag concluzii pripite fără să vin mai întâi la tine, condus de sinceritate. Nu de furie.

Nu mă grăbesc să-i răspund, prefăcându-mă că mă gândesc îndelung la cuvintele sale. Dar bineînţeles că îl iert. Mi-a oferit, de departe, cea mai sinceră scuză pe care am primit-o vreodată.

— Ai putea urla şi tu la mine dacă te-ar face să te simţi mai bine, propune el.

— N-am chef să urlu.

— Atunci o vei face când vei avea chef. Aşa este corect.

Schiţez un zâmbet:

— Te iert.

Tensiunea din umerii lui se risipeşte şi se concentrează asupra mâncării din faţa sa. Fără să-şi ridice privirea, spune: – îţi vine minunat colierul.

Îşi doreşte cu îndârjire recunoştinţa mea. Oare este îngrijorat că nu-mi place?

— Este cel mai deosebit cadou pe care l-am primit vreodată, răspund. Sincer.

Colţurile buzelor i se arcuiesc într-un zâmbet discret.

— Cu siguranţă ai primit multe cadouri de la bărbaţi.

— Cu siguranţă, repet pe un ton jucăuş.

— A încercat lordul Eliades să te curteze cu daruri?

— Deci ai observat că este interesat de mine?

— Cred că toţi cei din palat şi-au dat seama că este fermecat de tine.

Zâmbesc.

— Încă nu.

— În regulă, pentru că nu ar da bine ca oamenii să creadă că eşti curtată de altcineva în afară de mine. Ne-ar strica planurile.

— Desigur.

Oare ar fi putut exista o urmă de gelozie în vocea lui?

*

Mă retrag în camerele mele pe înserat, după ce am petrecut o după-amiază minunată cu doamnele în camera de zi. Nu l-am mai văzut pe Kallias de la micul

dejun. Devine tot mai important pentru mine să găsesc o cale de a avea acces în sălile în care se ţin întrunirile. Nu doar că îmi doresc să obţin un avantaj în ceea ce priveşte conducerea regatului, dar chiar trebuie să fiu acolo, din moment ce acele săli sunt locul în care Kallias îşi petrece majoritatea timpului.

Cum altfel să-l fac să se îndrăgostească de mine dacă nu petrecem mai mult timp împreună?

Îi spun cameristei să plece de îndată ce sunt îmbrăcată într-o simplă cămaşă de noapte, apoi mă apropii de pat.

— Alessandra.

Icnesc atât de tare, încât aproape că mă sufoc. Mâna îmi zboară spre inimă.

— Pe toţi *diavolii,* Myron?

Dintre toate locurile posibile, el apare din garderoba mea, îmbrăcat într-o ţinută impecabilă din brocart şi cu nicio cută la vedere, în ciuda spaţiului strâmt în care a stat.

— De ce naiba ieşi din garderoba mea? cer eu să ştiu.

— Singurul mod în care am putut să mă strecor aici a fost să aştept până când un servitor se apucă de curăţenie şi se lasă mult prea acaparat de ceea ce face ca să mă observe. Apoi te-am aşteptat.

— Credeam că am fost suficient de clară când ţi-am spus că nu vom mai vorbi. Cum îndrăzneşti să-mi ignori dorinţele? Vor exista consecinţe.

Myron rânjeşte de parcă tocmai a câştigat moştenirea tatălui său, apoi se face comod într-un scaun capitonat de lângă patul meu.

— Asta-i problema, Alessandra. Nu mă mai ai cu nimic la mână.

Expresia îmi rămâne împietrită ca o mască, dar pielea mă furnică de teamă.

— Despre ce vorbeşti?

— Încă n-a ajuns vestea la urechile tale? Tatăl meu a murit în această dimineaţă. Fratele meu a moştenit titlul de viconte. Eu şi Proteus suntem destul de apropiaţi. Te asigur că nu-i va păsa câtuşi de puţin că am pierdut acel blestemat de pandantiv la un joc de cărţi. Proteus iubeşte jocurile de noroc.

Îmi îngheaţă sângele în vene. Mi-am pierdut avantajul.

— Proteus trebuie să fie mult mai bun la jocurile de noroc decât tine, având în vedere că nu a pierdut toţi banii pe care îi deţine.

Myron îşi încleştează maxilarul şi se ridică brusc:

— Până aici! Vezi tu, nu-ţi mai permit să-mi vorbeşti aşa, Alessandra. Doar dacă nu vrei ca fiecare persoană din palat să ştie ce târfă eşti cu adevărat.

Vederea mi se înceţoşează şi mă străbate un val de furie pură. Am pumnalul în cizmă. Pentru o secundă, sunt tentată să-l folosesc.

Dar moartea lui Hektor este deja anchetată. Nu mă pot procopsi cu încă o moarte pe cap. Şi nu aş reuşi niciodată să scot trupul din palat fără să fiu văzută. Nu, această situaţie trebuie tratată cu foarte multă grijă.

Poate aş putea să-l atrag pe Myron departe de palat, abia apoi să-l ucid.

— Nu mai ai nimic inteligent de spus? întreabă Myron. Sau mintea ta are nevoie de mai mult timp pentru a procesa totul? Poate că te pot ajuta. Permite-mi să-ţi clarific situaţia, adaugă el, apoi se apleacă spre mine. Îmi aparţii. Vei face orice îţi spun, ori de câte ori îţi spun. Şi vei începe prin a mă duce la acea

piesă de teatru care va avea loc mâine seară, pe moşia vicontelui.

— Piesa de teatru? repet. De ce ai dori să mergi?

— Pentru că este timpul să-mi fac nişte prieteni mai influenţi. Le datorez mulţi bani multor oameni. Fratele meu nu mă poate ajuta chiar atât de mult. Dar tu, femeia care îl curtează pe rege, tu îmi vei asigura accesul în cele mai prestigioase moşii din regat. Şi când lumea te va vedea pe tine – *aleasa* regelui – la braţul meu, va şti că sunt cineva important.

Nu nu nu nu nu nu nu nu!

Răsuflu cât pot de uşor, apoi mă aşez pe marginea patului, cu o expresie înfrântă pe faţă.

— Am greşit când te-am tratat aşa cum am făcut-o, Myron. Îmi pare atât de rău. Dar nu trebuie să fim duşmani. Putem să ne ajutăm unul pe celălalt. Mă bucur că îţi pot obţine o invitaţie la piesă.

— Termină cu prostiile, spune Myron, impasibil. Te cunosc de prea mult timp ca să nu ştiu când te prefaci.

— Îţi garantez că nu te-ai prins niciodată când m-am prefăcut.

Obrajii lui Myron devin roşii, iar o venă i se umflă pe gât, de parcă stă să explodeze. Se apropie de mine din câţiva paşi mari şi ridică o mână de parcă e pe punctul să mă lovească. Se opreşte, apoi o coboară:

— Sunt împotriva violenţei. Nu trebuie să te lovesc. După cum am spus, îmi aparţii. Acum asigură-te că voi merge la acea piesă sau îi voi spune regelui totul despre cum îţi place să-ţi petreci nopţile.

*

Aşa ceva nu se poate întâmpla.

Am stat mereu lângă rege, cu toată nobilimea urmărindu-mi fiecare mişcare, de parcă ar fi putut să afle secretele celor mai mari mistere ale vieţii doar privindu-mă suficient.

Iar astăzi?

Astăzi, în stânga mea nu stă regele, ci Myron. După ce a sesizat oportunitatea, Orrin, lordul Eliades, a ocupat repede locul din dreapta mea. Rhoda şi Hestia îmi aruncă priviri nedumerite peste masă. Dar nu reuşesc să fac nimic altceva decât să mă uit fix la castronul de supă.

— Ţi-am simţit mult lipsa la balul caritabil, spune Orrin. Am donat două mii de necos adăpostului din Naxos. O sumă atât de mică în comparaţie cu imensitatea veniturilor mele anuale, dar intenţionez să ofer mult mai mult pe tot parcursul anului.

Myron se apleacă:

— Zâmbeşte, draga mea; toată lumea ne priveşte. Haide sau va trebui să încep o conversaţie care nu este deloc potrivită pentru masa de prânz.

Colţurile buzelor mi se ridică, dar este mai mult o grimasă.

Sincer, chiar nu-mi dau seama care diavol este mai rău, cel din dreapta sau cel din stânga mea.

Nu am dormit deloc aseară. În schimb, m-am gândit cum să scap din situaţia asta cu Myron. Până acum nu am nicio idee, cu excepţia crimei, dar trebuie să am răbdare. Şi, cumva, să mă asigur că Myron nu-mi compromite poziţia faţă de rege.

Leandros, Petros şi Rhouben stau împreună lângă Rhoda, vorbind între ei. Oh, aş da orice să fiu de partea aceea a mesei!

Melita Xenakis, logodnica lui Rhouben, îl ţine strâns de braţ, ca şi cum va fugi de ea dacă nu ar face-o.

Rhouben încearcă să mănânce cu cealaltă mână în timp ce o ignoră cu desăvârşire.

Melita, pe de altă parte, continuă să arunce priviri spre partea asta a mesei, după fiecare îmbucătură.

Spre Orrin, îmi dau seama.

Să fie admiraţie ce întrezăresc în ochii ei?

Cât de interesant.

— Lady Xenakis, ce părere aveţi despre actele caritabile ale lordului Eliades? întreb eu, vorbind peste următoarea observaţie plictisitoare a lui Orrin.

Melita tresare violent, ca şi cum ar ieşi dintr-o transă.

— Poftim?

— Nu admiraţi generozitatea contelui? Sau era altceva?

Obrajii îi iau foc. Se întoarce cu spatele la mine şi se apleacă spre logodnicul ei. Îmi mut privirea când asupra lui Rhouben, când asupra lui Orrin. Orrin este cu siguranţă mai chipeş, o calitate care probabil ar atrage o femeie vanitoasă ca Melita. Am vorbit de mai multe ori cu Leandros şi cu prietenii lui de la prima întâlnire de prânz. Ştiu că Rhouben este primul născut al unui viconte, unul foarte bogat. El va moşteni totul într-o zi. Dar Orrin este un conte aflat deja în posesia pământului şi a titlului său.

O idee începe să prindă contur. Una care ar putea să mă scape atât de Orrin, cât şi de Myron.

— Maiestatea Sa, regele! strigă un vestitor şi toată lumea este brusc în picioare.

Hestia se ridică atât de repede, încât câteva picături de tocană zboară din lingura ei şi aterizează pe tunica lui Orrin. Mi se îmbunătăţeşte uşor dispoziţia. Kallias intră cu paşi mari în cameră, aruncă o singură privire spre scaunele goale din capul mesei şi spune:

— Lady Stathos?

— Da? întreb, mult mai relaxată acum, că este aici.

— Vrei să mi te alături?

Nu aştept ca un servitor să mă ajute să mă ridic de pe scaun. Aproape că sar de pe el. Kallias mă urmăreşte când trec repede pe lângă Myron, cu o expresie de recunoştinţă pură întipărită pe faţă.

— Cine este bărbatul acela? Nu-l cunosc, spune Kallias în timp ce mă aşez.

— E un nimeni, spun cu toată sinceritatea.

— Acum sunt şi mai curios.

Conversaţiile revin în forţă în marea sală, aşa că îndrăznesc să vorbesc puţin mai tare.

— Numele lui este Myron Calligaris. Este fiul unui viconte.

— Şi cum v-aţi cunoscut?

— Tatăl său a făcut afaceri cu tatăl meu. Ne-am întâlnit în câteva ocazii când venea la moşia Masis.

Kallias îşi fixează privirea asupra mâncării, dar simt că indiferenţa este forţată.

— Să înţeleg că sunteţi prieteni?

— Nu mai suntem.

Fac greşeala de a privi în lungul mesei la Myron, care îmi face cu ochiul.

— Pare foarte prietenos.

Tonul acela. Oh, cât mi-aş dori să-l pot descifra.

— Ai putea să-l pui la pachet cu Eliades.

— Ah! Un admirator care nu se dă bătut. Nu prea îi pot învinovăţi pentru asta, spune regele.

Îmi aşez mâinile în poală, iar un servitor îmi recuperează farfuria de la locul anterior şi o pune în faţa mea.

— Ai fost reţinut cu o altă întrunire? întreb cu grijă. A atacat din nou banditul?

Umbrele lui Kallias se întunecă.

— Nu, niciun atac nou. Dar am aflat despre o altă problemă.

Încuviinţez din cap, concentrându-mi atenţia asupra mâncării. Nu vreau să întreb. Vreau să-mi spună din proprie iniţiativă. Vreau să mi se destăinuie. Să aibă încredere în mine.

Răbdarea îmi este răsplătită.

— Au sosit delegaţi din Pegai.

Cel mai recent regat cucerit de Kallias.

— Veştile pe care le aduc nu sunt bune. Acte făţişe de rebeliune au loc pretutindeni, încontinuu. Cetăţenii îmi ucid soldaţii. Dau foc cazărmilor. Aruncă mâncare stricată în regenta mea când merge pe străzi.

— Se opun domniei tale?

Un muşchi de pe faţă îi tresare.

— Au fost învinşi l-am cucerit cinstit. Taxele lor nu sunt cu mult mai mari decât erau înainte, iar soldaţii mei oferă protecţie întregului oraş. Ţăranii insurgenţi sunt singurii răspunzători pentru fărădelegile înfăptuite.

— Deci ce urmează? Spânzurări publice?

— Până acum au fost doar biciuiri publice. Cu cât este mai mică populaţia, cu atât primesc mai puţine taxe. Plănuiesc să trec la cucerirea Estetiei până anul viitor. Armata are nevoie de bani.

Ridică brusc privirea din mâncare:

— Astfel de probleme nu pot fi interesante pentru tine. Nu trebuie să le discutăm.

— Mi se par fascinante, răspund. Dar, dacă îmi permiţi, biciuirea unui om nu-l face mai puţin apt de muncă? Cum îţi vei mai obţine taxele?

— Ai o idee mai bună?

— Adesea, nu frica de pedeapsă împiedică săvârşirea unor infracţiuni.

Ştiu prea bine din experienţă proprie, nesocotind spusele tatălui meu.

— Uneori este mai bine să munceşti pentru a câştiga ceva. Ce vor Pegainii în afară de independenţă?

Kallias se întoarce cu faţa spre mine:

— Nu ştiu.

— Poate că un punct bun de plecare ar fi să le dai ocazia să-şi facă vocea auzită. Permite-le să-şi aleagă singuri un reprezentant, pentru a fi în consiliul regentei – dacă atacurile încetează.

— Le-ai oferi mai multă putere? întreabă el neîncrezător.

— Bineînţeles că nu. Le-aş oferi iluzia puterii. După ce ştii pe cine au ales şi cu cine interacţionează cel mai mult persoana respectivă, vei găsi căpeteniile. Şi îi poţi nimici pe toţi Poţi zdrobi sub picioare întreaga rebeliune.

Kallias înghite dumicatul din gură:

— Alessandra Stathos, asta este de-a dreptul diabolic!

Rosteşte cuvintele de parcă ar fi cel mai mare compliment pe care mi-l poate face.

— Eşti o adevărată comoară, ştii asta?

La auzul acestei laude, un val de căldură îmi străbate întregul trup.

*

În seara aceea, fac investigaţii. Încep cu cea care fi vizează pe viconte, fratele lui Myron, Proteus. Apoi trec

la proprietarul popularei săli de jocuri pe care ştiu că o frecventează Myron.

Aceştia sunt primii paşi din punerea în aplicare a planului meu.

Asta nu s-a terminat. Nici pe departe.

Capitolul 10

Cred că rochia pe care am ales-o în această seară este cea mai rafinată dintre toate creaţiile mele. La prima mea ieşire în afara zidurilor palatului, vreau să atrag atenţia. Vreau ca toată lumea să ştie că eu sunt cea care îl curtează pe regele a şase regate.

Chiar dacă nu mă însoţeşte.

Rochia este argintie, iar fusta este ornată cu funde delicat înnodate, astfel încât să ofere iluzia unor cascade care se revarsă în laterale. De-a lungul tivului sunt prinse mici pietre preţioase – safire şi smaralde –, şlefuite astfel încât să arate ca nişte peşti care sar din materialul strâns în mănunchiuri.

Singurul meu accesoriu este un evantai gri, perfect pentru a-mi masca expresiile în cazul în care piesa se va dovedi a fi plictisitoare.

Şi, bineînţeles, pentru a-mi ascunde dezgustul faţă de Myron.

Buclele nu-i mai acoperă ochii, fiind fixate acum la spate cu o panglică. Poartă o jachetă de culoarea abanosului, cu cusături aurii de-a lungul tivurilor, peste umeri şi în partea din faţă. Pantaloni eleganţi, negri şi strâmţi, cu nasturi aurii, îi îmbracă picioarele lungi.

— Braţul tău, Alessandra, spune Myron când coborâm din trăsură.

Mă abţin să strâng din dinţi în timp ce îl iau de braţ. Rhoda şi Hestia ne însoţesc. Şi deşi li l-am

prezentat pe Myron drept un prieten din copilărie, amândouă continuă să arunce priviri întrebătoare în direcţia lui.

— Nu-mi vine să cred că nu ai vrut să-mi spui ce culoare vei purta în seara asta, geme Hestia lângă mine. Ar fi trebuit să ghicesc că va fi argintiu!

— Rochia ta roz este minunată, îi spun. Arăţi ca o zână a primăverii.

— Trebuie să port ceea ce poartă viitoarea regină.

Amuţesc pentru o fracţiune de secundă, prea flatată de presupunere.

— La un moment dat, comentează Rhoda, chiar trebuie să devii o femeie independentă, Hestia. Găseşte-ţi propriul stil. Şi fii mândră de el.

Hestia o ignoră.

— Cred că ajunge cu pălăvrăgeala, doamnelor, spune Myron. Haideţi!

— Putem vorbi în timp ce mergem, izbucnesc eu.

Nu are voie să-mi trateze prietenele în acest fel. Totuşi Hestia şi Rhoda rămân tăcute cât urcăm pe alee.

Vicontele şi vicontesa de Christakos au o moşie încântătoare. Garduri vii, minuţios îngrijite, mărginesc drumul. La uşa din faţă ajungi pe nişte trepte din marmură, iar vicontele şi soţia lui sunt îmbrăcaţi doar în cele mai fine mătăsuri şi satinuri.

Doamna moşiei îmi ia mâna când ne vine rândul să fim întâmpinaţi.

— Lady Stathos! Ce onoare să vă primesc în casa mea, dar unde este Maiestatea Sa?

Se uită fix la Myron, de parcă doar mijind ochii ar putea să-l transforme în Kallias.

— Reţinut cu treburi, mă tem.

— Ce păcat! Vă rog să vă simţiţi ca acasă şi sper că îi veţi spune că v-aţi bucurat de ospitalitatea noastră.

Myron mă strânge mai tare de braţ.

— În schimb, sunt însoţită de prietenul meu, Myron Calligaris, spun cu stângăcie. Fiul cel mic al regretatului viconte.

— Oh! Ce mai faceţi? întreabă vicontesa din politeţe.

— Luând în considerare situaţia, destul de bine, doamna mea. Sper că nu veţi fi prea supărată pe Alessandra pentru că mi-a permis să o însoţesc în absenţa regelui. A crezut că mi-ar prinde bine distragerea.

Vicontesa zâmbeşte, apoi se uită cu subînţeles la oaspeţii din spatele nostru, sugerând limpede că am reţinut-o prea mult.

— Lady Christakos are mulţi oaspeţi de primit. Ar trebui să ne bucurăm de festivităţi, spun eu.

Apoi încep să mă deplasez, trăgându-l pe Myron după mine înainte să apuce să spună o altă prostie.

Sala de bal a fost complet golită, cu excepţia scaunelor tapiţate, care acum sunt aşezate în cerc în mijlocul podelei. Dacă nu mă înşel, este spaţiul alocat scenei.

Locurile noastre sunt în primul rând, rezervat pentru regalitate.

— Oh, uite! Este ducele de Demetrio. Fiica lui îşi face debutul în societate la începutul săptămânii viitoare. Alessandra, trebuie să mă prezinţi, zice Myron.

Ştiu de balul ţinut în onoarea fiicei ducelui. Am acceptat deja invitaţia la eveniment, dar este imposibil

să-l abordez chiar acum pe duce şi să-l las pe Myron să mă facă din nou de râs.

— Piesa va începe în curând, protestez eu. Nu avem timp.

Myron îmi răspunde cu o privire. Una prin care îmi transmite mult prea dar ce se va întâmpla dacă nu fac aşa cum îmi cere.

Dar încerc din nou.

— Este un loc liber lângă el. Ai putea să-l ocupi înainte s-o facă altcineva. Apoi ai putea vorbi cu el pe toată durata piesei.

Myron cântăreşte o vreme propunerea mea, apoi pleacă de lângă noi.

Slăviţi fie diavolii! Sper din tot sufletul că nu va provoca prea multe probleme, aflându-se singur, de capul lui.

Ne ocupăm în sfârşit locurile. Rhoda stă în mijloc, între mine şi Hestia. Scaunul din stânga mea rămâne liber.

— Aminteşte-mi de ce l-am adus cu noi zice Rhoda.

— Nu am avut de ales. Tatăl meu mi-a poruncit să-l prezint unor oameni noi mint eu.

— Totuşi ai făcut bine că ai scăpat de el, spune Hestia.

— Mersi. Mi-aş dori să nu fi fost niciodată… prietenă… cu el.

Strecor la timp cuvântul pe care aproape-l lăsasem să-mi scape.

— Mă foloseşte doar pentru că mă aflu în graţiile regelui afirm eu, apoi le arunc o privire fetelor din dreapta mea. Acesta este singurul motiv pentru care suntem prietene?

Hestia pare jignită.

— Bineînţeles că nu! Rochia ta a fost motivul pentru care am vrut să devenim prietene! Şi acum, că te cunosc, nici că-mi mai pasă ce porţi! Mă rog, în mare fie vorba, rectifică ea.

— Eu ţi-am admirat abilitatea de a pune atât de repede mâna pe un bărbat, adaugă Rhoda. Nu a avut nimic de-a face îndeosebi cu regele. La început nu ni se întâmplă tuturor să fim atraşi de prietenii noştri prin lucruri neînsemnate? Adevăratele legături se dezvoltă după aceea, când se dezvăluie adevăratul caracter.

Mulţumită de răspunsurile lor, mă uit spre scena goală.

Un gentilom cu plete aurii observă locul liber de lângă mine şi îmi rânjeşte.

Leandros.

— Alessandra, spune el când ajunge la mine. Sunt atât de încântat că ni te-ai alăturat în afara palatului sufocant şi plictisitor, chiar şi pentru o noapte. Cum ai reuşit să te separi de rege îndeajuns de mult? Doar nu mi-ai da speranţe false, nu-i aşa?

Oh, flirtează cu neruşinare. Îmi place mult asta.

— Mă tem că totul este doar în imaginaţia dumitale, lord Vasco, spun eu.

Face un gest dramatic şi îşi aruncă mâinile peste inimă.

— Mă răneşti cu adresarea ta formală.

— Unde sunt complicii tăi în această seară? întreb, uitându-mă în spatele lui, după Rhouben şi Petros.

— Sunt surprins că nu poţi simţi dezgustul lui Rhouben de aici. Uite-l în dreapta. Al treilea rând din faţă.

Strălucirea veşmântului său iese în evidenţă ca un far. Dacă m-aş fi uitat, cu siguranţă l-aş fi remarcat. Hainele lui împrăştie raze aurii şi roşii. Pe orice alt

bărbat ar arăta ridicol, dar el o scoate la capăt prin simpla încredere pe care o afişează. În dreapta lui, văd motivul dezgustului.

Melita Xenakis. Îl strânge cu putere de braţ şi pare foarte mulţumită de ea însăşi, de parcă Rhouben ar fi un peşte pe care tocmai l-a prins. Ca şi cum mi-ar simţi privirea fixă, se uită în direcţia mea. De îndată ce vede scaunul gol de lângă mine, unde ar trebui să stea regele (sau poate că se gândeşte la Orrin), rânjeşte ca pentru sine şi întoarce privirea.

Ce târfu…

— Iar Petros chicoteşte în colţ cu lordul Osias.

— Nu el este cel care a flirtat cu iubitul lui la bal?

— Da, însă Petros a decis că jocul ăsta poate fi jucat în doi.

— Cât de şiret din partea lui, spun zâmbind.

— O, nu! spune deodată Hestia. Un valet o aduce aici pe lady Zervas. Leandros, aşază-te!

Leandros încearcă să-mi ceară permisiunea din priviri, dar Hestia se ridică şi îl împinge în scaunul gol de lângă mine, apoi revine la locul ei. Valetul nu ezită şi îşi modifică uşor direcţia, îndrumând-o pe lady Zervas în altă parte.

— De ce nu vrem să stea cu noi? întreb, înclinându-mă spre Rhoda.

Hestia face la fel, aplecându-se peste poala Rhodei ca să o pot auzi şoptind:

— Este îngrozitor de plictisitoare. Mereu melancolică. Nu ne-am distra deloc cu ea prin preajmă.

— Nu am văzut-o în camera de zi a reginei, îi spun eu.

— Asta pentru că nu se alătură celorlalte doamne, zice Rhoda. Este destul de rezervată.

— Mă întreb de ce mai stă la palat dacă nu îi place deloc compania.

— Nu are de ales! explică Rhoda. I s-a poruncit să rămână la palat, aşa cum ni s-a poruncit şi nouă.

Ah, a fost acolo în noaptea în care a murit regele. Iar acum, până când este prins vinovatul, palatul este închisoarea ei.

O urmăresc pe lady Zervas ocupându-şi locul. De îndată ce o face, îmi aruncă o privire aproape ucigătoare.

Leandros chicoteşte.

— De ce se uită aşa la mine? întreb.

— Toate doamnele se vor uita aşa la tine, când stai lângă mine. De vină este gelozia.

Îi arunc o privire plină de îndoială.

El rânjeşte:

— Bine, s-ar putea să nu fie din cauza mea. Dar de vină este gelozia.

— Pentru că îl curtez pe rege? Dar el are mai puţin de jumătate din vârsta ei!

— Nu este vorba despre Kallias. Lady Zervas a fost îndrăgostită de regretatul rege. S-au curtat pentru scurt timp înainte ca inima regelui să fie furată de răposata regină. Zervas nu l-a uitat niciodată. Te vede într-o poziţie în care a fost cândva şi presupun că te invidiază pentru asta.

Acum o privesc cu alţi ochi. Părul ei voluminos este brăzdat de fire argintii, care nu o fac să pară bătrână, ci impunătoare. Are un aer de persoană importantă şi nu catadicseşte să se mai uite la nimeni din jurul ei, acum, că a terminat cu mine. Da, se comportă de parcă se consideră regină.

— În seara asta este persoana mea preferată, continuă Leandros. Nu ştiu cum altfel te-aş fi putut convinge să mă laşi să stau lângă tine.

Dau ochii peste cap şi exact atunci se sting o parte dintre luminile din sală, întunecând scena improvizată.

Actorii se pregătesc să-şi ocupe locurile, alergând pe culoarele dintre rândurile de scaune ca să ajungă în centru. Şi începe spectacolul.

*

Piesa este nespus de plictisitoare. La final, cei doi îndrăgostiţi tot nu reuşesc să treacă peste neînţelegerile dintre ei pentru a fi împreună. Sincer, întregul spectacol a fost o ceartă lungă. Nu a existat niciun duel cu săbii, nicio bătaie cu pumnii, nimic incitant.

Următorul eveniment la care am fost de acord să particip este balul care marchează debutul în societate al fiicei de 16 ani a ducelui şi ducesei de Demetrio, veri îndepărtaţi ai regelui, dar nişte relaţii noi pentru mine.

Îi trimit un alt bilet lui Kallias, prin care îl invit să mi se alăture, sperând că de data aceasta răspunsul ar putea să fi diferit, având în vedere că regele are o legătură cu familia, dar este acelaşi.

Draga mea prietenă Alessandra,

Aş vrea să te pot însoţi. Din păcate, lucrez din greu la punerea în aplicare a planului tău pentru Pegai. Cu ceva noroc, îi vom reprima pe rebeli înainte de sfârşitul lunii.

Eu şi consiliul ne confruntăm şi cu cel mai recent atac al banditului mascat. De data aceasta, jaful a avut loc mult prea aproape de

palat, spre nemulţumirea mea. Cel puţin avem o descriere mai exactă bărbatului. Glugă maro. Mască peste ochi.

Am fost, desigur, sarcasm.

De asemenea, mă tem că astăzi nu vom putea lua cina împreună. În seara asta, consiliul va mânca în sala de şedinţe.

Sper din tot sufletul că te bucuri de timpul petrecut în sânul nobilimii. Am înţeles că prietenul tău Calligaris te-a însoţit la piesa de teatru de la moşia vicontelui. Sunt încântat să aud că ai reuşit să-mi găseşti un înlocuitor.

Al tău,
Kallias

Un înlocuitor? Oare să fie amărăciune sentimentul care îi însoţeşte cuvintele?

Trebuie să scap de Myron, şi încă repede. Pentru a face acest lucru, trebuie să vorbesc cu Rhouben. Totuşi sunt nevoită să discut şi cu Kallias, ca să ne consolidăm vicleşugul. Până la urmă, ne curtăm. Pun în balanţă cele două opţiuni, încercând să decid ce să fac mai întâi. A trecut prea mult timp de când l-am văzut ultima oară pe rege. Trebuie să aflu unde e.

Nu mă apropii de atingerea obiectivelor când trec zile întregi fără să ne vedem. Cum ar putea regele să se îndrăgostească de mine?

Orice servitor poate fi mituit şi mă folosesc de toţi cei pe care îi pot găsi prin palat pentru a primi îndrumări către sălile de întruniri întrebuinţate de rege şi de consiliu.

Misiunea mea finală este dificilă. Trebuie să las impresia că îl curtez pe rege, dar, în ochii lui Kallias, trebuie să par ca şi cum aş vrea să fim doar prieteni.

Toate astea în timp ce încerc cu adevărat să-l fac să se îndrăgostească de mine.

Mă plimb pe marginea prăpastiei, atentă la fiecare pas.

În cele din urmă, ajung pe un coridor pustiu, nesigură în ce loc să merg mai departe, când o siluetă apare după colţ.

— Leandros!

— Alessandra! Acum mă cauţi? Oare să fie de vină timpul petrecut împreună la piesă? Oare raţiunea a avut, în sfârşit, câştig de cauză, şi te-ai despărţit de Kallias?

Maschez rânjetul care vrea să iasă la suprafaţă:

— De fapt, îl caut pe Kallias.

Leandros se uită întrebător în jurul său:

— Pe lângă camerele mele?

Mormăi:

— Serios? Eu caut sălile de întruniri. Un servitor m-a trimis în direcţia asta.

— Acestea sunt camerele pentru oaspeţi. Te asigur că regele nu se află la acest etaj.

— Şi i-am plătit ultimului servitor un necos pentru indicaţii în mod clar, au fost eronate.

— Sau ai greşit tu drumul.

— Îndrăzneşti să sugerezi că vina îmi aparţine?

Un licăr îi însufleţeşte ochii.

— Eşti curtată de rege. Nu aş fi surprins dacă erai cu mintea în altă parte în timp ce călătoreai prin palat.

Îmi îngustez ochii.

— Nu ştiu ce fel de doamnă crezi că sunt, dar nu mă extaziez la gândul unui simplu titlu.

— Ce fel de doamnă eşti? întreabă el, cu un ton jucăuş în voce.

— Una căreia îi place să primească atenţie din partea celui pe care îl curtează.

Nu intenţionasem să rostesc cuvintele cu voce tare, dar gândul amar tot a prins glas.

Leandros dă din cap, ca şi cum mi-ar înţelege cu adevărat răbufnirea.

— Pot să te escortez până la sălile de întruniri? Nu am altceva mai bun de făcut decât să-mi petrec timpul cu o femeie frumoasă.

Încuviinţez recunoscătoare.

— Te rog. În ritmul ăsta, regele va pleca până când un servitor competent mă îndrumă în direcţia bună.

— Încă mai dăm vina pe servitori, nu-i aşa?

Sunt tentată să-l lovesc. Leandros râde de expresia de pe faţa mea.

— Iartă-mă. Pe aici îmi oferă braţul, iar eu îl iau.

— Nu pot să cred că am ajuns în această situaţie, spun eu, după câteva momente. Să-l caut în timpul întrunirilor sale.

Leandros va crede că sunt supărată doar pentru că bărbatul care mă curtează nu are timp pentru mine.

— Un rege este foarte ocupat, spune el. Sunt sigur că, dacă ar putea, ar petrece mai mult timp cu tine.

— Asta ţi-ai spus când te-a îndepărtat? întreb.

Simt cum se încordează muşchii braţului de care îl ţin. Poate că vorbele mele au fost prea dure.

— Nu, zice el într-un final. Ştiam că Kallias trebuie să se vindece după moartea părinţilor săi. Abia încetase să-şi jelească fratele, doar pentru a-şi pierde părinţii. I-am acordat timp, deoarece m-am gândit că, în cele din urmă, se va baza pe mine şi pe ceilalţi prieteni ai săi pentru sprijin. Pentru ajutor. Dar nu şi-a revenit.

— Kallias a avut un frate? întreb.

— Nu-ţi aminteşti de moartea prinţului moştenitor?
Dau din cap.
— Ai fost prea mică atunci când s-a întâmplat. Xanthos Maheras a fost fratele lui Kallias, cu doi ani mai mare decât acesta. Am înţeles că regele îşi admira fratele, nu ştiu sigur, pentru că nu îl cunoşteam pe vremea aceea.
— Ce s-a întâmplat cu Xanthos?
— Se spune că a avut un accident de trăsură.
— Cât de oribil!
Leandros dă din cap.
— Unchiul meu m-a adus la palat câţiva ani mai târziu, crezând că tovărăşia băieţilor de aceeaşi vârstă ar putea ajuta. Nu mă aşteptam să-mi placă de el, nu cu adevărat, fiind o prietenie aranjată.
Cunosc exact sentimentul.
— Şi acum, după moartea părinţilor săi, continuă Leandros, Kallias nu are încredere în nimeni. Cu excepţia ta, din câte se pare.
După o pauză, mă întreabă:
— Cum este?
Îl bat uşor pe braţ:
— Pare destul de bine. Este atât de ocupat să ia totul asupra sa! Dar purtăm conversaţii interesante.
— Pur şi simplu îmi fac griji că a uitat în totalitate cum să se distreze.
Să se distreze.
Da, exact de asta are nevoie Kallias. De cineva care să-i aducă aminte cum să se distreze.
— Am ajuns, spune Leandros când cotim pe un coridor nou. Sala este drept înainte. Nu ai cum să o ratezi.
— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Nu aş fi găsit-o niciodată singură.

— Cu cea mai mare plăcere.

Leandros îţi retrage braţul, iar ochii i se opresc pe colierul care îmi înconjoară gâtul – trandafirul cu rubine.

— Frumos.

— A fost un cadou de la Kallias.

— Poeţii spun că virtutea unei femei este mai presus de rubine. Mă aştept ca regele să te preţuiască mai mult decât toate pietrele preţioase din lume la un loc. Ştiu că eu aş face-o dacă ai fi a mea.

Apoi pleacă, dispărând din vedere.

Mă uit îndelung după el, o furtună neobişnuită de emoţii învârtindu-se înăuntrul meu.

Poeţii pot spune orice naiba vor. Valoarea unei femei nu este decisă de ceea ce se află între picioarele ei, ci de ceea ce se află în mintea ei.

Dar flirturile lui Leandros sunt mai mult decât măgulitoare. Poate că ar putea să-mi fie de folos pe viitor dacă va trebui să aprind o scânteie de gelozie în inima lui Kallias. Sau, din moment ce au fost cei mai buni prieteni, Leandros ar putea să ştie mai multe decât mine despre interesele şi pasiunile lui Kallias. S-ar putea dovedi o sursă valoroasă de informaţii, rămâne doar să abordez natural subiectul.

Când ajung în capătul coridorului, sunt oprită de un bărbat cu ochelari exagerat de mari, pantofi cu toc, colanţi şi o tunică neagră. Ţine în mâini un stilou şi un pergament.

— Domnişoară, vă pot ajuta? întreabă el.

Încearcă să fie subtil cu ocheada pe care mi-o aruncă, însă nu trece neobservată.

— Sunt lady Alessandra Stathos. Speram să-l prind pe Maiestatea Sa între întruniri.

Bărbatul face o plecăciune.

— Am auzit de sosirea dumneavoastră la curte, lady Stathos. Sunt convins că regele s-ar bucura foarte mult să afle că aţi trecut pe aici, dar mă tem că întrunirile succesive îl vor ţine ocupat tot restul zilei.

— Schimbă camerele? Poate l-aş putea prinde în treac…

Uşile se deschid şi din sală iese un grup de bărbaţi şi femei. Aprodul mă apucă de braţ şi mă trage din drum, ca să nu fiu călcată în picioare.

— Iertaţi-mă, domnişoară, spune el odată ce a trecut hoarda furioasă.

Dispare în cameră şi îl urmez îndeaproape, înainte ca uşa să se închidă.

Încăperea este mai mult o aulă decât o sală de întruniri. Băncile ocupă mai mult de jumătate din spaţiu. Lipit de peretele opus se află un tron şi mai multe scaune mici răspândite primprejur. Kallias stă pe tron, iar consilierii pe locurile din jur.

Aceasta este o cameră unde se iau decizii, unde se exercită puterea. Odată ce va muri Kallias, eu voi ocupa tronul, hotărând soarta altora.

Regele mă vede aproape imediat. Se ridică şi trece repede pe lângă aprod, ca să ajungă la mine.

— Ce cauţi aici? mă întreabă în şoaptă.

— Îmi joc rolul, îi răspund. Îmi este dor de alesul meu. M-am gândit să te răpesc. Am putea lua caii pentru o plimbare pe munte.

— Asta sună minunat, dar mă tem că avem mai multe întruniri programate. Nici măcar nu am timp să mă plimb prin cameră cu tine.

— Oh! spun, dezamăgită. Ce a fost asta? întreb, făcând un gest către nobilii furioşi care plecaseră în grabă.

Kallias îşi masează tâmpla.

— Şi mai mulţi nobili deposedaţi de bunurile lor de banditul nostru mascat.

— Ai mărit numărul patrulelor?

— Asta şi multe altele. Am pus în aplicare toate ideile care ne-au trecut prin minte. Lady Tasoula i-a interogat personal pe negustorii care locuiesc în zonele în care au avut loc jafurile. Nimeni nu vrea să-l dea în vileag pe bandit. Este eroul lor. Nu îl vor trăda. Oricum, sunt aproape sigur că niciunul dintre ei nu ştie cine este cu adevărat. Ampelios i-a… interogat pe mulţi dintre ţărani. Dar nu am prins pe nimeni care să fi acceptat banii banditului. Fără cooperarea negustorilor, care refuză să ne spună ce ţărani au deodată mai mulţi bani în plus, nu putem şti cine primeşte monedele furate. Am încercat să înscenăm atacuri ca să-l prindem, dar totul a fost în zadar. Am emis o recompensă pentru prinderea lui, dar niciun suflet nu este tentat. Omul ăsta mă face să arăt ca un prost. Când voi pune mâna pe el…

Kallias se opreşte brusc, amintindu-şi cu cine vorbeşte.

— Îmi pare rău. Îmi las temperamentul să preia controlul. Nu ar trebui să fii aici, să ai de-a face cu asta.

Consilierii păstrează tăcerea şi trag cu urechea la conversaţia noastră, fără a se obosi să ascundă asta. În aşteptarea răspunsului meu, lordul Vasco îşi mută privirea de la mine la Kallias.

— Maiestate, am o idee pentru gestionarea problemei cu banditul, dacă aţi dori să o auziţi. Întrucât mi-aţi apreciat atât de mult sfatul în legătură cu rebelii din Pegai, sper că veţi avea suficientă încredere în mine încât să-mi permiteţi să-mi exprim părerea şi în această chestiune.

Cuvintele pompoase sunt pentru urechile consiliului, desigur.

Kallias clipeşte încet.

— Te rog continuă.

— Dacă încercările de a-l prinde pe bandit s-au dovedit sortite eşecului, atunci poate ar fi utilă o capcană întinsă celor cărora le dă bunurile furate? Apoi aţi putea găsi persoanele potrivite pe care să le interogaţi cu privire la identitatea hoţului.

— Ce propui? întreabă Kallias.

— Topiţi câteva monede. Creaţi un sigiliu nou, cu care să le însemnaţi, ceva doar uşor diferit de modelul curent. Când banii vor fi furaţi şi folosiţi la cumpărarea lucrurilor din piaţă, puteţi aresta pe oricine se află în posesia lor.

Tăcerea umple sala.

— Cam… multă bătaie de cap pentru a pune în aplicare un simplu plan, spune lady Terzi, trezorierul regatului.

Are un registru mare întins în faţa ei.

— Dacă ceva merge prost şi pierdem acei bani…

Kallias se întoarce şi o ţintuieşte cu privirea:

— Ar trebui să punem în aplicare planul ei. Imediat. Este cea mai bună idee care a fost propusă vreodată în această cameră. Cu excepţia cazului în care are cineva de obiectat.

Scrâşneşte din dinţi în aşteptarea unei reacţii. Îmi amintesc că, până nu împlineşte 21 de ani nu are ultimul cuvânt de spus. Trebuie să se bazeze pe votul consiliului.

Pentru că nimeni nu vorbeşte, Kallias repetă ordinul, apoi se întoarce din nou spre mine. Îşi masează spatele gâtului rotindu-l până când se aude un *trosnet* slab.

— Acum, că planul este în desfăşurare, vei fi liber să mă însoţeşti la balul Demetrio? întreb cu speranţă.

— Regret, draga mea. Conduc şase regate diferite. Există întotdeauna multe de discutat. Nu am timp pentru petreceri, baluri sau piese de teatru. Abia am timp să mănânc şi să dorm.

Îndrăznesc să micşorez distanţa care ne desparte. Un singur pas, şi sunt învăluită de parfumul lui de lavandă şi mentă.

— Aminteşte-ţi, Kallias. Dacă vrem să fim convingători, trebuie să părem ca doi îndrăgostiţi care *se curtează.* Iar îndrăgostiţii care se curtează *fac* lucruri. Participă împreună la festivităţi.

Mă priveşte prelung:

— Îţi voi trimite mai multe cadouri.

Poftim? Asta ar trebui să mă liniştească? Sau să ofere mai multă credibilitate vicleşugului?

— Epaphras! strigă Kallias, făcându-mă să tresar, moment în care aprodul se grăbeşte spre noi. Te rog să o escortezi pe lady Stathos afară din sala de întruniri.

Şi, fără nici un alt cuvânt, exact asta se întâmplă.

Capitolul 11

Nu pot decide dacă a decurs bine sau nu.

Pe de o parte, cred că tocmai am impresionat consiliul. Pe de altă parte, nu am progresat deloc cu planul meu de a-l convinge pe Kallias să petreacă mai mult timp cu mine. Cu puţin noroc, poate că mica mea dovadă de înţelepciune îmi va obţine invitaţii la viitoare întruniri.

Probabil că sper prea mult.

Totuşi va trebui să aştept şi să văd încotro se îndreaptă lucrurile; în plus, am alte probleme de rezolvat.

După ce îl caut peste tot pe Rhouben, un servitor mă îndrumă în cele din urmă către una dintre camerele de biliard din palat. Doamnele nu intră de obicei în sălile de joc, dar nu sunt pe cale să las un astfel de amănunt să mă oprească.

Bineînţeles că este împreună cu Leandros şi Petros.

— Alessandra! exclamă Leandros. M-ai căutat de două ori într-o zi. Ce îţi mai place să mă tachinezi!

— Nu te-am căutat defel. Hai să-ţi reîmprospătez memoria: mai devreme îl căutam pe rege. Iar acum am venit aici ca să-l văd, de fapt, pe Rhouben.

— Este luat, doamna mea. Dar ştiu că îţi place să pui ochii pe cei inaccesibili, nu-i aşa?

— Nici vorbă, asta pare să fie strategia ta.

Petros râde, dând cu cretă pe vârful tacului său de biliard:

— Ţi-a zis-o!

— De ce mă căutai? întreabă Rhouben în timp ce se apleacă peste masă, ochind bila albă şi vizualizând traiectoria pe care o va lua aceasta.

— Am un admirator nedorit de care vreau să scap.

— Au! spune Petros în numele lui Leandros.

Dau ochii peste cap.

— Vorbesc, desigur, despre Myron Calligaris.

— Credeam că Eliades este cel care îţi face probleme, afirmă Leandros.

— Şi el. De fapt, planul meu ar trebui să mă scape de amândoi.

Rhouben loveşte bila albă, moment în care se aude poc-poc-poc de îndată ce alte bile colorate se izbesc unele de altele.

— Nu ai venit la persoana potrivită, spune el, îndreptându-se de spate. Dacă aş şti cum să scap de atenţia nedorită, nu aş fi logodit cu Melita. Dar tatăl meu m-a ameninţat că mă dezmoştenesc dacă nu îi îndeplinesc dorinţele.

— Spune-i regelui despre aceşti filfizoni, îmi recomandă Petros. Cu siguranţă că o ameninţare venită de la cel mai puternic om din lume îi va convinge să te lase în pace.

În niciun caz. Dacă Kallias îl înfruntă pe Myron, atunci Myron va da din gură.

— Sper să fac asta fără să-l implic pe Kallias, spun eu. Nu am nevoie să lupte în locul meu.

— Vrei să-l provoc la duel? întreabă Leandros, în timp ce se apleacă peste masa de biliard, fiind rândul lui să lovească. Tipul ăsta, Myron, nu mai poate spera să-ţi câştige inima dacă are o sabie înfiptă în burtă.

— Nu am nevoie nici de tine să lupţi în locul meu, adaug.

— Atunci provoacă-l *tu* la duel, propune Leandros cu un licăr în ochi.

Loveşte şi se ridică. Acum este rândul lui Petros.

— Mă lupt cu mintea. Nu cu arme. Şi din acest motiv sunt aici. Am nevoie ca Rhouben să mă ajute să pun în aplicare un plan.

— Cred că tocmai ţi-am spus cât de îngrozitor sunt în a scăpa de atenţia nedorită, comentează Rhouben. Singurul lucru care dă roade cu Melita este să mă ascund, aşa cum fac acum.

— Şi dacă ţi-aş spune că am un plan să te eliberez de Melita?

Rhouben se îndreaptă atât de repede încât îi aud spatele trosnind.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

— De ce ai nevoie? Trebuie doar să-mi ceri, zice el.

Vorbeşte foarte repede, aproape că uneşte cuvintele de nerăbdare.

Leandros şi Petros opresc jocul ca să asculte.

— În primul rând, am nevoie să răspunzi la câteva întrebări dacă vrei.

— Bineînţeles!

— Ce îşi doreşte Melita mai presus de orice?

— Să se mărite cu un bărbat bogat şi chipeş, cu un rang mai mare decât al tatălui ei, care este baron.

— De aceea te-a înhăţat cu prima ocazie. Şi de aceea flutură din gene la Orrin. Are un rang mai mare decât tine.

— Şi este mult mai chipeş, adaugă Petros, care nu ne ajută deloc.

Rhouben se întinde şi îi trage una.

— De ce ţi-ar permite tatăl tău să te căsătoreşti cu o femeie sub rangul tău? întreb curioasă.

— Este prieten cu baronul. Au vorbit despre unirea familiilor noastre dinainte să mă nasc.

Mai mult mormăie decât vorbeşte.

— Ei bine, suntem pregătiţi să oprim asta. Trebuie doar să aranjăm ca Orrin şi Melita să ajungă împreună, spun eu.

— Şi cum vom reuşi acest lucru? întreabă Leandros. Eliades este îndrăgostit de tine şi chiar nu văd cum te va scăpa asta de… Myron, parcă aşa-l chema, nu?!

— Da. Voi avea nevoie de nişte bani pentru acea parte a planului.

Rhouben îşi sprijină tacul de biliard de cel mai apropiat perete.

— Chiar poţi să mă scapi de Melita fără să fiu dezmoştenit?

Încuviinţez din cap.

— De câţi bani ai nevoie?

— De cinci mii de necos, spun eu fără să ezit.

Petros fluieră:

— Este mai mult decât câştigă tatăl meu într-un an.

— Dar nu şi tatăl lui Rhouben, presupun, continui eu.

Rhouben nu se gândeşte de două ori la asta:

— Îţi voi face rost de bani. Spune-mi doar de ce vei mai avea nevoie.

— Invită-ţi tatăl la palat. Nu-mi pasă cum, dar adu-l aici. Şi între timp, joacă rolul logodnicului perfect, ca nimeni să nu suspecteze nimic.

Petros se întoarce spre prietenul său.

— În cazul ăsta, vai de capul lui.

*

În după-amiaza următoare, Kallias îmi trimite o brăţară din perle şi diamante negre, un model cu adevărat impresionant, având în vedere că Naxos e la mare distanţă de mare. Miercuri primesc un pieptene de fildeş împodobit cu diamante albastre, menit să fie purtat într-o coafură elaborată. Vineri mi se aduc smaralde tăiate în formă de frunze, înşirate în jurul unui colier a cărui piesă de rezistenţă este un topaz mare.

Fiecare cadou îmi este înmânat în timp ce sunt înconjurată de curteni. Ştiind că toate sunt mai mult

pentru ei şi mai puţin pentru mine, o amărăciune tăioasă prinde contur înăuntrul meu de fiecare dată când îmi este livrat unul nou de mâna înmănuşată a unui servitor.

Regele ar trebui să fie îndrăgostit de mine. Ar trebui să-mi ofere cadouri pentru că este înnebunit după mine.

Nu pentru că încearcă, prin gesturi vrednice de milă, să-i convingă pe alţii de vicleşugul nostru.

Face ca totul să fie imposibil.

*

Un servitor vine la mine în ziua balului Demetrio; are un plic în mână. Rup sigiliul roşu-aprins de ceară şi citesc:

> *Draga mea Alessandra,*
>
> *Sper că* îmi *vei ierta îndrăzneala, dar mi s-a adus la cunoştinţă faptul că regele nu te-a însoţit la ultimul eveniment la care ai participat, cel de la moşia vicontelui şi vicontesei de Christakos. De fapt, se zvoneşte că ai petrecut seara cu un prieten din copilărie. Acest lucru m-a îndemnat să sper că poate ai încheiat lucrurile cu Maiestatea Sa.*
>
> *Tu, desigur, ştii despre călătoriile mele de afaceri…*

Arunc o privire la final, în căutarea semnăturii. Este de la Orrin. Nici măcar nu am observat că plecase de la palat.

ne-au ţinut despărţiţi de prea mult timp, dar mă gândesc zilnic la tine. Mi-e dor de zâmbetul tău, de felul în care vorbeşti şi în care te uiţi în altă parte când eşti copleşită de generozitatea mea.

Când mă uit la cerul nopţii, încetez să-i mai văd frumuseţea. Nu mă pot gândi decât la tine. La părul tău lung şi negru şi la cât de mult tânjesc să-mi trec degetele prin el. La buzele tale, coapte asemenea unor cireşe...

Descrierile unor părţi specifice ale trupului meu continuă pentru încă cinci paragrafe. Sar la final.

Te rog să-mi scrii şi spune-mi că ţi-a fost dor de mine, la fel de mult cât mi-a fost şi mie.

Umilul tău servitor,
Orrin Galopas, conte de Eliades

Pe toţi diavolii! Omul este complet nebun. Ridic ochii din scrisoare şi tresar când îl găsesc pe servitorul care a adus-o aşteptând în continuare, chiar în faţa uşii camerelor mele.

— Îmi cer scuze, domnişoară, dar stăpânul meu speră că i-aţi putea trimite un răspuns prin mine.

Vreau să-mi dezlănţui furia asupra servitorului lui Orrin. Dar aleg să-mi limpezesc mintea, suficient pentru a gândi rezonabil:

— Cât timp va fi plecat lordul Eliades de la palat?

— Cel puţin încă o săptămână, domnişoară.

— În regulă.

Încep să închid uşa, iar servitorul tuşeşte.

— O, nu va exista niciun răspuns pentru conte.

Şi îi trântesc uşa-n nas, închizând-o complet.

Această scrisoare este o oportunitate. O modalitate de a duce la bun sfârşit restul planurilor noastre.

*

O coadă scurtă se întinde în josul aleii, dar eu, Myron, Hestia şi Rhoda nu aşteptăm mult înainte să fim întâmpinaţi de duce şi de ducesă.

După ce sunt făcute prezentările, ducele ridică ochii peste umărul meu.

— Regele nu vă însoţeşte?

— Kallias şi-ar fi dorit atât de mult să vină, spun eu, îndrăznind să folosesc prenumele regelui în faţa ducelui.

Din moment ce el nu este propriu-zis aici, trebuie să arăt că suntem intimi.

— Din păcate, lucrează din greu pentru a ne proteja regatul.

— Iar eu sunt aici pentru a o escorta pe lady Stathos, zice Myron, păşind oarecum în faţa mea.

Ochii ducelui se măresc când îl recunoaşte pe Myron de la piesă. Demetrio se uită înapoi la mine, furios.

— Îl cunoaşteţi pe acest gentilom?

Îmi dau seama din tonul vocii sale ce vrea să spună: *Te asociezi de bunăvoie cu acest bărbat?*

Myron îmi distruge reputaţia. Un eveniment după altul.

Mă loveşte cu cotul în coaste.

— Myron este un prieten din copilărie.

Mă doare fizic să rostesc cuvintele.

— Este… de-a dreptul fermecător.

— Oh! spune ducele. Ei bine, să vă distraţi la bal.

Sunt conştientă că Myron doreşte să rămână şi să vorbească mai mult cu ducele, dar, de data aceasta, Rhoda este cea care ne zoreşte să intrăm.

Odată ce văd sala de bal, mânia dispare pentru câteva clipe. Ducele şi ducesa îşi alintă fiică numind-o steaua lor căzătoare, o trimitere la talentul ei prodigios de pianistă, mi se spune. Decoraţiunile reflectă cu desăvârşire ceea ce simt cei doi faţă de fată. Lumânările sunt aşezate în sfeşnice cu găuri în formă de stele, umbrele lor mărite fiind proiectate pe tavan şi pe pereţi. Buchete de flori galbene şi albastre acoperă fiecare suprafaţă din moşia grandioasă, fiind grupate astfel încât să evoce lumina tot mai estompată din spatele unei stele căzătoare. Şi rochia tinerei domnişoare rivalizează cu a mea, având diamante cusute în material la fiecare câţiva centimetri. O trenă lungă, de trei metri, o însoţeşte oriunde merge; e aproape imposibil să o ratezi, din moment ce petrecăreţii trebuie să aibă grijă la şifonul care mătură podeaua.

Eu, Hestia şi Rhoda admirăm priveliştea, iar prietenele mele sunt repede furate de bărbaţi pe ringul de dans.

— *Este de-a dreptul fermecător?* repetă Myron când rămânem singuri. Trebuia să-mi preamăreşti virtuţile în faţa ducelui.

— Faptul că te-ai prezentat cu *mine* la bal este destul de grăitor, Myron. Nu vrei să exagerezi. Te vei ruina dacă îţi vei supraestima calităţile. Adevăraţii bărbaţi de caracter nu trebuie să se străduiască atât de mult.

— Ai grijă, Alessandra. Dacă nu mă lauzi suficient, s-ar putea să fiu nevoit să încep să-ţi preamăresc virtuţile în faţa curţii. Sau, mai degrabă, lipsa lor.

Râde la propria glumă.

De îndată ce se linişteşte, mă trage pe ringul de dans printre alte cupluri.

— Crezi ce vrei despre mine şi metodele mele, spune el după ce dăm o dată roată sălii de bal, dar planul meu funcţionează de minune. Am obţinut deja câteva invitaţii fără ajutorul tău.

— În acest caz, nu mai ai nevoie de mine.

— Nu fi ridicolă. Legătura mea cu tine este cea care îmi oferă credibilitatea necesară. Vom continua să ne asociem periodic.

— Credibilitate?

— Da. Sunt în căutare de investitori pentru noua mea afacere... Au!

Îl calc din greşeală pe Myron, mult prea surprinsă de cuvintele sale.

— Mă foloseşti pentru a-i determina pe nobili *să investească într-o afacere?*

Myron mă poartă prin următoarea serie de piruete a dansului, purtându-se de parcă nu am fi în mijlocul unui discuţii aprinse.

— Bineînţeles. Dacă îţi aminteşti, am destul de multe datorii. Trebuie să scap de ele. Vreau să cumpăr câteva veliere pentru a deschide o linie comercială cu regatul Estetia.

Pentru o clipă rămân fără cuvinte.

— Tu. *Tu,* bărbatul care îşi cheltuie toţi banii pe cărţi şi zaruri, convingi curtenii să-ţi dea banii lor ca să poţi stabili o relaţie comercială cu un regat pe care Regele nostru al Umbrelor intenţionează *să-l invadeze?*

Myron se uită în jos la mine, furios.

— Mă pricep să-i fac pe alţii să-mi dea banii lor. Am strâns deja o sumă frumuşică. În plus, nu e ca şi cum

cei din Estetia ştiu că regele intenţionează să le cucerească regatul.

Sunt surprinsă că părul nu-mi ia foc, atât de intensă este căldura emanată de trupul meu.

— O să-mi pătezi reputaţia când vei fura toţi aceşti bani ca să-ţi plăteşti datoriile.

— Nu. Nu te folosesc pentru asta. Voi cumpăra nave comerciale. Odată cu profiturile noii mele afaceri, voi începe să-mi plătesc datoriile.

Al doilea dans împreună se încheie, iar orchestra începe o a treia melodie, dar mă îndepărtez de Myron.

— Alessandra, nu am spus că am terminat de dansat cu tine.

— Nu, nu putem fi văzuţi dansând de trei ori la rând.

Rânjeşte.

— Îmi aparţii. Vei face orice îţi spun.

— Dacă mai dansăm o dată, atunci ai putea la fel de bine să spui întregii lumi secretul meu, pentru că zvonurile despre mine vor abunda, iar regele va pune capăt curtării noastre. Trei dansuri la rând înseamnă, de fapt, un anunţ de logodnă. Şi atunci nu vei mai avea nimic de câştigat de pe urma mea.

Disperarea îmi însoţeşte cuvintele, dar Myron pricepe ce vreau să spun.

Oftează.

— Of, prea bine. Voi găsi o altă parteneră, dar nici să nu îndrăzneşti să dispari de la petrecere.

Şi, din fericire, mă părăseşte.

Profit de restul melodiei pentru a mă reculege. Îl curtez pe rege. Voi scăpa foarte curând de Myron. Totul va merge conform planului. Nimeni nu mă face de râs.

După ce respir adânc de câteva ori ca să mă liniştesc, mă hotărăsc să salvez ce se mai poate din seara asta şi să mă bucur de petrecere.

Stau lângă perete, încercând să atrag atenţia unui bărbat şi să-l determin să mă invite la dans. Găsesc unul, un străin înalt cu părul roşu-închis, tenul sărutat de soare şi trupul plin de muşchi care ies în evidenţă prin ţinuta formală impecabil croită. Îmi răspunde politicos, cu o înclinare din cap, apoi trece mai departe.

Deşi oarecum iritată de refuz, nu mă las descurajată şi încerc să atrag privirea unui alt gentilom. Ochii mi se opresc asupra unui blond cu umeri laţi şi o mustaţă atrăgătoare; îi zâmbesc sfios. Mă salută cu entuziasm şi se îndepărtează.

Ce naiba?

— Niciun bărbat nu te va invita la dans, spune o voce feminină din spatele meu.

Mă întorc şi o întâlnesc pe lady Zervas, cu părul brăzdat de fire argintii căzându-i peste umeri în bucle perfecte. Îşi ascunde gura după un evantai de culoare crem, iar ochii nu îi trădează nimic din expresie.

— Eşti curtată de rege, îmi explică ea. Nimeni altcineva nu îndrăzneşte să se apropie de tine, cu excepţia… prietenului tău.

Şi Orrin a îndrăznit, dar presupun că nu are instinct de supravieţuire. Este prea ocupat să salveze pisoii de la înec.

— Dacă îmi permiţi să-ţi dat un sfat, începe lady Zervas, însă fără să-mi ceară nicio permisiune, ci trecând direct la subiect. Refuză-l pe rege. Dacă îl laşi să te curteze în continuare, vei fi mereu nefericită. În cel mai bun caz, te va ţine întotdeauna la distanţă de un braţ, speriat să te atingă.

— Şi în cel mai rău caz? întreb.

— Asta depinde de ceea ce te temi mai mult. Fie va muri şi te va lăsa singură în această lume, fie se va căsători cu alta şi vei fi nevoită să-l vezi cum este fericit alături de altcineva.

— Ce opţiuni deprimante.

— Le-am trăit o vreme pe toate trei.

— Şi care a fost mai cumplită? Să-l vezi cu o altă femeie sau să ştii că a murit?

Îşi strânge evantaiul cu un pocnet şi strânge din buze.

— Prima, draga mea. Prima, cu siguranţă.

Îmi întoarce spatele, ridicându-şi fustele într-o mână şi îndepărtându-se cu paşi mari.

Ce femeie oribilă!

Ochii mei surprind o pată de culoare în sala de bal. Rhouben dansează cu logodnica lui, buzele sale abia tăinuind o grimasă în timp ce ea bate câmpii despre ceva. Când se învârt, Melita mă vede şi îl trage mai aproape, aruncându-şi părul peste umăr.

Oricum trebuie să vorbesc cu Rhouben, iar prilejul de a o insulta pe Melita este doar un bonus fericit. I s-au permis prea multe şi trebuie pusă la punct.

Mă apropii de cuplu, aştept să ajungă la marginea ringului de dans, apoi îl bat pe umăr pe Rhouben. Acesta se opreşte, iar ochii i se luminează de uşurare când mă vede.

— Pot interveni? întreb. Îl veţi lua în curând de bărbat, lady Xenakis. Până atunci, nu e prea frumos să-l ţineţi doar pentru dumneavoastră. Şi cu siguranţă nu aţi refuza-o pe viitoarea regină, nu?

Înainte ca Melita să poată rosti un cuvânt, Rhouben se eliberează singur din ghearele ei şi mă învârte, îndrumându-mă înapoi pe ringul de dans.

— Eşti o zeiţă, îmi şopteşte el la ureche. M-ai salvat.

— Ne-am salvat reciproc. Nimeni nu va dansa cu mine. Toţi se tem de mânia regelui.

— Nu şi eu. Iar în acest moment sunt prea plictisit ca să-mi pese de mânia Melitei. Sau a tatălui meu. Ar trebui să ne furişăm de aici.

— Şi ce să facem mai exact? îl întreb, rânjind poznaş.

— Ar trebui să spun ceva obraznic, dar, sincer, nu-mi pasă atât timp cât mă îndepărtează de acea femeie. Apropo, am banii pe care mi i-ai cerut la palat. Ţi-i pot aduce imediat ce ne întoarcem.

— Minunat! Şi eu am ceva care ar trebui să ne ajute. Eliades mi-a trimis o scrisoare de dragoste. Acum îi putem imita scrisul. Tot ce am nevoie este să fac rost de sigiliul lui pentru a autentifica scrisoarea pe care i-o vom trimite Melitei. Am aflat că Orrin se va întoarce la palat în aproximativ o săptămână. Fără îndoială că are sigiliul la el, aşa că va trebui să aşteptăm până la întoarcerea lui pentru a-l fura. Ai veşti de la tatăl tău?

— Încă nu. Are obiceiul să amâne deschiderea scrisorilor mele, dar va veni, odată ce o va citi. I-am spus că am retras cinci mii de necos din cont. Asta îl va convinge să vină aici cât ai bate din palme.

— Şi ce intenţionezi să-i spui când va sosi spumegând de furie?

De îndată ce o văd pe Melita uitându-se urât la noi, îmi aşez capul pe umărul lui Rhouben.

— Că plănuiesc să-i cumpăr ceva spectaculos Melitei, desigur. Dar aveam nevoie de ceva cu adevărat şocant ca să-l conving să vină cât mai repede

la palat. Odată ce ajunge, cred că îl pot reţine aici până când se va întoarce Orrin din călătoria de afaceri.

— Perfect. Trebuie să avem grijă. Sincronizarea este totul.

Un alt cuplu se strecoară lângă noi. Este Petros, dansând cu un bărbat nou, pe care nu-l recunosc.

— O ţii numai pentru tine pe aleasa regelui?

— Încerc doar să scap de a mea, spune Rhouben.

— Ai avut-o deja pe Alessandra pentru două dansuri. Dacă urmează şi al treilea, vor începe bârfele. Hai, să schimbăm.

Sunt trasă brusc în braţele lui Petros, iar Rhouben se trezeşte ţinându-l pe partenerul prietenului său.

— Bună, spune Rhouben cu stângăcie.

— Ai prefera să dansezi cu un bărbat sau cu Melita? întreabă Petros în timp ce mă îndepărtează de Rhouben.

Ultimul lucru pe care îl văd este o scenă nespus de amuzantă: Rhouben dansând cu un entuziasm nou descoperit alături de fostul partener al lui Petros.

Apoi îmi îndrept atenţia la Petros. Râd de întregul schimb, extaziată că am lăsat-o pe Melita fără partener, ameţită de alinarea că mai există bărbaţi dispuşi să danseze cu mine. Îmbătată de gândul că Myron va fi scos din joc destul de curând.

Petros mă amuză cu poveşti despre aventurile sale recente. Se pare că lordul Osias şi lordul Banis s-au luat la bătaie pentru el. Amândoi îşi oblojesc rănile uşoare, căpătate în urma înfruntării, aşa că, în această seară, Petros a trebuit să găsească alţi parteneri cu care să se distreze.

După două dansuri, mă răsuceşte spre exterior şi mă trimite în braţele altui bărbat.

— Leandros, spun. Pe unde ai umblat?

— Invitaţii de seamă nu ajung niciodată la timp la evenimente, dar se pare că am pierdut mare parte din distracţie.

— Nu, îl asigur eu. Ai ajuns la ţanc.

Peste umărul lui, văd că Petros a găsit o doamnă cu care să danseze. Între timp, Rhouben se îndepărtează literalmente de Melita, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ei. Presupun că sfatul meu de a juca rolul logodnicului perfect a fost o misiune mult prea dificilă pentru el.

Leandros este cu adevărat un dansator desăvârşit, un talent revelat prin abilitatea cu care mă ridică de pe podea şi mă învârte în aer. Iar când îi simt mâinile în ale mele şi braţele în jurul meu, în timp ce alunecăm în paşi de dans prin sala de bal, mă gândesc dacă pe Kallias îl voi simţi vreodată în acest fel?

Capitolul 12

Este trecut de miezul nopţii când ne întoarcem de la bal şi ajungem în camerele mele, unde eu şi Rhouben facem un schimb reciproc avantajos, bani pentru o scrisoare. Petros este cu noi, insistând că nu vrea să rateze distracţia. În plus, proclamă că este un falsificator iscusit. Rhouben şi cu mine ne uităm peste umărul lui în timp ce termină scrisoarea.

Draga mea Melita,

Te-am urmărit de la distanţă de prea mult timp. Nu-mi mai pot ascunde sentimentele. Frumuseţea ta este ca lumina soarelui. Aproape ca mă doare să te privesc şi eşti motivul pentru care îmi este imposibil să mă uit la altcineva.

Te rog, trebuie să vorbesc în privat cu tine. Vrei să ne întâlnim în camerele tale, la ora nouă, în seara zilei de...? Mă vei întâmpina cu un sărut, ca să ştiu dacă sentimentele tale pentru mine ard la fel de intens ca ale mele pentru tine?

Umilul tău servitor,
Orrin Galopas, conte de Eliades

Îi comparăm scrisul cu cel din biletul pe care mi l-a trimis Orrin. Petros a reuşit să redea perfect forma literelor. Nimeni n-ar observa diferenţa. Este puţin probabil ca scrisoarea să ajungă în mâinile altcuiva decât în ale Melitei, dar este mai bine să fim precauţi. Dacă vrem ca planul nostru de a-l salva pe Rhouben din această căsătorie să funcţioneze, trebuie să fie fără cusur.

— Şi acum? întreabă Rhouben.

— Acum nu mai rămâne decât să-l aşteptăm pe Orrin să se întoarcă la palat, spun eu. Când o va face, adăugăm data în scrisoare. Apoi o voi pecetlui cu sigiliul lui, iar tu va trebui să i-o duci Melitei fără ca ea să te prindă asupra faptului.

— Dar cum vei obţine sigiliul lui?

Petros se ridică de pe scaun şi se îndreaptă de spate, care trosneşte zgomotos:

— Este îndrăgostit de ea, prostănacule! Cum crezi că va avea acces la camerele sale şi că îi va obţine sigiliul? Îl va juca pe degete.

Rhouben mă îmbrăţişează strâns, lipindu-mă de vesta lui strălucitoare din brocart roşu-galben.

— Chiar eşti cea mai bună, Alessandra. Dacă asta funcţionează, îţi datorez viaţa mea.

— Nu mai fi atât de dramatic, spune Petros.

— Ţi-ai dori o viaţă cu Melita? îl provoacă Rhouben.

— Ai dreptate. Da, îi datorezi viaţa ta. Iar eu voi lua cei 50 de necos pe care mi i-ai promis pentru talentul meu caligrafic.

— Când ţi-am promis asta?

Îi las pe cei doi să se ciondănească în joacă şi plec cu fusta îngreunată de la un plic plin cu bani.

*

Îmi petrec dimineaţa departe de palat, ocupată cu câteva comisioane. Distribui banii lui Rhouben cu atenţie, cu înţelepciune şi, când revin la palat, un zâmbet larg şi sincer îmi luminează trăsăturile.

Până când dau peste lordul Ikaros Vasco pe drumul de întoarcere spre camerele mele.

— Ah, lady Stathos, exact pe tine te căutam.

— Este totul în regulă? îl întreb.

— Desigur. De ce nu ar fi totul în regulă?

— Pentru că m-a căutat şeful consiliului regelui. Aproape m-aţi ameninţat în timpul ultimei noastre conversaţii.

Vasco înclină capul în lateral.

— Ne amintim foarte diferit acea conversaţie.

Zâmbesc politicos, dar dinţii îmi scrâşnesc.

— Nu, am vrut doar să întreb cum decurge curtarea cu regele. Kallias este atât de rezervat în declaraţii. Tânărul rege nu va sufla o vorbă despre asta.

— Şi nici eu nu o voi face.

Vasco dă din cap ca pentru sine, de parcă s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

— Mă întreb dacă motivul tăcerii voastre este, poate, faptul că această curtare nici măcar nu are loc?

Clipesc.

— Pardon?

— Îţi trimite cadouri şi vă bucuraţi de compania celuilalt pe durata meselor, dar ce altceva se mai întâmplă? Din câte ştiu, în rest nu petreceţi timpul împreună. El nu te însoţeşte la niciun eveniment. Te-a sărutat măcar?

— Asta nu vă priveşte, răbufnesc. Şi ştiţi foarte bine cât de ocupat este regele. Nu mă însoţeşte la evenimente pentru că este în întâlniri cu dumneavoastră şi cu consiliul.

— Te asigur că ştiu exact cum îşi petrece timpul Kallias. Dar, până devine major, are un consiliu care să se ocupe de tot. Acum este oportunitatea perfectă să se bazeze pe noi pentru a conduce regatul în locul lui, cât îşi petrece timpul cu o domnişoară frumoasă ca tine.

Nu-mi vine nicio replică pe măsură.

— Cu excepţia cazului în care curtarea nu este reală, desigur. În acest caz, consiliul va începe să facă aranjamentele necesare pentru ca mai multe doamne să-l întâlnească pe rege şi nu vom mai avea nevoie de tine.

Şi cu asta, Vasco pleacă.

*

Urăsc să nu am ultimul cuvânt într-o conversaţie. Urăsc din tot sufletul când se întâmplă asta. Pentru a înrăutăţi lucrurile, consiliul nu se lasă păcălit de vicleşugul nostru. Şi dacă nu există niciun vicleşug, atunci Kallias nu are niciun motiv să mă ţină prin

preajmă. Cum se presupune că îl voi cuceri atunci? Intru în camerele mele, cu ameninţările lui Vasco în minte.

— Alessandra.

Tresar de sperietură. Cum naiba tot reuşesc oamenii ăştia să intre în camerele mele?

— Tată.

Îşi încrucişează braţele peste piept.

— M-am gândit că poate se rătăcesc scrisorile mele către tine, dar se pare că îţi primeşti fără probleme corespondenţa.

Ochii lui se îndreaptă spre muntele de invitaţii pe care le-am deschis şi citit deja. Printre acestea se află şi scrisoarea de dragoste a lui Orrin. Rhouben mi-a înapoiat-o, din moment ce nu îi mai era de niciun folos după ce a finalizat Petros falsul. Mă încrunt la ea cu dezgust.

— Mă pregăteam să-ţi scriu.

— Cum să nu, spune el cu sarcasm. Ai fost prinsă în mrejele palatului. În splendoare. În atenţia primită. Ai uitat complet de ce te afli aici.

O migrenă îmi face tâmplele să pulseze şi văd roşu în faţa ochilor.

— M-am concentrat să intru în graţiile regelui, motiv pentru care nu am avut timp să-ţi scriu. Lucrurile progresează perfect. Dacă ar fi ceva să-ţi spun, aş face-o.

Merge la pas prin faţa garderobei, înainte şi înapoi.

— Perfect, zici? Atunci poate îmi spui şi mie de ce umblă zvonul că regele nu te însoţeşte niciodată la evenimente în afara palatului? De fapt, am auzit că eşti tot timpul în compania acelui băiat Calligaris.

Când începe să mi se zbată ochiul, abia dacă mai pot fi atentă la el.

— Te asigur că am totul sub control. Nu-i nevoie să te agiţi. Îl am pe rege la degetul mic. Şi Myron nu va mai fi o problemă. De fapt, odată ce voi sta puţin de vorbă cu el, va părăsi palatul. Definitiv.

Chipul tatei se schimbă. La început, e indescifrabil. Apoi, cu groază, recunosc sentimentul. *Milă.*

— Alessandra, draga mea, ai făcut tot ce ai putut. Vine un moment în care trebuie să recunoaştem că am fost învinşi. Ai avut un parcurs bun la palat, dar este clar că regele nu te vrea. Dar nu-ţi face griji. Nu suntem ruinaţi. Am un plan.

Degetele mi se încleştează încet în pumni, de-o parte şi alta a trupului.

— Ce *ai făcut?*

— Am luat legătura cu lordul Eliades. Nu, nu te uita aşa la mine. Este bogat şi îmi va oferi un preţ de mireasă bun pentru a se căsători cu tine.

— Este conte!

— Eu sunt conte.

— L-ai considerat inacceptabil pentru Chrysantha, dar acceptabil pentru mine?

Face o pauză de doar o fracţiune de secundă, apoi spune:

— Situaţia ta este diferită.

Pentru că ea este preferata lui, nu eu.

— Scopul este să urc în rang. De ce ai încerca să mă faci contesă când încerc să devin regină?

Tata clatină cu tristeţe din cap.

— Sunt mândru de tine că ai încercat, dar este o lecţie importantă să înveţi să recunoşti când ai fost învinsă.

Ştiu când am fost învinsă şi abia dacă am început să-mi pun în aplicare planul.

— Vei înţelege, adaugă el. Odată ce timpul te va ajuta să te împaci cu tot. Acum, de ce nu mă laşi să te conduc acasă?

Ridic privirea spre tavan, o încercare de a-mi aduna gândurile şi de a-mi calma tonul.

— Permite-mi să clarific complet situaţia, tată. Nu sunt o vită pe care o poţi vinde şi nu mă poţi forţa să accept o cerere în căsătorie pe care nu o vreau. Nu când însuşi regele îmi asigură orice confort.

Tata strânge din buze.

— Te vei căsători cu Eliades sau vei fi dezmoştenită!

— Atunci dezmoşteneşte-mă! Regele îmi trimite cadouri scumpe. Am o mulţime de bani şi locuiesc la palat. Nu ai cu ce să mă ameninţi. Ţi-ai depăşit utilitatea, tată. M-ai adus la palat, iar acum preiau eu de aici. De fapt, odată ce voi intra în graţiile regelui, mă voi asigura că nu vei vedea *niciun ban* din preţul de mireasă pentru *mine.*

Camera se cufundă în tăcere. Pentru o secundă, tata mă priveşte îngrijorat.

— Alocă-ţi puţin timp de gândire înainte să recurgi la ieşiri dramatice, Alessandra.

Părăseşte cameră cu paşi apăsaţi, dar nesiguri.

*

A doua zi dimineaţă, înainte ca soarele să răsară complet – şi cu mult înainte ca servitorii să sosească – mă strecor în camerele lui Myron. Nu s-a obosit să-şi încuie uşile, aşa că le deschid una după alta, până când găsesc dormitorul, o imagine în oglindă a camerei mele; cu toate acestea, Myron nu a depus niciun efort să o decoreze pe gustul său.

Cu picioarele ascunse în papuci, mă apropii în tăcere de pat şi îmi las privirea să alunece peste silueta adormită a lui Myron. Atât de vulnerabil. Dacă aş vrea să-l ucid, aş putea să o fac acum.

Dar ceea ce i-am făcut lui Myron este mult mai satisfăcător decât să-l las să scape uşor cu moartea.

Cobor o mână înmănuşată şi îl strâng cât pot de tare vârful nasului.

Myron trage adânc aer în piept şi se ridică în şezut, dintr-o singură mişcare, cu ochii larg deschişi, până când îşi dă seama că eu sunt intrusul. Orice urmă de somnolenţă îi dispare din ochi.

— Dacă te afli aici pentru că te-ai răzgândit în legătură cu natura relaţiei noastre, mă tem că nu te mai doresc, spune Myron după ce cască îndelung. Acum, te rog frumos să pleci, ca să mă pot culca la loc.

Îşi îndreaptă atenţia spre păturile sale, în căutarea unei poziţii confortabile.

De data aceasta îl plesnesc.

Asta îi atrage atenţia.

— Ce naiba? Trebuie să-ţi reamintesc că…

Ţin o hârtie în faţa nasului său.

— Vei părăsi imediat palatul. De îndată ce voi ieşi pe acea uşă, îţi vei împacheta lucrurile şi vei pleca. Nu te vei mai întoarce niciodată. Nu vreau să-ţi mai văd chipul sau să-ţi aud numele. Vreodată.

— Ce-i ăsta?

Myron întinde mâna după bilet, dar îl trag înapoi iute, ca să nu îi treacă prin cap să-l distrugă.

— Un contract de preluare a datoriei.

Îşi încreţeşte nasul, confuz.

— Ţi-am preluat toate datoriile, îi spun cu nonşalanţă. De la club. De la bărbaţii cărora la datorezi bani. Toate. Acum îmi datorezi cinci mii de necos.

Rămâne perfect nemişcat.

— Nu mai ai nimic inteligent de spus? întreb. Permite-mi să clarific complet situaţia, în caz că nu înţelegi. Îmi aparţii. Un singur pas greşit din partea ta şi te trimit la închisoarea datornicilor pentru incapacitatea de a-ţi plăti datoriile substanţiale. Cât timp crezi că îi va lua fratelui tău să te scoată de acolo? Asta dacă se va obosi măcar să încerce.

Urmăresc fiecare mişcare a gâtului lui Myron în timp ce înghite în sec, savurând fiecare secundă a noului său chin.

— Vei returna toţi banii pe care i-ai acceptat de la nobilime şi vei înceta să mai revendici orice legătură cu mine. Dacă îndrăzneşti măcar să respiri într-o direcţie care nu-mi convine, mă voi asigura că nu vei mai vedea niciodată exteriorul unei celule de închisoare.

Întind mâna şi îl bat uşor pe obraz, batjocoritor.

— Uite ce băiat bun. Acum, afară cu tine!

— Minţi, spune el când ajung la uşă.

— Oare? Nu ar trebui să-ţi ia prea mult să verifici. Dar nu pierde vremea. Ai timp până la prânz să pleci.

Când ies din camerele lui, un zâmbet strălucitor îmi luminează faţa. Deţin controlul asupra unui singur bărbat şi totuşi o asemenea putere se revarsă înăuntrul meu în valuri îmbătătoare de căldură. Când voi fi regină, oare o voi resimţi înmiit, ştiind că voi comanda zeci de mii?

*

Încurajată de fiorii victoriei, plec în căutarea lui Kallias. Este încă devreme. Cu siguranţă prea devreme pentru şedinţe. După ce opresc mai mulţi servitori,

salutându-i voioasă, aflu într-un final că regele ia micul dejun în bibliotecă.

De ce nu m-a invitat şi pe mine?

Primesc răspunsul de îndată ce un servitor îmi dă drumul în cameră. Kallias este înconjurat de plicuri de corespondenţă. Cred că întrezăresc în mijlocul a nenumărate hârtii şi ustensile de scris un vas cu ouă fierte, iar o jumătate de felie de pâine prăjită zace pe o carte din apropiere. O carte pe care bănuiesc că o foloseşte pe post de prespapier.

— Eşti întruchiparea măreţiei de a fi rege, îi spun eu.

Regele Umbrelor îşi ridică privirea din scrisoarea pe care o compune.

— Mă bucur să te văd, Alessandra. Parcă au trecut secole.

— Chiar au trecut.

Tresare uşor.

— Sper că poţi vedea cu ochii tăi că absenţa mea a fost complet justificată.

Face un gest larg cu mâinile spre pergamentul care îl ţine ocupat. Mişcarea este însoţită de un vârtej de umbre, formele întunecate urmându-i îndeaproape braţele.

— Avem o problemă, spun direct.

— Eşti teafără? întreabă el, ridicându-şi ochii ca să-mi arunce o privire rapidă, îngrijorată.

— Ikaros Vasco a venit să mă vadă. M-a întrebat dacă curtarea noastră este reală. Are suspiciuni în privinţa noastră. Nu mai spun că tatăl meu a venit la palat ca să mă ducă acasă, fiind convins că *am eşuat să-ţi intru în graţii.*

În cele din urmă, Kallias pune jos stiloul.

— Cum este posibil aşa ceva? întreabă el, apoi un fulger de supărare îi traversează chipul. E din cauza timpului pe care l-ai petrecut cu băiatul ăla Calligaris? La naiba, Alessandra, nu ar fi trebuit să…

— Este din cauza *ta,* spun eu, îndrăznind să-l întrerup.

Se ridică în picioare şi îşi încleştează mâinile în faţa lui, iar umbrele i se întunecă şi devin tentacule desprinse din miez de noapte.

— Nu am făcut nimic altceva decât să-mi arăt interesul pentru tine. Stai în dreapta mea în timpul meselor. Îţi trimit cadouri.

Aştept să continue, dar îmi dau seama că nu mai are nimic de adăugat.

— Abia dacă ni te mai alături la mese. Într-adevăr, îmi trimiţi cadouri, dar nu mă însoţeşti niciodată la evenimentele care au loc departe de palat. Se vede că mă neglijezi Myron a început să profite de asta, dar am scăpat de el. Trebuie să te străduieşti mai mult, cu atât mai mult cu cât nu ne putem comporta ca un cuplu normal care se curtează.

— Ce vrei să spui cu asta?

— În cuplurile normale, îndrăgostiţii care se curtează îşi şoptesc cuvinte dulci la ureche. Râd când stau împreună, destul de aproape cât să împartă o singură răsuflare. În cuplurile normale, îndrăgostiţii se ating mereu, nu-şi pot ţine departe mâinile unul de altul.

— Nu putem face aceste lucruri, spune el agitat, rostind în grabă cuvintele.

— Nu trebuie să facem aceste lucruri. Nu asta am vrut să spun. Pe toţi diavolii! Vrei să-i convingi că mă curtezi? Atunci *curtează-mă*, Kallias. Invită-mă la plimbări şi du-mă departe de palat. Petrece timp cu

mine în afara orelor de masă. Oferă-mi personal cadourile tale. Poartă-te ca un bărbat îndrăgostit.

Mă priveşte un moment îndelungat, reflectând, sper eu, la cuvintele mele.

— Nu, spune încet. Nu, repetă, de data aceasta mai ferm, de parcă s-ar convinge singur.

Se uită în jur, la muntele de hârtii.

— Nu am timp pentru asta.

O scuză convenabilă. Ce îl reţine?

— Te-aş invita să mi te alături, spune el, dar, după cum poţi vedea, nu este loc la masă. Ne vedem… la un moment dat.

Îndreaptă degetul spre uşă, alungându-mă în tăcere.

*

Sunt pe deplin conştientă că mă comport ca un copil, călcând apăsat şi zgomotos în drum spre camerele mele. Dar nu e nimeni prin preajmă să mă vadă, aşa că îmi satisfac capriciul.

Când aud pe cineva venind de după colţ, îmi îndrept spatele şi le permit papucilor să păşească normal. Mă străduiesc din răsputeri să-mi ascund iritarea faţă de intrus. Da, acesta este *coridorul meu.*

— Aveţi două scrisori, domnişoară, spune un servitor cu o plecăciune, întinzând o tipsie de argint în direcţia mea.

Le iau şi dispar în camerele mele.

Prima este de la sora mea. Mă uit fix, preţ de un minut, la scrisul perfect de mână, apoi decid că probabil ar trebui să citesc scrisoarea înainte de a o arunca în şemineul aprins.

Draga mea soră,

Sper că această scrisoare să te găsească sănătoasă. Viaţa la curte ascunde multe tentaţii, dar am încredere că rămâi penitentă şi castă.

Eu şi ducele ne simţim minunat împreună. Din păcate, starea de sănătate i se degradează, aşa că zilele noastre constau, în cea mai mare parte, din momentele în care citesc cu voce tare cele mai mari opere de poezie.

Trec peste mai multe paragrafe în care sunt descrise activităţile îngrozitor de plictisitoare desfăşurate alături de duce şi diversele cadouri pe care i le oferă („Zece trăsuri! Ce voi face cu atâtea?”).

Şi apoi, în stilul specific surorii mele, dau peste câteva rânduri importante tăinuite la sfârşitul scrisorii:

Un ofiţer a venit astăzi la moşie şi m-a întrebat ce ştiu despre relaţia ta de acum trei ani cu Hektor Galanis. Desigur toate întrebările mi s-au părut ciudate, dar la sfârşit, baronul de Drivas a vrut neapărat să ştie dacă am crezut că ai fi putut avea vreo legătură cu dispariţia lui.

Nu te teme. Cu toate că le-am spus că eşti o femeie uşoară şi că fără îndoială, te-ai culcat cu el, nu ai face niciodată ceva atât de cumplit cum ar fi să ajuţi la înstrăinarea unui nobil de familia lui.

Ce conversaţie ciudată, nu crezi?

Sper din toată inima că te vei bucura de restul şederii tale la palat şi sper că ţi-ai făcut

nişte prieteni care vor avea o influenţă bună asupra ta.

Sora ta iubitoare,
Chrysantha

Mă holbez la mâinile mele de prea mult timp, fără să-mi îmi dau seama că scrisoarea mi-a alunecat printre degete. Nici măcar nu ştiu de unde să încep procesarea diferitelor niveluri de incompetenţă şi de neglijenţă deţinute de sora mea.

N-am bănuit că era la curent cu relaţiile mele nocturne, iar acum baronul a aflat că m-am culcat cu fiul lui. Şi nu doar el, ci şi un ofiţer care, din câte se pare, îi sprijină pe deplin. Câte interviuri intenţionează să mai desfăşoare înainte să vină să mă interogheze personal?

Şi cât va dura până când zvonurile despre activităţile mele de noapte vor ajunge la palat şi vor distruge definitiv relaţia mea cu regele?

Înşfac scrisoarea, o rup în bucăţi ilizibile şi arunc rămăşiţele în mijlocul flăcărilor.

Vreau să-mi bag mâinile în părul Chrysanthei şi să i-l smulg de pe scalp. Întotdeauna mi-a luat totul. Dar cum a reuşit să-mi ia şi asta?

Abia după câteva minute în care mă tot fâţâi prin cameră îmi amintesc că a sosit şi o a doua scrisoare. Ar putea fi şi mai multe veşti proaste? Rup sigiliul îngrozită şi desfac pergamentul.

Draga mea Alessandra,

Iartă-mi impertinenţa, dar nu *pot să* nu *observ cât de nefericită pari la evenimentele din ultima vreme. M-am gândit că aş putea face ceva pentru a te înveseli.* Mă *întreb dacă*

ai fi interesată de o formă diferită de divertisment.

Mi-ai permite să te scot în oraş, într-o noapte? Să *zicem mâine seară, la ora opt? Promit că nu vei regreta.*

Servitorul tău,
Leandros Vasco

Poate că asta este fix oportunitatea pe care am aşteptat-o. Am tot vrut să-l întreb pe Leandros despre rege. Am nevoie de mai multe informaţii pentru a-l câştiga pe Kallias şi ce metodă mai bună de a le obţine există decât să apelez la omul care i-a fost cel mai bun prieten?

Ca să nu mai vorbim de faptul că Leandros mă adoră. Merit să fiu adorată pentru o seară, nu-i aşa? Mai ales când Kallias nici măcar nu binevoieşte să-şi facă timp să mă vadă.

După ce mai deliberez puţin, îi răspund.

Dragă Leandros,
Aş fi încântată să te însoţesc.

Cu sinceritate,
Alessandra Stathos

Capitolul 13

Mă uit cu dezgust la zdrenţele negricioase din bumbac din mâinile întinse ale lui Leandros.

— Te aştepţi *să port* asta? întreb.

Leandros se află în zona de primire a camerelor mele, rânjind.

— Am pregătit o seară specială pentru noi, dar nu poţi merge îmbrăcată aşa.

— Ce este în neregulă cu felul în care arăt?

Mi-am ales cu deosebită grijă ţinuta de azi. Rochia este purpuriu-deschis, strânsă bine în jurul picioarelor. Nicio crinolină, niciun jupon la vedere. Nu m-am simţit niciodată mai confortabil. Desigur, ţinuta a fost aleasă pentru că se potriveşte cu noul şal dăruit de Kallias, unul din satin de culoarea lavandei. Ciucuri împletiţi atârnă de capete, picurând cu ametiste. M-am gândit că s-ar putea enerva dacă ar afla vreodată că l-am purtat în timp ce mă aflam în compania altui bărbat, distrându-ne.

Chiar dacă celălalt bărbat este îmbrăcat momentan ca un servitor. Cu pantaloni din bumbac, cizme tocite şi o cămaşă albă uzată, pare pregătit să se târască sub un pod pentru a se băga la somn.

— Arăţi ca o tânără bogată şi irezistibilă, spune Leandros. O combinaţie nepotrivită pentru locul spre care ne îndreptăm azi.

Mă strâmb şi mă încrunt, dar nu pare să-mi pese.

— Unde mă duci?

— E o surpriză.

Tot nu întind mâna după haine.

— Uite, poţi să te culci devreme în seara asta sau poţi face ceva puţin periculos şi foarte distractiv.

Îmi trânteşte hainele în braţe şi mă împinge spre dormitor.

Când revin, cobor privirea şi îmi studiez ţinuta.

Port o bluză albă cu mâneci largi, prinse strâns la manşete. Fusta este neagră, o nuanţă cam spălăcită, şi e strânsă sub sâni, apoi cade liber de-o parte şi de alta a picioarelor. Este simplă, banală, de ţărăncuţă.

Leandros stă în spatele meu şi îmi desprinde părul impecabil aranjat.

— Opreşte-te!

Prea târziu. Părul mi se revarsă pe lângă obraji în bucle lejere.

— O oră i-a luat cameristei să facă asta.

— Şi ai arătat încântător, spune Leandros.

Ceva în legătură cu sclipirea malefică din ochii lui mă împiedică să protestez prea mult.

Aceasta va fi o aventură, chiar dacă sunt prost îmbrăcată. Şi Leandros îmi va acorda atenţie întreaga noapte. Este ceea ce i-am spus că îmi doresc de la Kallias. În plus, prilejul de a avea un alt bărbat care să concureze pentru atenţia mea – fără să recurgă la şantaj – este o oportunitate prea bună ca să o ratez.

E un lucru neînsemnat, ştiu. Dar vreau să-l pedepsesc pe Kallias. Şi am nevoie de o distragere – doar pentru o noapte – de la baronul şi ofiţerul care sunt hotărâţi să mă distrugă.

— Hai să plecăm de aici înainte să mă vadă cineva, pufnesc eu.

Leandros mă îndrumă rânjind de-a lungul coridorului, apoi cotim, dăm de o scară folosită de servitori şi coborâm.

În spatele palatului sunt înhămaţi doi cai; sunt pregătiţi pentru noi; un grăjdar îi ţine de frâie. Leandros îi aruncă băiatului o monedă, apoi se apleacă lângă mine şi îşi uneşte mâinile.

— Ce faci?

— Te ajut să te urci pe cal, îmi explică el, după care adaugă, dându-şi seama de confuzia mea: nu poţi călări într-o parte. Ţărăncuţele nu fac lucruri de genul ăsta.

— Nu sunt o ţărăncuţă!

— În seara asta eşti; acum, hopa sus!

În acel moment sunt conştientă că trebuie să aleg. Fie fac asta, fie renunţ. Dar gata cu văicărelile legate de faptul că sunt o doamnă. Nu am decis să plec cu Leandros pentru că voiam să fiu tratată ca una. Doamnele nu petrec timp singure în compania bărbaţilor cu care nu sunt înrudite. Nu flirtează cu fostul cel mai bun prieten al regelui pentru a obţine mai multe informaţii despre cum să-l seducă.

Mă salt ajutându-mă de mâinile făcute căuş ale lui Leandros şi balansez un picior peste cal. Mişcarea îmi ridică fusta, însă el mă ajută să o aranjez la loc, astfel încât să fiu acoperită.

Dar în timp ce face acest lucru îmi atinge uşor coapsa cu un deget.

Mi se taie respiraţia. Au trecut săptămâni de când nu am mai fost atinsă. Un răgaz îndelungat, străin de câţiva ani.

— Iartă-mă, spune el. Nu am vrut să…

— Nu e nevoie, îl asigur. Ia-o înainte. Sunt pregătită pentru acest divertisment promis.

Leandros sare pe propriul cal.

— Atunci să-i dăm bice!

Calul lui Leandros deschide calea şi călătorim pe drumuri pavate cu piatră, pe lângă felinare în care ard lumânări. Coborâm potecile muntelui şi străbatem o zonă cufundată într-o linişte deplină, o înşiruire de cartiere şi hanuri dărâmate, printre care se află chiar şi un bordel.

Nu sunt multe siluete pe stradă, nu atât de târziu în noapte, când este mult prea întuneric ca negustorii să-şi vândă mărfurile. Cu cât ne îndepărtăm de palat, o parte din mine se simte din ce în ce mai vinovată, de parcă aş renunţa la tot, uitându-mi întregul scop. Dar

nu este aşa. Am nevoie de o ieşire în oraş. De o evadare. Iar această seară nu este lipsită de scop, nici pe departe.

— Spune-mi, încep eu, în timp ce caii cotesc pe un alt drum. Cum erai în urmă cu câţiva ani?

— Ignorant. Plin de speranţă. Lipsit de griji.

— Mai lipsit de griji decât eşti acum?

Rânjeşte, iar dinţii îi strălucesc în lumina lunii.

— Da, cu mult mai mult.

— Erai prieten cu viitorul rege. Ce fel de năzbâtii puneaţi voi la cale?

Sper că întrebarea este o tranziţie bună, ascunzând faptul că sunt înfometată după mai multe informaţii despre Kallias.

Se gândeşte o clipă.

— Odată am prins broaşte din lac şi le-am pus în patul tutorelui său.

— Sunt sigură că a meritat-o.

— Avea o voce îngrozitor de stoică şi Kallias s-a întrebat dacă ar putea face ceva pentru a determina schimbarea tonului.

Râd.

— Şi ai fost mai mult decât dispus să-i accepţi ajutorul.

— A fost singurul meu prieten, o vreme. Am făcut atâtea împreună. Scrimă. Călării. Jocuri. Kallias iubeşte competiţia. Iubeşte să câştige. Dar, până la urmă, ce bărbat nu o face?

— *Ce persoană* nu o face? îl corectez.

— Iubeşti competiţia, Alessandra?

— Bineînţeles.

— Perfect. Acum sunt şi mai convins că divertismentul din seara asta va fi pe placul tău.

Ne oprim în faţa unei clădiri modeste, cu ziduri drepte, înconjurată de un întuneric desăvârşit. Leandros leagă caii de un stâlp din apropiere. Mă tem că s-ar putea să nu mai fie acolo când ne întoarcem, dar nu sunt pe cale să las un astfel de amănunt să-mi strice seara.

Cumva, Leandros găseşte o scară. Presupun că trebuie să o cauţi, ca să o găseşti. Mă ia de braţ şi mă conduce în jos pe trepte, până când suntem înghiţiţi de beznă, incapabili să vedem ceva.

— Ar trebui să-ţi spun că le-am zis servitoarelor mele cu cine am ieşit în seara asta. Dacă nu mă întorc, vor şti că m-ai ucis.

Vocea îi trădează zâmbetul:

— Nu vei muri din cauza mea. Mai avem puţin de mers.

Se aude un scârţâit de balamale, se simte un curent de aer apoi intrăm printr-o uşă de la subsol. O torţă singuratică luminează slab coridorul. Din depărtare, îmi ajunge la urechi un bubuit estompat, asemănător unor strigăte.

— Orice ai face, îmi spune Leandros în timp ce traversăm noul coridor, rămâi tot timpul aproape de mine.

Ne croim drum după un colţ, coborâm un alt rând de scări, cu trepte mai înguste, şi apoi în sfârşit – în sfârşit – ne împingem într-o uşă din care se revarsă lumină, zgomot şi un damf inconfundabil de bere.

— Box? Exclam eu, de îndată ce arunc o privire în jur prin încăpere.

În faţă, camera se înclină uşor în jos, oferindu-ne şansa de a vedea scena din mijloc. Doi bărbaţi faţă în faţă, sărind pe degetele picioarelor goale, cu mânecile

suflecate până la coate şi chipurile scăldate de sudoare.

Monedele trec din mână în mână, fetele umblă de colo colo cu tăvi încărcate de halbe, iar mulţimea gălăgioasă, formată atât din bărbaţi, cât şi din femei, strigă către oponenţi, huiduind şi aclamând.

— Hai să ne apropiem, spune Leandros, ghidându-mă în grabă spre o masă goală.

Ne aşezăm, iar o fată îmbrăcată similar cu mine se apropie de noi şi ne întreabă dacă am vrea să mâncăm sau să bem ceva.

— O bere, comandă Leandros, înainte să se uite la mine.

— La fel, zic eu.

De ce nu? Doar pentru că prefer vinurile alese nu înseamnă cu nu pot degusta, din când în când, ceva mai rudimentar.

Întoarcem capul spre scena de jos, la timp pentru a vedea cum concurentul mai mare îl nimereşte pe cel mai mic în bărbie, aplicând un upercut[4] violent. Bărbatul lovit zboară înapoi şi se prăbuşeşte pe podeaua de lemn cu o *bufnitură* răsunătoare. Mulţimea explodează într-un amestec de urale şi mormăituri.

Chelneriţa se întoarce cu băuturile noastre, punând câte una în faţa fiecăruia. Leandros aduce halba la buze, golind jumătate din conţinut dintr-odată.

Pentru a nu fi mai prejos, ridic propria halbă la buze, încercând să nu simt gustul lichidului scârbos pe măsură ce îmi alunecă pe gât. Amar şi diluat, este de-a dreptul dezgustător, dar îmi lasă o senzaţie de căldură în burtă. Dau pe gât tot conţinutul, apoi trântesc halba pe masă.

---

4 Lovitură la box, aplicată adversarului de jos în sus, în general sub bărbie (n.t.).

— Ştiam că vei aprecia acest loc, spune Leandros. Joci bine rolul fiicei demne a nobilimii, dar sub acea mască se ascunde o fată care abia aşteaptă să se distreze.

Rânjetul meu nu este forţat.

— Cât de des vii aici?

— Nu suficient de des. Unchiul meu are aşteptări mari de la mine. Dacă ar afla vreodată că am fost aici…

Se opreşte brusc, cu un tremurat.

Scot un mormăit nepotrivit pentru o doamnă.

— În seara asta nu se vorbeşte despre responsabilităţi. Responsabilitatea este motivul pentru care Kallias susţine că nu poate petrece deloc timp cu mine. Prostii. Dacă există cineva care poate face orice să se întâmple, acela este regele. Dacă îşi doreşte un program mai puţin încărcat, să emită o poruncă şi gata!

— Dacă există cineva care îl poate convinge să nu mai fie atât de retras şi să nu-i mai ţină pe toţi la distanţă, aceea eşti tu. Ai răbdare. Şi, dacă nu se răzgândeşte, ei bine, mai sunt şi eu.

Şi halba lui Leandros este goală, aşa că ridică două degete spre chelneriţă. Mulţimea izbucneşte din nou, eliberând un strigăt asurzitor, în momentul în care concurentul brutal faultează un alt adversar.

— Trebuie să mă căsătoresc cu un bărbat bogat, spun. Tatăl meu este lacom şi nu îmi va permite să mă mulţumesc cu mai puţin.

Oh, stai! Presupun că acest lucru nu mai este adevărat, nu-i aşa? În vâltoarea tuturor lucrurilor care nu se desfăşoară aşa cum îmi doresc, am uitat că tatăl meu şi situaţia lui nu mai constituie o problemă.

— Norocul tău că sunt incredibil de bogat, spune Leandros.

— Şi te mulţumeşti să fii un premiu de consolare?

— Te obişnuieşti când locuieşti în palat cu regele.

Încrucişez braţele:

— Trăiam cu impresia că regele nu s-a arătat interesat de nicio doamnă înainte să vin eu la palat.

— Nici nu trebuie să o facă. Ele încă îl vor şi sunt nevoite să se mulţumească cu mine. Dar sunt sigur că tu nu vei avea această problemă.

A doua halbă de bere este aşezată în faţa mea şi, surprinzător, are un gust mai bun decât prima.

— Nu va încălca regulile, spun eu. Nici măcar pentru mine.

Probabil că berea îmi dezleagă un pic limba, dar se pare că nu-mi pasă prea mult.

— Lipsa atingerii este o problemă?

Îmi ascund faţa în spatele halbei:

— Femeile au la fel de multe nevoi ca bărbaţii.

Leandros ridică halba, dezvelindu-şi dinţii:

— Poate că aşteaptă ca tu să faci prima mişcare, atâta tot.

— Şi să sfârşesc la spânzurătoare? Nu, mersi.

— Atunci va trebui să găseşti pe altcineva care să-ţi satisfacă acele nevoi. Cel puţin până atunci.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

— Sunt un om cu interese de bază. Bere. Sport. Sex. Nu-mi doresc nimic altceva.

— Nu-mi dau seama de ce nu ai deja o doamnă a ta.

— Toate dovezile arată contrariul, zice el, legănându-şi halba spre mine.

Cu mintea înceţoşată, mă trezesc oferindu-i lui Leandros mai multe zâmbete decât aş face în mod normal.

— Încerci să mă îmbeti? întreb.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu aş face-o ca să profit. Doar ca să te ajut să te distrezi mai bine. Acum, vino!

Se ridică de pe scaun şi mă apucă de o mână. Înclin halba cu intenţia de a o goli complet, doar ca să descopăr că este deja goală. Asta cum s-a mai întâmplat?

Mă clatin doar puţin pe picioare când mă împing împreună cu Leandros în mulţimea care înconjoară cei mai noi concurenţi. Reuşim să ne strecurăm până în faţă. Marea brută rămâne în continuare neînvinsă.

— A privi este doar jumătate din distracţie! strigă Leandros peste ţipetele ascuţite din încăpere. A câştiga este adevăratul sport.

Un băieţel nu mai mare de 12 ani aleargă în jurul cercului, ţinând în faţă un pocal mare.

— Plasaţi aici pariurile! Cotă de zece la unu pentru cel mai nou concurent!

Un bărbat mai mărunt, cu nasul strâmb, intră în cercul spectatorilor. După ce-şi scoate cămaşa, îşi roteşte braţele şi sare de pe un picior pe altul.

Leandros întinde o bancnotă.

— Pariez zece necos că bruta va câştiga.

— Nu-i prea sportiv din partea dumitale, îi răspunde băiatul, acceptând banii şi îndesându-i în pocal.

— Pariez să câştig.

— Dar tu, coniţă? Vrei pariu şi tu? Fii sportivă şi ţine cu bărbatul mai mărunt! S-ar putea să ne surprindă!

Îi analizez pe ambii concurenţi, urmărindu-le mişcările. Cel cu nasul strâmb este mult mai mic, dar este odihnit, pe când bruta a irosit deja multă energie. Totuşi bărbatul mai mare arată de parcă ar putea să-l ridice pe Nas Strâmb şi să-l rupă în două, fără să depună prea mult efort.

Sunt pe cale să refuz pariul, când observ ceva.

Bruta întinde braţele în faţă, dar tresare uşor în timpul mişcării, trecându-şi apoi o mână peste partea dreapta.

Coaste învineţite, probabil. Deşi câştigă meciurile, a încasat câteva lovituri. Îl obosesc.

— De ce nu? spun în cele din urmă. Să zicem...

Transform scotocirea buzunarelor într-un adevărat spectacol.

— Douăzeci şi cinci de necos pe bărbatul mărunt?

— Un pariu cu cap, domniţă! mă aprobă flăcăul, apoi îmi smulge cu lăcomie banii dintre degete şi o tuleşte, de parcă i-ar fi teamă să nu mă răzgândesc.

— Asta a fost o prostie, spune Leandros. Ştii că băiatului i se oferă doar o sumă neînsemnată din cea câştigată de proprietar din pariuri.

— Nu am făcut-o din milă pentru băiat. Intenţionez să câştig.

Pufnetul i se transformă într-un hohot de râs.

— Nu vreau să fii prost dispusă pentru restul nopţii. Vei da vina pe mine pentru pierderea tuturor banilor tăi.

Dau ochii peste cap şi ne uităm iar la meci. Concurenţii stau de-o parte şi de alta a unei linii desenate pe podea şi aşteaptă ca un mediator să lovească pământul cu palma, înainte de a se arunca unul asupra celuilalt.

Nas Strâmb are un joc bun de picioare, trimiţând lovituri în direcţia brutei ca apoi să se retragă repede, în afara razei de acţiune. Oponentul său îl urmăreşte cu atenţie, cu ochii aţintiţi asupra braţelor întinse şi a palmelor încleştate în pumni. După o fentă, aduce în faţă pumnul stâng şi îl izbeşte pe bărbatul mai mărunt direct în piept, propulsându-l înapoi câţiva metri. Dar acesta nu-şi pierde echilibrul.

Nas Strâmb întoarce gâtul în lateral cu un trosnet, apoi se năpusteşte înainte, cu pumnul având drept ţintă faţa brutei. Bărbatul mai mare se dă la o parte din drum, îngropându-şi pumnul în stomacul lui Nas Strâmb.

Care se prăbuşeşte chiar în faţa mea.

Mulţimea se dezlănţuie, strigând cu putere „Pontin, Pontin, Pontin”. Presupun că trebuie să fie numele brutei.

— Ridică-te! imploră câteva voci, încercând să-l încurajeze pe tânărul de pe podea, care se străduieşte să-şi recapete răsuflarea.

— Mai mult noroc data viitoare, îmi spune Leandros cu o ridicare din umeri.

Dar meciul încă nu s-a terminat. Fac un pas înainte, îl apuc pe Nas Strâmb de braţul transpirat şi îl trag în picioare. Se sprijină de mine, în vreme ce plămânii îi înghit cu lăcomie aer.

— Acum fii atent, îi spun pe un ton jos, ca un mârâit. Am pariat mulţi bani pe tine şi nu mă vei lăsa să-i pierd, nu-i aşa?

— Este prea puternic, domniţă, spune bărbatul, respirând greoi.

— Are cel puţin o coastă învineţită pe partea dreaptă. Nu-i mai ţinti faţa şi loveşte-l mai jos. Rupe-i. Oasele.

Fără niciun cuvânt în plus, trec în spatele lui şi îl arunc în luptă.

Leandros îşi încreţeşte nasul.

— Miroşi a bărbat transpirat.

— De parcă ai putea mirosi ceva peste damful de bere din respiraţia mea.

— Aş face-o, dacă aş fi suficient de aproape ca să-ţi miros respiraţia, dar…

Lupta continuă, iar Leandros nu-şi termină gândul. Nu când micul oponent fentează un atac, făcându-se că îndreaptă pumnul stâng spre capul lui Pontin, dar aplicându-i de fapt o lovitură rapidă şi puternică în coaste.

Din gura lui Pontin zboară salivă, dar Nas Strâmb nu se opreşte acolo. Execută o serie de lovituri rapide cu pumnul ca să-şi nimicească adversarul, la fel de necruţător ca un brutar care frământă aluatul.

În doar câteva secunde, bărbatul mai mare cade.

Şi nu se mai ridică.

Mulţimea amuţeşte.

Îmi prind fustele cu o mână în timp ce păşesc peste brută ca să ridic în aer pumnul micului meu concurent. Apoi zgomotul este exploziv, forţa sa fiind îndeajuns pentru a-mi sparge timpanele.

Bancnotele şi monedele îşi schimbă fulgerător proprietarii, iar câştigătorul se înclină să-mi dea un sărut sângeros pe obraz.

Sunt prea îmbătată de victorie ca să-mi pese.

Mă întorc mulţumită la locul meu, unde a revenit băiatul cu pocalul, fluturând un teanc enorm de bancnote în direcţia mea.

— Două sute cincizeci de necos, domniţă. Un pariu excelent. Dar nu ai vrea să pariezi suma pe următorul meci? Nimeni nu este atât de norocos doar o singură

dată la meciuri. Recunoşti imediat un talent când îl vezi! Ce zici, dacă păstrez ăştia pentru tine şi îi pun încă o dată pe învingătorul tău?

— Poate data viitoare, spun, apoi îmi iau banii şi îi fac repede nevăzuţi.

Când mă întorc spre Leandros, am un zâmbet încrezut.

— Ce i-ai spus? mă întreabă el, uitându-se consternat la campionul lui, care zace în continuare pe podea.

— Avea nevoie doar de susţinerea unei doamne pentru a găsi curajul de a câştiga lupta.

Mulţimea amuţeşte din nou când fluieră mediatorul.

— Cine se va lupta cu noul nostru campion? Cine este pregătit să câştige nişte bani în ring?

Mă întind după braţul lui Leandros, ca să-l ridic, dar îl smuceşte repede înapoi:

— Sunt destul de mulţumit să privesc.

Un chicot îmi scapă printre buze, pentru că berea înfăptuieşte în continuare lucruri minunate, şi privim cum intră în ring un nou concurent.

Îmi păstrez banii, dar fac cu Leandros propriile pariuri, alegându-ne fiecare preferatul.

După încă trei meciuri, şi-a pierdut complet mândria.

— Nimeni nu ghiceşte de atâtea ori la rând!

— Nu este noroc, spun. Este un simţ acut de observaţie.

În ciuda faptului că am câştigat fiecare pariu pe care l-am făcut cu el, Leandros pare neîncrezător. Presupun că va trebui să i-o dovedesc în continuare.

Dar mulţimea începe să se disipeze şi bărbaţii din ring pleacă, îmbibându-i cu sudoare pe cei care nu se dau suficient de repede din drum.

— Încă este devreme. S-au terminat deja meciurile? întreb.

Leandros clatină din cap, cu un rânjet pe faţă.

— Doar meciurile dintre bărbaţi.

— Dintre *bărbaţi?* repet.

O mătură alunecă de-a lungul podelei apoi se presară un fel de pulbere în zona destinată concurenţilor. Cretă, bănuiesc.

Apoi o doamnă intră în ring. Este îmbrăcată modest, dar scandalos, având fustele ridicate până la jumătatea coapselor şi ţinute în loc cu sfori.

Ca să poată lupta, îmi dau seama.

Este foarte impresionantă, doar muşchi mlădioşi şi graţie feminină. Cu obraji rotunzi ochi mici şi un nas delicat, nimeni nu ar ghici vreodată cum şi-a petrecut nopţile. Nicio şuviţă nu-i umbreşte faţa, purtându-şi părul foarte aproape de scalp.

Are o expresie serioasă, niciun zâmbet la orizont.

— Cine va concura împotriva campioanei de aseară, Vipera? întreabă mediatorul, mergând în cerc pentru a cerceta mulţimea, care s-a dublat cumva.

Cineva din spate mă împinge, dar împing şi eu înapoi cu şoldurile.

— De ce le lasă pe doamne la final? întreb.

— Pentru că sunt mult mai distractiv de urmărit, răspunde Leandros.

— Fără îndoială că are ceva de-a face cu faptul că mulţimea are o vedere excelentă asupra picioarelor concurentelor?

Leandros tace, confirmându-mi suspiciunile.

Într-un final, o femeie păşeşte în cercul de cretă. Este mai masivă decât Vipera, cu forme mai voluptuoase, dar după felul lent în care se mişcă, ştiu că nu va câştiga.

— Vipera o va învinge, îi spun lui Leandros.

— Voi accepta pariul.

Pierde.

În câteva secunde.

Vipera şi-a câştigat pe merit numele. Loveşte rapid, continuu, iar femeia mai mare nu are nicio şansă să-i respingă atacurile. Nu ar fi trebuit să lase adversarul să lovească mai întâi.

Vipera întâlneşte o a doua adversară.

Apoi o a treia.

Chelneriţa vine cu mai multă bere şi pierd şirul halbelor pe care le iau de la ea.

Sunt lucruri pe care trebuie să le aflu de la Leandros. Întrebări despre Kallias şi dacă a avut iubite. Ar trebui să învăţ… ceva. Ceva care îmi va ajuta, cred, reputaţia?

Dar nu-mi amintesc prea bine şi, chiar acum, nu-mi pasă deloc de toate astea. Mă distrez prea mult uitându-mă la Viperă.

În plus, observ că de fiecare dată când se pregăteşte să lovească, îşi încleştează uşor maxilarul. Mişcările îi sunt destul de previzibile. Îi place să înceapă de sus, să lovească la faţă, pentru a-şi dezorienta adversarele, apoi să ţintească mai jos, în zona stomacului, şi să le lase fără suflu.

— Cine urmează? întreabă mediatorul. Cine o va înfrunta pe campioana noastră şi va primi o parte din câştigurile casei dacă va învinge? Poate tu?

Alege o tânără minionă aflată în primul rând din jurul cercului, care clatină vehement din cap.

— Tu?

Se apropie de o altă fată, una mai robustă, mai potrivită pentru luptă, dar şi ea refuză.

Poate că este berea. Sau adrenalina de la toate victoriile anterioare. Poate că este dorinţa mea profundă, ascunsă undeva adânc înăuntrul meu, de a fi recunoscută de lume.

— Eu voi concura! spun.

Leandros îşi întoarce brusc gâtul şi se uită în jur complet dezorientat, de parcă altcineva ar fi putut vorbi în locul meu.

— Excelent! Avem o adversară! Un pas înainte, domnişoară!

Îmi pun picioarele în mişcare, dar Leandros mă apucă de braţ, ţinându-l ca într-o menghină.

— Ce crezi că faci?

— Concurez.

— Nu poţi face asta. Regele îmi va lua capul.

Mă aplec spre el.

— Bine că nu trebuie să-i spunem niciodată despre asta.

— Alessandra! Eşti o doamnă!

— Nu şi în seara asta, îi reamintesc şi îmi smulg braţul din strânsoarea lui înainte de a păşi în cerc.

Când mă uit în jos, la fustele croite din materiale groase, îmi pierd numaidecât echilibrul. Din fericire, îl recapăt înainte de a mă răsturna.

— Are cineva o cravată pe care mi-o poate împrumuta?

Nu mai puţin de cinci bărbaţi scot în grabă panglici de păr, cravate, curele sau alte obiecte ca să mi le înmâneze.

Accept o curea şi o folosesc pentru a-mi ridica şi îndepărta fustele de picioare şi pentru a le prinde la spate.

Se aud mai multe fluierături admirative.

Mă bucur că Leandros mi-a dat zdrenţe de purtat în seara asta. Nu mi-ar fi plăcut să îmi distrug una dintre rochii.

— Cum să-ţi spunem, domnişoară? mă întreabă mediatorul.

Sunt tentată să îmi dau adevăratul prenume, dar îmi surâde mai mult ideea a ceva mai amuzant, cum ar fi Vipera. Îmi vine în minte o imagine a lui Kallias, a rolului pe care îl doresc cu atâta înverşunare.

— Spuneţi-mi Regina Umbrelor.

Mediatorul strigă titlul ca mulţimea să audă. Flăcăul cu pocalul aleargă în exteriorul cercului, iar gentilomii şi doamnele pariază.

— Veniţi în centru, doamnelor.

Stau cu ochii pe bărbiile Viperei.

Da, sunt două. Nu a avut una când a început să lupte?

— Luptaţi! strigă mediatorul în timp ce loveşte cu palma podeaua.

Vipera mă atacă imediat la faţă, aşa cum ştiam că va proceda. Mă ghemuiesc şi îi înfig pumnul în mijlocul stomacului îndesându-l cât de adânc pot.

Se dă câţiva paşi îndărăt ameţită şi braţele i se îndreaptă spre locul în care am lovit-o. Mulţimea se dezlănţuie, iar mâna îmi zvâcneşte. Cunosc suficiente cât să ştiu că trebuie să-mi ţin degetul mare în afara pumnului dar pielea şi încheieturile degetelor nu sunt obişnuite cu un contact atât de dur.

Vipera îşi revine o clipă mai târziu, scuturându-şi mâinile de parcă astfel ar putea convinge durerea să

dispară. Sare spre mine şi nu-mi desprind privirea de pe faţa ei.

Maxilarul i se încleştează, pumnul stâng se apropie iute. Eschivez, încercând să-i aplic o lovitură la nivelul feţei dar mă blochează cu un braţ ca oţelul, mişcarea trimiţând o undă de şoc în sus, de-a lungul propriului braţ.

Apoi îmi dă un pumn în faţă.

Nu mă feresc la timp.

Mă loveşte chiar sub ochi, cu atâta forţă, încât gâtul mi se arcuieşte înspre spate şi trosneşte.

Gravitaţia mă revendică, trăgându-mă spre pământ. Din locul în care aterizez, văd rânduri şi rânduri de picioare îmbrăcate în pantaloni. Se învârt. Nu, întreaga cameră se învârte. Simt că mi se scurge lichid pe faţă. Sânge? Lacrimi? Scuipat? Cumva, cred că aud vocea lui Leandros în depărtare.

Apoi totul se întunecă.

Capitolul 14

— Eşti o fată atât de prostuţă, spune din nou Leandros, când ajungem la palat în primele orele ale dimineţii.

De când mi-am recăpătat cunoştinţa, nu a făcut nimic altceva decât să-mi îndese pâine şi apă în jos pe gât. M-am cam trezit din beţie, dar mă simt de parcă cineva mi-a lovit partea stânga a feţei cu o cărămidă. O amintire din partea Viperei.

Mergem pe un coridor tăcut, pentru că servitorii şi personalul s-au retras de mult la culcare.

— În momentul respectiv mi s-a părut o idee bună, spun.

— Data viitoare nu mai bea atât de mult.

— Acea bere ţărănească este înşelător de puternică.

— Toate berile sunt puternice după ce bei şase halbe.

Tresar în timp ce ating cu grijă zona din jurul ochiului.

— Nu-mi vine să cred că mi-am învineţit cea mai bună trăsătură.

Nu ştiu ce voi face în legătură cu ochiul negru. Pudrele vor trebui să înfăptuiască un miracol ca să-l acopere.

Când ajungem la uşa mea, Leandros îşi coboară vocea şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Toate trăsăturile tale sunt cele mai bune. Nici o altă femeie nu se compară cu tine.

Se apleacă şi îmi sărută pata neagră din jurul ochiului meu. Când se retrage, se uită în jos, la buzele mele.

A fost o noapte incredibilă. Una pe care nu o voi uita prea curând. Şi Leandros este chipeş. Mult prea chipeş pentru binele său.

Îmi strecor o mână în părul lui brun-auriu, îmi las degetele să-i alunece spre ceafă şi sunt pe cale să-l trag mai aproape.

Dar apoi mă opresc.

Sunt aici pentru a-l curta pe rege. Nu pe prietenul lui din copilărie.

Dar oare chiar ar afla de un singur sărut?

Nu ar fi un singur sărut. Nu am nicio îndoială că Leandros sărută extraordinar şi că l-aş târî în camera mea în scurt timp.

Vreau un regat sau o tăvăleală în aşternuturi? Nu ar trebui să fie o decizie atât de greu de luat. Dar au trecut săptămâni de la ultima distracţie.

Cu un oftat, îmi las mâna să cadă.

— Noapte bună, Leandros. Îţi mulţumesc pentru seara asta. Nu o voi uita.

Un rânjet trist îi apare pe buze, dar, comportându-se mereu ca un gentilom, încuviinţează din cap şi porneşte cu paşi mari spre capătul coridorului, departe de mine.

De îndată ce rămân singură şi înfrigurată pe holul pustiu, regret decizia, dar este mult prea târziu să mă răzgândesc.

Îmi pescuiesc cheia din teancul de bancnote din buzunar şi intru în cameră.

Prima dată îmi scot pantofii, apoi îmi golesc buzunarele pe o masă.

După aceea ridic privirea.

Kallias se află în cameră.

*

Stă pe patul meu, cu picioarele încrucişate în faţa lui Nasturii de la mânecile cămăşii sunt desfăcuţi dar nu a renunţat la mănuşi. Nu poartă jachetă, vestă sau cravată, iar nasturele de sus este desfăcut.

Deşi pare relaxat, este vigilent.

— Ai avut o seară plăcută? întreabă, fără să se uite la mine.

Vocea lui nu-mi oferă nici măcar un indiciu despre starea de spirit pe care o are.

— Da.

— S-ar părea că şi Leandros îţi împărtăşeşte părerea. De ce nu l-ai sărutat de noapte bună?

Ne asculta. Mai mult ca sigur. Oh, nu am fost niciodată mai recunoscătoare pentru curajul de a-l respinge pe Leandros.

— O doamnă nu-şi sărută admiratorul după prima întâlnire.

— Deci ai vrut să o faci?

Ridică fulgerător ochii în sus, apoi îi îngustează la vederea vânătăii de la ochi, de parcă ar fi o săgeată atrasă de o ţintă. Apoi se ridică şi se apropie cu paşi mari de mine.

— Ce s-a întâmplat? Leandros a…?

— Bineînţeles că nu.

Întinde o mână spre faţa mea şi stau perfect nemişcată. Întinde un deget înmănuşat şi îmi atinge uşor partea de sub ochi. Pielea mănuşii este netedă şi rece.

Mâna lui Kallias se strânge într-un pumn şi alunecă în lateral.

— M-a dus la box.

— La box?

— M-a dus să mă uit la meciuri. După ce am câştigat mai multe pariuri la rând, ghicind ce concurent îl va învinge pe celălalt, m-am hotărât să-mi încerc şi eu norocul.

Kallias arată ca şi cum cineva tocmai i-a pus o întrebare cu un răspuns imposibil:

— De ce? În numele diavolilor, de ce ai face asta? Ai fost bătută!

Îmi înalţ mândră bărbia.

— Păi, da. Dar m-am distrat grozav până atunci.

Un râs nervos părăseşte buzele regelui şi pot să-mi dau seama că nu este deloc amuzat.

— De ce eşti aici? răbufnesc.

— Mi-am anulat toate întrunirile din seara asta, spune el. M-am gândit să-ţi fac o surpriză şi să te scot în oraş. Dar nu ai putut fi găsită. M-am gândit să te aştept.

— Câte ore ai petrecut stând pe patul meu?

Îşi trece degetele prin păr, fără să-şi ascundă furia.

— De ce ai petrece seara cu Leandros?

— Contează cu cine mi-am petrecut seara? El este bun şi amuzant şi *chiar are timp pentru mine.*

Pentru o clipă, Kallias tace, mai mult ca sigur încercând să găsească următorul argument. Nu-i dau şansa.

— Am fost de acord cu complotul tău, îi spun. Joc rolul iubitei tale. Dar ştii ce altceva a mai fost inclus în plan, Kallias? O prietenie. Ai promis că vei fi prietenul meu. Nu ţi-ai îndeplinit partea ta din înţelegere. A trebuit să caut prietenie în altă parte.

— Le ai pe Rhoda şi pe Hestia, zice el.

— Rhoda şi Hestia nu mă vor invita la dans când mergem la petreceri. Ştii că niciun bărbat nu se apropie de mine? Sunt de neatins. Parcă am contractat ciuma.

Tace din nou.

— Leandros şi prietenii lui sunt singurii care mă tratează mai degrabă ca pe o persoană decât ca pe viitoarea regină. Ştii de ce empatizează cu mine? De ce s-au împrietenit cu mine? Pentru că ştiu ce înseamnă ca tu să-i numeşti prieteni şi apoi să-i laşi de izbelişte. Poate că *am fost* tentată să-l sărut pe Leandros. Poate că mă simt singură. Cu siguranţă că ştii cum e!

Kallias se trage îndărăt, de parcă i-aş fi dat o palmă.

Nu-mi pare rău. Nici măcar un pic.

— Nu sunt o păpuşă pe care să o îmbraci şi să o laşi deoparte, până când eşti gata să te joci cu ea, Kallias. Sunt om. Şi, dacă nu poţi respecta asta, îmi voi împacheta lucrurile şi mâine voi pleca.

Oh, sper din tot sufletul că nu berea este cea care vorbeşte. Cu siguranţă este mintea mea raţională, care ştie că Regele Umbrelor nu îşi va da seama că joc la cacealma. Că îşi va cere scuze şi că mă va implora să rămân. Că îşi va schimba atitudinea şi că va începe să-mi acorde atenţie.

Sau poate că nu am putut controla tonul ameninţător, beată sau nu. Kallias mă enervează aşa cum nu a mai făcut-o nimeni vreodată. Nici măcar tatăl meu.

Îmi ţin respiraţia, aşteptând să spună ceva.

Umbrele regelui se aprind de parcă ar fi nişte flăcări care îi învăluie întregul trup. Se întoarce fără să privească înapoi, topindu-se prin peretele de piatră solidă.

Vai!

Ce am făcut?

Mă prăbuşesc în pat. În ciuda felului îngrozitor în care decurg toate lucrurile, cad pradă epuizării. Boxul şi cele petrecute în ultima oră îmi cufundă mintea în uitare.

Dar, chiar înainte să păşesc în neant, pielea din jurul ochiului învineţit se încălzeşte. Vinovată nu este durerea. Sau amintirea unui sărut primit aici.

Ci atingerea fantomatică a unui deget înmănuşat.

*

Mi se învârte capul de îndată ce mă trezesc. Este o combinaţie minunată de prea multă bere şi un somn agitat.

Şi, colac peste pupăză, totul se năruie.

Ce pot face decât să-mi duc la bun sfârşit ameninţarea şi să le poruncesc servitorilor să înceapă

să-mi împacheteze lucrurile? Nu am de ales. Cuvintele îmi ard gâtul în timp ce dau ordinele şi mă răstesc la doi lachei care se mişcă prea încet pentru gustul meu.

După o clipă, îmi dau seama că este o îndeletnicire care va dura ore întregi. Nu are rost să aştept şi să îi urmăresc cum termină de împachetat.

Ar trebui să mă comport normal, de parcă ar fi o zi obişnuită.

Rhoda şi Hestia poartă o conversaţie, iar eu mă holbez la scaunul gol din capul mesei lungi din marea sală. Kallias nu este acolo.

Oare îl voi revedea înainte să plec?

Şi, pe toţi diavolii, de ce naiba aştept ca lucrurile să-mi fie împachetate înainte să plec? Vor ajunge oricum la moşia tatălui meu, indiferent dacă mă duc odată cu ele sau nu.

De fapt, presupun că nu mă întorc la moşia Masis. Cum aş putea, după ce am insistat că nu am nevoie de tatăl meu?

Şi, sinceră să fiu, aş prefera să nu-i văd faţa prea curând. Nu, voi merge la un han. Să stau singură o vreme, până când voi putea regândi totul.

Scaunul rămâne gol pe durata întregului prânz. Bineînţeles că nu vrea să mă vadă.

L-am pierdut. Am pierdut un tron, o coroană, admiraţia unui regat, puterea de a fi regină.

După ce îmi petrec după-amiaza în camera de zi, cosând, amân cât pot de mult întoarcerea în camerele mele. De parcă mi-ar veni în minte un plan strălucit de a salva totul doar dacă am suficient timp.

Ce voi face? Oare chiar voi sta cu mâinile în sân şi voi pierde totul?

Mai întâi, probabil că ar trebui să arunc o privire la ochiul meu, pentru a verifica dacă pudra de faţă îmi mai ascunde vânătăile. Apoi nu ştiu ce va urma.

Dacă toate lucrurile îmi vor fi împachetate, voi pleca. Dacă nu, îmi voi mai prelungi puţin şederea la palat.

Intru îngrozită de faptul că nu aud niciun zgomot de paşi. Servitorii trebuie să fi terminat! Dar, pe măsură ce trec dintr-o odaie în alta, descopăr ceva neaşteptat.

Parcă nici nu aş fi ordonat vreodată înlăturarea vreunui lucru. Camera a fost curăţată. Patul, făcut. Mobilierul, şters de praf. Hainele şi produsele mele cosmetice se află în continuare în garderobă şi pe măsuţa de toaletă.

Nimic nu a fost împachetat.

Ah, servitori leneşi şi oribili! Mă întorc furioasă pe hol, călcând apăsat şi dornică să găsesc pe cineva la care să ţip şi sunt numaidecât întâmpinată de un servitor.

— Domnişoară, îmi spune el înainte să pot rosti vreun cuvânt. Regele vă solicită prezenţa. Vreţi să mă urmaţi?

Da, chiar vreau să îl urmez. Oare Kallias are mai multe de spus despre excursia de aseară? Vrea să mă alunge public din palat? Să mă izgonească pentru că am ieşit cu prietenul său de odinioară?

Dar, dacă există măcar o şansă să-şi dorească să uite cearta pentru ca lucrurile să revină la normal, trebuie să profit de ocazie. Cu siguranţă pot seduce un rege chiar dacă îl văd doar o jumătate de oră, de două-trei ori pe zi, nu-i aşa? Pot trece peste petrecerile unde niciun bărbat nu vorbeşte cu mine. Este doar pentru o perioadă scurtă. Până mă căsătoresc cu regele. Apoi îl

ucid. Şi atunci pot avea toată compania masculină pe care o vreau.

Dar, pe toţi diavolii, de ce trebuie Kallias să facă totul atât de al naibii de dificil?

Servitorul mă conduce la primul etaj, scoţându-mă pe o ieşire din spate a palatului. Se opreşte în faţa unei trăsuri simple şi îmi ţine uşa deschisă.

Înăuntru văd conturul unor pantaloni negri şi a unor pantofi eleganţi.

Kallias?

Are de gând să mă escorteze personal de la palat? De ce?

Încercând din răsputeri să-mi menţin demnitatea, urc în trăsură şi mă aşez în faţa regelui.

Uşa se închide în urma mea, iar Kallias foloseşte rapiera de pe scaunul de lângă el pentru a bate de două ori în acoperişul trăsurii.

Vizitiul scutură frâiele, caii se smucesc şi am pornit.

Umbrele dansează de-a lungul pernelor din jurul picioarelor şi al umerilor săi. Este îmbrăcat cu o cămaşă albă de bumbac, fără jachetă sau vestă. Însă nu a renunţat la mănuşi. Astăzi poartă pantaloni foarte simpli. Pantofii sunt eleganţi, dar bănuiesc că nici nu are alt fel.

După chipul lui, îmi dau seama că aşteaptă să-i pun o întrebare. *De ce suntem aici? Unde mă duci? Mai eşti supărat?*

Dar nu-i fac pe plac.

Ridic nasul şi mă uit pe fereastră, urmărind în trecere peisajul. Nu e cine ştie ce. Case, străduţe din piatră şi oameni de rând care îşi desfăşoară activitatea zilnică.

Dar apoi trăsura coteşte şi sunt aruncată din scaun, direct în poala lui Kallias.

Am o senzaţie de-a lungul picioarelor, ca fumul descătuşat de foc, şi inhalez mirosul distinct de mosc, lavandă şi mentă. Dar nu simt trupul lui Kallias lipit de al meu.

Când deschid ochii, îmi dau seama că nu am aterizat pe el.

Am trecut prin el.

Sunt în el.

Sunt în genunchi, pe scaunul ocupat de Kallias, absorbită de el şi înfăşurată de umbrele sale.

— Ah!

Mă împing înapoi, îngrijorată că o să rămână cumva lipit de mine. Că voi fi capturat umbrele, că voi fi prizonieră pentru totdeauna în întuneric.

Senzaţia de fum se diminuează exact când trăsura se opreşte brusc. Trebuie să mă proptesc mai ferm pe picioare, ca să nu mă răstorn din nou în rege.

Dar apoi îmi dau seama…

L-am atins.

Am încălcat legea.

El deja este supărat pe mine.

Ce voi face acum?

Ridic privirea, văd că regele este în continuare întreg. Nu l-am împrăştiat după ce am fost azvârlită direct în masa imaterială şi învolburată a fiinţei sale.

Chipul lui pare cioplit în piatră, dar nu este atât de solid.

— Este totul în regulă, sire? întreabă vizitiul.

Kallias mă fixează cu privirea:

— Suntem bine. Putem pleca.

— Prea bine, Maiestatea Voastră.

Îmi dau seama că tăiem muntele, nu îl coborâm. De aceea am căzut din scaun şi simt încontinuu că sunt pe cale să o fac din nou.

Şi acum mă tem că regele mă duce undeva ca să mă ucidă.

Aş putea să fug? Să sar din trăsură şi să dispar înainte să mă poată urma? Ce se va alege de mine atunci?

Ar trebui să încerc. Ar trebui să mă gândesc la ceva.

— Eşti real? întreb.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze înainte să le pot opri.

— Foarte real, spune el ca răspuns.

— Dar nu eşti solid. Eşti… cu totul din umbre. Te-am rănit? Din acest motiv nu vrei să fii atins? Mă vei ucide?

Întrebările dau năvală, fiecare prinzând glas înainte ca ultima să fie complet rostită.

Kallias atinge cu degetele mânerul rapierei sale. Sper că doar pentru a-şi ţine mâinile ocupate, nu pentru că se gândeşte să o folosească.

— Nu, spune el în cele din urmă. La toate întrebările.

Inima îmi bate din nou normal, oarecum. Chiar nu are niciun motiv să mă mintă. Dacă avea de gând mă omoare, presupun că ar fi făcut-o deja.

— Cum de poţi atinge sabia, dar nu şi pe mine?

Oare nu poate fi atins de fiinţe vii? Într-adevăr, asta ar îngreuna foarte mult consumarea unei căsnicii. Totuşi am simţit apăsarea degetului său pe obraz…

Clipesc, iar umbrele dispar. A rămas doar Kallias. Real, uman. Corporal. Tangibil.

Frumos.

Clipesc din nou şi este iar înconjurat de umbre.

— Pot controla abilitatea asta, spune el. Îmi pot forţa degetele să se solidifice pentru a ridica ceva, în timp ce restul trupului îmi rămâne intangibil.

— Atunci care este scopul legii? întreb. Dacă nimeni nu te poate răni, de ce le interzici oamenilor să te atingă? De ce te complici cu mănuşi? *Asta* te doare? Să atingi direct pe cineva, piele pe piele?

— Nu mă doare să ating pe nimeni. Cu excepţia cazului în care mă schilodesc în vreun fel.

Atunci de ce? vreau să ţip. De ce să-i îndepărtezi pe toţi? De ce să te izolezi de toată lumea? De ce să trăieşti singur şi neatins?

— Dacă aş atinge pe cineva, piele pe piele, când nu sunt în formă imaterială, abilitatea mea ar dispărea ori de câte ori aş fi în prezenţa acelei persoane. Aş fi corporal oricând ar fi prin preajmă. Aş fi susceptibil la moarte, durere şi orice alt ceva. Tatăl meu a trăit peste trei sute de ani. O viaţă lungă şi singuratică, până când a decis să se însoare cu mama. Apoi a devenit muritor. Ea era ancora care îl ţinea legat de pământ şi oricine îl putea asasina când era pe aproape. Şi exact asta s-a întâmplat, îmi spune Kallias. Faptul că s-a îndrăgostit a dus la moartea lui. Acum înţelegi de ce vreau să-i liniştesc pe consilieri, fără a le îndeplini, de fapt, dorinţele. Cineva mi-a ucis părinţii şi aceeaşi soartă mă va aştepta şi pe mine dacă îmi permit să mă apropii de o altă persoană. Uneori mă întreb dacă moartea fratelui meu a fost cu adevărat un accident.

Nu îndrăznesc să spun nimic, de teamă că va înceta confidenţele.

— Vezi tu, el nu era ca mine, spune Kallias. Abilitatea trece de la părinte la copil. Dar fratele meu, Xanthos, nu a moştenit abilitatea. Cred că din acest

motiv a murit atât de tânăr. Cineva a vrut să-l înlăture din linia succesiunii. Tatăl meu era mult mai protejat. A durat mai mult să găsească o modalitate de a-l ucide.

Nu-mi vine să cred că are atât de multă încredere în mine. Cu toate acestea, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva este un fel de test.

— În acea noapte, când ai dat buzna în camera mea, ai vrut să ştii exact ce spusesem. Pentru că dacă oamenii ar fi crezut că ne atingem…

— Ar fi venit după mine, încheie el. Şi ar fi trebui să fiu mereu în alertă.

— De ce îmi spui toate astea? întreb. Eşti sigur că nu mă vei ucide?

— Ai avut dreptate, Alessandra. Noaptea trecută. Toate acele lucruri pe care le-ai spus. Mi-a fost frică să trăiesc cu adevărat. Să fiu cu tine în afara orelor de masă atent supravegheate mă face vulnerabil. Dacă cineva îmi află secretul, dacă ne atingem din întâmplare, aş putea fi ucis. Dar nu pot trăi aşa. S-ar putea să nu am voie niciodată să am pe cineva fizic aproape de mine. Dar asta nu înseamnă că nu pot avea încredea în tine. Eu… te plac şi sper că şi tu ai putea să mă placi.

Ceva înăuntrul meu… se înduioşează. Privindu-l pe acest bărbat întunecat şi puternic şi ascultându-i speranţele în ceea ce ne priveşte, îmi doresc să le transform în ceva tangibil, real.

Chiar înainte să-i curm viaţa, desigur.

— Deci mă duci… unde? întreb.

— La unul dintre locurile mele preferate. Petrecem timp împreună. În afara palatului. Şi nu pentru că asta va convinge şi mai mult consiliul că ne curtăm, chiar dacă este un beneficiu. O fac pentru că suntem prieteni şi pentru că meriţi să te distrezi.

— M-am distrat seara trecută.

— Să te distrezi cu mine, clarifică el, încleştându-şi maxilarul. Gata cu nopţile petrecute în compania lui Leandros.

Ridic o sprânceană.

— Încerc să fac un compromis. Îmi petrec timpul cu tine şi nu permit ca membrii consiliului să afle că te laşi curtată de încă un bărbat.

— Bine, spun. Dar îmi rezerv dreptul de a vedea pe oricine doresc dacă începi să te comporţi din nou ca un măgar.

Uneori mă întreb dacă nu cumva este doar o chestiune de timp înainte să merg prea departe. Înainte să spun ceva care să-l scoată complet din sărite, convingându-l să scape definitiv de mine.

Dar am constatat că, în timpul tuturor conversaţiilor noastre, nu am fost nevoită să mă prefac. Fiecare cuvânt, fiecare gând au reflectat ce simt şi ce gândesc cu adevărat. Poate că încerc să câştig inima unui rege, dar…

Încă sunt eu. Doar eu.

Asta nu s-a mai întâmplat până acum cu o ţintă.

— Mi se pare corect, spune el.

Îl răsplătesc cu cel mai fermecător zâmbet pe care îl pot încropi, unul sincer.

— Crezi că aş putea sta lângă tine? întreb. Ca să nu mai fiu azvârlită iar din scaun? Panta este abruptă.

Drept răspuns, îmi face loc pe bancheta acoperită cu perne de pluş. Mă aşez lângă el, doar fustele mele atingându-i uşor umbrele.

— Mult mai bine. Mersi.

Capitolul 15

Când se opreşte trăsura, vizitiul coboară de unde stă cocoţat şi îmi deschide uşa, întinzând un braţ ca să mă ajute să cobor o singură treaptă. Fusta de astăzi este croită dintr-un material subţire, de un verde deosebit, care străluceşte în lumina soarelui. Pantalonii de dedesubt sunt strâmţi, iar ţesătura neagră este adunată din loc în loc, imitând nişte petale de flori.

— Nu am avut ocazia să-ţi complimentez ţinuta.

— Este una dintre puţinele pe care nu le-am purtat încă. Am fost supărată pe tine şi nu am vrut să port culoarea ta preferată.

— Apoi te-ai răzgândit?

— M-am gândit că te-ar putea înfuria şi mai tare să fii forţat să mă priveşti cum plec cu toate lucrurile mele.

Zâmbeşte.

— Exact asta s-ar fi întâmplat, spune el, după care se întoarce spre vizitiu. Du-te la o plimbare. Nu vom avea nevoie de ajutorul tău o vreme. Ne vom întoarce când vom fi gata.

Vizitiul încuviinţează din cap, apoi o ia pe o cărare din stânga trăsurii, care dispare printre copaci. Kallias îşi recuperează rapiera de pe banchetă şi o fixează de centură, după care trage un coş mare şi împletit de pe acoperişul trăsurii.

— Pe aici, spune el.

În timp ce ţine coşul cu o mână, trestiile se estompează brusc, fiind înghiţite de umbre, până când întregul obiect este la fel de încastrat în ele ca regele.

— Când atingi ceva, obiectul respectiv devine intangibil în acelaşi timp cu tine? îl întreb eu.

— Trebuie să-l apuc cu o mână corporală. Apoi, după ce devin imaterial, obiectul devine şi el imaterial odată cu mine. O binecuvântare, adaugă el. Altfel,

curtea ar fi destul de agitată când ar cădea hainele direct prin mine.

Nu-mi pot stăpâni râsul, imaginându-mi scena.

Iarba este moale şi nu face niciun zgomot în timp ce calc prin ea. Kallias mă conduce în direcţia opusă celei alese de vizitiu, iar poteca se înalţă şi coboară de-a lungul dealurilor. Sunt recunoscătoare pentru felul în care m-am îmbrăcat astăzi, cu pantaloni şi cizmele mai rezistente.

— Nu te îngrijorează să fii singur aici? întreb.

— De ce aş fi? Nu pot fi rănit.

— Dar eu pot.

— Nu-ţi face griji. Mai mulţi călăreţi ne-au urmat la o distanţă considerabilă. Am luat o trăsură simplă în locul celei regale. Oamenii mei patrulează prin împrejurimi. Stau ascunşi, desigur. În plus, nimeni nu bate atât drum până aici decât dacă încearcă să traverseze graniţa către un alt regat. Şi de ce ar face asta? Invadatorii nu pot ajunge până la noi deoarece există soldaţi staţionaţi pe cealaltă parte a muntelui. Sabia nu este doar de decor, adaugă el. Chiar ştiu cum să o folosesc. Te asigur, singurul lucru periculos de aici sunt eu.

— Şi ar trebui să mă tem de tine?

— Niciodată.

După următorul deal văd un stejar mare, ale cărui ramuri proiectează o umbră încântătoare sub care să te fereşti din calea aerului cald. La câteva zeci de metri distanţă se întinde un lac cu suprafaţa brăzdată de cercuri de la dansul insecte lor sau de la trecerea rapidă a unui peşte.

Ne înconjoară un câmp de narcise; petalele aurii valsează în vânt, colorând şi transformând întregul într-o pictură perfectă.

Îmi dă idei de modele noi de rochii. Data viitoare când vom veni aici, va trebui să aduc un caiet de schiţe.

Kallias scoate din coş o pătură cu carouri roşii şi albe, pe care o întinde la umbra copacilor. Apoi se aşază cu trupul lui zvelt şi cu picioarele încrucişate şi începe să scotocească prin coş.

Mă aşez lângă el. Aproape, dar nu suficient de aproape pentru a ne atinge.

— E frumos aici, spun.

— Când eram copii, mama obişnuia să ne aducă pe furiş aici. Pe mine şi pe Xanthos. Ne jucam în noroi, prindeam broaşte, culegeam flori. Mereu îşi făcea timp pentru noi, în ciuda faptului că era regină.

— Pare că vă distraţi cu ea.

— Aşa este. Îmi… e dor de ea.

Îşi îndreaptă iute privirea spre narcise.

— Iubea florile. Şi-n ziua de azi, grădinarii iau măsuri suplimentare ca să întreţină grădinile de flori din afara palatului în sfârşit îşi deschide sufletul. Exact de asta am nevoie pentru a ne apropia.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Şi eu mi-am pierdut mama. Aveam 11 ani când a doborât-o boala. Nu ştiu de ce, dar nu mi-o prea amintesc. Mai degrabă o ţin minte pe guvernantă, poate pentru că nu nici n-am văzut-o des pe mama. Tata a iubit-o nespus, însă nu-l suport. Aşa că mă întreb dacă mi-ar fi plăcut de ea dacă aş fi cunoscut-o bine… Îmi pare foarte rău că ai pierdut-o pe a ta.

— Îţi mulţumesc, spune el şi oftează. Dar nu te-am adus aici ca să vorbim despre lucruri atât de triste. Suntem aici ca să mâncăm.

Zicând acestea, Kallias flutură mâna peste toată mâncarea pe care a aşezat-o înaintea noastră.

Este suficientă pentru a hrăni 20 de oameni. Văd cel puţin cinci tipuri diferite de sandviciuri, printre care unele cu castraveţi şi cu fâşii de carne de porc. Căpşuni fără codiţe şi cu un fel de sos de ciocolată. Pulpe de pui condimentate cu rozmarin. Salată cu roşii şi morcovi. Ciorchine de struguri.

Îmi plouă-n gură la vederea festinului.

Eu şi Kallias ne bucurăm de mâncare şi, de data aceasta, mă ascultă cu atenţie când îi împărtăşesc fiecare detaliu din seara precedentă. Sunt mândră de pariurile câştigate. Surprinzător, dar vreau să-i spun cum am dibuit ticurile celor din jur şi le-am folosit în avantajul meu.

— Ai putea fi un general extraordinar. Poate că ar trebui să-l demit pe kaizer şi să te pun pe tine în locul lui.

Îmi ling sosul de ciocolată de pe degete:

— Mă tem că nu deţin cunoştinţe despre armament. Deşi am mereu un pumnal la mine.

Cel pe care l-am folosit ca să-l ucid pe Hektor.

— Foarte bine. Trebuie să fii întotdeauna pregătit în faţa imprevizibilului.

Se lasă pe spate, bucuros să aibă stomacul plin, şi savurăm împreună prilejul de a fi singuri. De a fi liberi, departe de palat. Liberi de responsabilitate, în acest loc frumos.

— Mi-aş dori să fi împachetat şi nişte costume de baie. Apa este atât de răcoritoare în această perioadă a anului spune el.

— Cine a zis că avem nevoie de costume de baie? întreb.

— Te constrânge ţinuta, iar fusta ar absorbi apa ca un burete şi te-ar trage la fund.

— Nu propuneam să rămânem îmbrăcaţi.

Rostesc cuvintele înainte să-mi dau seama că ar putea fi prea îndrăzneţe.

Kallias se întoarce spre mine, cu un rânjet păcătos pe chip.

— Vai, lady Alessandra, cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât te plac mai mult.

Se ridică în picioare, apucă din spate gulerul cămăşii de bumbac şi o scoate dintr-o singură mişcare. Mă priveşte de sus, convins că blufez, provocându-mă să mă dezbrac.

Sunt distrasă o clipă de muşchii de pe pieptul său. I-a ţinut bine ascunşi sub cămaşa aceea largă. Sub nenumăratele veste şi jiletci în care este mereu îmbrăcat.

Dar acum stă expus în faţa mea şi decid că aşa arată cel mai bine.

Îl fixez cu privirea în timp ce desfac nasturii de la fustă. Odată ce termin, o las să-mi alunece la picioare, şi rămân doar în pantaloni şi o bluză mulată, fără mâneci.

— Gărzile? întreb.

— Departe, spune, iar vocea lui devine mai groasă cu fiecare cuvânt.

Apoi de parcă i-ar fi cumplit de greu, se întoarce.

Se întoarce.

Ce naiba?

— Ce faci?

— Aştept ca prietena mea să se dezbrace şi să intre în apă.

Oh, aşa va fi?

Chiar aşa stau lucrurile între noi sau oare Kallias încearcă să impună acea distincţie relaţiei noastre?

Făcând cât mai mult zgomot posibil, îmi scot cizmele şi pantalonii îmi dau jos bluza şi lenjeria, apoi

mă apropii de apă, întrebându-mă dacă Maiestatea Sa va trage cu ochiul. Dacă totul este doar de faţadă sau dacă plănuieşte să mă ia prin surprindere.

Nici măcar nu se fâţâie de pe un picior pe altul.

Regele Umbrelor strică toată distracţia.

Apa este rece la început, dar mă obişnuiesc după câteva secunde şi mă încumet să înot cât mai în larg, până când toate părţile importante sunt acoperite.

— Am intrat, îi spun.

Se întoarce şi roteşte un deget. A venit rândul meu să mă uit în altă parte, ca să-şi scoată şi el restul hainelor.

Îmi feresc privirea şi îmi afund degetele de la picioare în mâlul neted. Refuz să mă gândesc la toate creaturile care trăiesc în lac şi, în schimb, încerc să-mi imaginez cum ar arăta Kallias gol. Tot numai piele arămie şi muşchi bine definiţi.

Mult prea pierdută în gânduri, sar de îndată ce aud mişcare în spatele meu.

— Te poţi uita acum, spune el.

Apa este atât de tulbure, încât aş putea sta chiar în faţa lui şi tot nu aş vedea nimic sub apă.

Pierderea e cu atât mai mare.

A spus că nu poate atinge. Nu a spus nimic despre privit. Deci de ce şi-ar fi dorit să-şi ferească privirea? Şi de ce naiba m-a obligat să mă întorc?

Mă simt brusc iritată, aşa că mă gândesc iute la ceva de spus, înainte ca excursia noastră să devină stânjenitoare.

— Umbrele te ajută să pluteşti mai uşor? îl întreb.

— Da, chiar o fac.

Apa îi ajunge până la talie, astfel că îi văd foarte bine pieptul. Nu are niciun semn pe trup. Nicio

cicatrice, niciun pistrui la vedere. Cum? Cum poate fi atât de perfect?

Tăcerea se strecoară între noi, pe măsură ce ne gândim amândoi la ceea ce este evident. Suntem goi. Într-un lac. Şi nu facem nimic necorespunzător.

Cum am ajuns în situaţia asta?

Trebuie să mai spun ceva. Dar toate subiectele care îmi trec prin minte sunt teribil de nepotrivite.

— Eşti virgin? întreb.

Bine lucrat, Alessandra.

Dar Kallias pare nespus de amuzat de întrebare.

— Nu. Tu eşti?

Ar trebui să spun că da. Întreaga reputaţie a unei doamne depinde de acest lucru, aşa cum bine ştiu. Dar după felul serios în care mă întreabă, nu pot să nu mă întreb…

— Ar conta dacă nu aş fi? îndrăznesc să întreb.

— Deloc, spune el imediat.

Buzele mi se întredeschid.

— Practic este doar o lege nescrisă ca femeile să fie virgine în noaptea nunţii.

— Nu este o lege promulgată de mine. De fapt, mi-am propus să fac tot posibilul să le acord doamnelor aceleaşi drepturi pe care le au bărbaţii. Este ceea ce şi-ar fi dorit mama mea. În plus, cum se aşteaptă bărbaţii ca toate doamnele să rămână virgine, iar ei, nu? Nu are nicio logică.

Vorbeşte serios. Şi eu care în tot acest timp m-am îngrijorat că Myron ar distruge totul, când de fapt nu ar fi trebuit să mă agit deloc.

De îndată ce ne întoarcem, primul lucru pe care îl fac este să-l oblig să-şi plătească toate datoriile.

— Nu. Nu sunt virgină, spun în cele din urmă, apoi mă grăbesc să adaug: deci să înţeleg că până la urmă îţi permiţi să-i atingi pe alţii?

— Obişnuiam să o fac. Înainte să fiu rege.

— Şi cum de doamnele în cauză nu sunt prin preajmă să-ţi neutralizeze abilitatea?

— Când eram mai tânăr, explică el, plăteam regeşte pentru compania femeilor. Curtezane, în mare parte, cărora le-am dăruit ulterior mici averi ca să-şi înceapă vieţi noi în unul dintre celelalte cinci regate.

— Asta este… inteligent, îi spun.

Se uită în jos la apă, urmărind felul în care picăturile îi alunecă de pe degete înapoi în lac.

— Aproape că mi-aş dori să nu fi făcut aşa ceva. Nu aş şti niciodată ce pierd.

Poate că ar trebui să îl compătimesc. În schimb, întreb:

— Eşti abstinent de un an întreg?

— Da.

— Şi intenţionezi să rămâi aşa?

Cred că fac pauze nejustificate după fiecare cuvânt, dar nu mă pot abţine.

— Cu siguranţă nu merită un astfel de sacrificiu…

Kallias ridică din umeri.

— Sunt cel mai puternic om din lume şi voi trăi pentru totdeauna. Bănuiesc că bărbaţii ar renunţa la mult mai multe numai pentru nemurire.

Hmm… La ce aş renunţa pentru o astfel de putere?

Presupun că nu contează. Tot ce trebuie să fac este să-mi investesc timpul. Nu trebuie să renunţ la nimic.

— De unde provine abilitatea de a deveni imaterial? întreb.

— Potrivit legendelor, familia mea s-a aflat la conducere de la începutul timpului. Unul dintre strămoşii mei – numele lui a fost Bachnamon – a întâmpinat dificultăţi în a-şi menţine tronul. Mulţi au încercat să-l asasineze. Chiar vărul lui a încercat să-l uzurpe. Mai întâi s-a rugat zeilor pentru ajutor. La zeul forţei. Zeul înţelepciunii. Zeul justiţiei. A cerut forţa de a-şi menţine puterea, de a fi suficient de puternic cât să-şi nimicească duşmanii. A vrut ca familia lui să rămână la conducere pentru totdeauna. Niciunul nu a răspuns.

Se opreşte puţin, apoi continuă.

— Aşa că s-a rugat apoi la diavoli. La diavolul suferinţei. Diavolul răzbunării. Diavolul durerii. Ultimul a răspuns. Lui Bachnamon i s-a acordat puterea umbrelor. Atât timp cât rămânea în formă imaterială, era invulnerabil în faţa morţii şi a durerii. Dar pentru că abilitatea a fost dăruită de un diavol, nu a fost lipsită de preţ. Strămoşului meu i s-a acordat nemurirea, cu o singură condiţie: să-şi petreacă majoritatea zilelor învăluit de umbre. În caz contrar, abilitatea avea să fie transmisă copiilor săi.

Rămân nemişcată o clipă, încercând să înţeleg tot ce mi-a împărtăşit, uitându-mă la umbrele care îi şerpuiesc în sus pe braţe.

Ridic ochii la el şi îl surprind în timp ce urmăreşte o picătură de apă alunecându-mi pe umăr.

Tuşeşte.

— Acum este rândul meu să pun întrebări. Spune-mi despre bărbaţii suficient de norocoşi să-ţi intre în graţii. A fost mai mult de unul?

Vocea i se schimbă.

— Ai un iubit care te aşteaptă acum?

Întrebarea pare să-l îngrozească.

— Nu am pe nimeni în acest moment. Dar, aşa cum am spus, am crescut primind puţină atenţie din partea familiei mele. Aşa că am căutat-o în altă parte.

— Oh, Alessandra. Dacă te-aş fi cunoscut mai devreme. Nu te-aş ignora niciodată.

— Un rege atât de galant.

— Câţi bărbaţi? vrea el să ştie.

Zeci.

În loc să-i răspund, i-o întorc:

— Câte femei?

Cumva, cred că răspunsurile noastre ar putea fi similare.

— În regulă. Păstrează-ţi răspunsul, iar eu îl voi păstra pe al meu, spune el.

— Destul de corect. Acum pot înota?

— Desigur. Dar, dacă ajung în cealaltă parte a lacului înaintea ta, îmi datorezi un răspuns la orice întrebare pe care o pun.

— De acord, spun şi-n momentul ăla ţâşneşte spre malul opus.

Să-l ia naiba! Câştigă.

— Vreau să-mi spui despre primul băiat, zice el. Cum a început şi cum s-a terminat?

Toate amintirile legate de Hektor Galanis se rezumă acum la moartea lui începutul relaţiei noastre este ceva la care nu m-am gândit prea mult.

— A fost al cincilea fiu al unui baron, încep eu.

Îmi dau seama imediat că poate nu ar trebui să folosesc timpul trecut când vorbesc despre el. Practic recunosc că moartea lui nu reprezintă o surpriză pentru mine. În plus, se mai desfăşoară şi o anchetă. Trebuie să-mi aleg cu mai multă grijă cuvintele.

— Tatăl meu a avut afaceri cu al lui, continui eu. A venit la moşia noastră împreună cu restul fraţilor săi.

Cei mai în vârstă au pus ochii pe Chrysantha de îndată ce au ajuns. Dar Hektor m-a remarcat pe mine. Şi tocmai din acest motiv am fost atrasă de el. Aveam 15 ani. Pe atunci nu aveam nicio experienţă cu bărbaţii. Abia dacă *văzusem* vreunul, fiind mereu sechestrată acasă. Am devorat complimentele lui Hektor. M-am bucurat de apropierea lui. Iar a doua oară când tatăl său a venit în vizită, m-a condus într-un colţ liniştit al casei şi m-a sărutat. A treia oară m-a dezbrăcat.

Kallias este, probabil, cel mai bun ascultător pe care l-am întâlnit vreodată. Stă absolut nemişcat, cu umbrele la fel de nemişcate ca el.

— A durat două luni. În acea perioadă, am avut din fericire o cameristă care m-a învăţat cum să nu rămân însărcinată. Am deprins tainele dormitorului. Hektor a fost mai mult decât fericit să mă instruiască şi să-mi ofere plăcere. Până când a găsit pe cineva nou. Pe altcineva tânăr şi lipsit experienţă şi dornic să se culce cu el. Atunci s-a terminat.

Mă opresc, crezând că am încheiat povestea, dar ceva mă îndeamnă să adaug:

— Şi apoi am jurat că nu mă voi mai îndrăgosti niciodată. Aşa că fiecare bărbat cu care am fost după Hektor a fost folosit şi înlăturat odată ce m-am plictisit de el.

Găsesc o zonă rece în apă şi înot înapoi câţiva metri. Nu ştiu dacă Kallias este deranjat de ceea ce i-am spus sau dacă nu ştie cum să reacţioneze, dar întreb:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Nu, spune el. Niciodată. Cum este?

— Oribil.

Tăcerea se prelungeşte, dar nu într-un mod neplăcut. Mă simt mai apropiată de Kallias decât am

fost până acum. Expusă într-un mod care nu are nimic de-a face cu goliciunea.

O mişcare scurtă îmi atrage atenţia.

— Cine e? întreb, privind peste capul lui Kallias. Este una dintre gărzile tale?

Kallias se răsuceşte şi se uită înapoi spre mal şi spre nenumăratele resturi de acolo, care au rămas de la prânz.

— Nu, spune el. Alessandra, stai aici.

Kallias despică apa cu mişcări largi în timp ce se apropie de ţărm, de silueta aplecată deasupra picnicului, privindu-i fix conţinutul. Cred că este un bărbat, dar, luând în considerare felul în care este îmbrăcat, nu pot fi sigură. O mantie îi ascunde o mare parte din trup, iar o glugă, chipul.

— Opreşte-te! strigă Kallias, cu pieptul ieşind din lac în timp ce restul rămâne sub apă. Ce crezi că faci?

Bărbatul se întoarce, moment în care îi cade gluga. Nu vedem nimic. O pânză maro îi acoperă faţă de la nas în sus, două fante aflate în dreptul ochilor permiţându-i să vadă.

— Atâta mâncare pentru doar două persoane, spune bărbatul, cu vocea neobişnuit de groasă, de parcă ar încerca să-şi mascheze adevăratul timbru. Cu siguranţă v-aţi săturat, în timp ce săracii devin tot mai înfometaţi cu fiecare clipă. Mă voi asigura ca resturile voastre să fie împărţite celor care au cea mai mare nevoie de ele.

El este. Banditul care i-a acostat pe nobili.

Bărbatul cu masca maro apucă pătura de colţuri, lăsând toată mâncarea să se strângă în mijloc, apoi aşază totul la loc, în coşul aruncat.

— Aceea este proprietatea regelui! strigă din nou Kallias la el. Îţi vei lua mâinile de pe coş în clipa asta.

— Regele este cel care cere taxe prea mari, ca să poată menţine soldaţi în toate ţările pe care le-a cucerit. În timp ce tu porneşti războaie noi în regate inofensive, poporul tău suferă. A sosit momentul să ai grijă de cei care au cel mai mult nevoie de protecţia ta.

Fără niciun cuvânt în plus, banditul sare pe spatele unui cal care îl aşteaptă şi începe să galopeze spre cel mai apropiat deal.

Kallias se întoarce în direcţia mea.

— Îmbracă-te. Repede.

Se duce glonţ până la ţărm, strigând după gărzi. Îmi dau seama că mă holbez abia când întinde o mână şi-şi înşface pantalonii, trăgându-i pe el fără probleme.

— Grăbeşte-te! strigă din nou la mine, apoi se repede spre trăsură.

Neavând nevoie de alte îndemnuri, înot spre ţărm, îmi storc părul şi încerc să-mi scutur picăturile de apă de pe piele. Însă hainele mele nu sunt atât de uşor de îmbrăcat. Totul este strâmt şi nimic nu vrea să alunece pe pielea umedă. După ce mă chinui o vreme, reuşesc într-un final să mă acopăr şi alerg după Kallias.

Capitolul 16

— Cum naiba s-a strecurat pe lângă voi? strigă Kallias la vreo zece bărbaţi care înconjoară trăsura.

Vizitiul nostru s-a întors cu un buchet de flori sălbatice în mână, pe care probabil intenţiona să-l ducă acasă, la iubită. Dar Kallias nici nu-l bagă în seamă.

— Sunteţi plătiţi pentru o singură treabă, să vă protejaţi regele. Şi aţi dat greş. Cum? Ce dracului făceaţi cu toţii?

Jumătate dintre bărbaţi se întorc spre mine.

— Nu eram pregătiţi pentru… ăăă… o asemenea distragere, spune unul dintre ei.

— Să înţeleg că nu aţi reuşit să mă protejaţi pentru că nu i-aţi acordat doamnei respectul cuvenit?

— Cu greu ne puteţi învinui, sire. Era *goală.*

Kallias face un pas înainte, scoate sabia şi o înfige în cel care a vorbit. Bărbatul se uită în jos, cu ochii larg deschişi, la rapiera din stomac şi cade când Kallias îşi recuperează sabia.

Îmi amintesc de Hektor şi de ultimele lui răsuflări. A fost singura întâlnire cu moartea.

Până acum.

Restul gărzilor se dau îndărăt, probabil îngrijoraţi că vor urma.

— Mai doreşte cineva să inventeze scuze? întreabă Kallias cu o voce liniştită.

Nimeni nu rosteşte niciun cuvânt.

— Tu, spune Kallias, arătând către una dintre gărzi. Ia-o înainte şi întruneşte consiliul. Ne întâlnim de îndată ce mă întorc.

*

Pe durata călătoriei de întoarcere cu trăsura, Kallias stă cu dosul palmei lipit de buze în timp ce se gândeşte. Stă cu ochii aţintiţi într-un colţ. Nu mă evită, este doar pierdut în propriile gânduri.

— Iartă-mă, spune el, ridicându-şi deodată privirea. Nu ar fi trebuit să vezi asta. Nu ar fi trebuit să… în faţa unei doamne… Ce părere oi avea acum despre mine?

Am fost perfect calmă tot timpul. Nu m-am simţit în pericol când banditul a atacat. Nu din siguranţa apei. Iar întrebarea lui Kallias mi se pare derutantă.

— Acum te cred, spun. Chiar ştii cum să foloseşti sabia aia.

Expresia îi devine neîncrezătoare.

— Nu eşti speriată? De mine?

— Mi-ai apărat onoarea. De ce ar trebui să mă tem de tine?

— Pentru că am ucis un bărbat în faţa ta.

Ridic din umeri.

— Trebuie să iei decizii dificile ca rege. Trebuie să-i dobori pe cei care nu te ascultă. Să dai un exemplu cu ei. Este modul în care menţii ordinea. Crezi că nu ştiu asta?

— Tot nu ar fi trebuit s-o fac în faţa ta.

Se uită în altă parte.

— Kallias.

Privirea lui se concentrează din nou asupra mea.

— Nu mă tem de deciziile pe care trebuie să le iei ca rege şi niciodată nu te-aş desconsidera din cauza lor. Să fiu sinceră, sunt surprinsă că l-ai ucis doar pe unul dintre ei.

— Şi restul vor muri, îmi spune el, vorbind mai încet.

Nu prea pot s-o fac acum, pentru că sunt depăşit numeric şi trebuie să mă bazez pe ei pentru protecţie pe drumul de întoarcere.

Trăsura se opreşte în faţa palatului, iar Kallias sare imediat. Este desculţ şi îmbrăcat doar cu pantaloni, deoarece, în graba noastră, am lăsat restul hainelor în urmă. Nu că ar fi uşor să-ţi dai seama, din moment ce umbrele s-au descătuşat complet. Fiecare centimetru de piele goală este ascunsă de un întuneric fumuriu, înconjurându-i trupul ca o aureolă.

Îl urmez. Nu spune nimic cât urcăm nişte scări, o luăm de-a lungul unor coridoare şi trecem prin mai

multe uşi. În timp ce trecem pe lângă ei, doamne şi servitori tresar la vederea pieptului său gol şi a umbrelor dezlănţuite; într-un final, ajungem într-o sală de întruniri.

Cinci persoane sunt aşezate la o masă mare. Kallias ocupă cel de-al şaselea loc. În capul mesei.

— Ikaros, adu-i un scaun lui lady Stathos.

Dacă restul consilierilor au ceva de comentat cu privire la prezenţa mea aici, îşi păstrează pentru ei părerile. Unchiul lui Leandros ia un scaun de lângă perete şi îl pune în colţul mesei, lângă rege.

— Problema reprezentată de acest bandit mascat durează de prea mult timp, spune Kallias odată ce mi-am ocupat locul. Cum progresează planul nostru de a-l prinde?

Mă îndoiesc că l-a enervat pierderea unor alimente. De vină este faptul că cineva a furat de la rege, că acest bandit îndrăzneşte să-şi provoace monarhul. Problema a devenit personală, iar Kallias trebuie să se ocupe imediat de ea.

— Monedele sunt gata, spune lady Terzi.

— Şi am lăsat să scape vorba că vor fi transportate în curând, informează lady Mangas.

Degetele lui Ikaros Vasco formează un V pe masă.

— Dacă banditul a fost zărit atât de aproape de palat, atunci cu siguranţă intenţionează să muşte momeala.

— Odată ce loveşte şi redistribuie aurul, soldaţii mei vor fi gata să-i adune pe ţăranii prinşi în posesia monedelor.

De data aceasta a vorbit kaizerul.

Ampelios îşi schimbă poziţia în scaun.

— Şi atunci voi fi gata să-i interoghez. Îl vom prinde, sire.

Kallias îşi ia câteva clipe doar ca să respire, ca să proceseze toate informaţiile. Dacă vreunul dintre consilieri are vreo părere despre faptul că este pe jumătate gol sau despre faptul că hainele noastre sunt ude, alege, cu înţelepciune, s-o ţină doar pentru el.

— În regulă, spune Kallias. Vreau rapoarte zilnice despre cum progresează planul. Să nu uit, kaizer? Asigură-te ca toţi bărbaţii care ne-au însoţit în excursie să fie spânzuraţi.

*

În ziua următoare, camera de zi este însufleţită de bârfe. Ştiu imediat că sunt legate de mine, întrucât toată lumea amuţeşte de îndată ce intru în sală cu ultimul proiect de cusut – bluza care se potriveşte cu fusta mea *high-low.* (M-am hotărât să fie ceva mulat, cu un decolteu adânc în faţă.) Câteva doamne îşi iau repede broderia şi încearcă să pară ocupate. Altele se holbează, dar prietenele mele sunt toate numai un zâmbet când mă văd.

— Ţi-am păstrat un loc! spune Rhoda, cu degetele îndreptate spre un scaun tapiţat aflat vizavi de ea.

În timp ce ocup locul oferit, câteva discuţii triviale încep să prindă glas.

— *Varsă tot!* exclamă Hestia când fundul meu nici nu apucă să atingă perna.

Mă uit la Rhoda pentru ajutor.

— Ai înotat cu regele! spune ea.

Tăcerea umple camera, iar doamnele îşi ţin respiraţia, aşteptând să divulg întreaga poveste.

— Şi am fost *goi,* spun.

Mâinile Hestiei ţâşnesc în sus ca să-i acopere gura, în vreme ce Rhoda rânjeşte încântată.

— A fost un adevărat gentilom, le asigur pe doamne, chiar dacă îmi îndrept atenţia către prietenele mele. Nu m-a atins. Nici măcar nu s-a uitat când m-am dezbrăcat.

O fată din cealaltă parte a camerei tuşeşte cu subînţeles:

— Pentru binele dumitale, sper că urmează o cerere în căsătorie. Nici un alt bărbat nu vă va mai vrea acum. Indiferent dacă tot ce s-a petrecut între voi doi a fost cast sau nu. A fi gol înseamnă a fi gol.

O altă fată scoate un suspin adânc ca răspuns la acest comentariu, cu siguranţă neîndrăznind să fie atât de cutezătoare cu iubita regelui.

— Am avut o discuţie interesantă cu regele despre virginitate, continui eu.

După aceea redau conversaţia cât mai exact cu putinţă, adăugând la final:

— Având în vedere că cel puţin jumătate dintre voi v-aţi dăruit deja bărbaţilor, mă gândesc că ar trebui să fiţi recunoscătoare că nu mai sunteţi nevoite să vă tăinuiţi aventurile ca pe nişte secrete bine păzite. Cu siguranţă nu mă voi deranja să procedez astfel cu ale mele.

De fapt, în această dimineaţă l-am înştiinţat pe Myron că solicit plata datoriilor. Are o lună la dispoziţie să-mi aducă banii înainte să predau cazul forţelor de ordine.

La doar câteva secunde după ce rostesc cuvintele, întreaga cameră explodează de bârfe noi. De data aceasta, doamnele îşi împărtăşesc aventurile secrete sau dorinţele pentru astfel de întâlniri amoroase. Mulţumită de ceea ce am început, mă întorc din nou spre Rhoda şi Hestia.

— Şi eu care credeam că sunt îndrăzneaţă pentru că am renunţat atât de curând la doliu, spune Rhoda. Schimbi totul.

Ridic din umeri.

— Pur şi simplu cred că ar trebui să ni se acorde aceleaşi drepturi precum bărbaţilor. Chiar şi în dormitor.

*

Când este servit micul dejun, încă sunt îmbrăcată în cămaşă de noapte.

Una neagră şi mulată. Deşi mânecile scurte îmi acoperă umerii, materialul mătăsos are două despicături de fiecare parte a abdomenului, de la baza coastelor până sub şolduri. Am ales modelul pentru că bărbaţilor le place atât de mult să mă prindă de şolduri şi talie când mă sărută pasional.

Îmi înlătur părul de pe faţă înainte să intru în camera de zi pentru a lua micul dejun.

De îndată ce deschid uşa, Kallias se ridică de la masă, iar ochii i se îndreaptă fulgerător spre despicăturile din cămaşa de noapte, unde poate vedea pielea netedă de la al doilea cel mai bun set de curbe pe care îl am.

— Camerista mea nu m-a informat că mi te vei alătura în această dimineaţă, spun ca o explicaţie. Mă duc să-mi pun un halat.

— Nu, zice el.

Ridic o sprânceană.

— Vreau să spun că eu sunt intrusul. Poţi purta orice doreşti în propriile camere.

Se vede că se chinuie să se uite la faţa mea, nu în altă parte.

— Ai chef de companie în această dimineaţă?
— Cu siguranţă.
Ocup scaunul aflat vizavi de el.
— Cămaşa ta de noapte este… diferită, adaugă el.
— Este respirabilă.
— Te încingi când dormi?
— Numai când nu dorm singură.
Kallias întoarce capul spre uşa de la dormitor.
— Nu mai e nimeni acolo, îl liniştesc. N-am vrut să spun că am avut companie aseară.
Îşi aţinteşte din nou ochii asupra mea.
— Aproape că o spui cu jind. Cu dorinţă.
Ei bine, acum, că suntem sinceri cu privire la aventurile noastre din trecut…
— A trecut… mult timp.
— Mai mult decât pentru mine?
— Ferească diavolii, nu!
Se uită fix la mine şi mă trezesc râzând, amuzată de conversaţie.
— Aproximativ cât timp a trecut pentru tine? vrea el să ştie.
Adevăr sau minciună?
— Puţin peste o lună.
Clipeşte. Se străduieşte să înceapă o nouă propoziţie, dar se împotmoleşte de trei ori înainte să mă întrebe:
— Cineva pe care îl cunosc?
— A fost un nimeni. Cineva cu care m-am amuzat ca să-mi omor timpul cât aşteptam să se logodească sora mea.
Ne jucăm cu un subiect atât de periculos, timp în care tăcerea să lasă între noi într-un final, pe Kallias îl ia gura pe dinainte:
— O lună? O *lună* este mult pentru tine?

— Nu ne putem controla toţi atât de bine ca tine.

— Nu sunt atât de în control pe cât ai crede.

Se uită în jos, la cartofii tăiaţi mărunt din farfurie. Micul nostru dejun încă este intact.

— Oh, te amuzi cu vreo doamnă în secret?

Cuvintele sunt rostite pe un ton prietenos şi indiferent, dar, dintr-un anumit motiv, încep să văd roşu în faţa ochilor.

— Nu asta am vrut să spun.

Kallias ia o îmbucătură şi mestecă încet, ca şi cum şi-ar fi găsit un motiv să nu continue discuţia.

Este salvat de o bătaie în uşă. O cameristă se duce să răspundă, apoi se întoarce cu o scrisoare pentru mine.

— Pune-o pe biroul meu. Mă voi ocupa mai târziu, îi spun.

— Nu, spune în grabă Kallias. Te rog, nu vreau să te reţin din a-ţi citi corespondenţa. Ar putea fi important.

Trage de timp. Bine, îi voi face pe plac.

Iau scrisoarea şi citesc:

Către Lady Alessandra Stathos,

Cercetez dispariţia fiului meu Hektor, care lipseşte de trei ani, din 27 iulie. Am aflat că este posibil să fi avut un fel de relaţie cu fiul meu şi sper că ai mai multe informaţii în legătură cu dispariţia lui.

Ca o favoare personală, binevoieşti să vii la moşia mea ca să putem vorbi? Nu aş vrea ca această problemă să ajungă la urechile regelui.

Cu sinceritate,
Faustus Galanis, baron de Drivas

Pricep imediat ameninţarea făţişă. *Vino la mine, altfel voi veni eu la tine.*

— S-a întâmplat ceva? întreabă Kallias.

Ridic privirea şi îmi pun repede ordine în gânduri.

— Este o invitaţie la moşia baronului de Drivas.

Nu este o minciună.

— Oh! Îl cunosc pe baron, dar nu cred că l-am văzut de prea multe ori. Dar dacă vrei să mergi, aş fi onorat să te însoţesc.

Strâng atât de tare scrisoarea încât mi se albesc încheieturile degetelor. Kallias crede că am fost invitată la o petrecere sau la un eveniment. Desigur, doar încearcă să-mi arate că acum este cu totul implicat în vicleşugul nostru.

— De fapt, baronul mă face să mă simt… inconfortabil.

De îndată ce rostesc cuvântul, mă bucur de întreaga atenţie a lui Kallias.

— A făcut ceva necorespunzător?

— A tot vorbit cu tatăl meu. Şi cu sora mea. Acum mai că m-a ameninţat că va veni la palat dacă nu mă duc eu la el. Cred că pune ceva la cale.

Am făcut tot posibilul să nu-l mint vreodată pe Kallias. Este mult prea uşor să te pierzi în minciuni. Mult prea uşor să le descoperi. Îl las pe Kallias să tragă propriile concluzii la auzul cuvintelor mele.

— Baronul are mulţi fii, nu-i aşa? întreabă Kallias.

— Da, spun cu resemnare.

— Poate că ar trebui să vorbesc cu el despre faptul că eşti inabordabilă.

— Oh, te rog nu te agita din cauza asta, zic. Dar, dacă nu cer prea mult, în situaţia în care ar încerca să vină la palat…

— Gărzile nu-i voi permite accesul. Consideră problema rezolvată.

Mă relaxez. Atât timp cât Kallias are încredere în mine, nu trebuie să-mi fac griji din cauza baronului Hektor nu-mi va strica planurile.

Kallias îşi reia micul dejun, în vreme ce mă gândesc la un răspuns pentru baron. Îl voi asigura că, în ciuda zvonurilor pe care le-a auzit, nu l-am cunoscut prea bine pe fiul său şi că nu am nicio informaţie care să-i fie de folos în anchetă. Apoi îi voi transmite regretele mele.

Da, asta ar trebui să rezolve situaţia. Pentru moment. Nici nu se pune problema să părăsesc palatul ca să mă ocup personal de asta. Nu când lucrurile dintre mine şi Kallias încep, în sfârşit, să se îndrepte în direcţia potrivită.

*

Îl revăd pe rege la prânz.

De două ori într-o zi.

— Vei fi fericită să afli că ambele tale planuri avansează extrem de bine, îmi spune el în timp ce un servitor îi aduce un castron cu supă proaspătă. Cetăţenii Pegaiului au votat pentru reprezentarea în consiliu. Vocea nou-numită a poporului este urmărită discret oriunde merge. Îi vom identifica destul de curând pe toţi instigatorii revoltei. În ceea ce-l priveşte pe bandit, a atacat în această dimineaţă şi a luat monedele recent stanţate. Mâine, la prima oră, vom începe să căutăm aurul în oraşele din apropiere.

Kallias bâţâie din picior pe sub masă. E într-o dispoziţie foarte bună.

Un val de plăcere mă inundă din cap până-n picioare la auzul cuvintelor lui.

— Excelent. Aş fi foarte interesată să rămân informată cu privire la ambele situaţii.

— Desigur. Încep să-mi dau seama că nu mai există nimic ce vreau să ţin ascuns faţă de tine.

O tăcere amiabilă se furişează între noi în vreme ce ne bucurăm de mâncare. La un moment dat, sesizez cu coada ochiului privirea intensă a regelui, care mă urmăreşte pe furiş. Când întorc capul, rânjeşte, prins asupra faptului.

— La ce te uiţi?

— Asta ar trebui să fie evident. Poate ai vrea, în schimb, să mă întrebi la ce mă gândesc?

Are ochii înflăcăraţi şi sunt curioasă cât de periculos ar putea fi să pun fix acea întrebare.

Îmi asum riscul.

— Mă gândesc, răspunde el, că eşti foarte frumoasă şi că toţi bărbaţii de la această masă îşi doresc să fie în locul meu, chiar acum.

O agitaţie stranie prinde aripi înăuntrul meu.

— Eşti rege. Toţi bărbaţii *chiar* îşi doresc să fie în locul tău.

— Nu. Toţi bărbaţii îşi doresc să te aibă pe tine alături de ei.

— Ai spus că nu sunt îndeajuns de frumoasă pentru a fi tentantă, îi reamintesc.

Îşi ia şervetul din poală, ştergându-şi distrat degetele.

— Am minţit. Eşti cea mai uluitoare fiinţă care a pus vreodată piciorul în palatul meu.

Rămânem cu ochii aţintiţi unul asupra celuilalt.

Şi, deşi sunt conştientă că – încă – nu va încălca legea pentru mine, gândul că am o oarecare efect asupra lui îmi aduce un zâmbet pe buze.

Kallias se uită intens la ele, la cele două pete roşii care îmi scot în evidenţă pielea.

— De ce îmi spui asta? întreb în sfârşit.

Intuiesc singură răspunsul, astfel că spun:

— Nu vrei să mai petrec deloc timp cu Leandros.

— Vreau să te ţin doar pentru mine, recunoaşte el.

Nu ar trebui să fiu defel surprinsă că un rege ar fi egoist, exigent, chiar şi crud uneori. Însă acestea nu sunt singurele trăsături care îl definesc pe Kallias. Mai este şi inteligent, chipeş, darnic. Şi nu este imposibil de schimbat. Îşi schimbă deja căile, atitudinea, chiar şi valorile pentru mine.

— Cred, Maiestate, că toate aceste discuţii despre indulgenţe din trecut vi s-au urcat la cap.

— Poate că pur şi simplu sunt într-o dispoziţie bună. Totul decurge destul de minunat.

Şi totul mi se datorează mie.

Sincer, toată lumea ar trebui să fie foarte bucuroasă când eu voi fi cea care va conduce toate regatele.

Ceva mai târziu, după ce Kallias se retrage, scuzându-se, nu apucă să iasă pe uşa din marea sală că Hestia şi Rhoda ocupă locurile goale de lângă mine.

— Am auzit că regele a luat masa în camerele tale în această dimineaţă, spune Hestia, mişcând cu subînţeles din sprâncene.

— Aşa e. Dar asta a fost tot. Micul dejun.

— Deci nicio bârfă nouă pentru mine?

— Mă tem că nu.

— Oh, prea bine. Va trebui să ne mulţumim cu bârfe mai puţin incitante ca să ne ocupăm după-amiaza.

— Ce zici să vorbim despre cât de mult ai dansat la balul de aseară? întreabă Rhoda. Cu *lordul Paulos.*

Din cauza evenimentelor din ultima perioadă, am neglijat să-mi întreb prietenele despre evenimentul pe care l-am ratat. Se pare că totul a decurs foarte bine pentru Hestia.

— Au fost doar câteva dansuri, spune ea. O nimica toată. Sincer.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce se uită chiar acum la tine?

— Poftim?

Hestia răsuceşte capul la timp pentru a-l prinde pe bărbatul care trebuie să fie lordul Paulos întorcându-şi repede privirea.

Este puţin mai în vârstă decât ea, grizonant la tâmple, dar încă destul de chipeş.

Rânjesc.

— Vezi? continuă Rhoda. Şi l-am auzit întâmplător spunându-le prietenilor lui cum miroseai asemenea unui petic primăvăratic de fructe de pădure. Bărbaţii nu spun astfel de lucruri decât dacă sunt îndrăgostiţi.

— Serios? Nu o fac?

Hestia se uită în jos la masă, de parcă ar studia textura lemnului şi rânjeşte timid.

— Şi evident, i-a plăcut foarte mult conversaţia pe care aţi avut-o. Despre ce aţi vorbit?

— Păi, am început prin a vorbi despre cele mai recente tendinţe vestimentare din palat, dar cumva conversaţia s-a transformat într-o discuţie despre jocuri de noroc.

— Jocuri de noroc? repetă Rhoda.

— Tatălui meu îi place să joace cărţi, aşa că m-a învăţat şi pe mine. Eu şi lordul Paulos repetam câteva dintre mişcările noastre preferate pe care le-am văzut aplicate de jucători. Amândoi suntem obsedaţi de strategia jocului. Ştiu că nu dă bine pentru o doamnă să discute despre astfel de lucruri, însă a fost atât de distractiv.

Uneori, Hestia poate fi atât de naivă, dar ştiu că este singură la părinţi, cu o mamă absentă şi cu un tată nesigur de cum să crească o fată. Este evident că încearcă să mă imite până la extrem, dar o parte din mine se întreabă dacă nu cumva îi este atât de frică să facă sau să spună ceva greşit, încât crede că imitarea altora este singura modalitate de a fi în siguranţă, acceptată. Astfel, nu ea este cea respinsă.

— Hestia, zic. Ştii cum am reuşit să atrag atenţia regelui?

Clatină din cap.

— Pentru că am fost eu însămi. Pentru că am discutat despre ceea ce am vrut să discut, pentru că m-am comportat aşa cum am vrut să mă comport şi pentru că am purtat ceea ce am vrut să port. Nu conformarea la un standard a atras atenţia regelui. Dacă îţi doreşti să întâlneşti bărbatul potrivit, cred că ar trebui să procedezi la fel. Nu-ţi fie teamă de cine eşti. Spune orice vrei. Fii cine vrei să fii. Nu încerca să fii altcineva. Nu vrei un bărbat care mă vrea pe *mine.* Vrei un bărbat care te vrea pe tine.

Hestia clipeşte de câteva ori înainte de a privi în jos, la hainele pe care le poartă, cele asemănătoare cu rochia mea încorsetată, de săptămâna trecută. Rămâne cufundată în gânduri un minut întreg, cu ochii fixaţi pe materialul neted din jurul taliei. Deodată se

ridică, se duce până la lordul Paulos şi ocupă locul gol aflat chiar lângă el.

Rhoda se mută numaidecât pe scaunul ei, ca să putem discuta mai uşor.

— Încerc de atâţia ani să-i spun acelaşi lucru. Cred că pur şi simplu trebuia să vină de la viitoarea regină.

— Te aştepţi să auzim în curând veşti despre o logodnă?

— Exact la asta mă aştept.

Amândouă ne lăsăm pe spate în scaunele noastre, cu ochii îndreptaţi spre lordul Paulos, care acum râde la orice spune Hestia.

— Dar tu? întreb. Vreun progres în căutarea ta pentru pasiune?

— Oh, totul e atât de cumplit!

— Cum e posibil?

Rhoda îşi dă o buclă neagră peste umăr.

— Am inventat un clasament pentru bărbaţii eligibili. Dar niciunul dintre ei nu pare alegerea potrivită.

— Trebuie să-mi spui despre acest clasament pe care l-ai conceput! spun eu, complet intrigată de conversaţie.

— M-am gândit la trei criterii diferite de evaluare a bărbaţilor, după înfăţişare, maniere şi personalitate. Fiecare criteriu este notat de la unu la cinci, unu fiind un punctaj mic, iar cinci, unul mare. Acum, hai să-l luăm de exemplu pe lordul Toles. Cu trăsăturile sale sculptate şi tenul închis la culoare, primeşte fără probleme cinci la înfăţişare. Este destul de politicos şi de grijuliu, deci are un trei la maniere. Însă la personalitate? Oh, este cumplit de anost! Per total, primeşte nota 9 din 15.

— Cât de fascinant! Per total, de ce notă ar trebui să fie viitorul tău soţ ideal?

— Să fie de cel puţin un 13, nu crezi?

Mă gândesc la asta un moment.

— Cu siguranţă. Dacă am vorbi doar despre bărbaţi cu care să ne culcăm, aş spune că trebuie să îi cauţi doar pe cei care primesc cinci la înfăţişare. Dacă ai căuta un prieten, ai avea nevoie doar de un 5 la capitolul personalitate. Dacă ai spera la o escortă la un eveniment, atunci vei avea nevoie doar de 5 cinci la maniere, poate şi la înfăţişare, dacă vrei să laşi o impresie bună. Dar pentru o căsătorie din dragoste? Cu siguranţă să fie de cel puţin un 13.

Rhoda dă din cap.

— După ultima petrecere, am crezut că lordul Cosse va fi alesul. Ştii că am dansat de trei ori împreună? Nu la rând, desigur. Dar de trei ori în total! Primeşte 4,5 la înfăţişare şi 3,5 la personalitate. Dar la maniere? Când l-am implorat să luăm o pauză de la dans pentru că îmi era sete, nu s-a obosit să se ofere să îmi aducă ceva de băut. Pur şi simplu a plecat în căutarea unui alt partener de dans. Îţi vine să crezi?

— Absolut strigător la cer!

— Aşa mă gândeam şi eu. Lordul Doukas a pus ochii pe mine de ceva vreme, dar primeşte doar un 2 la înfăţişare. Dacă suntem amabile, adaugă în şoaptă. Are un scor perfect atât la maniere, cât şi la personalitate. Oh, mare păcat! Nu vreau să cred că sunt superficială, dar cu siguranţă ar trebui să găsesc un bărbat pe care îl consider atrăgător, dacă am de gând să îl încurajez.

— Sunt de acord.

Rhoda oftează.

— Uneori nu cred că sunt destui bărbaţi la curte. Şi sunt convinsă că bărbatul perfect nu există.

Chipul lui Kallias îmi răsare pe furiş în minte. Faţa perfect simetrică. Părul întunecat şi des. Ochii verzi şi inteligenţi. Goliciunea pieptului său şi… a altor locuri.

Mă gândesc la tachinările şi la glumele noastre. La discuţiile despre aventurile din dormitor şi la însuşirea lucrurilor pe care ni le dorim. Mă gândesc la cum a aşteptat să sosesc înainte de a-şi începe cina, la cum m-a aşteptat când am ieşit în oraş cu Leandros.

Kallias are defectele sale. Oh, atât de multe defecte! Mă gândesc la temperamentul lui. La egoismul său de a mă ţine doar pentru el. Chiar dacă nu mă vrea complet.

Deschid gura şi zic:

— Nu cred că este neapărat vorba despre a găsi bărbatul perfect în general, ci despre a găsi bărbatul perfect pentru tine. Două persoane pot nota un bărbat în moduri complet diferite, chiar dacă ambele îţi folosesc clasamentul. Dar…

— Ce? întreabă Rhoda.

— Regele este un 15. Poate că nu pentru toată lumea. Dar este un 15 pentru mine.

Şi este purul adevăr.

Rhoda strâmbă din gură:

— Te asigur, Alessandra, că nu eşti singura care crede asta. Regele este în mod clar un 15. Poate că ar fi trebuit să reformulez. Niciun bărbat *disponibil* nu este un 15.

Câtă dreptate are.

Dar încă nu mă dau bătută. Nici pe departe.

Capitolul 17

A doua zi este mai înnegurată decât cele avute în ultima perioadă, cu nori cenuşii care ascund complet cerul. Se simte multă umezeală în aer şi suntem mereu ameninţaţi de ploaie, însă, deocamdată, nu a căzut nicio picătură.

În ciuda vremii, sunt într-o dispoziţie bună după cea mai recentă scrisoare a tatălui meu.

> Alessandra, ce ai făcut? Lordul Eliades tocmai şi-a retras cererea în căsătorie. Mi-a spus că abundă zvonurile despre tine şi rege. Ce s-a întâmplat?
>
> Ştii că depindeam de propunerea lui după ce ai eşuat să-ţi asiguri o cerere din partea regelui. Acum va trebui să o iau de la capăt pentru a găsi pe cineva dispus să te ia. De ce mă stresezi atât de mult?

Presupun că vestea despre isprava mea cu înotul în pielea goală alături de rege a ajuns şi la Orrin. Sunt atât de încântată că am scăpat de el.

Îmi înfăşor un şal gros în jurul umerilor şi ies afară, gândindu-mă că astăzi este ocazia perfectă de a mă furişa afară pentru o gură de aer proaspăt. Nimeni altcineva nu va mai fi în curte. Nu pe vremea asta.

Iau cu mine un caiet nou de schiţe şi plec în căutarea grădinilor pe care Kallias a menţionat că mama sa le întreţinea când era în viaţă.

În timp ce ocolesc grajdurile, un braţ îl încolăceşte pe al meu. Dacă nu aş simţi muşchii bine conturaţi, ascunşi sub o jachetă de culoarea cuprului, aş crede că este Hestia sau Rhoda.

— Alessandra, spune Leandros, mi s-a părut mie că te-am văzut strecurându-te afară. Nu intenţionezi să fugi, nu-i aşa?

Prind mai bine şalul, astfel încât să mă pot ţine mai uşor de braţul celui mai narcisist bărbat din palat.

— Ba da, cu caietul meu de schiţe… spun eu.

— Bine punctat. Ce plănuim să desenăm azi? Probabil că ai uitat să mă rogi să-ţi pozez.

Scot un horcăit nedemn pentru o doamnă.

— Nu desenez oameni. Desenez tipare. Pe care le transform apoi în rochii.

— Şi am ieşit în frigul ăsta pentru că…

— Ei bine, eu sunt aici pentru că am crezut că grădinile ar putea fi o sursă încântătoare de inspiraţie. Nu pot înţelege de ce eşti tu aici.

— Am profitat de ocazia de a te prinde în sfârşit singură. Ori de câte ori încerc să mă apropii de tine, Kallias mă săgetează cu privirea lui umbroasă.

— Nu am observat, recunosc eu.

— Pentru că eşti atât de fascinată de el. Dar Kallias nu este aici acum, spune Leandros pe un ton poznaş. Ia spune-mi, când te mai pot lua de la palat pentru o altă noapte de distracţie?

Un zâmbet trist îmi apare pe buze. Îmi place de Leandros. Câteodată este ridicol, dar şi amuzant, bun. Nici nu mai are rost să menţionez că este şi chipeş. Nu stă prea bine la capitolul maniere, dar trebuie să fie cel puţin un 13 după clasamentul întocmit de Rhoda.

Dar nu îmi poate oferi titlul de regină.

Sunt pe cale să deschid gura, dar Leandros se întoarce şi îmi pune un deget pe buze.

— Nu, nu rosti cu voce tare, indiferent la ce te gândeşti. Îmi dau seama că nu o să-mi placă. Acordă-ţi

puţin timp. Aşteaptă momentul în care Kallias te supără cu ceva. Atunci să mă cauţi cu răspunsul tău.

Ne oprim în faţa unei porţi de fier; printre gratii pot întrezări rânduri şi rânduri de flori.

— Te voi lăsa cu schiţele tale, dar caută-mă dacă te hotărăşti că ai nevoie de un model. Nud sau nu.

Îmi face cu ochiul, apoi se îndepărtează cu paşi mari.

Ah, e aşa un drăcuşor, dar mă trezesc cu un rânjet pe faţă în timp ce împing poarta spre grădini.

Poteci pietruite şerpuiesc printre straturi de flori. Mai întâi, trec pe lângă trandafiri. Fiecare rând variază în funcţie de dimensiune şi de culoare. Unele sunt de o singură culoare, altele sunt presărate cu diverse nuanţe de roz şi galben. Sunt impecabil îngrijite, cu nicio floare uscată printre restul plantelor.

În depărtare văd şi alte specii. Crizanteme, narcise şi lalele, însă amân puţin plimbarea. Mă opresc în faţa unei tufe de trandafiri cu petale auriu-deschis, la fel de strălucitoare ca soarele. La vârfuri au cea mai uimitoare nuanţă de roşu-portocaliu, de parcă ar fi în flăcări şi nu mă pot abţine să mă uit hipnotizată la fiecare floare în parte. Îmi amintesc culorile vibrante ale focului. Una încă nu a înflorit. Cu doar câteva vârfuri portocalii uşor desprinse, pare un tăciune aprins care se stinge lent.

O rochie prinde contur în faţa ochilor mei. O rochie aurie, cu vârfuri portocalii în jurul tivului, petale individuale care par să se desprindă din fuste. După ce găsesc o bancă în apropiere, mă aşez, deschid caietul de schiţe la o pagină goală şi mişc creionul de-a lungul pergamentului, urmărind cum rochia capătă formă.

— Pot să stau lângă tine? întreabă o voce profundă.

Vocea lui.

Ridic privirea şi nu-mi vine să cred: Kallias a intrat în grădină. Pare atât de nepotrivit pentru locul acesta, cu ţinuta neagră pe care a ales-o pentru azi şi cu umbrele înconjurându-i silueta.

Lângă el, Demodocus aleargă fără astâmpăr de colo colo. Dar în mintea lui prinde contur o idee şi se năpusteşte ca o ghiulea prin grădină, sărind peste un gard viu de flori din apropiere şi scoţând un *ham* puternic.

Probabil a văzut un iepure.

Mă întorc din nou spre stăpânul său.

Pot să stau lângă tine? întrebase el. Atât de manierat. Leandros a presupus că ar fi bine-venit. Şi, dacă regele are vreo intenţie să plece de-ar fi să-i cer eu, rămâne un mister. Mă îndoiesc că voi putea vreodată să-i spun nu.

Nu doar pentru că trebuie să-i cuceresc inima.

Ci pentru că îmi place de el şi îl vreau lângă mine.

— Da, te rog, spun eu, şi gesticulez spre spaţiul gol de pe bancă.

Kallias se aşază pe bancă, păstrând distanţa corespunzătoare de jumătate de metru între noi.

— Cum ai ştiut că sunt aici?

Sau poate că nu ştia. Poate că a vrut să se plimbe prin grădini, în căutarea aerului curat şi a singurătăţii, la fel ca mine.

— Te-am văzut pe fereastră.

— Şi ai venit după mine? Nu ai fost într-o întrunire?

— Am fost.

Ridic privirea din schiţă şi-l privesc cu nişte ochi iscoditori.

— Am decis că aş prefera să fiu aici cu tine, aşa că am scurtat-o.

Încântată, mă întorc la schiţa mea.

— Creezi o ţinută nouă? întreabă el.

Din nou, descopăr că sunt încântată. Încântată că ar şti exact ce fac, pentru că ştie ce-mi place.

— Simt că sunt în dezavantaj, îi spun. Îmi cunoşti pasiunile, dar eu încă nu le-am aflat pe ale tale.

Când am ieşit împreună, Leandros a menţionat scrimă şi călărie, dar cu siguranţă există mai multe.

Kallias îşi sprijină coatele de genunchi şi bărbia, de palmele făcute căuş.

— Îmi plăcea scrima mai mult decât orice, dar, de când am devenit rege, nu am putut avea un partener care să nu fie din paie.

— Oh!

Nu mă gândisem la asta.

— Îmi place să călăresc şi să petrec timp cu Demodocus. Mereu mi-au plăcut animalele, dar cu atât mai mult în ultima vreme.

De parcă şi-ar fi auzit numele, câinele se întoarce la noi ţopăind, cu limba atârnându-i într-o parte a gurii. Se aşază în faţa mea, aşteptând să fie scărpinat în spatele urechilor. Îi fac pe plac.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Nu pot atinge o altă fiinţă umană, dar animalele nu-mi afectează abilităţile. Demodocus este singurul tovarăş pe care îl pot avea. Câteodată, chiar îl răsfăţ şi îl las în pat.

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte un astfel de gând. Că ar căuta alte moduri de a atinge şi de a fi atins.

Lasă capul în jos, iar o şuviţă de păr îi mângâie fruntea. Dacă ar fi orice alt bărbat din lume, aş întinde mâna şi i-aş aşeza-o la loc.

— Obişnuiam să cânt la pian, spune el mai încet. Aproape tot ce ştiu să fac am deprins de la un tutore, dar nu şi să cânt la pian. Asta am învăţat de la mama. Iubea muzica.

Înghit în sec. Să fie asta compasiune? Pentru el? Cu un glas mai şoptit decât al lui, întreb:

— Vrei să cânţi pentru mine? Cândva?

— Îţi place muzica?

— Cred că mi-ar plăcea muzica ta.

Se întoarce spre mine şi, la fel ca în prima zi în care ne-am întâlnit, un fior îmi străbate trupul când ni se întâlnesc ochii.

Se simte o briză care îi mişcă şuviţa de păr de pe frunte.

Degetele îmi zvâcnesc şi mă uit în jos, la mâna mea înmănuşată.

O ridic încet, cât pot eu de încet.

Mişcându-mă cu la fel de mult grijă cu care m-aş apropia de un cal speriat sau de un copil îngrozit, îmi las mâna să se îndrepte spre Kallias, spre acea şuviţă de păr.

Privirea lui se mută asupra mănuşii mele şi nici nu-mi pot imagina la ce se gândeşte acum.

Dar mă mişc într-un ritm lent, care îi oferă tot timpul din lume să mă oprească.

În schimb, umbrele dispar. Kallias renunţă la forma sa imaterială, aşa că, atunci când îl ating cu degetul pe frunte, acesta nu trece prin el. Întâlneşte o rezistenţă caldă şi îi îndepărtează uşor şuviţa rebelă.

Oh, dar cu câtă ardoare îmi doresc să-i pot simţi textura exactă a părului!

După ce termin, îmi las mâna să-mi cadă înapoi în poală. Dar rămânem cu ochii fixaţi unul pe celălalt.

În cele din urmă, Kallias se uită la caietul meu de schiţe.

— La ce lucrezi? O rochie de zi? Ceva cu pantaloni?

Remarc că are vocea mai adâncă decât înainte şi aproape că bâiguie, de parcă ar inventa cuvinte exact înainte de a le rosti.

După o pauză îndelungată, în care am uitat complet că ţinusem ceva în mâini, reuşesc să-i spun:

— De fapt, este o rochie de bal. M-au inspirat trandafirii mamei tale.

Privesc în sus, spre florile în cauză.

— Atunci trebuie să organizăm un bal, ca să o poţi arăta odată ce este terminată.

— Am putea? Oh, nu am mai organizat niciodată un bal.

— Ai vrea să o faci?

Încuviinţez din cap.

— Stabileşte data şi dorinţa ţi se va îndeplini.

Deodată nu mai simt că am nevoie de şalul înfăşurat în jurul umerilor. Îmi este atât de cald, mă simt atât de relaxată.

A fost odată un alt băiat care m-a făcut să mă simt aşa. Unul care m-a făcut să mă simt completă şi văzută şi iubită.

Acum, gândacii pământului s-au ospătat din carnea lui.

Dar nu îi voi permite lui Hektor să distrugă acest moment pe care îl am cu regele.

Surprind o mişcare cu coada ochiului. Mă întorc, gândindu-mă că este doar o tulpină fluturată de briză.

Dar este ceva mult mai mare. Mult mai robust. Mult mai viu.

— Kallias!

Mă arunc înainte, dar prea târziu.

Până să apuc să mă mişc, răsună o împuşcătură, umplând tăcerea grădinii. Spulberându-i pacea.

Nimerindu-l pe rege.

Kallias se duce pe spate, lovind mai întâi un petic de iarbă, apoi căzând cu picioarele peste marginea băncii încremenesc şi mă holbez îngrozită la locul în care zace prăbuşit Kallias. Vesta lui capătă o nuanţă mai întunecată de negru chiar în mijlocului stomacului unde materialul s-a îmbibat cu sânge.

Demodocus sare după rege. Chelălăie stins când îl împunge cu nasul şi vede că nu se mişcă.

Mâinile îmi tremură, dar le întind spre Kallias. Dar ce pot face? Nu ştiu nimic despre cum să-l vindec.

Ajutor. Ar trebui să mă duc după ajutor.

Mă ridic brusc în picioare, dar apoi observ că un bărbat aleargă spre noi. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la faptul că bagă pistolul semiautomat pe care îl ţine în mână într-un toc din lateral şi că întinde mâna spre rapiera din talie.

Asasinul vine să se asigure că ţinta lui este moartă.

Mă pun scut în faţa băncii şi îl străpung cu privirea, moment în care se opreşte subit şi îndreaptă spada spre mine.

— Dă-te la o parte sau te voi ucide!

Tot ce aud este pulsul care îmi bubuie în urechi. Tot ce simt este felul alert în care mi se mişcă pieptul. Dar nu mă dau la o parte nici măcar un centimetru, pentru a nu-l lăsa pe asasin să treacă.

Îmi trece un gând prin minte: singura mea noapte de box, acea tentativă eşuată.

Nu mă ajută deloc.

Cuvintele sunt singurul meu aliat în această situaţie.

— L-ai lovit direct în piept, spun. Acum pleacă înainte ca gărzile să se năpustească aici, după ce au auzit sunetul împuşcăturii.

Bărbatul mă împinge din drum cu mâna liberă. Lovesc cu putere pământul, dar ignor durerea şi mă ridic în poziţie şezândă, cu mâna spre cizmă.

Rubinele de pe mânerului pumnalului sclipesc când trasez în aer un arc de cerc, apoi înfig lama cât de adânc pot în coapsa asasinului.

El urlă şi mă loveşte cu mâna cu care nu ţine rapiera.

Mă trezesc din nou trântită la pământ şi urăsc din suflet piatra cubică de pe jos, care îmi jupoaie genunchii.

Asasinul întinde mâna după pumnalul meu. Mârâie şi îşi scoate lama din coapsă, după care îl aruncă deoparte.

Mă fixează cu o privire ucigaşă, dar, înainte să mai facă un pas înspre mine, întoarcem amândoi brusc capul spre forma întunecată care se ridică în cealaltă parte a băncii.

Kallias stă ferm pe ambele picioare, înfăşurat în umbre. Trece direct prin bancă şi, în timp ce forma sa imaterială străbate corpul solid, ceva metalic cade pe aleea de piatră cubică de sub noi, scoţând un *clinchet* răsunător.

Glonţul.

Deşi are hainele pătate de sânge, are o postură care nu trădează că l-ar chinui durerea. Se uită fulgerător la mine, cum stau prăbuşită pe alee, apoi la urma roşie de pe obraz pe care mi-a lăsat-o palma asasinului şi după aceea îl înfruntă.

— Vei muri pentru asta, spune cu o voce puternică.

— Ba tu eşti cel care va muri astăzi, îi zice bărbatul, păşind înainte şi înfigând vârful spadei în trupul regelui.

Aproape că îşi pierde echilibrul când sabia lui nu întâlneşte rezistenţa aşteptată, trecând în schimb prin forma imaterială a lui Kallias.

— Ce nai…?

Kallias păşeşte direct prin el, iar pe mine mă străbate un fior când îmi amintesc senzaţia de fum a formei sale imateriale învăluindu-mă.

Asasinul se învârte şi ajunge în faţa lui Kallias. Îşi scoate iar pistolul şi, de data aceasta, goleşte întreaga încărcătură în pieptul lui regelui.

Dar, aşa cum era de aşteptat, gloanţele trec direct prin el.

Bărbatul aruncă arma în timp ce Kallias îşi scoate propria rapieră din teacă, moment în care umbrele dispar din jurul lamei şi a mâinii care o ţine.

Şi apoi se duelează.

Într-adevăr, Kallias nu a minţit când a spus că ştie cum să folosească spada respectivă. Lansează o serie de atacuri rapide, parate la timp de asasin. Rana pe care i-am provocat-o îl încetineşte, dar reuşeşte să evite la fix fiecare atac.

După o vreme, îmi dau seama că regele doar se joacă cu el. Deşi cele două săbii se încleştează în aer scoţând un sunet metalic, de fiecare dată când asasinul încearcă să-l atace pe Kallias, lovitura trece direct prin el.

De parcă s-ar duela cu o fantomă.

Imposibil de ucis. Imposibil de atins.

În cele din urmă, asasinul se satură de joc. Când se întâlnesc în aer cele două spade, se azvârle cu toată

greutatea înspre rege şi îl împinge cu putere, iar acesta se dă în spate poticnindu-se.

Apoi bărbatul o ia la goană cu paşi împiedicaţi şi nesiguri din cauza piciorului pe care i l-am înjunghiat. Kallias aleargă spre unul dintre straturile de flori, se apleacă şi ridică pumnalul meu. Abia dacă îşi fixează ţinta, că arma îi zboară din mână învârtindu-se.

Lama îl nimereşte pe asasin drept în spate. Se prăbuşeşte.

Kallias apare ca un vârtej deasupra mea, îngenunchind pe pietrele de lângă mine. Umbrele i-au dispărut.

— Eşti rănită? mă întreabă el.

— Sunt teafără.

Dar fie nu mă crede, fie nu-mi aude răspunsul, pentru că mă verifică peste tot cu mâinile lui înmănuşate. Mai întâi îmi ating obrajii şi gâtul, apoi îmi alunecă de-o parte şi de alta a trupului, peste abdomen, în jos pe picioare. În căutarea unor posibile răni.

Din moment ce nu am niciuna, mi se taie respiraţia când mă atinge. Şi chiar dacă poartă mănuşi, căldura mâinilor lui îmi trece prin pantaloni.

După ce termină, privirea lui o întâlneşte din nou pe a mea, iar regele îngheaţă la ceea ce vede acolo. Are palmele în jurul gleznelor mele. Mă strânge mai abitir când îmi întâlneşte din nou privirea, iar un val de căldură mi se furişează în sus, de-a lungul şirei spinării.

Mâinile lui Kallias se mişcă spre genunchii mei îmi desface picioarele pentru *a se* putea aşeza acolo. Suntem aproape. Atât de aproape. Prea aproape. Mai aproape decât am fost vreodată şi…

— Sire?

Ne îndepărtăm în acelaşi timp, surprinşi de faptul că n-am auzit nici măcar sunetul gărzilor care se apropiau. Umbrele lui Kallias se întorc într-o străfulgerare, învelindu-i protector întregul trup.

În faţa noastră stau cinci bărbaţi care poartă blazonul regelui pe tunici, cu spadele şi pistoalele scoase.

Kallias se ridică şi îmi întinde o mână eliberată de încleştarea umbrelor, trăgându-mă în picioare. Îmi dă drumul odată ce îmi găsesc echilibrul.

— A fost un atacator. L-am doborât acolo, spune el, apoi indică locul cu pricina.

Trei dintre bărbaţi merg în căutarea corpului, în timp ce ceilalţi doi încep să verifice împrejurimile.

— Duceţi asasinul în temniţe. Dacă nu moare pe drum din cauza rănilor, trimiteţi după un vindecător care să-l îngrijească. Şi trimiteţi un vindecător şi în apartamentul reginei. Vino, Alessandra!

Eu şi Kallias mergem unul lângă altul spre palat. Demodocus sare peste bancă şi ne însoţeşte relaxat, cu blana din jurul botului umedă după ce a lins sângele regelui.

— Potaie inutilă, spune Kallias, uitându-se cu drag la câinele său. Este un pacifist, nu un luptător. Asta-i clar.

Atingere. Atât de multă atingere. Şi priviri înflăcărate. Şi asasini cu săbii şi un pistol şi…

— Ai fost împuşcat, zic eu, încremenind. Cum de nu eşti rănit?

Când se opreşte lângă mine, întind o mână cu palma în sus, până în dreptul petei de sânge de pe haina lui.

— Dacă am timp să mă schimb în formă imaterială, înainte ca o rană să mă omoare, umbrele o vor vindeca.

— Am crezut…

Nici măcar nu pot rosti cu voce tare ceea ce am crezut. Este mult prea cumplit.

— Te-ai aşezat între mine şi atacator.

Aşa am făcut? N-am gândit, ci doar am acţionat din instinct.

— Îţi mulţumesc, spune el. Dar să nu-ţi mai pui vreodată viaţa în pericol pentru a o salva pe a mea. Eu mă pot vindeca. Tu, nu.

Kallias o ia din loc şi mă poticnesc în urma lui. Se pare că nu mă pot concentra pe niciun gând din mintea mea. Îmi revine iar şi iar scena petrecută mai devreme.

— Ce ai observat la atacator? întreabă Kallias.

Ce am observat? Încerc să-i conturez imaginea în minte, gândindu-mă la orice aspect.

— Era bărbat.

Mă blestem în gând. Evident că nu la asta s-a referit Kallias. De ce mă chinui să-mi amintesc de o persoană pe care tocmai am văzut-o în urmă cu câteva minute?!

— Purta veşminte întunecate.

— Ce fel de veşminte? mă îmboldeşte Kallias.

Oare de ce se mai oboseşte să mă întrebe toate aceste lucruri, când l-a văzut şi el pe atacator? Dar simt că este important să răspund, aşa că o fac:

— Din piele. Cu blană la tiv. Din… Pegain.

Un asasin din regatul cucerit cel mai recent de Kallias. Vremea este mai rece acolo. Din acest motiv femeile poartă pantaloni. Frigul nu le poate încătuşa picioarele.

— Bine, spune Kallias, de parcă îl mulţumeşte răspunsul meu.

Intrăm în palat, iar Kallias rămâne aproape de mine când urcăm un rând de scări.

Ceva nu-mi dă pace şi stă ascuns în străfundul minţii. Ceva greşit. Ceva ciudat în legătură cu asasinul.

— Am vorbit cu el, zic.

— Da, am auzit.

— Accentul lui nu a fost Pegain. A fost Naxosian.

— Şi ce îţi spune asta? întreabă Kallias.

— Asasinul este de aici, dar cineva a vrut să înscenze totul astfel încât să pară că a fost mâna unui străin. Nu m-a împuşcat pe mine, ci doar pe tine. Trebuia să fie văzut înainte să scape.

— Foarte bine, spune Kallias.

— De ce mă lauzi de parcă aş fi vreo elevă neghioabă?

— Eşti în stare de şoc, Alessandra. Încerc să-ţi ţin mintea ocupată.

Îmi dau seama că îmi tremură mâinile. Kallias se uită în jos odată cu mine. Mi-o ia pe una dintre ele în a lui, fără să facă un singur pas greşit.

Se mişcă precum un spectru prin palat, tot numai umbre pâlpâitoare care plutesc din loc în loc. Deşi ai impresia că picioarele lui fac paşi, mă întreb dacă este nevoie; pare că nici măcar nu atinge podeaua. Florile în ghivece, dispuse pe mesele de pe coridoare, nu freamătă când trece pe lângă ele. Mocheta neagră nu se adânceşte sub apăsarea paşilor săi. Draperiile din jurul ferestrelor nu şoptesc în prezenţa sa.

Îl urmez umăr la umăr, fascinată întru totul de el. De la felul în care muşchii spatelui, încă vizibili printre umbre, i se încordează în timp ce merge până la felul

în care servitorii se lipesc complet de pereţi pentru a ne lăsa să trecem. Totul la el emană putere.

Mergem cu paşi mari pe un coridor care duce… undeva. Nu am mai fost niciodată în această aripă a palatului.

Stai, ce i-a poruncit Kallias gărzii? Ceva despre trimiterea unui vindecător în apartamentul reginei?

Câteva etaje mai sus, regele se opreşte în faţa unei uşi. O iederă în ghiveci se află pe fiecare dintre cele două mese care flanchează intrarea, cu liane care se înalţă pe pereţi şi care se unesc deasupra pragului. Este uşor să-ţi imaginezi o grădină magică, ascunsă de cealaltă parte.

— Mama iubea plantele, spune Kallias, când mă surprinde admirând iederele fermecătoare. Trandafirii erau preferaţii ei. Sunt convins că ai observat cum decorează toată tâmplăria din palat. Obişnuia să-i crească în grădina ei şi să-i vopsească negri.

— Negri? De ce? întreb cu răsuflarea întretăiată.

— Pentru că atunci îi aminteau de tatăl meu. De umbre.

— Acesta este… încep eu, incapabilă să termin.

Kallias trece prin uşa solidă şi, o clipă, sunt singură pe coridorul întunecat. Apoi aud clicul unui zăvor, iar el îmi deschide uşa, acum deblocată din interior.

— Acestea erau camerele mamei mele, spune el.

Deşi mâna trebuie să-i fi devenit corporală pentru a-mi deschide uşa, acum deja este învăluită din nou de umbre, când trec pe lângă el.

În camera de primire tronează o masă mare; trandafiri proaspăt culeşi înfloresc într-o vază. Un pian grandios este lipit de peretele îndepărtat. Cât despre peretele din spatele meu, de lângă uşa prin care tocmai am păşit, acesta este complet acoperit de

vitralii, mici frânturi de culoare unindu-se şi revelând imaginea unei păduri înverzite. O căprioară bea dintr-un lac. Fluturi zboară sub frunzele unui copac. Şi peste tot în partea de jos a peisajului sunt flori care înfloresc. Uşa a fost făurită să semene cu trunchiul unui copac masiv, dar nu suprimă câtuşi de puţin opulenţa înconjurătoare. Lumânările răspândite prin cameră aruncă o strălucire feerică asupra priveliştii magnifice, aspectele interioare mocnind ca şi cum flăcări ar sălăşlui înăuntrul fiecărei bucăţi de sticlă în parte.

— Întregul palat a fost dotat cu electricitate, dar mama mea a preferat felul în care lumina lumânărilor făcea sticla să strălucească. Încă îi pun pe servitori să le aprindă. Cred că i-ar fi plăcut asta.

Kallias deschide încă o uşă, care duce în dormitor. Patul se înalţă cu mult deasupra podelei şi este atât de încărcat de pături pufoase şi de perne înfoiate, încât mă întreb dacă nu cumva ar trebui să sar pentru a ajunge sus de tot. De fiecare dintre cei patru stâlpi ai patului au fost prinse draperii roşii; presupun că astupă complet lumina când sunt desprinse.

Covoraşe roşii acoperă mocheta neagră, fiecare pas fiind o atingere mătăsoasă. Garderoba este uriaşă şi are laturile acoperite de spini de trandafiri sculptaţi în lemn. O măsuţă de toaletă ocupă aproape jumătate din perete şi este plină de nenumărate bijuterii şi produse cosmetice.

Observând locul în care mi-au poposit ochii, Kallias spune:

— I-au aparţinut mamei mele. Foloseşte ce vrei. Îi poţi ruga pe servitori să îndepărteze celelalte lucruri.

— Poftim?

Mintea mea încearcă să proceseze totul. Asasinul. Sângele lui Kallias. Camerele reginei.

— De ce suntem aici?

— Acestea sunt noile tale camere.

— Poftim? întreb din nou, în mod prostesc. De ce?

— Mi-ai salvat viaţa când l-ai distras pe asasin şi mi-ai oferit timp să mă vindec. Şi niciodată nu m-am temut atât de mult pentru siguranţa ta. Acum vei dormi chiar lângă mine. Dacă nu cumva consideri asta dezagreabil? adaugă el, de parcă l-ar fi durut să rostească acele cuvinte.

Pentru o clipă, îmi pierd glasul.

— Nu, spun în cele din urmă, iar faţa mi se detensionează. Nu, voi sta aici. Şi aş fi onorată să folosesc lucrurile mamei tale. Nu porunci să fie înlăturate din cameră.

Deşi trăsăturile îi rămân neschimbate, îmi dau seama că este mulţumit. Poate după felul în care se luminează umbrele din jurul chipului său.

— Uşa aceea din capătul camerei duce la baie. Şi aceasta, zice arătând spre o uşă de lângă pat, pe care nu o observasem – duce spre camerele mele.

Mă simt gâtuită, dar nu sunt sigură de ce. Pentru că sunt atât de încântată? Onorată de acest gest? Poate chiar puţin înfricoşată de intimitatea sa?

Kallias se grăbeşte să spună:

— În plus, şederea ta în apartamentul reginei ne va ajuta mai departe cu vicleşugul. De asemenea, dacă doreşti, poţi da buzna peste mine, aşa cum am făcut-o şi eu, atât de nepoliticos, în repetate rânduri.

Ochii lui sunt în continuare fixaţi pe uşa care duce spre propriile camere.

— Nu ştiu ce să spun, zic eu într-un final.

Lumina care intră prin ferestrele mari pare să însufleţească podoabele. Copacii mici, aşezaţi în ghivecele din colţurile camerei, se întind către lumină.

Mă simt ca o prinţesă a pădurii.

Nu, nu ca o prinţesă, rectific.

O regină.

Sunt în apartamentul reginei.

— Ai putea spune dacă îţi place sau nu, îmi sugerează Kallias. Dacă te nemulţumeşte ceva referitor la camere.

Zâmbesc, întorcându-mă spre el.

— Nu găsesc nimic care să mă nemulţumească. Totul este minunat. Îţi mulţumesc că ai împărtăşit acest loc cu mine.

— Mă bucur, spune el.

Apoi îşi coboară privirea spre mâinile mele. Îmi dau seama că încă tremură.

Mă apasă uşor de umeri, ca să mă determine să mă aşez pe pat, apoi ia o pătură de pe un divan îngust, aflat în apropiere de capătul patului, şi mi-o înfăşoară în jurul umerilor.

— Sunt bine, insist.

— Vei fi, dar este în regulă şi dacă nu eşti.

— Nu este prima oară când mă întâlnesc cu moartea, Kallias.

Mi-aş dori să pot retrage cuvintele. Nu vreau să-mi pună întrebări despre Hektor.

— A mă vedea cum ucid un membru al gărzii este foarte diferit de a mă vedea cum ucid un om hotărât să ne omoare. Viaţa ta a fost în pericol.

Oh, aşa e.

— *Tu* cum de eşti atât de calm? întreb, uitându-mă urât la el. Ce naiba, tu eşti cel care a fost împuşcat!

— Pentru că ştiam de ceva vreme că încearcă cineva să mă omoare. Am ajuns să mă aştept la asta.

Kallias nu mă părăseşte până când nu soseşte un vindecător, o femeie bătrână care se agită neîncetat în

jurul meu, insistând să se uite la urma roşie de pe obraz.

Deloc surprinzător, prescrie odihna drept tratament.

— Ai pe cineva care ar putea rămâne cu tine în seara asta? mă întreabă cotoroanţa.

— De ce?

— După o astfel de întâmplare, unora le este greu să adoarmă. Prezenţa unui alt trup în cameră ar putea ajuta.

— Nu sunt copil mic. Nu am nevoie de cineva care să îmi verifice dulapurile de monştri.

— Nu de monştri. Ci de asasini. De bărbaţi care te-ar folosi pentru a ajunge la rege, comentează ea, fără să mă ajute defel.

— Pleacă! răbufnesc eu.

Vindecătoarea îşi strânge lucrurile, apoi părăseşte camera şi mă lasă într-o tăcere după care am tânjit îndelung.

Capitolul 18

Iau cina în noile mele camere. După o zi atât de agitată, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu înconjurată de mulţi oameni. Kallias nu mi se alătură şi presupun că trebuie să fie ocupat cu cercetarea intrusului care a reuşit să se furişeze în grădinile mamei sale.

Şi, mai mult ca sigur, cu uciderea bărbaţilor care au permis ca acest lucru să se întâmple.

Când termin de mâncat, vine o cameristă ca să mă ajute să mă dezbrac.

— V-am adus corespondenţa, domnişoară, în cazul în care doriţi să scrieţi vreun răspuns în seara asta. Voi

pune servitorii să vă mute restul lucrurilor aici mâine, la prima oră.

Aşază două teancuri ordonate de scrisori pe noptiera de lângă pat. Când observ că prima este scrisoarea de dragoste a lui Orrin, o săgetez cu o privire dezgustată.

Camerista îmi întinde pe pat una dintre cămăşile de noapte mai simple ca să mă schimb, după care o las să plece, nemaiavând nevoie de ajutorul ei.

După ce iese, mă asigur că uşa este bine încuiată, apoi trec la ferestre, verificând să fie zăvorâtă fiecare în parte. Mă uit în toate ungherele camerei, suficient de mari pentru a servi drept ascunzătoare unui intrus. Şi aprind fiecare lumină din apartament înainte de a-mi face baie şi de a lăsa apa să spele tot ce s-a întâmplat astăzi.

Mă usuc metodic, mă îmbrac cu cămaşa de noapte albă, simplă, suflu în lumânări şi mă urc în pat.

De îndată ce o fac, inima îşi înteţeşte bătăile. Fiecare umbră din cameră pare că ar ascunde un intrus. Încerc să trag draperiile din jurul patului, ascunzându-mă de restul camerei.

Cumva, a nu fi capabilă să văd ce ar putea să fie acolo, nu face decât să înrăutăţească situaţia.

După o astfel de întâmplare, unora le este greu să adoarmă.

S-o ia naiba pe cotoroanţa aia!

Gândind raţional, ştiu că nu este nimic în cameră. Ştiu că sunt singură. Ştiu că nimeni nu poate intra fără să dărâme uşa sau să spargă geamul unei ferestre.

Dar nu reuşesc să-mi relaxez corpul suficient cât să adorm.

Dacă sunt singură în cameră, ştiu că nu mă voi odihni, cel puţin nu în seara asta.

Mă întreb dacă aş putea să o conving pe Rhoda sau pe Hestia să stea cu mine, dar nu pare prea corect să le trezesc acum. Este atât de târziu. Nu le-aş putea deranja.

Un sunet slab ajunge la mine; tresar, în ciuda ecoului delicat. A fost doar un icnet scurt, blând Demodocus şi Kallias trebuie să se fi întors în sfârşit, retrăgându-se pentru restul nopţii. Niciun motiv de îngrijorare.

Mă ridic în şezut în pat, trag draperiile şi mă uit fix la uşa noastră comună. Înainte să mă pot răzgândi, sunt în picioare şi alerg spre acea uşă de parcă ar fi cheia salvării mele.

Bat uşor. Poate prea timid. Oare a reuşit Kallias să audă ciocănitul? Poate că *nu vreau* să îl audă. Mă comport atât de prostesc. Poate că ar trebui să încerc să mă plimb puţin prin cameră, pentru a scăpa de energia negativă şi…

Uşa se deschide cu un scârţâit, semn că nu a mai fost folosită de foarte mult timp.

— Alessandra, spune Kallias.

De parcă ar fi putut să se afle altcineva de cealaltă parte a uşii, ciocănind ca să-i atragă atenţia.

Are părul ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile prin el de ore întregi. Are cămaşa scoasă din pantaloni şi toţi nasturii desfăcuţi, astfel că i se vede pieptul neted. L-am întrerupt în timp ce se dezbrăca. Deşi nu pare să conteze, din moment ce tot a deschis uşa.

— Nu… nu pot să dorm, spun.

Înainte să poată să spună sau să facă ceva, un corp blănos se strecoară pe lângă picioarele lui, poftindu-se singur în camera mea. Demodocus îşi lipeşte nasul de perete şi adulmecă interiorul camerei necunoscute.

— Numai puţin, zice Kallias.

Lasă uşa deschisă cât se întoarce în camera sa. Deşi încăperea este întunecată, întrezăresc conturul vag al unui pat masiv, suficient de mare cât să încapă în el cinci persoane, dacă nu mă înşel, şi să stea confortabil. Mă întreb dacă este acelaşi pat folosit de tatăl său ori dacă a fost comandat de Kallias special pentru sine. Oare cum este când doarme? Este liniştit şi tăcut, nefăcând altceva decât să-şi mişte pieptul în sus şi în jos, pentru a semnala că este în viaţă? Sau se răsuceşte şi se agită, sforăind uşor? Când visează, este învelit în umbre sau este solid?

Silueta lui reapare în pragul uşii, blocându-mi vederea asupra patului. Este înveşmântat într-un halat lung şi stacojiu şi are din nou mâinile înmănuşate. Complet acoperit din cap până în picioare.

Şi nicio umbră la vedere, observ cu o anumită bucurie.

Mă dau deoparte, lăsându-l să intre în cameră. Ochii îi cad pe Demodocus, care amuşină cu nările umede prin garderoba mea pentru a inspecta mirosurile descoperite acolo. La un moment dat, potaia se ridică pe labele din spate.

— Demodocus, şezi.

Câinele ascultă şi pleacă în căutarea altor lucruri de adulmecat.

— Ce te frământă? întreabă Kallias.

Mă aşez pe marginea patului, iar el mi se alătură.

— Nimic, dar nu reuşesc să adorm.

— Am avut parte de ceva agitaţie astăzi, însă bărbaţii care au permis ca intrusul să intre au fost pedepsiţi. Eşti protejată. Te asigur. Sunt gărzi pe coridor şi gărzi în curte, care supraveghează ferestrele.

Nu că ar putea ajunge cineva aici sus, la noi, dar, cu cât mai multe măsuri de precauţie, cu atât mai bine.

Încuviinţez din cap, ştiind deja toate aceste lucruri.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, sunt alături. Nu eşti neajutorată, rosteşte cu tărie Kallias. Ce naiba, doar ai înjunghiat atacatorul cu un pumnal! Eşti foarte competentă.

Îmi pune o mână reconfortantă pe coapsă. Mă întorc spre el.

— Îţi mulţumesc. Ştiu toate astea, cu adevărat. Pur şi simplu nu pot să mă relaxez.

— Întinde-te, îmi spune el, iar eu îl ascult.

Mă mut în cealaltă parte a patului, ca să aibă şi el loc. Kallias începe să se lungească, dar ochii i se îndreaptă spre noptieră, unde sunt îngrămădite scrisorile mele. O ia pe una şi sunt pe cale să-l atenţionez să nu-şi bage nasul prin lucrurile mele, când îmi dau seama ce ţine în mână.

— *Draga mea Alessandra,* începe cu voce tare Kallias. *Sper că îmi vei ierta îndrăzneala, dar mi-a ajuns la cunoştinţă faptul că regele nu te-a însoţit la ultimul eveniment la care ai participat, cel de la moşia vicontelui şi a vicontesei de Christakos.*

Sar şi încerc să-i smulg scrisoarea, dar nu reuşesc să-l ajung, astfel că citeşte fără întrerupere.

— *De fapt, se zvoneşte că ai petrecut seara cu un prieten din copilărie. Acest lucru m-a îndemnat să sper că poate ai încheiat lucrurile cu Maiestatea Sa. Tu, desigur, ştii despre călătoriile mele de afaceri. Ne-au ţinut despărţiţi de prea mult timp, dar mă gândesc zilnic la tine. Mi-e dor de zâmbetul tău, de felul în care vorbeşti şi* în care *te uiţi în altă parte când eşti copleşită de generozitatea mea.* Cine naiba a scris asta?

Ochii lui Kallias sar la final, în căutarea semnăturii. Apoi izbucneşte în râs.

— Orrin ţi-a scris o scrisoare de dragoste?!

Mă ridic în picioare, încercând să înşfac blestemăţia aia din mâinile lui, dar Kallias continuă să sară departe de mine, aparent imposibil de atins.

— Când mă uit la cerul nopţii, încetez să-i mai văd frumuseţea. Nu mă pot gândi decât la tine. La părul tău lung şi negru şi la cât de mult tânjesc să-mi trec degetele prin el. La buzele tale, coapte asemenea unor cireşe, şi la cât de mult tânjesc să le gust. La degetele tale, la fel de gingaşe ca aripile de fluture, şi la ochii tăi, a căror strălucire rivalizează cu lumina stelelor.

— Naiba să te ia, Kallias, dă-o încoace!

Mă arunc asupra lui şi, de data aceasta, în loc să ţopăie unde nu-l pot ajunge, devine una cu umbrele. Împreună cu scrisoarea la care nu mai pot să ajung acum, fiind în formă imaterială, atât timp cât va dori Kallias.

— Nu-i corect!

Kallias îşi şterge o lacrimă-umbră de fericire din ochi.

— Cum ai putut să-mi ascunzi această comoară? *Vocea ta ar putea porunci lumii să nu se mai învârtă, plantelor să nu mai crească, vântului să nu mai bată, gândacilor să nu mai ciripească,* citeşte el.

Regele râde în hohote:

— Gândaci ciripitori. În scrisoarea lui de dragoste pentru tine!

Kallias se ţine cu ambele mâini de stomac şi fără să-şi dea seama, degetele lui eliberează scrisoarea. Aceasta devine imediat solidă şi o înşfac înainte să atingă podeaua, după care sfâşii blestemăţia şi las bucăţile să cadă pe covoare.

— Nu toţii bărbaţii au talent în mânuirea cuvintelor, spun printre dinţi.

Kallias se întoarce spre teancul meu de scrisori.

— Spune-mi că nu este prima scrisoare de la el. Oh, te rog, spune-mi că mai sunt!

— Nu mai sunt, îl asigur.

— Ce păcat! Serios, nu am mai râs atât de tare de… Ei bine, de cel puţin un an. Vai, Alessandra, roşeşti!

— Ba bine că nu. Sunt doar extrem de furioasă pe tine!

— Pentru că am făcut mişto de Orrin?

— Pentru că ai făcut mişto de mine. Pentru că ţi s-a părut amuzant că cineva ar vrea să-mi scrie o scrisoare de dragoste.

Oare nu mă va privi niciodată cu ochii unui iubit?

Jovialitatea dispare îndată de pe chipul lui, fiind înlocuită de o seriozitate absolută.

— Alessandra, nu te tachinez pe tine. Tentativa lui Orrin de a scrie poezii este cea care mă amuză. Eşti demnă de atenţia tuturor poeţilor, dar asta, spune arătând spre bucăţile mărunţite de pe podea, nu este demnă de tine.

Îl provoc, de-acum puţin mai liniştită:

— Şi presupun că tu te-ai putea descurca mai bine!

— Cu siguranţă aş putea, spune el, uitându-se trist la resturile scrisorii, acum împrăştiate pe podea. Chiar trebuia să o distrugi? Aş fi putut să o înrămez şi să o păstrez pentru oricând am o zi proastă.

— Taci!

Mă întorc în pat, cu ochii aţintiţi în tavan. Refuz să las un zâmbet să-mi îmblânzească faţa. Dar veselia lui Kallias este atât de contagioasă. Şi mă bucur de zâmbetul lui mai mult decât îmi place să recunosc.

Ceva destul de greu vine peste mine în pat, dar, pentru că nu se aşază de tot peste mine, ştiu că nu este Kallias.

— Ei bine, salutare, îl întâmpin pe Demodocus.

Kallias pocneşte din degete şi arată spre capul patului. Cu o expresie tristă, abătută, Demodocus se ridică şi se întinde lângă picioarele mele.

Regele vine lângă mine, îşi împreunează degetele peste piept şi priveşte fix baldachinul.

— Nu am mai făcut asta de ceva vreme, spune Kallias.

— Să te întinzi lângă o femeie?

— Să mă urc în patul mamei.

Cu toate că nu stăm aproape unul de celălalt, reuşesc să mă întind până la el şi să-l iau de o mână înmănuşată. Nu o trage înapoi.

— Nu trebuie să rămâi cu mine. Pot… încep eu.

— Şşş! Culcă-te!

Întreruperea îmi aduce un zâmbet pe buze. Încerc să-l ascult. Chiar încerc, dar a trecut ceva timp de când am avut un bărbat în patul meu. Somnul este ultimul lucru la care mă gândesc. Chiar dacă orice altceva este imposibil.

Apoi îmi amintesc ce s-a întâmplat în grădină. După atac. Mâinile lui Kallias pe mine, căutând răni. Dar apoi totul s-a schimbat. Felul în care mă atingea. Felul în care mă privea. Felul în care respira.

Nu consider că este o îmbunătăţire. Aproape am murit. După aceea probabil că a fost doar îmbătat de energia unui astfel de moment tensionat. A fost copleşit.

Dar ce ar fi făcut dacă nu ar fi ajuns gărzile?

— A supravieţuit asasinul? întreb.

— Nu. După ce a fost rănit de amândoi, nu a avut nicio şansă.

— Să înţeleg că nu ai reuşit să afli nimic de la el?

— Nimic, cu excepţia a ceea ce am discutat deja despre veşmintele şi accentul lui. Nu avea nimic în buzunare. Niciun bilet de la cel care l-a angajat, niciun ban. Oricine l-a trimis, a fost foarte atent să nu lase ceva în urmă.

Îl strâng uşor de mână.

— Atunci ce e de făcut?

Kallias ridică mâna liberă şi o pune deasupra capului, pe pernă.

— Credeam că voi avea răspunsuri până acum. Toată lumea a fost interogată de nenumărate ori cu privire la noaptea în care mi-au murit părinţii, dar sunt prea multe persoane despre care nu ştim nimic. Toată lumea a fost îngrozită când a avut loc atacul. Nimeni nu-şi poate aminti cu cine se aflau în camerele de siguranţă, cu excepţia persoanelor din imediata lor apropiere. Jumătate dintre nobilii mei susţin că au fost în locuri în care nimeni nu pare să-i fi văzut. Ampelios cercetează deja de două luni cine ar fi putut să-mi otrăvească mănuşile. Nu a descoperit nimic. Şi lucrul cu adevărat îngrozitor este că nu ştiu dacă asta este adevărat sau dacă este implicat în atentat, din moment ce este unul dintre consilieri. Acum a avut loc un nou atac, care ar trebui să ne ofere piste noi. Dar asasinul este mort. Cadavrul său nu are secrete de dezvăluit. Şi tot ceea ce sugerează veşmintele şi accentul lui este că cineva din propria curte mi-a ucis părinţii şi acum încearcă să mă ucidă pe mine. Dar ştiam deja asta.

În timp ce vorbeşte, îl mângâi uşor cu degetul mare, sperând să-l alin în tăcere.

— Ştii, spune Kallias, cu o voce mai joasă, nu te-aş învinui dacă ai pleca.

— Să plec?

— Din palat. A fi aproape de mine te pune şi pe tine în pericol. Nu trebuie să stai. Nu te-aş obliga niciodată să rămâi aici.

Întorc capul, dar Kallias refuză să-mi întâlnească privirea.

— Nu plec nicăieri. Nu vei înfrunta singur asta.

În plus, când voi fi regină, oamenii vor încerca oricum să mă omoare. Aş putea la fel de bine să mă obişnuiesc de acum cu o astfel de ameninţare.

Kallias oftează uşurat, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea în aşteptarea răspunsului meu.

— O vom scoate la capăt împreună, zic.

Încuviinţează din cap, dar îmi dau seama că mintea îi rămâne la fel de tulburată.

*

Când mă trezesc, mă împresoară căldura unui alt trup. La început mă gândesc să arunc un braţ peste bărbat, oricine ar fi el, dar apoi îmi dau seama de două lucruri simultan.

În primul rând, sunt îmbrăcată.

În al doilea rând, trupul de lângă mine este neobişnuit de blănos.

Se pare că Demodocus s-a strecurat înapoi spre capul patului când a plecat Kallias. Probabil că s-a întors în camera lui de îndată ce m-a furat somnul. Nu poate risca să adoarmă în patul meu. Ce s-ar întâmpla dacă m-aş rostogoli şi l-aş atinge?

Îl scarpin pe tovarăşul meu de pat în spatele urechilor.

— Bună dimineaţa.

Demodocus încearcă să-mi atingă faţa cu limba, dar mă rostogolesc şi mă dau jos din pat.

— Nu, mulţumesc. Fără sărutări băloase.

Când camerista vine să mă ajute, soseşte alături de un valet care-l dă afară pe Demodocus. Aduce cu ea o rochie simplă, dar nu asta contează. Astăzi voi începe pregătirile pentru balul pe care Kallias îmi dă voie să-l organizez. Cred că va avea loc în decurs de o lună, ceea ce înseamnă că am multe de pregătit. Invitaţii de trimis. O temă de ales. Decoraţiuni. Mâncare. Aranjamente de masă.

Dar ştiu exact la care două doamne să apelez pentru ajutor.

De îndată ce sunt îmbrăcată şi pregătită să plec, aud o bătaie în uşă.

— Lady Stathos, spune un bărbat de cealaltă parte, înclinându-se.

— Lord Vasco.

Şeful consiliului lui Kallias.

— Te rog, spune-mi Ikaros.

Nu-i întorc gestul de bunăvoinţă.

— Pot intra? întreabă el, aruncând o privire în spatele meu, către camera de primire a reginei.

Cine se crede, invitându-se în odaia mea? Bineînţeles că nu poate intra. Şi cum de a aflat atât de repede că stau aici? Trebuie să aibă un spion pe urmele lui Kallias. Sau pe urmele mele.

— De fapt, tocmai mă pregăteam să plec.

Ridic uşor fustele pentru a trece pragul, apoi mă îndrept spre capătul coridorului. Pe lângă noi trece o mică armată de servitori care îmi duc lucrurile în noile camere.

— Şi iertaţi-mă, dar nu mi-a plăcut în mod deosebit niciuna dintre conversaţiile noastre trecute. Mi-e greu să cred că aceasta va fi o excepţie.

Ikaros mă urmează îndeaproape, în timp ce mă îndepărtez.

— Mă bucur atât de mult că ai fost ieri acolo, pentru a-l ajuta pe rege, zice el, ignorând tot ce tocmai am spus.

Aproape că mă împiedic când mă opresc brusc în mijlocul coridorului.

— Pentru a-l ajuta? Vreţi să spuneţi pentru a-i salva viaţa!

Îşi încrucişează braţele peste piept, oprindu-se la rândul său.

— Nu crezi că exagerezi puţin, având în vedere că oricum nu ar fi fost acolo dacă nu ai fi fost tu?

— Încercaţi să sugeraţi că am avut ceva de-a face cu atentatul la viaţa regelui?

Lordul Vasco îşi îndepărtează de pe haine câteva scame invizibile.

— Nicidecum. Nu prea văd ce ai avea de câştigat prin uciderea regelui. Cât timp îl menţii în viaţă, ai un viitor prosper asigurat. Ceea ce ridică următoarea întrebarea: de ce insişti să petreci timp cu nepotul meu, când eşti curtată de rege?

Continuu să merg, fără să mă obosesc să-i ofer explicaţii în legătură cu lucruri care nu-l privesc.

— Ştiu că ai petrecut o noapte întreagă cu Leandros, făcând zeii ştiu ce. Dansezi cu el la petreceri. Ai fost văzută cu el în curte, cu puţin timp înainte de atacul din grădini.

— Aţi pus să fiu urmărită?

Îmi ridic iar fustele când coborâm un rând de scări şi refuz să privesc în direcţia lui.

— Sunt ochi peste tot. Nimic din ceea ce faci nu trece neobservat. Şi dacă persişti să te comporţi ca o târfă…

— Vasco, răbufnesc deodată, arătând cea mai mare lipsă de respect prin faptul că îi neglijez titlul şi refuz să-i folosesc prenumele, chiar şi după ce mi-a dat permisiunea. Ar trebui să-ţi alegi cu mare grijă cuvintele când vorbeşti cu mine. În acest moment, regele are mai multă încredere în mine decât în tine. Şi într-o zi voi fi regina lui. Când va împlini vârsta de 21 de ani şi nu va mai avea nevoie de tine, cât de greu crezi că îmi va fi să-l conving să te izgonească din palat?

Înainte să poată spune ceva, continui:

— Îmi voi petrece timpul cu oricine doresc. Doar pentru că îl curtez pe rege, nu înseamnă că nu pot avea prieteni. Din fericire, nepotul tău nu seamănă deloc cu tine. Nu mă mai urma de aici.

Vorbeşte, dar eu sunt deja cu spatele:

— Încearcă să nu-ţi pierzi concentrarea, Alessandra. Regele are nevoie de un moştenitor şi, dacă nu arăţi interesul cuvenit, s-ar putea ca privirea să-i alunece în altă parte.

— Când mi se spune să nu fac ceva, îmi doresc cu atât mai mult să fac acel lucru, comentez înainte să dispar după un colţ.

Dar ceva mă deranjează la modul în care consiliul insistă ca regele să aibă un moştenitor. Oare nu ştiu exact cum îi funcţionează puterile? Şi, dacă da, n-ar trebui să vrea ca el să evite să atingă pe cineva?

Asta dacă nu cumva chiar ei sunt cei care încearcă să-l ucidă.

Încep să cred că temerile lui Kallias sunt complet justificate.

Capitolul 19

Stau în mijlocul sălii de bal şi mă rotesc încet.

— Vom avea nevoie de flori în ghivece. Vreau ca întreaga sală de bal să fie plină. Vor forma alei, la fel ca într-o grădină de flori.

Epaphras, aprodul lui Kallias, nu este nici pe departe încântat să se afle în serviciul meu pentru restul zilei. (Se pare că am ajuns pe lista lui neagră, după ce l-am ignorat şi am dat buzna în întrunirea lui Kallias.) Dar regele a insistat că ar putea să se ocupe singur pentru o zi de întrunirile sale, astfel încât să-l pot avea lângă mine pe cel mai bun dintre planificatorii săi şi să-l pun să ia notiţe pentru mine. Balul meu are prioritate maximă.

La început mi s-a părut straniu că susţine în continuare ideea când tocmai a încercat cineva să-l ucidă. Dar apoi mi-am dat seama că nu vrea acea atenţie îndreptată asupra lui. Nu vrea ca poporul lui să creadă că este în pericol, că există vreo ameninţare la adresa lui. Vrea ca lucrurile să pară normale.

— De ce să ne complicăm cu ghivece? întreabă Epaphras sarcastic.

— De ce să nu aruncăm pământul direct pe podeaua sălii de bal?

— Cred că este genial! pune Hestia. *Bijuteriile din Grădina reginei* este o temă minunată! Sala de bal va arăta splendid odată ce este gata.

— Toate doamnele se pot îmbrăca astfel încât să arate ca flori diferite, adaugă Rhoda. Oh, mai bine le dăm repede de lucru croitoreselor noastre, înainte ca toate să fie ocupate!

— Sunteţi în avantaj, le asigur eu, din moment ce nu am trimis încă invitaţiile. Epaphras! Desigur, voi avea nevoie de papetărie şi de modele de caligrafie. Invitaţiile trebuie să fie trimise până în acest weekend.

— Fireşte, îi scapă lui Epaphras.

— Mai bine îl înştiinţezi pe Kallias că am mai mare nevoie de serviciile tale decât are el. Cred că voi avea nevoie de tine cel puţin până săptămâna viitoare.

Scribul păleşte, iar eu îi zâmbesc pe furiş Rhodei.

— Galen, se adresează ea umbrei din spatele ei. Te rog să iei legătura cu croitoreasa mea şi să stabileşti o întâlnire. Asigură-te că ştie că este urgent.

— Desigur, doamnă.

Până să părăsească sala de bal, Epaphras calcă apăsat, mormăind ceva despre felul în care îi sunt irosite abilităţile.

De îndată ce pleacă, Hestia se năpusteşte asupra mea.

— În sfârşit suntem singure! Acum, spune-mi repede, *este adevărat?*

— Dacă vrei să răspund, trebuie să ştiu mai întâi întrebarea, Hestia, îi zic, deşi, fără îndoială, doreşte să discute despre tentativa de asasinare a regelui.

— Camerista mea a auzit de la sora ei, care lucrează ca spălătoreasă, care a auzit de la un grădinar, care a auzit de la…

— Draga mea, o întrerupe Rhoda, nu cred că trebuie să ştim exact cum s-a răspândit vestea.

— Corect, o aprobă Hestia, apoi se întoarce spre mine. Stai în camerele reginei?

Clipesc. Oh! Apoi îi ofer un zâmbet sincer.

— Da.

Hestia geme de gelozie.

— Eşti cea mai norocoasă fată din toate cele şase regate. Cum arată?

— Aseară am făcut baie într-o cadă suficient de mare ca trei persoane să încapă confortabil. Pereţii sunt garnisiţi cu uleiuri şi parfumuri. Am pus în apă petale proaspete de trandafir şi uleiuri de lavandă. Dacă nu mi-ar fi fost teamă să mă înec, aş fi dormit în cadă.

— Trebuie să-mi faci o listă. Am nevoie de o copie după fiecare etichetă de pe sticle.

— Cred că aş putea…

— Fiecare. Etichetă, spune ea, întrerupându-mă. Trebuie neapărat să ştiu ce mărci folosea regina!

— Credeam că am stabilit deja că miroşi frumos pe cont propriu, spune Rhoda. Că nu trebuie să copiezi tot ceea ce…

— Asta nu are nicio legătură cu discuţia aia! Chiar vrei să-mi spui că nu eşti nici măcar puţin curioasă să afli dacă regina se îmbăia în ulei de lavandă de la Rondo sau de la Blasios?

Rhoda se gândeşte o clipă:

— De acord cu tine.

— Ha!

Cu munca terminată pe ziua de azi, părăsim sala de bal. De îndată ce ajungem în zona principală de primire, văd o siluetă care intră în palat.

Orrin.

În sfârşit s-a întors.

Ochii noştri se întâlnesc, iar o expresie asemănătoare unui animal rănit îi traversează chipul. Apoi se îndepărtează de mine.

— Pare atât de trist, cu inima frântă, se apleacă Hestia să spună.

— Nu eu i-am frânt inima. Ci sora mea. Probabil că este atât de orb şi de dezorientat, încât crede că suntem aceeaşi persoană.

— Uneori, pare destul de… prost, intonează Rhoda. Cum a reuşit omul ăsta să moştenească un comitat?

— Probabil că niciunul dintre urmaşii inteligenţi ai tatălui său nu a ajuns la maturitate, răspund cu dezgust. Ne vedem mai târziu, adaug, înainte de a mă îmbărbăta să vorbesc cu Orrin. Lord Eliades! strig, apropiindu-mă cu paşi mari de el.

Fac asta pentru Rhouben. Şi-a îndeplinit partea lui din înţelegere, iar acum a sosit timpul ca eu s-o înfăptuiesc pe a mea.

— Mă întreb dacă am putea vorbi în privat? Poate în camerele dumitale?

— Nu mai este nimic altceva de spus, lady Stathos. V-aţi făcut înţelese sentimentele.

— Dar poate dacă v-aş putea explica, insist eu.

— Nu va fi necesar, zice el, apoi îl urmează pe lacheul său, care îi duce un cufăr în cameră.

Printre lucrurile sale se află şi sigiliul. În lipsa lui, spectacolul nostru nu va avea loc, iar cortina va rămâne coborâtă.

Dacă Orrin nu îmi va permite accesul în camera lui prin metode convenţionale, va trebui să găsesc o altă cale.

*

Când Kallias mi se alătură în bibliotecă pentru cină, am deja un plan nou, deşi nu am nicio idee dacă va funcţiona. De siguranţă am recuperat scrisoarea de la Rhouben şi i-am cerut lui Petros să completeze data.

Cu toţi actorii în sfârşit în palat, pregătiţi să-şi joace rolurile, mai avem nevoie doar de acel sigiliu.

— Mi s-a spus că tu şi lordul Eliades aţi avut o mică neînţelegere în sala de primire, în această după-amiază.

În timp ce se aşază Kallias, Demodocus se întinde pe podea lângă mine, punându-şi capul pe laba piciorului meu, de parcă ar fi o pernă.

— Da, ei bine, avea cumva impresia că ne curtam. O idee încurajată, din păcate, de tatăl meu. După aventurile noastre de la lac, Orrin a ţinut să precizeze că nu mai doreşte să aibă ceva de-a face cu mine.

— Tatăl tău ştie de vicleşugul nostru?

— Bineînţeles că nu. El a vrut doar un plan de rezervă, în caz că nu reuşeam să obţin o cerere din partea ta. Tatăl meu este foarte hotărât să obţină un preţ de mireasă enorm pe capul meu. Moşia lui este… în faliment.

Kallias clipeşte.

— Aşa că s-a gândit să mi te *vândă?*

— Nu aşa se procedează?

— Păi, da, dar nu în termeni atât de grosolani. Hmm… Poate că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

Ştiu că *eu* voi face cu siguranţă ceva în legătură cu asta, odată ce voi fi regină.

O pauză în conversaţie ne permite amândurora să ne degustăm cina.

— Spune-mi, începe Kallias, când va fi sigur să punem capăt şaradei noastre, nu vrei să te căsătoreşti şi să ai o familie proprie?

— Bineînţeles că da. Cel puţin să mă căsătoresc. Încă nu sunt sigură în privinţa copiilor.

Vreau să mă plesnesc de îndată ce cuvintele îmi părăsesc gura. De ce are acest efect asupra mea? Uneori sunt convinsă că suntem cu adevărat prieteni şi că pot fi sinceră. O şaradă verosimilă, nu-i aşa? Însă el este o ţintă, iar eu nu pot face greşeala de a deveni prea degajată în preajma lui.

Dacă vreau să mă căsătoresc cu regele, cu siguranţă ar fi trebuit să spun că vreau copii. Aceasta este datoria unei regine. Să poarte moştenitori. Nu contează că regele nu va trăi suficient cât să producă unul.

— Şi eu simt la fel, spune Kallias, luându-mă prin surprindere. Atunci de ce nu eşti deloc interesată de Orrin? Se întâmplă să ştiu că este foarte bogat. Doamnele de la curte par să-l considere atrăgător.

— Evident că nu au avut niciodată o conversaţie cu el.

Mulţumit de răspunsul meu, Kallias îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mâncării. Piciorul mi-a amorţit, din cauza greutăţii semnificative a lui Demodocus, iar respiraţia lui îmi încălzeşte celălalt picior.

— De ce alegi să luăm cina în bibliotecă? întreb. Îţi place să citeşti? Nu te-am văzut niciodată cu o carte în mână.

— Tatălui meu îi plăcea să citească. Era un om bătrân, dornic să dobândească cunoştinţe. Această cameră nu doar că îmi aminteşte de el, ci, într-un fel, miroase ca el.

Deşi Kallias a vorbit mereu despre mama sa, acum este prima oară când a spus ceva personal despre tatăl său.

— Nu am timp să citesc, continuă Kallias. Dar, chiar dacă aş avea, nu aş face-o. Nu este una dintre

pasiunile mele. Aş prefera de o mie de ori să alerg cu Demodocus sau să petrec timp cu tine.

— Tatăl tău a fost cel mai bătrân om din istorie?

— Nu. Am avut un stră-străbunic care a trăit până la 758 de ani.

— A rezistat mai mult de şapte secole înainte de a lua o soţie şi de a avea copii?

Încuviinţează din cap.

— Cât timp crezi că vei rezista tu?

— Îmi pui la îndoială voinţa? întreabă el, trecând la următorul fel de mâncare.

— Încerc să mi te imaginez la 700 de ani fără să fi citit o carte cap-coadă. Oare vor rămâne la fel atât corpul, cât şi mintea ta?

Îmi ascund zâmbetul în spatele unei guri de vin.

— Cărţile nu sunt singura modalitate de a învăţa. Voi deveni mai inteligent şi mai puternic pe măsură ce imperiul meu se va extinde. Pe măsură ce voi descoperi noi strategii în conducerea armatelor mele. Pe măsură ce femei şi bărbaţi înţelepţi mă vor sfătui.

— Şi vei deveni tot mai singuratic. Nu crezi că vei uita cum să fii uman dacă îi îndepărtezi pe toţi muritorii din viaţa ta?

În acest moment nici măcar nu încerc să-l conving să mă curteze. Sunt pur şi simplu curioasă.

— Pe tine nu te-am îndepărtat.

— Dar într-o zi voi muri. Vom îmbătrâni, iar tu, nu, atât timp cât îţi vei trăi viaţa în umbre.

Kallias se trage brusc înapoi, abandonând dumicatul pe care tocmai îl ridicase la gură, de parcă acel gând nu i-ar fi trecut niciodată prin minte.

— Asta nu se va întâmpla prea curând, spune în cele din urmă.

Nu se uită la mine.

Nu contează. Suficientă pălăvrăgeala prietenoasă pentru o noapte. E timpul să trec la punerea în aplicare a planului meu pentru a-l ajuta pe Rhouben.

— Kallias, am auzit o poveste despre cum ai furat broaşte dintr-un lac ca să le pui în unul dintre paturile tutorelui tău.

Rânjeşte malefic în momentul în care îşi aminteşte.

— Era groaznic de plictisitor.

Îl cercetez.

— Ce-i? întreabă el.

— Sunt curioasă. Cu abilitatea ta, poţi încastra în umbră doar obiecte neînsufleţite?

Demodocus pleacă de lângă mine şi se duce să stea lângă stăpânul său, restabilindu-mi în sfârşit circulaţia sângelui în picior.

— De ce? se interesează Kallias.

— Trebuie să mă strecor în camerele cuiva. Pentru un prieten. Mă întrebam dacă mă poţi ajuta să intru prin uşă. Adică, la propriu, *prin* uşă.

— Crezi că pur şi simplu te voi ajuta să pătrunzi prin efracţie în camerele cuiva? Cuiva de la curtea mea?

— Pentru mine? Da.

Un licăr neastâmpărat dansează în ochii lui Kallias.

— Ale cui sunt camerele?

— Ale lui Orrin.

— Vreau măcar să ştiu ce ai de gând?

— Cred că ar fi mult mai distractiv dacă ai urmări cum se desfăşoară lucrurile.

Kallias se apleacă să-l mângâie pe Demodocus pe creştetul capului.

— Nu te preface că eşti mai presus de astfel de lucruri, adaug. Ştiu exact cât de mult îţi place să te strecori în camerele curtenilor. Şi, date fiind

responsabilităţile cu care te-ai confruntat în ultima vreme, ţi-ar prinde bine o scurtă misiune de furişare.

Râde cu gura până la urechi.

— În regulă, însă doar pentru că este vorba de Orrin. Şi, dacă eşti prinsă, voi nega că aş fi avut vreo legătură cu asta. De dragul aparenţelor.

— Şi mă vei mustra în public doar ca să mă ierţi în privat?

— Ceva de genul. Acum, hai s-o ştergem cât toată lumea încă este jos la cină.

Kallias mă ajută să mă ridic din scaun şi îmi ţine deschisă uşa bibliotecii. Mă opresc pe coridor.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— De fapt, habar n-am unde sunt camerele lui Orrin.

— Aş fi îngrijorat dacă ai şti. Pe aici.

Îl urmez pe coridor. În sus, pe un rând de scări. De-a lungul altui coridor. În cele din urmă se opreşte în faţa unei uşi care arată la fel ca toate celelalte.

— *Tu* cum de ştii unde sunt camerele lui? întreb.

— Ştiu unde sunt camerele tuturor. Îmi place să ştiu de unde provin toate ameninţările posibile.

— Dar ţii aproape de tine cele mai periculoase persoane?

— Nicidecum.

Îmi loveşte uşor vârful nasului cu un deget, după care mâna lui înmănuşată o prinde pe a mea. Kallias aruncă o privire spre ambele capete ale coridorului, asigurându-se că suntem singuri.

Apoi simt cum dispar.

Niciodată nu mi-am dat seama cât de grele îmi sunt membrele, până când, deodată, nu le mai simt deloc greutatea. Umbrele mi se întind de-a lungul

pielii, răsucindu-se în jurul degetelor şi alunecând peste firele de păr fine de pe braţe.

Îl strâng pe Kallias de mână cu putere, pentru că sunt copleşită de senzaţia că voi pluti departe şi că voi dispărea în văzduh dacă nu mă ţine ancorată.

— Te vei obişnui, îmi spune el. Acum, să trecem la treabă.

Kallias intră primul, aplecându-şi capul în faţă pentru a pătrunde prin uşă. Confirmă că încăperea este goală şi mă trage după el.

Senzaţia de alunecare printr-un perete solid este asemănătoare cu trecerea unui cuţit printr-o bucată moale de unt. Foarte puţină fricţiune. Şi, într-un fel, aproape satisfăcătoare.

Apoi suntem de cealaltă parte.

În comparaţie cu apartamentul maiestuos al reginei, camera lui Orrin este demodată. Draperiile şi cuvertura de pat sunt de un albastru regal, cu ornamente argintii la tivuri. Când încerc să identific detaliile personale, îmi dau seama că nu există. Nu văd fotografii cu familia (aşa cum unele persoane sunt disperate să aibă), mărunţişuri sau fleacuri – nici măcar cărţi pe rafturi.

Luând în considerare cât de des călătoreşte în interes de afaceri, poate că nu se deranjează cu astfel de lucruri.

Dar apoi uit complet de lumea înconjurătoare, conştientă că încă îl ţin de mână pe Kallias.

— Ce s-ar întâmpla, întreb, dacă ar fi să ne atingem acum, învăluiţi de umbre?

Kallias îşi duce mâna liberă la buze şi îşi scoate mănuşa cu dinţii. Îmi atinge obrazul cu degetele.

Sunt conştientă de gest, dar îl simt îndepărtat, lipsit de căldură. Nicio senzaţie de genul celei pe care o simţi la atingerea cuiva pe care îl consideri atrăgător.

De fapt, este destul de îngrozitor. Să îţi doreşti acel contact şi să nu-l primeşti. Chiar şi cu o atingere.

— Ştiu, spune el, citindu-mi expresia de pe faţă. Este, ei bine, o umbră a modului în care se simte un contact real.

Se apleacă după mănuşa pe care a scăpat-o.

— Voi aştepta afară şi te voi avertiza dacă vine. Bate în uşă dacă ai nevoie de ceva.

Şi apoi alunecă prin perete înapoi pe hol, lăsând în urma lui o dâră străvezie de umbre.

Simt cum membrele îmi revin la normal, privesc cum umbrele se estompează. Mă simt mult mai bine.

Biroul lui Orrin este orientat spre fereastra mare din camera principală. Apartamentul lui este format dintr-un dormitor şi o baie. Fără cameră de primire sau birou, aşa cum este al meu.

Deschid primul sertar şi găsesc toate lucrurile de care am nevoie, meticulos adunate într-un singur loc. Sigiliul, ceara şi instrumentele ca să o topesc.

Aprind fitilul şi pun ceara deasupra, aşteptând să se topească. Întrucât nu am fost niciodată foarte răbdătoare, decid să-mi bag nasul prin lucrurile lui Orrin. Restul sertarelor de la birou sunt pline cu ustensile de scris şi câteva scrisori neterminate.

Orrin are câteva cufere şi un dulap. Unul dintre cufere este încuiat. Celelalte conţin lenjerie suplimentară. Dulapul nu conţine altceva decât veşmintele sale monotone, în nuanţe de bej, alb şi maro.

Aţintesc ochii spre cufărului încuiat.

— Oare ce ar putea fi înăuntrul tău? şoptesc pentru mine însămi.

Nimic altceva din cameră nu este sub cheie. Nici sertarele în care îşi ţine corespondenţa. Nici măcar sertarul în care se află o pungă de necos.

Testez greutatea cufărului încuiat. Îl pot ridică fără probleme de pe podea. Nu este deloc greu, cu excepţia lemnului din care este făcut. Şi nici nu este extrem de mare. Doar un pic mai lat decât corpul meu.

Mă îndrept de spate după ce aşez cufărul la loc pe podea, apoi arunc o privire prin cameră. Dacă aş fi Orrin, unde aş ascunde cheia, presupunând că nu o are asupra lui?

Mă trezesc înapoi la birou, unde verific puţin mai atent fiecare sertar în parte.

Şi observ că unul nu pare a fi la fel de adânc precum celelalte.

Un fund fals.

Cu o cheie de bronz adăpostită dedesubt.

Eliades, naiv prost ce eşti!

Mă întorc din nou la cufăr, scot un suspin de uşurare când cheia se potriveşte perfect în lacăt şi ridic capacul.

Înăuntru sunt haine. Unele care miros cu adevărat urât.

De ce naiba ar vrea să pună asta sub lacăt?

Mai întâi scot o cămaşă şifonată în nuanţe de maro. Când o ridic, îmi rămâne pe mănuşă o pată de mizerie şi mi-e ciudă că mi-am stricat ţinuta.

Apoi găsesc nişte pantaloni obişnuiţi. Sub aceştia se află o pereche de cizme.

Orrin cu siguranţă nu este suficient de inteligent pentru a induce în eroare, aşa că ce…

Şi atunci văd ultima piesă de pe fundul cufărului.

Cea incriminatoare.

Ridic materialul şi îl las să atârne de vârful degetelor mănuşii mele deja murdare.

O mască.

Acea mască.

A banditului. Acelaşi care ne-a jefuit pe mine şi pe Kallias. Îmi scapă un chicotit. Oh, Orrin!

Dar bineînţeles că este Orrin. Piosul binefăcător care vrea să adopte orfani. Bineînţeles că ar fura de la cei din propria clasă şi că i-ar ajuta pe săraci.

Prostul.

În primă instanţă, mă gândesc să ies repede din cameră şi să-i arăt totul lui Kallias, dar apoi îmi dau seama că îl va întemniţa pe Orrin. Nu pot permite să se întâmple asta. Nu încă. Are un rol de jucat în salvarea lui Rhouben.

Prin urmare, îndes masca într-un buzunar al rochiei, aşez toate celelalte lucruri exact aşa cum le-am găsit, încui cufărul, ascund cheia şi, într-un final, aplic sigiliul pe scrisoarea pe care am adus-o, după care pun toate instrumentele înapoi la locul lor.

Apoi bat în uşă. Kallias întinde o mână prin aceasta, mă apucă şi mă trage înapoi în cealaltă parte.

O luăm din loc.

— A mers totul conform planului? întreabă el.

— Chiar mai bine.

Kallias mă priveşte cu atenţie în timp ce ne croim drum după un colţ.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată atât de euforică. Sunt gelos ştiind că Orrin este cauza.

— Nu fi! spun. Tocmai am găsit dovezi incriminatoare în camera lui Orrin.

Kallias mijeşte ochii.

— Tu le-ai plantat acolo?

Râd.

— Sincer? Nu. Am venit pentru un scop complet diferit şi am dat peste ele.

— Şi pot să ştiu despre ce este vorba?

— Da, dar mai târziu. Mai întâi am nevoie ca Orrin să facă ceva pentru mine. Ai încredere în mine?

Kallias se opreşte şi mă măsoară din cap până în picioare, analizând întrebarea cu toată seriozitatea.

— Da, spune el în cele din urmă, ca şi cum cuvintele l-ar surprinde. Mor de curiozitate, dar voi încerca să am răbdare, se grăbeşte să adauge.

— Ai un talent înnăscut în a avea răbdare.

Am rostit cuvintele în glumă, dar, cumva, cred că mi s-a strecurat în voce o notă amară.

Capitolul 20

A sosit momentul.

Rhouben i-a trimis Melitei scrisoarea. Tatăl lui, lordul Thoricus, este la curte, deşi fără tragere de inimă. Orrin s-a întors din călătoriile sale, despre care acum îmi dau seama că nu au absolut nicio legătură cu afacerile, fiind doar un paravan pentru activităţile sale ilegale ca bandit.

Încă mi-e greu să cred că are capacitatea şi mintea pentru o astfel de înşelăciune.

Dar nu are importanţă. Orrin va fi demascat destul de curând.

Rhouben soseşte în camerele mele la opt şi jumătate.

— Tocmai s-a scuzat că nu va participa la plimbarea noastră în grădini, spunând că este obosită şi că se va culca devreme în seara asta. Pică în

capcană, Alessandra! exclamă Rhouben, entuziasmul lui aducându-mi un zâmbet pe buze. Ce facem acum?

— Am mituit un servitor să-l urmărească pe Orrin întreaga zi şi să-mi trimită periodic scrisori cu locurile unde se află. Următorul lucru pe listă este să-l aduc în camerele Melitei.

Sub pantalonii bine croiţi, picioarele lui Rhouben nu au astâmpăr.

— Cum ai de gând să faci asta? Toată lumea a auzit despre felul în care te-a respins în sala de primire.

Îmi arunc părul peste umăr.

— Apelând la firea lui sensibilă. Nu-ţi bate capul cu asta. Îţi aminteşti rolul pe care îl ai tu?

Rhouben îşi şterge fruntea cu o batistă.

— Îl înştiinţez pe tatăl meu că Melita mi-a spus că îi este rău. Întreb dacă ar vrea să mă însoţească până în camerele ei, ca să văd cum se mai simte. Trebuie să mă comport ca şi cum aş fi îngrijorat pentru starea viitoarei mele mirese.

Se strâmbă în timp ce rosteşte cuvintele.

— Te vei descurca, îl încurajez. Dar ţine minte că sincronizarea este totul. Vestea bună este că tatăl tău şi Melita stau pe acelaşi etaj. Totuşi trebuie să aştepţi până când ne vezi pe mine şi pe Orrin.

— În regulă, zice el, apoi scoate un oftat adânc, punându-şi batista la loc în buzunar. Sunt pregătit.

Ne despărţim; Rhouben pleacă să-l aducă pe tatăl său, vicontele de Thoricus, iar eu afişez cel mai bun zâmbet de care sunt în stare înainte de a-l căuta pe Orrin, cu un mic buchet de flori în mâini. Ultima scrisoare pe care am primit-o mă informa că se retrăgea în camerele sale pentru restul serii.

Bine că acum ştiu exact unde sunt.

Îmi răspunde după două bătăi în uşă. Contele este încă îmbrăcat şi îi pică faţa când i se opresc ochii asupra mea.

— Lady Stathos, nu vreau să vă văd.

Dă să-mi închidă uşa în nas.

— Lord Eliades, vă rog, nu vreţi să aşteptaţi un moment? Am ceva pe suflet.

Se opreşte, dar ţine uşa întredeschisă, doar cât să-i văd chipul. Respir adânc. Dacă asta nu funcţionează, presupun că aş putea oricând să scot masca de bandit din buzunar şi să-l *oblig* să-mi urmeze planul. Dar ceva îmi spune că Orrin nu ar fi un actor prea grozav.

— Vă admir nespus operele de binefacere, încep eu, atentă să nu tresar la această minciună sfruntată. M-am gândit la faptele mele din ultima vreme şi la modul în care v-am rănit. Doresc să mă schimb. Nimeni nu este un adept mai devotat al zeilor şi nu mă pot gândi la niciun om mai drept decât dumneata. Sper că veţi fi dispus să mă ajutaţi să-mi schimb caracterul.

Încerc să adopt un ton umil, dar, pentru că habar n-am cum sună, nu sunt atât de sigură că îmi iese.

Mă relaxez puţin când Orrin zâmbeşte:

— Cu adevărat admirabil din partea ta, Alessandra. Pot să îţi spun Alessandra?

— Chiar vă rog.

— Zeii sunt întotdeauna dispuşi să ierte. Muritorii ca mine sunt cei care au nevoie de mai mult timp pentru a le urma exemplul.

— Eu sunt cea care are nevoie de un exemplu, mă grăbesc să spun. De al dumitale, de fapt. Întâmplarea face că am fost mereu în conflict cu lady Xenakis.

— De ce? Este atât de încântătoare.

Dacă acreala unei lămâi poate fi considerată încântătoare.

— Aş vrea să fac ceva drăguţ pentru ea, continui eu, ignorându-i întrebarea. Tocmai am aflat că s-a retras devreme şi că este bolnavă. M-am gândit că aş putea să-i duc astea, adaug şi ridic florile. Dar nu ştiu dacă am curajul să merg singură. Nu după cât de oribil m-am comportat faţă de ea în trecut. Vreţi să mă însoţiţi?

— Este aproape imposibil să-ţi spun nu.

Pur şi simplu radiez.

— Mulţumesc!

Îl iau de braţ, apoi coborâm scările la etajul de mai jos.

— Povestiţi-mi despre cea mai recentă călătorie de afaceri, îi spun eu în timp ce ne îndreptăm spre capătul coridorului, unde sunt camerele Melitei.

Orrin nici măcar nu-l observă pe Rhouben stând în faţa uşii tatălui său, în timp ce îmi aşterne minciuni despre vin zarea recoltelor şi despre îndeplinirea îndatoririlor sale ca moşier al diferiţilor arendaşi. Încuviinţez politicos din cap şi ofer câteva răspunsuri adecvate.

Rhouben ciocăne numaidecât la uşa tatălui său, exact când noi dispărem din raza lui vizuală, după colţ. Aud bătăile estompate răsunând în urma noastră.

În cele din urmă, când se întrevede camera Melitei, mă opresc cu Orrin lângă uşă.

— Vreţi să ţineţi astea o secundă?

Întotdeauna un gentilom, Orrin ia buchetul fără să ezite.

Coridorul este mult prea tăcut. Unde este Rhouben? Poate că tatăl său nu poate fi constrâns atât de uşor să-şi părăsească odaia.

— Nu ai de gând să baţi? întreabă Orrin, pentru că stăm acolo fără să mai facem nimic.

— Imediat.

O tăcere stânjenitoare umple spaţiul. Orrin înclină capul.

— Ce aşteptăm?

Unde naiba este Rhouben? Nu putem intra fără să ştim că este chiar în urma noastră.

— Am nevoie de un scurt moment pentru a-mi aduna curajul.

Orrin dă înţelegător din cap.

— A face lucrul corect nu este întotdeauna uşor. Şi a fi persoana mai matură, prima care să întindă o ramură de măslin, necesită o mare tărie de caracter. Totuşi nu trebuie să te temi, Alessandra. A face lucrul corect nu este niciodată răspunsul greşit.

Orrin are un mod ciudat de a deosebi ce este corect şi ce este greşit. Mă minte cu privire la călătoria lui de afaceri. Fură de la semenii săi. Aceste fapte nu sunt greşite?

Şi apoi îi aud. Paşi estompaţi pe mochetă şi tonul baritonal al vocilor masculine.

Oh, slăviţi fie diavolii!

— Vă mulţumesc, spun. Aveam nevoie să aud asta. Cu toate acestea, v-ar deranja să intraţi primul în cameră? Aşa aş putea să vă urmez exemplul.

Ochii i se aprind în semn de simpatie şi înţelegere.

— Desigur.

Se întoarce şi bate de trei ori în uşă.

— Intră! strigă vocea voioasă a Melitei din interior.

Orrin păşeşte în odaie, iar eu continui să merg pe coridor, în timp ce vocile se aud tot mai tare în spatele meu.

— Sărăcuţa! spune tatăl lui Rhouben. Crezi că ar trebui să aranjăm ca bucătarul să-i trimită ceva în cameră?

— Cel mai bine ar fi să vedem mai întâi cum se simte, propune Rhouben. Dacă este o durere de stomac, nu vrem să-i înrăutăţim starea trimiţând mâncare.

— Ai dreptate, răspunde vicontele.

Când trec de colţul următor, aud uşa de la cameră deschizându-se.

— Ce dracu'?! izbucneşte vicontele. Melita! Ce… ce crezi că faci?

Urmează un sunet de picioare târşâite.

— Eu… eu nu înţeleg ce se întâmplă.

Este Orrin.

— O sărutai pe logodnica fiului meu! Asta se întâmpla!

Cineva îşi drege glasul.

— Îmi cer iertare, lord Thoricus, spune Melita. Nu am vrut să vă jignesc pe dumneata sau pe fiul dumneavoastră.

— Oh, e puţin spus jignitor. Cum îndrăzneşti să-ţi ruinezi reputaţia în timp ce eşti logodită cu fiul meu?! Ce ar zice tatăl tău? Acesta este un scandal monstruos şi nu vom lua parte la aşa ceva! Nu-mi vine să cred că ai spune că eşti bolnavă ca să te poţi întâlni cu iubitul tău!

— Încă nu ştiu ce se întâmplă, repetă Orrin. Am venit să o susţin pe lady Stathos. Lady Xenakis pur şi simplu s-a aruncat asupra mea!

— Lady Stathos? Să înţeleg că te zbengui cu *două* femei promise, Eliades? Ruşine să-ţi fie, spune Thoricus. Iar tu, Melita? Nici nu-mi pot imagina cât de dezamăgit va fi tatăl tău. Vino, Rhouben. Logodna ta cu lady Xenakis a luat sfârşit.

Şi apoi cei doi bărbaţi se întorc pe unde au venit; sunt convinsă că Rhouben păşeşte mult mai sprinten.

— Florile alea sunt pentru mine? întreabă Melita.

— Da, dar nu sunt din partea mea, spune Orrin. Sunt din partea Alessandrei. Ar trebui să fie chiar pe hol. Eu... eu trebuie să plec.

Încă nu pot vedea nimic din ascunzătoarea mea, dincolo de colţ, dar vicontele trebuie să fi lăsat deschisă uşa către camerele Melitei, permiţându-mi să aud vocile celor doi rămaşi înăuntru.

— Nu, trebuie să vorbim, zice Melita. Nu am ştiut niciodată că ţii astfel la mine! De ce nu mi-ai spus mai devreme? A fost faptul că m-ai văzut cu Rhouben? Te-a făcut atât de gelos? Oh, Orrin, eşti unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi de la curte! Bineînţeles că te-aş alege pe tine în locul lui Rhouben, căruia nu-i pasă câtuşi de puţin de mine.

— Vă înşelaţi. Nici măcar nu vă ştiu prenumele.

— Dar bineînţeles că îl ştii! L-ai scris în scrisoarea ta.

— În scrisoarea mea?

Aud sunetul unei hârtii despăturite.

— Există o asemănare incredibilă cu scrisul meu de mână, iar acela este sigiliul meu, dar mă tem că nu eu am scris-o.

— Dar bineînţeles că tu ai făcut-o!

Vocea Melitei devine disperată.

— Îmi pare atât de rău pentru suferinţa dumitale, dar uite! Îmi imaginez că îi înmânează florile.

— Trebuie să merg să o găsesc pe lady Stathos.

— Lady Stathos? De ce ai aduce-o pe ea în discuţie?

O iau la goană de-a lungul coridorului, făcându-mă nevăzută înainte ca Orrin să aibă şansa de a mă descoperi.

*

Eu şi Kallias am stabilit să luăm cina târziu în acea seară, din cauza unei şedinţe care urmă să dureze mai mult.

Când mă alătur lui în bibliotecă, nu merg, ci intru în paşi de dans pe uşă, învârtindu-mi fustele după mine.

— În numele diavolilor, ce faci? mă întreabă Kallias.

— Sunt într-o dispoziţie excelentă în seara asta.

— Pot vedea şi singur asta.

Mă opresc din învârtit pentru a-i admira rânjetul mare:

— Ce-i?

— Şi eu sunt într-o dispoziţie excelentă. Am aflat multe lucruri la întrunirea din seara asta. I-am adunat pe toţi revoluţionarii Pegaini. Mâine, la prima oră, vor fi condamnaţi la moarte. Şi am prins mai mulţi ţărani aflaţi în posesia banilor furaţi de bandit. Unul dintre ei este gata să vorbească. Deşi nu-l cunoaşte pe bandit după adevăratul său nume, îl poate recunoaşte din vedere. Tot ce trebuie să facem este să-l punem să se uite cu atenţie la toţi nobilii.

Râd puţin înainte de a scoate masca din buzunar.

— Nu trebuie să facem asta.

Kallias se ridică atât de repede din scaun, încât aproape că îl răstoarnă. Demodocus tresare şi se dă câţiva paşi în lateral. Regele se apropie cu paşi mare de mine şi îmi ia masca dintre degete.

— De unde ai luat asta?

— Din camera lui Orrin.

— Eliades? spune Kallias cu neîncredere. Aceasta este dovada incriminatorie pe care ai găsit-o? Cum ai putut să nu-mi spui imediat?

— I-am făcut o promisiune lui Rhouben. I-am spus că îl voi ajuta să rupă logodna cu Melita. Şi am reuşit asta. Acum eşti liber să-l închizi pe Orrin.

Kallias este prea încântat la vederea măştii din mâinile sale ca să mai comenteze ceva cu privire la sincronizare, riscând să mă supere. Aleargă ţintă spre uşă şi mai că latră ordinul de a-l arunca pe Eliades în temniţă, până va putea să se ocupe personal de el.

Când se întoarce la masă, ridică un pahar cu vin.

— Cred că un toast este potrivit.

Îmi găsesc paharul şi îl ridic.

— În cinstea ta, Alessandra. Fie ca inteligenţa ta să nu fie niciodată folosită împotriva mea.

Râd înainte de a da pe gât conţinutul paharului:

— Şi în cinstea ta, Maiestate. În cinstea conducerii tale exemplare. Acest imperiu vast nu ar fi ceea ce este fără tine.

Mă ţintuieşte cu privirea când goleşte a doua oară paharul. Şi ceva în legătură cu acea privire, cu felul în care mă răscoleşte... îi simt intensitatea până în degetele de la picioare.

Bucuria ne este întreruptă de o bătaie în uşă.

— Intră, strigă Kallias, după o pauză în care s-a gândit serios să-l alunge pe intrus.

Intră un servitor cu o tipsie pe care o ţine pe vârfurile degetelor de la mâna dreaptă. O coboară în faţa mea.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnişoară.

Iau pergamentul şi mă uit la numele meu, vizibil pe partea din faţă. Nu recunosc scrisul de mână.

— Nu ştiu de la cine este. Nu există niciun sigiliu, îi spun lui Kallias în timp ce citesc în gând scrisoarea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Kallias când vede cum mă schimb la faţă.

Ştiu cine încearcă să-l ucidă pe rege. Asasinul a fost o diversiune. Ceva care să-l ţină ocupat pe rege înainte să aibă loc adevăratul atentat asupra vieţii sale. Nu pot divulga identitatea individului într-o scrisoare. Sunt mult prea puternici. Dacă acest bilet ar fi interceptat, m-aş teme pentru viaţa mea. Este suficient să spun că regele nu poate avea încredere în consilierii săi.

Mi s-a spus că eşti unul dintre puţinii în care regele are încredere. Asta este îndeajuns pentru ca şi eu să am încredere în tine. Vino să ne întâlnim la adresa de mai jos, peste două nopţi. Te voi găsi atunci. Poartă o floare în păr, ca să te recunosc.

Fie ca zeii să-l binecuvânteze pe rege.

— Nu există nicio semnătură, îi spun, înmânându-i biletul. Trebuie să o citească de trei ori înainte de a se uita din nou la mine. Apoi se ridică brusc, se repede la uşă şi îl cheamă înapoi pe servitorul care a adus scrisoarea.

— Cine ţi-a dat asta? îl întreabă Kallias pe un ton poruncitor.

— Un membru al gărzii, la intrarea în palat.

— Care membru al gărzii?

Servitorul se chirceşte:

— N-aş putea spune, sire. Toţi poartă pălării. N-a ridicat privirea. Maiestatea Voastră, nu cred că ar ajuta. Mă îndoiesc că el a fost cel care a trimis-o iniţial.

Ar fi putut să treacă mai întâi pe la unul dintre grădinari şi înainte de asta…

— Destul, spune Kallias. Înţeleg. Reia-ţi îndatoririle. Închide uşa în urma lui şi se întoarce spre mine.

— Ce părere ai despre asta?

Iau biletul şi recitesc conţinutul înainte să răspund.

— Oricine a scris această scrisoare ştia că ţi-o voi arăta.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Te laudă prea mult. Nu eşti prea plăcut de poporul tău. Dacă ar fi un membru al nobilimii, ar veni direct la tine.

Cuvintele mele aprind o flacără de mânie în interiorul lui Kallias, dar continui:

— El sau *ea* speră să te ademenească în afara palatului. Fie pentru că este o capcană ca să te rănească, fie pentru că vrea să vorbească personal cu tine. Întrucât nu ţi-a cerut pur şi simplu să fii acolo, înclin să cred că prima varianta este cea corectă.

— A lăsat prea mult la voia întâmplării ca să fie o capcană, comentează Kallias.

— Sau şi-a îndeplinit suficient de bine treaba încât să te facă să crezi asta.

— Oricum ar fi, mă duc.

— Nu poţi să te duci. Nu şi dacă este o ameninţare la viaţa ta.

— Voi merge deghizat.

Îmi fixez privirea asupra umbrelor care se învârt în jurul siluetei sale.

— Pe acelea nu le poţi deghiza.

Umbrele dispar într-o fracţiune de secundă, iar Kallias, în toată frumuseţea sa solidă, stă în faţa mea. Diferenţa este cu adevărat uimitoare.

— Şi acum eşti vulnerabil la atac, evidenţiez eu.

— Doar dacă sunt recunoscut. Totul se va sfârşi înainte ca asta să se întâmple.

Clatin din cap.

— Nu fi prost. Dacă te văd cu mine…

— Intenţionezi să mi te alături? întreabă el, nelăsându-mă să-mi termin ideea.

O speranţă copilărească îi licăreşte în ochi. Nu ştiu dacă o pot vedea pentru că sunt atât de luminoşi în absenţa umbrelor sau dacă este prima dată când îmi dezvăluie o astfel de expresie.

— Bineînţeles că vin. Nu te las să mergi singur la această… ce se află la această adresă? Îţi este cunoscută?

Privirea plină de speranţă îi este înlocuită de o ridicare poznaşă a sprâncenelor.

— Îmi este cunoscută. Sunt mai degrabă şocat că tu nu o ştii.

— Ce se află aici? Un loc public? Un fel de tavernă?

— Nu chiar. Este un club. Unul privat. Dar ştiu cum putem ajunge înăuntru.

— Dacă este privat, cum se presupune că vom intra fără ca identităţile noastre să fie descoperite?

— Lasă asta în seama mea, zice Kallias, apoi se gândeşte o clipă. Mă întreb de ce omul nostru de legătură doreşte să te întâlnească acolo. Este un club pentru gentilomi.

— Deci voi ieşi în evidentă într-o mulţime de bărbaţi?

— Mă rog, sunt şi doamne acolo. Dar pur şi simplu nu sunt genul care poartă multe haine.

Kallias revine la forma sa imaterială, de parcă ar încerca să-şi ascundă chipul cu ajutorul umbrelor:

— Asta va fi o problemă pentru tine?

— Mă întrebi dacă am o problemă în a mă îmbrăca precum o prostituată pentru o noapte?

— Nu aş fi spus-o exact aşa, dar da.

O scuză pentru a-mi dezvălui cele mai bune atuuri în faţa lui Kallias?

— Cum ai spune-o mai exact?

— Te-aş întreba dacă ai vreo problemă în a lăsa bărbaţii să creadă că eşti o doamnă a nopţii.

Râd relaxată:

— Voi fi şi eu deghizată?

— Bineînţeles. Pentru cazul în care omul nostru de legătură chiar ştie cum arăţi şi încearcă doar să te inducă în eroare.

— Să ne inducă în eroare.

Kallias înlătură comentariul cu o fluturare din mână.

— Peste două nopţi, noi vom fi cei care vor induce în eroare.

Capitolul 21

Când Kallias apare în camerele mele ţinând în mână o rochie, am un sentiment de déjà-vu. Nu cu mult timp în urmă, Leandros a fost cel care mi-a oferit o rochie pentru a mă bucură de o noapte de distracţie cu el.

Doar că, de data aceasta, va fi mai mult ca sigur o noapte de pericol şi înşelăciune.

Întind veşmântul astfel încât să-l pot cerceta îndeaproape.

— Vreau să ştiu de unde ai luat asta?!

— E curată, dacă de asta îţi faci griji. Proaspăt spălată.

— E mai mult material decât aş fi crezut.

— Am nevoie ca braţele tale să fie acoperite, explică el.

În lipsa umbrelor, riscul să ne atingem este cu atât mai mare. Deşi sunt sigură că va purta mănuşi, nu pot exista greşeli.

— Nu va fi o problemă, spun. Cu decolteul ăsta adânc, nimeni nu se va uita la braţele mele.

— Mă bazez pe asta.

Kallias mă aşteaptă afară în timp ce-mi leg şireturile corsetului minuscul. Nu pot purta cizme în care să-mi ascund cuţitul, aşa că găsesc o modalitate de a prinde teaca de una dintre jartiere. Şi pentru că nici nu se pune problema să fiu văzută părăsindu-mi camerele îmbrăcată aşa, mă înfăşor într-o pelerină stacojie. Pentru că este strânsă în jurul gâtului, părţile laterale îmi ascund decolteul şi umerii. Nimeni nu va avea ceva de comentat referitor la absenţa jupoanelor. Sunt cunoscută că port tot felul de bizarerii.

Când îl găsesc pe Kallias, văd că ţine un trandafir roşu, cu spinii deja smulşi de pe tulpină. Întind mâna după floare.

— Nu este pentru tine, spune el.

— Dar ar trebui să port o floare ca să fiu recunoscută.

— Şi asta te-ar pune în pericol. Voi da floarea unei fete din club, pentru a-l ademeni pe omul nostru de legătură. Apoi, odată ce vom fi în avantaj, fi vom interoga în mod corespunzător. Am soldaţi care cercetează deja zona. Îmbrăcaţi în civil. În acest moment, unii sunt staţionaţi la club. Discret, desigur.

— Şi dacă soldaţii tăi sunt implicaţi în tentativele de asasinare asupra ta?

— Atunci presupun că nu avem de ales şi trebuie să sperăm că nu ne vor recunoaşte.

Scoate o perucă blondă pentru mine, cu buclele răsfirate în toate direcţiile. Kallias mă ajută să-mi fixez drăcia pe cap, îndesând toate şuviţele negre sub aceasta.

Pentru el a ales o perucă maro-deschis şi o barbă scurtă, pe care le fixează cu un fel de adeziv.

— Cum arăt? întreabă el.

De fapt, acum seamănă foarte mult cu Leandros. Culoarea părului şi lungimea bărbii sunt aceleaşi, dar mă îndoiesc că ar aprecia un astfel de comentariu.

— Mai puţin regal, îi spun.

— Bun. Atunci să mergem.

*

Clubul Dawson este situat exact în mijlocul oraşului. Este cea mai mare clădire din întregul cvartal, precum şi cea mai zgomotoasă.

— La naiba! spune Kallias de pe calul de lângă mine. Tocmai mi-am dat seama că nu putem intra împreună.

— De ce nu?

— Un bărbat nu-şi aduce amanta într-un astfel de loc. Vine aici când vrea să ia o pauză de la amantă.

— Şi soţia? întreb.

— Are nevoie de o amantă când vrea să ia o pauză de la soţie.

— Şi părinţii tăi?

— Este un caz complet diferit. Bărbaţii din familia mea nu renunţă la puterea lor decât pentru cea mai mistuitoare iubire. Ceva pentru care sunt dispuşi să-şi dea viaţa.

Cuvintele lui mă lasă fără suflare şi nu mă prea pot uita la el.

— Atunci presupun că ar fi bine să intrăm, ca să o putem proteja mai bine pe a ta, spun. Ce ar trebui să fac?

— Nu vreau să ne separăm.

— Tocmai ai spus că nu avem de ales. Vom atrage prea mult atenţia dacă intrăm împreună.

Se gândeşte o clipă, de parcă nu plănuieşte să descalece prea curând.

— Cu siguranţă mai există şi alte intrări prin spate. Trebuie doar să te strecurăm înăuntru. Încearcă să ajungi în sala de jocuri. Te voi găsi acolo. Dar, dacă se întâmplă ceva, dacă vreun bărbat încearcă să... pună mâna pe tine sau are orice altă intenţie, pleacă. Părăseşte clubul. Şi voi face asta pe cont propriu. Oricum ar trebui s-o fac pe cont propriu.

— Prea târziu, spun. Prietenii nu-şi lasă prietenii să meargă singuri în cluburi pentru gentilomi când cineva încearcă să-i omoare.

Nu se oboseşte să râdă la gluma mea proastă.

Descalec uşor calul. De îndată ce ating pământul cu picioarele, îi înmânez frâiele lui Kallias, înainte să poată rosti un alt cuvânt în semn de protest.

Îmi croiesc drum pe lângă clădire, îndrumată mai mult de simţuri. Când ajung în spate, aud muzică şi râsete care se revarsă printr-o fereastră deschisă, lumina ajutându-mă să găsesc o uşă.

Nu mi-a mai rămas nimic de făcut decât să-mi folosesc talentele de manipulatoare pentru a mă duce acolo unde trebuie să fiu.

Trag de uşa descuiată şi clipesc din cauza luminii foarte puternice. Fac câţiva paşi ezitanţi în cameră şi încerc să-mi dau seama unde mă aflu. Ligheane cu apă. Nenumărate halbe murdare. Un miros puternic de tocană.

Bucătăriile.

O fată tânără – poate în jur de 10 ani – ridică privirea din ligheanul cu apă fierbinte în care spală oale, cu mâinile roşii ca para focului.

— Oh! exclamă când dau buzna peste ea.

Dă capul pe spate pentru a înlătura din ochi o şuviţă rebelă şi neagră. Părul ei nu pare să fi fost vreodată pieptănat. O uşurare. Nu lucrează aici ca prostituată. Este doar o fată la bucătărie.

— Îmi pare rău, spun. Cred că am intrat pe unde nu trebuia. Sunt nou angajată. Poţi să mă îndrumi spre sala de jocuri?

— Uşa aia. În capătul holului. A doua uşă.

Mâinile ei nu se opresc nicio secundă din curăţat.

Când ies din cameră, dă să intre o altă fată şi ne ciocnim. În cădere mi se desface larg pelerina, iar femeia mai în vârstă mă priveşte cu atenţie. Vede din mine mai mult decât s-a văzut vreodată în public.

— Cine eşti?

Vocea femeii este severă şi extenuată. Este mai lată decât mine şi-mi spun că ăsta este motivul pentru care a reuşit să se ţină pe picioare, iar eu nu.

— Nou angajată, îi răspund în timp ce mă ridic.

— Nu prea cred. Eu mă ocup de angajarea fetelor care muncesc aici.

La naiba! Tactică nouă.

— Am nevoie de bani. M-am gândit că dacă vin gata de muncă, s-ar putea să ai nevoie de mine.

Se apropie şi îmi desface mantia, iar aceasta cade grămadă la pământ.

— Porţi mănuşi? Dulceaţă, bărbaţii de aici nu se tem să se murdărească.

Mă ciupeşte de degete în timp ce o scoate pe fiecare în parte, apoi le pune în buzunar. Se uită atent la mine, mergând în cerc în jurul meu.

— Ştii ce trebuie să faci într-un dormitor?

— Da, madam.

— N-ai prea multe de oferit în partea de sus, ca un bărbat să aibă ce s-apuce. Deschide gura.

Sunt un pic surprinsă de cerere, dar o ascult. Este singurul motiv pentru care pot trece cu vederea insulta la adresa decolteului meu.

— Ai dinţi frumoşi. O raritate pe aici. În regulă. Ai noroc. Îmi lipseşte o fată în seara asta. Nu-ţi pot oferi muncă regulată. Dar îţi voi oferi un sfert de necos dacă rămâi până la finalul săptămânii.

— Un sfert de necos?! strig fără să mă gândesc, buimacă o clipă.

— Bine. Jumătate. Mulţumită dinţilor. Dar, dacă primesc o singură reclamaţie la adresa ta, zbori de aici.

Trebuie să-mi reamintesc că în seara asta nu mă dau drept nobilă. Sunt o fată muncitoare, săracă.

— De acord, spun.

— Ia asta. Mă vei salva de un drum.

Îmi înmânează o tavă încărcată cu halbe din care se revarsă berea. Apoi madam Dawson îmi dă aceleaşi instrucţiuni până la sala de jocuri.

— Lasă-i pe bărbaţi să se uite bine la tine. Majoritatea sunt de-ai casei, aşa că ştiu deja unde se află camerele. Ei îţi pot arăta unde să mergi ca să-ţi oferi serviciile.

Iau băuturile oferite şi împing uşa batantă cu şoldul, atât de bucuroasă că am scăpat din acea cameră. Nu-mi vine să cred toate lucrurile pe care le-a spus madam Dawson în faţa fetiţei. Deşi, dacă lucrează aici, probabil că a auzit altele mult mai rele.

Chiar şi fără indicaţii sunt sigură că aş fi putut găsi camera potrivită. Muzica răspândită de scripci şi alte instrumente cu coarde se furişează pe scări, alături de zăngănitul monedelor care lovesc mesele. Fumul de ţigară se răspândeşte ca o ceaţă deasă, urât mirositoare.

De îndată ce intru, mă abţin să dau frâu dorinţei de a tuşi.

Cum naiba se presupune că îl voi găsi pe Kallias aici?

Cum de l-am lăsat pe rege să mă convingă să-l aduc într-un loc ca acesta?

Mese rotunde sunt răspândite în toată camera. Unele fete dansează pe o scenă, în ritmul impus de glasurile scripcilor. Altele, încă şi mai multe, îmbrăcate chiar mai sumar decât mine, se plimbă împrejur sau stau cocoţate în poalele bărbaţilor. Trec pe lângă un cuplu ascuns într-un colţ – bărbatul are faţa înfundată în gâtul prostituatei.

După încă un minut o apucă de mână şi o trage violent după el. Spre oriunde s-ar afla camerele.

Cărţile şi zarurile par să fie cele mai populare jocuri. Dau turul camerei spaţioase, furişându-mă de-a lungul pereţilor, cu ochii după Kallias. Îmi ia o clipă să-mi amintesc că nu caut un cap cu părul închis, ci unul cu păr deschis. O perucă. Şi care nu va avea umbrele să mă ajute.

La naiba! I s-ar putea întâmpla orice aici.

Bine măcar că toate armele de foc sunt reţinute la intrare. Dar nu este tocmai greu să ascunzi un cuţit sub veşminte. Chiar şi când porţi atât de puţine, ca mine.

Un bărbat aleargă brusc spre mine şi intru în panică, uitând complet că ţin o tavă cu bere. Ia o halbă

şi, în tot acest timp, se uită intens la decolteul meu expus.

— Hm, spune el, dându-mi o palmă peste fund înainte să se întoarcă pe unde a venit.

Îngheţ o clipă, oscilând între nobila care sunt şi prostituata care mă prefac a fi în seara asta. O luptă nici pe departe facilă.

Nimeni nu mă atinge fără permisiune.

Dar sunt aici. În această rochie. Şi asta este o permisiune. Asta este meseria.

Oh, dar degetele mă furnică, tânjind după cuţitul cu mâner incrustat cu rubine, legat de coapsă. L-aş putea înfige cu atâta uşurinţă în el, mai ales că stă cu spatele.

— Nu te recunosc, spune o voce groasă de la băutură, smulgându-mă din vârtejul gândurilor criminale.

Un bărbat cu burta umflată de la prea multe nopţi în care s-a dedat alcoolului mă măsoară din cap până-n picioare.

— Sunt nouă, reuşesc să spun, în timp ce îmi conving picioarele să reia drumul de-a lungul pereţilor sălii.

— Şi rapidă. Treci încoace.

Mă smuceşte de fustă, iar gestul aproape mă face să scap tava. Îmi ţin iritarea sub control, mă învârt şi o întind.

— Ceva de băut?

— Nu. Am nevoie de cineva care să-mi ţină companie la masă. Mi-am propus să încerc fiecare fetişcană aflată în slujba lui madam Dawson.

— Doar ţin locul cuiva.

Simt cum mă umplu până la refuz de dezgust.

— Treci aici, spune el pe un ton mai ferm, uşor ameninţător. La naiba!

— E deja luată, glăsuieşte o voce nouă, iar umerii mi se prăbuşesc de uşurare.

Kallias.

Are ochii aţintiţi asupra bărbatului oribil care îmi face propuneri scandaloase.

— Dispari! spune matahala beată. Am găsit-o primul.

În doar câţiva paşi, Kallias apucă tava din mâinile mele şi o împinge cu violenţă în celălalt bărbat.

— Eşti bine-venit să te lupţi pentru ea odată ce eşti treaz, dar cred că te duce suficient capul cât să nu mă înfrunţi acum.

Kallias mă apucă ferm de braţ cu o mână înmănuşată şi mă conduce la o masă, strecurându-se printre bărbaţi şi femei pe măsură ce ne îndepărtăm de individul beat.

— Doar dă-mi-o înapoi după ce ai terminat! strigă el după noi.

Sunt la un pas să vomit.

— Uşurel, îmi şopteşte regele.

Şi înainte să conştientizez ce se întâmplă, Kallias se aşază pe un scaun, iar eu mă trezesc în poala lui.

Doar cunoaşterea acestui lucru îmi înfierbântă gâtul.

— Nu am văzut niciodată o prostituată care să roşească, comentează un bărbat din cealaltă parte a mesei. Trebuie să fie nouă în meserie. Bravo ţie, Remes! Apropo, e rândul tău.

O mână îmi alunecă pe abdomen în timp ce cealaltă ridică o mână de cărţi. Nu cunosc jocul, dar Kallias trebuie să-l ştie. Aruncă nişte necos în grămada în creştere de pe masă şi pune jos o carte înainte să

vină rândul bărbatului de lângă el. Sunt cinci la masă. Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei. Bănuiesc că toţi sunt nobili care nu locuiesc în prezent la palat.

Simt o răsuflare caldă la ureche. E Kallias care îmi şopteşte:

— Eşti teafără?

Mă întorc ca să-mi pot ridica privirea la el, având grijă să nu-mi apropii faţa prea mult de a lui.

— Da.

Îşi apăsă buzele de urechea mea, acolo unde peruca îi împiedică faţa să mă atingă piele pe piele. Pentru bărbaţii din jurul mesei, probabil pare că flirtăm, un schimb de şoapte pasionale.

Încerc să ascund fiorul care îmi alunecă pe spate în urma atingerii, dar Kallias îl poate simţi, sunt convinsă.

— Ce s-a întâmplat cu mănuşile tale? întreabă el.

— Matroana a spus că nu sunt potrivite pentru meseria mea.

— Va trebui să avem grijă.

— Întotdeauna am grijă.

— În regulă. Acum râzi de parcă tocmai am spus ceva obraznic.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere, dar închid uşor ochii, apoi îl răsplătesc cu un râs scurt, încărcat de promisiuni. Ca să-mi intru cu desăvârşire în rol, îi dau o palmă peste umăr, jucăuş.

— Remes, iar e rândul tău.

Kallias abia dacă aruncă o privire la cărţile din mână înainte să arunce încă una pe masă.

— Pare că nici măcar nu încerci, bombăne bărbatul din cealaltă parte a mesei, aruncându-şi apoi propria carte.

Ceilalţi trei nobili de la masă oftează adânc în timp ce câştigătorul trage grămada de bani spre el.

— Dacă domnişoară îţi distrage atenţia, atunci îi sunt profund recunoscător.

— Împarte odată cărţile alea, spune Kallias.

Mâna pe care o ţine pe abdomenul meu şerpuieşte în sus şi simt un deget înmănuşat cum îmi alunecă pe braţ.

Mă întreb dacă bărbaţii de la masă pot vedea la fel de clar ca mine cum mi se face pielea de găină.

În numele diavolilor, este doar o mănuşă. Nu ar trebui să mă topesc pur şi simplu.

Dar, de parcă ar fi găsit un joc care îi place indiscutabil mai mult, Kallias nu se uită la cărţile lui. Mă fixează cu privirea, *se* duce uşor cu degetele pe gât, apoi peste claviculă, puţin mai jos. Urmărindu-mi chipul pentru orice reacţie. Ca şi cum ar pune o întrebare şi ar aştepta ca expresia mea să-i ofere răspunsul.

Şi, naiba să-l ia, dar respiraţia mi se accelerează, muşchii din picioare îmi zvâcnesc. Conştient de reacţiile mele, zâmbetul lui este cel al unui prădător, mândrie masculină în glorie deplină.

Oh, dar cunosc regulile acestui joc.

Mă aşez puţin mai sus în poala lui şi îmi las o mână să-i urce lent pe piept, de la abdomenul inferior până la umăr, apoi îmi strecor degetele pe sub vestă, ca să rămână cât mai puţin material între pielea mea şi a lui.

Din gâtul lui Kallias răsună un sunet mormăit. Încearcă să-l mascheze cu o tuse.

— Du-o odată sus şi luaţi-vă o cameră, spune un alt nobil de la masă.

— Nu! se împotriveşte primul bărbat. Ea este cheia – ne va ajuta să-i golim portofelul.

Kallias se întinde după noua mână de cărţi, dar i-o iau înainte, înşfăcându-le şi ridicându-le astfel încât să

le vadă şi el. Apoi îmi dau capul pe spate şi îl sprijin de clavicula lui, peruca mea protejându-ne de orice contact.

Cu mâna liberă, îl apuc de coapsă şi strâng.

Kallias se apleacă uşor înainte, lovindu-mă cu pieptul în spate. Dar apoi îmi dau seama că nu eu provoc asta.

— Scuze, bălmăjeşte o fată cu o tavă plină ochi de bere.

Îşi recapătă echilibrul în spatele lui Kallias, apoi pleacă mai departe – a reuşit să verse doar puţin din lichidul întunecat peste gura halbelor.

Observ că îmi poartă trandafirul în păr. Mă întreb când i l-a dat Kallias. Şi cum a convins-o să-l poarte. Acum, că fata se află în cameră cu noi, regele încearcă să nu lase să se vadă că îi urmăreşte fiecare mişcare. Aşteptând să vadă dacă omul nostru de legătură – oricine ar fi el sau ea – o va aborda.

Mă întorc din nou spre Kallias.

— Te-am atins? şoptesc, îngrijorată că neîndemânatica ne-a împins prea aproape unul de celălalt.

Dintr-un anumit motiv, Kallias nu pare îngrijorat. Ridică un deget înmănuşat pe sub masă. Privesc cum un vârtej de umbre se formează în jurul lui.

— Nu, mă linişteşte el.

Acum, că teama s-a mai domolit, îi suflu pe gât când îi spun:

— Oh, ce bine!

Şi, de parcă acea răsuflare ar fi fost prea mult, mă împinge puţin mai jos în poala lui, spre genunchi.

— Ai de gând să joci sau nu? întreabă iritat nobilul din stânga noastră.

— Cred că am terminat, replică Kallias, cu vocea mai adâncă decât era acum o clipă.

Cu un braţ în jurul taliei mele, se ridică şi mă conduce spre marginea sălii. Trece de o zonă cu separeuri, cu canapele aliniate de-a lungul peretelui. Mă îndeamnă cu blândeţe să mă aşez, apoi ocupă locul de lângă mine, picioarele noastre abia atingându-se.

— Am sperat să ne amestecăm în mulţime, dar este prea dificil să fim cu ochii pe fata noastră, spune el. Avem un punct de observaţie mai bun de aici.

— Ei bine, nu putem sta aici pur şi simplu. Ieşim prea mult în evidenţă. Nu duci o curvă la canapele doar ca să vorbeşti cu ea.

Kallias se întinde, mă apucă de picioare şi mă trage în poala lui. Apoi o mână îi dispare sub fustele mele şi îmi mângâie pulpele.

— Mai convingător acum? întreabă el.

Înghit în sec.

— Da.

Şi, în timp ce stau acolo, în poala regelui, un lucru devine incredibil de clar.

Nu-mi vine să cred cât de mult îmi doresc să mă atingă. Vreau să-i smulg mănuşile alea blestemate şi să le arunc în foc, să îngrop cenuşa într-o râpă mai adâncă decât cea în care l-am azvârlit pe Hektor.

Vreau să îi simt buzele pe ale mele. Vreau să ştiu cum sărută. Cum iubeşte. Ca un rege egoist, răsfăţat? Sau ca un bărbat dispus să ofere plăcere, precum să o şi primească?

Kallias mă apucă de genunchi şi mă trage mai aproape; mi se ridică fustele, lăsându-mi dresul la vedere. Se apropie cu faţa la câţiva centimetri de a mea.

— Vreau să ştiu la ce te gândeşti acum.

— Nu ai putea face faţă.

Degetele i se încleştează uşor, iar chipul i se apropie şi mai mult. Dacă ar fi fost orice alt bărbat din lume, aş fi micşorat distanţa în urmă cu câteva săptămâni. Dar, în calitate de rege, el trebuie să fie cel care decide să-şi asume acest risc. Îl face atât de vulnerabil.

Aproape inconştient, faţa mi se retrage un centimetru. Nu vreau să fie vulnerabil. Eu…

— Ai grijă, reuşesc să îngân.

Kallias oftează adânc în timp ce se sprijină din nou cu spatele de perne, cu mâna încă sub fustele mele, ducându-se puţin mai sus.

Ce fac? Oare tocmai m-am îndepărtat de el?

Mintea îmi este o tornadă de gânduri, dar renunţ la toate când vedem un bărbat care se apropie de fata noastră cu trandafirul.

Dar este o alarmă falsă. Ia o halbă, apoi îşi continuă drumul.

*

Tortură.

Să stai pe aceste canapele este o adevărată tortură. Să atingi, dar să nu atingi.

Eu şi Kallias rămânem aşezaţi aproximativ o jumătate de oră. Ne tot schimbăm poziţia. Încercăm să fim convingători. Dar cine naiba ar petrece atât de mult timp pe canapele cu o curvă, în loc să o ducă sus?

Am faţa îngropată în gâtul lui, de parcă m-aş juca cu urechea lui.

Am tot trupul este însufleţit de căldură. Nu ştiu cât mai pot îndura. Parfumul lui de lavandă şi mentă îmi

răscoleşte simţurile. Nu pot să cred că încă nu m-am obişnuit cu el.

— Hei! Ai avut destul timp să o încerci. Fie o duci sus pe noua mea fată, fie o pasezi altcuiva. Nu conduc o organizaţie caritabilă aici întind gâtul şi dau cu ochii de madam Dawson, care ţine mâinile pe şolduri.

— Tocmai plecam, spune Kallias.

Mă saltă şi mă pune pe podea, ridicându-se în picioare.

— Ce facem acum? întreb în timp ce ne îndreptăm spre ieşire.

— Vom…

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare chiar înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Corpul meu se loveşte violent de podea. Kallias aterizează deasupra mea şi ne izbim dureros cap în cap.

O avalanşă de murmure zguduie sala de jocuri. Oaspeţii se ridică de pe scaune, ca să vadă ce s-a întâmplat. Ne înconjoară atât de multe persoane, încât spaţiul pare deodată foarte aglomerat.

Simt ceva umed. Mâncare sau băutură vărsată ori altceva cu care mi s-au îmbibat fustele. Apoi sunt eliberată de greutatea lui Kallias. Mai multe persoane mă ajută să mă ridic, scuturându-mi mâncarea de pe fuste.

— Eşti bine? întreabă o altă fată a lui Dawson.

— Da, spun.

Mă uit împrejur, încercând să-mi dau seama cine a intrat cu atâta forţă în noi, dar câteva dintre fetele lui Dawson s-au aşezat deja pe podea ca să cureţe mizeria, inclusiv cea mică din bucătărie, care pare să fi apărut pentru a strânge farfuriile şi halbele goale de pe mese.

Ce naiba?

Kallias mă împinge practic spre ieşire. Ne strecurăm pe lângă unii dintre clienţii lui Dawson, apoi ieşim în sfârşit pe coridorul gol.

— Eşti în regulă? întreb, punându-mi o mână peste şoldul lovit.

Kallias se holbează la mâinile lui înmănuşate.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nu-mi pot chema umbrele.

Capitolul 22

Kallias mă zoreşte către ieşire. De îndată ce ajunge la parter, deschide larg uşile, apoi urlă ordine la băiatul de la grajduri ca să ne aducă mai repede caii.

— Îmbrânceala aia nu a fost accidentală. Au vrut să cad. Să mă copleşească. Nu am văzut cine m-a atins. Prea mulţi au încercat să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Cred că fata căreia i-ai dat trandafirul ar putea fi implicată. A mai dat odată peste noi, îţi aminteşti? Cred că… cineva încerca să ne forţeze să ne atingem.

Kallias îşi răsfiră degetele mâinii drepte în faţa ochilor, iar umbrele încep să se învârtă în jurul lor.

— N-ai fost tu. Încă le mai pot folosi în preajma ta. Am avut noroc cu acea ciocnire dintre capetele noastre, dar…

— Acum eşti o ţintă. Oricine l-a trimis pe asasin va încerca din nou. Acum că ştie că eşti corporal în prezenţa sa.

Caii vin în cele din urmă şi Kallias mă aruncă pe al meu înainte să încalece el, fără măcar să-şi mai bată capul să-i arunce băiatului o monedă. Apoi o luăm din loc, înghiţiţi de noapte.

Când ne aflăm la o oarecare distanţă de Clubul Dawson, Kallias încetineşte într-un final galopul calului şi călărim umăr la umăr.

— Am avut dreptate, spune el după ce se reculege. Nu un servitor este cel care mi-a ucis părinţii. Care mă vrea mort.

Doar un nobil ar fi putut avea acces la acel club. Nu am văzut pe nimeni pe care să-l recunosc de la curte. Dar tu?

— Nici eu. S-ar fi putut deghizat, la fel ca noi.

Kallias îşi scoate peruca şi îşi îndepărtează părul de pe faţă, apoi le aruncă pe pietrele de la picioarele cailor noştri.

— Nu ne-a fost de niciun folos. Oricine ar fi fost omul nostru de legătură, ne-a văzut oricum, zice el, oftând. Ar fi trebuit să te ascult. Nu ar fi trebuit să mergem. Voi fi mort în decurs de o săptămână.

— O, mai taci! răbufnesc eu. Regii perfect normali şi *muritori* trăiesc până la vârste înaintate. Eşti obişnuit să te protejezi. Trebuie doar să-ţi iei măsuri de precauţie. Mai multe gărzi staţionate în palat. Şi o gardă personală, formată doar din cei mai buni soldaţi, care să te urmărească oriunde te duci.

— Asta nu l-a salvat pe tatăl meu.

— Tatăl tău nu ştia că pericolul se afla în interiorul propriei curţi. Tu, da. Când ne întoarcem la palat, vei face aranjamentele corespunzătoare. Nu-l lăsa pe kaizer să aleagă soldaţii. Dacă este implicat, nu-i va alege pe cei mai buni. Găseşte-i singur.

Kallias nu spune nimic.

— Nu vreau să mai aud nicio vorbă despre *resemnarea* ta în faţa morţii. Da, eşti o ţintă. Asta vine la pachet odată cu naşterea într-o familie regală. Dar nu eşti prost şi *nu ai voie să mori*. Înţelegi?

Un rânjet îi înlocuieşte expresia solemnă.

— Dacă îmi porunceşti…

— O fac.

— Ei bine, o doamnă trebuie să obţină întotdeauna ceea ce vrea.

Când ajungem la palat, Kallias mă conduce până la camerele mele. Îmi promite că se va ocupa de aranjamentele necesare pentru siguranţa sa de îndată ce pleacă de la mine.

— Aşa să faci, spun. Nu intenţionez să-mi pierd cel mai bun prieten.

Kallias deschide gura. O închide din nou. Apoi:

— Noi doi suntem implicaţi într-un joc foarte periculos.

Îmi scot peruca, lăsând-o să se legene între degete, şi îmi eliberez părul adevărat scuturându-l.

— A fost doar un joc de-a costumatul. Şi o căzătură neînsemnată. Nimic cu adevărat periculos, îl asigur zâmbind.

Privirea intensă a lui Kallias mă străpunge cu toată forţa unei comete în flăcări.

— Nu mă refeream la acel joc.

Ochii lui se îndreaptă ca o săgeată spre buzele mele doar o clipă, apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează.

*

În dimineaţa următoare, când am deschis ochii, se revarsă asupra mea cel mai delicios sentiment de fericire. Confuză, răscolesc motivul printre amintiri, gândindu-mă că poate am avut un vis plăcut.

Chipul lui Kallias răsare la suprafaţă, iar fierbinţeala îmi cuprinde întregul trup. Da, l-am visat.

În sfârşit devenisem intimi. Dar, pe măsură ce încerc să-mi amintesc detaliile – unde m-a atins exact, unde m-a sărutat, unde mi-au muşcat dinţii lui uşor pielea –, descopăr că nu există nimic. Doar o ceaţă. Şi frustrarea învinge sentimentul de fericire.

Capul îmi aterizează înapoi pe pernă. Ce mi se întâmplă?

Nu-mi place de rege. Este un mijloc pentru atingerea unui scop. Şi, chiar dacă voi savura pe deplin consumarea căsătoriei noastre, utilitatea lui Kallias se sfârşeşte acolo.

Nu-mi pasă dacă mă face să râd. Sau dacă uneori pare să mă cunoască mai bine decât o fac eu însumi. Şi cui naiba îi pasă dacă este un 15 perfect?

Aceste gânduri sunt complet nepotrivite.

Camerista îmi pregăteşte o baie şi, din fericire, nu-mi pune nicio întrebare în timp ce îmi spală părul, înlăturând mirosul de trabuc. Odată ce sunt îmbrăcată şi aranjată, decid planul de acţiune adecvat pentru astăzi. Trebuie să fac ceva, ca să nu uit de ce sunt aici.

Cotoroanţa care serveşte drept vindecătorul regal al palatului are ceva ierburi medicinale în cămara ei. Trebuie doar să o găsesc. Voi lua ingredientele necesare cu care să-l otrăvesc pe Kallias când va veni timpul.

*

Ceva mai târziu, sunt în drum spre camerele mele, o fiolă de minalen distilat, o plantă originară din Pegai, în buzunar. Aş putea la fel de bine să păstrez şiretlicul folosit de celălalt asasin.

Mintea mi se relaxează pe măsură ce mă simt mult mai hotărâtă în sarcina mea.

Când trec pe lângă o fereastră, îmi atrage atenţia o ceaţă. Afară, Kallias se deplasează flancat de un mic detaşament de soldaţi. Umbrele se înalţă ameninţător deasupra lui. Chiar şi de aici, de unde nu-i pot întrezări trăsăturile, mi se taie răsuflarea.

Acest bărbat care îmi oferă orice îi cer. Care îşi face timp pentru mine când este atât de ocupat să conducă toate cele şase regate. Care mă ia cu el în misiuni periculoase pentru că are încredere în mine. Un bărbat care mă provoacă la duel al isteţimii şi al intrigilor. Care îmi preţuieşte opinia şi îmi pune în aplicare ideile pentru prinderea bandiţilor şi a trădătorilor.

Un bărbat care îmi face sângele să-mi curgă năvalnic prin vene, fără ca măcar să mă atingă. Care îmi poate încălzi inima cu o privire.

Deodată, fiola trădătoare din buzunar pare mai grea decât un sac cu pietre. Mă grăbesc în camera mea, aruncând-o în cel mai adânc cotlon al garderobei.

Nu mai ştiu ce fac. Dar ştiu un lucru.

Nimeni în afară de *mine* nu are voie să decidă când va muri Kallias Maheras, regele a şase regate şi al unui imperiu în continuă expansiune.

*

În ziua aceea, nu stau lângă Kallias la prânz. În schimb, mă înghesui pe scaunul de lângă Rhoda înainte ca o altă doamnă să-l poată ocupa. Nobila respectivă mă învredniceşte cu o privire ofensată, dar o ignor. Aşa cum ignor roşeaţa care îmi acoperă o parte a feţei, o consecinţă clară a privirii pe care mi-o aruncă Kallias. M-a văzut îndreptându-mă cu paşi mari şi hotărâţi spre acest loc. Şi, din fericire, nu-mi cere să

mă alătur lui în faţă. Poată că îşi dă seama că am nevoie de puţin spaţiu.

Poate că acel spaţiu va rezolva totul.

— Nu stai astăzi cu regele? mă întreabă Rhoda, fixând cu privirea scaunul gol din dreapta lui Kallias.

— Vreau să stau cu prietena mea. E cumva o crimă? Rhoda se uită neîncrezătoare la mine.

— Tu şi Kallias vă certaţi?

— Nu. Aş prefera să nu vorbesc despre asta, adaug repede, ca să nu pună o altă întrebare.

— Prea bine.

Valetul Rhodei, Galen, se grăbeşte spre stăpâna sa şi îi aşază şervetul în poală. Procedează la fel şi în cazul meu, înainte ca un alt servitor să aibă ocazia.

— Îţi mulţumesc, Galen, spun.

— Cu plăcere, domnişoară.

Apoi îşi reia locul de la perete, dar zăbovesc cu privirea asupra lui.

Se uită fix la Rhoda. Nu în felul în care s-ar uita un servitor atent, aşteptând să fie cumva de folos. Ci în felul în care un bărbat se uită la o femeie pe care o doreşte.

Am mai observat acest lucru şi încă nu-mi vine să cred că Rhoda tot nu s-a prins.

Îndepărtez gândul în timp ce iau notă de gărzile suplimentare postate la fiecare ieşire din cameră. Foarte bine. Totuşi Kallias este în continuare înveşmântat în umbre, prin urmare oricine l-a atins la Dawson nu este acum în cameră cu noi.

Mă întorc cu spatele şi îi văd acolo pe toţi cei cinci membri ai consiliului. Kallias îmi întâlneşte privirea în timp ce-i cercetez.

Da, nu ei, spun ochii lui.

Dar consilierii s-ar putea să fi ordonat cuiva să-l atingă. Unei curve sau unui alt membru al nobilimii care nu locuieşte la curte. Cineva care nu ar fi niciodată suspectat, pentru că nu este implicat. Până acum. Până când cineva de la curtea lui Kallias i-a oferit ceva imposibil de refuzat. Ceva pentru care trădarea ar merita asumarea riscului. Sau poate că nici nu ştie. Kallias era deghizat. Ar fi putut fi plătit doar ca să dea peste el. Să-l atingă. Ar crede că este o cerere ciudată. Dar, când le oferi suficienţi bani, oamenii nu pun întrebări.

— Unde este Hestia? întreb când mâncarea îmi este pusă în faţă.

— Nu o vezi?

Rhoda înclină capul spre capătul mesei.

Ochii mi se măresc. Căutasem pe cineva care purta violet, din moment ce asta alesesem eu ieri. Dar Hestia este înveşmântată într-o rochie de culoare crem, care se potriveşte de minune cu nuanţa pielii ei. Stă lângă lordul Paulos.

— Să înţeleg că totul merge bine.

— Îndrăznesc să spun că da. Pare fericită. Acum aveţi amândouă curtezani, iar eu voi fi pentru totdeauna singură la masă.

— Prostii, spun în timp ce duc o lingură de supă la buze. Îţi vei găsi perechea, Rhoda. E doar o chestiune de timp. Ce zici de Rhouben?

— A fost logodit nu demult cu Melita.

— Şi? Nu mai este.

— Nu contează. Nu cred că este potrivit pentru mine. Nu ai văzut felul în care o cicălea pe Melita? Nu suport un astfel de comportament.

— Dar pe *tine* nu te-ar cicăli, protestez eu. Te-ar adora!

— Nu. Nu cred că suntem potriviţi unul pentru celălalt.

— Ce zici de Petros? Este bine cunoscut faptul că îi plac atât doamnele, cât şi lorzii.

— Curtenii sunt prea atraşi de el. Aş fi geloasă.

— Dar nu ţi-ar trăda niciodată încrederea, fizic sau altfel.

— Tot aş fi geloasă.

— Atunci ce zici de Leandros? întreb.

Rhoda ridică brusc o sprânceană, surprinsă.

— Pur şi simplu parcurgi lista cu numele tuturor celor pe care îi cunoşti la curte? În plus, m-am gândit că s-ar putea să ai tu ceva cu Leandros – ceva pus deoparte, pentru când te supără regele.

De parcă ar putea simţi că vorbim despre el, Leandros îşi ridică privirea din capătul îndepărtat al mesei. Mă vede că îl urmăresc şi zâmbeşte cu căldură.

— Retrag ce am spus, zice Rhoda. Nu vreau pe nimeni care este deja îndrăgostit de tine.

Rânjesc, conştientă că mi-a oferit ocazia perfectă.

— Trebuie să începi prin a acorda atenţie cuiva care este deja îndrăgostit *de tine.*

Rhoda aruncă o privire pertinentă prin cameră.

— Cine?

— Nu stă la masă. Ci lângă perete.

Ochii ei se îndreaptă numaidecât asupra bărbatului.

— Te referi la *Galen?*

— Este îndrăgostit de tine, Rhoda. Îţi petreci cea mai mare parte a timpului cu el; cu siguranţă ai observat!

Strânge din buze pierdută în gânduri, ca şi cum ar derula în minte fiecare moment pe care l-au împărtăşit vreodată.

— El este servitorul meu. Un *om de rând.*

Cât de adevărat şi, dacă aş fi fost eu, asta ar fi însemnat că bărbatul nu este nici pe departe demn de atenţia mea. Dar vorbim despre Rhoda, iar ea nu este deloc ca mine.

— Nu te-am considerat niciodată genul de femeie căreia i-ar păsa de diferenţele dintre clasele sociale, mai ales când ai spus că nu trebuie să te căsătoreşti pentru bani sau pentru un titlu. În plus, clasamentul tău s-a axat pe înfăţişare, maniere şi personalitate. Titlul nu a fost inclus. Iar Galen este un 15 pentru tine, Rhoda. După propriile tale concepte, ar fi trebuit să-l înhaţi deja.

— Eu…

Vocea îi piere în timp ce-l vede într-o lumină nouă pe Galen, care acum stă sprijinit de perete. Îl priveşte cu vădită atenţie.

— Invită-l pur şi simplu la balul meu. Fă-i rost de ceva de îmbrăcat. Spune-i că este o onoare pe care i-o faci pentru că ţi-a fost atât de devotat în toţi aceşti ani. Poţi avea o noapte fără aşteptări, totuşi un moment în care să-l vezi într-un mod complet diferit. Nu trebuie să te căsătoreşti cu Galen ca să te distrezi puţin cu el.

Nu pare convinsă.

— Dacă nu-l inviţi, o voi face eu.

Îmi aruncă o privire furioasă înainte să-şi îndrepte atenţia asupra mâncării. Dar văd că i-am plantat o idee în străfundul minţii. Rhoda are nevoie doar de timp pentru ca aceasta să crească.

*

Nu mai spun nimic despre Galen în timpul petrecut în acea după-amiază în camera de zi. Mi-am terminat

deja ultima ţinută, aşa că lucrez în tăcere la rochia pentru viitorul meu bal. Hestia le împărtăşeşte cu voioşie tuturor doamnelor din încăpere cât de romantic şi încântător este lordul ei Paulos.

— Jucăm cărţi chiar foarte mult, spune ea. Îmi place cum mă provoacă pe durata meciurilor noastre. Ştiaţi că obişnuia să fumeze un trabuc în timpul fiecărui joc? În cele din urmă, am recunoscut cât de mult detest mirosul. De atunci nu a mai fumat nimic. A spus – se opreşte ca să-şi coboare dramatic vocea – că, atunci când mă va săruta prima oară, nu vrea să aibă gust de cenuşă, ştiind acum că detest acest lucru. Vă puteţi gândi la ceva mai romantic?

— Cât timp crezi că va trece până să te sărute? întreabă Rhoda.

— Nu ştiu! Pot doar presupune că, fără îndoială, intenţionează să o facă în curând dacă a renunţat la chestiile alea îngrozitoare.

După aceea mă întorc în camerele mele ca să-mi las ţinuta la care lucrez şi încerc să decid cum să-mi ocup orele rămase până la cină. Poate ar trebui să aflu ce mai pun la cale Rhouben, Petros şi Leandros. A trecut ceva vreme de când am petrecut timp cu ei. Nici măcar nu l-am mai văzut pe Rhouben de când l-am salvat din căsătoria cu Melita.

Închid uşa de la camere fără să arunc mai întâi o privire de-a lungul coridorului. Acesta trebuie să fie motivul pentru care lui Leandros îi este atât de uşor să mă surprindă.

Pun o mână peste inimă:

— Nu mă mai speria aşa!

— Îmi pare rău! Am crezut că m-ai văzut.

Îi înlătur scuzele fluturând din mână şi pun cheia de la apartament într-un buzunar al rochiei.

— De fapt, mă pregăteam să plec în căutarea ta şi a prietenilor tăi. M-am gândit să văd ce puneţi la cale în această după-amiază. Programul meu este destul de liber.

— Mă bucur să aud asta. Speram să vorbesc cu tine.

Îşi aţinteşte privirea în podea, ca şi cum ar fi brusc timid. Este o reacţie destul de neobişnuită din partea lui Leandros, care este de obicei atât de plin de sine, încât mă tem că i-ar putea exploda capul.

Mă las în jos ca să-i întâlnesc privirea şi să-l conving să-şi ridice capul.

— În legătură cu?

— Am putea vorbi în camerele tale?

Nu ştiu de ce, dar am sentimentul cert că nu ar trebui să-l invit în camere. Nu e vorba că mă tem să fiu singură cu Leandros sau că mi-e teamă de el în vreun fel, dar cred că ar putea fi o conversaţie pe care e mai bine s-o porţi într-un loc deschis.

— Suntem singuri aici, spun cu stângăcie. Continuă.

Dacă este supărat de refuzul meu indirect, îşi ascunde bine reacţia.

— Am primit invitaţia la balul tău. Sunt chiar foarte nerăbdător să particip. M-am gândit să te întreb ce porţi, ca să ne asortăm.

— Nu ne putem asorta, îi răspund, lăsându-mi vocea să crească în volum, pe un ton jucăuş. Ce mesaj am transmite?

— Că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine, spune el, cu o voce prea serioasă ca să mă simt confortabil.

— Nu, am transmite că sunt o femeie ale cărei favoruri rătăcesc mult prea uşor.

— Nu ar fi vorba de nicio rătăcire, dacă ai fi de acord să fii a mea.

— Leandros…

— Nu, lasă-mă să termin, Alessandra. Ştiu că glumesc destul de mult, dar dă-mi voie să te asigur că sunt foarte serios acum. *Sunt* îndrăgostit nebuneşte de tine. Şi nu vreau să fiu un plan de rezervă. Nu vreau să fiu cel la care apelezi când Kallias te dă la o parte. Vreau să fiu prima ta opţiune. Şi poate că nu am clarificat niciodată faptul că *sunt* o opţiune pentru tine. Îmi place de tine şi, dacă mă laşi, ştiu că te-aş putea iubi. Poate că titlul meu nu este la fel de sofisticat ca al lui Kallias, nici portofelul la fel de adânc, nici moşia la fel de vastă. Dar inima mea este mai mare, Alessandra. Şi te-aş iubi complet, în totalitate, aşa cum ar trebui să fie iubită o femeie. Nu mă voi ascunde în spatele umbrelor. Nu te voi iubi de la distanţă. Nu voi lua doar părţi din tine. Te vreau complet. Minte, trup, suflet. Vreau să fiu cu tine. Mereu. Tind să mă ascund în spatele umorului, dar nu şi de data asta. Nu cu tine. Sunt interesat. Eşti singura femeie de la curte care mă interesează şi te-aş face a mea dacă şi tu m-ai dori.

Se opreşte ca să-şi recapete răsuflarea:

— Nu mă aştept să răspunzi acum. Am avut săptămâni întregi ca să reflectez la asta. Şi tu nu ai avut nici măcar un minut, dar chiar sper că te vei gândi la cuvintele mele.

Întoarce corpul de parcă ar da să plece, dar, dându-şi seama că încă nu a terminat, Leandros întinde mâna după degetele mele. Mă fixează cu privirea în timp ce îmi scoate mănuşa, eliberând încet fiecare deget în parte înainte să o tragă complet. Sărutul pe care mi-l dă pe dosul palmei nu este delicat,

nici blând. Ci hotărât, persistent, plin de pasiunea pe care o simte.

Este un memento că mă poate atinge. Dacă îl aleg, el mă *va* atinge, dar Kallias, nu.

Nu pot minţi, contactul este minunat, dar nimic mai mult. Piele atingând piele. Sentimentele mele pentru Leandros nu sunt atât de profunde.

— Întotdeauna mi-ai fost un bun prieten, spun eu, când în cele din urmă îmi dă drumul la mână. Am preţuit timpul petrecut împreună. Şi ştiu că, dacă te-aş alege pe tine, ar fi…

Nu tocmai fericită. Mulţumită, poate. O vreme.

— Ar fi alegerea isteaţă. Ştiu că ai fi mereu bun şi amuzant. Şi sunt mai mult decât tentată datorită tuturor lucrurilor pe care tu mi le poţi oferi, iar el, nu.

Îi cade faţa:

— Dar…

Oh, doare! Ce fac? Nu-mi stă în fire să fiu bună. Mai ales faţă de bărbaţi. Dar este atât de nedrept să-l tratez aşa. Să-i dau speranţă.

— Dar, continui eu, am acceptat deja să fiu curtată de el. Nu este corect faţă de tine să mă prefac că intenţiile mele ar putea fi schimbate.

Nu este nevoie să clarific cine este *el* şi pare nepotrivit să rostesc cu voce tare numele unui alt bărbat când Leandros îşi mărturiseşte dragostea.

— Niciodată nu te va iubi, spune el.

Tonul lui nu este aspru. Nu face decât să-mi explice.

— Niciodată nu se va căsători cu tine, nu te va atinge şi nu va fi cu tine în toate modurile pe care le meriţi. Ce intenţionezi? Să trăieşti pentru totdeauna o jumătate de viaţă cu el?

Sunt şocată când îmi dau seama că aş prefera să am această viaţă. În care mă bucur de încrederea şi de prietenia lui Kallias, în care îl ajut să conducă un regat fără a avea vreo putere reală, doar atenţia regelui – aş prefera să am toate acestea decât o altă aventură cu un bărbat care îmi va oferi bijuterii doar pentru că îi plac lucrurile pe care i le fac în pat.

Desigur, nu ar fi aşa cu Leandros. Sentimentele lui ar fi mai profunde de atât, dar nu-i pot face asta. Nu când a fost întotdeauna atât de bun cu mine.

— Este viaţa mea şi o voi trăi aşa cum voi dori, spun. Şi ţi-am spus decizia mea.

Leandros încuviinţează din cap ca pentru sine.

— Îl iubeşti?

Bineînţeles că nu, gândesc. Nu fac lucruri atât de puerile cum ar fi să mă îndrăgostesc. Iubirea m-a transformat într-o ucigaşă. M-a distrus o vreme. A trebuit să mă vindec.

Dar cu siguranţă *ceva* se înfiripă între mine şi rege.

— Nu ştiu, şoptesc.

Şi fie cuvintele mele sunt îndeajuns, fie Leandros vede singur adevărul, pentru că se înclină adânc, ca gentilomul ce este.

— Te rog să mă scuzi, spune el.

Şi pleacă.

Îmi înfăşor braţele în jurul meu, întristată de schimbul nostru de cuvinte.

Apoi, în timp ce mă întorc spre odaia mea, gândindu-mă să mă întind puţin, pentru că mă simt mâhnită, întrezăresc cea mai delicată umbră dispărând prin peretele camerelor lui Kallias. Este atât de plăpândă, încât mă gândesc că ar fi putut să fie doar în imaginaţia mea.

Dar, dacă nu a fost aşa, nu-mi dau seama dacă este un lucru bun sau rău ca totul să fi ajuns la urechile lui Kallias.

Capitolul 23

Ezit să mă prezint la cină în bibliotecă.

Pe de o parte, nu am vorbit toată ziua cu Kallias.

Avem multe de discutat, inclusiv măsurile de siguranţă luate pentru protecţia sa şi ce s-a întâmplat la club.

Dar ştiu că mă va întreba de ce am ales să-l evit întreaga zi. Şi ferească zeii să fi auzit conversaţia mea cu Leandros şi să o aducă în discuţie.

În cele din urmă decid că vreau să-l văd, iar asta este suficient pentru a îndura consecinţele.

Mă aştept să-l găsesc la masă, cu cina deja începută. În schimb stă într-un fotoliu în faţa focului, mângâindu-l pe Demodocus pe creştetul capului cu o mână şi bând vin dintr-un pahar ţinut în cealaltă.

De îndată ce mă aude prinde glas:

— Nu mă pot hotărî: cei care îmi doresc moartea pur şi simplu nu pot trece de noile gărzi, staţionate zi şi noapte, sau trag de timp înainte să lovească, aşteptând să devin neglijent.

— Prima variantă, sper, spun eu, ocupând celălalt fotoliu îndreptat spre focul plăpând.

— Nu este chiar atât de rău să fiu urmărit oriunde merg. Sincer, este de preferat izolării cu care mă resemnasem.

Nu spun nimic. Cred ar putea avea nevoie să ascult.

— În altă ordine de idei, l-am condamnat pe lordul Eliades la închisoare pe viaţă. A fost deposedat de

toate pământurile şi de titlul său. Nu ne va mai face probleme. De asemenea, am găsit majoritatea monedelor de aur pe care le-a luat şi le-a reîmpărţit. Toţi ţăranii prinşi în posesia lor au fost la rândul lor închişi. Ştiau foarte bine că li se dădeau bunuri furate.

— Veştile nu par să te bucure prea tare.

Se uită fix la flăcări şi dă pe gât vinul rămas în pahar.

— Razia nu s-a desfăşurat prea bine. Mai mulţi ţărani au murit pe parcursul arestărilor. Au opus rezistenţă gărzilor. Şi mulţi dintre negustori nu au vrut să renunţe la banii pe care îi primiseră deja în schimbul propriilor mărfuri.

Mă cuibăresc mai bine în fotoliu.

— Şi mă învinovăţeşti.

În timp ce întinde mâna spre o carafă de lângă el pentru a-şi umple din nou paharul, o opreşte în aer:

— De ce te-aş învinovăţi?

— Pentru că eu am venit cu ideea de a prinde banditul în acest mod.

— Nu asta voiam să spun. Gărzile mele au gestionat lamentabil întreaga problemă. Ei sunt cei care trebuie să fie învinovăţiţi, nu planul. În plus, nici că mi-ar păsa mai puţin de o mică revoltă a cetăţenilor.

— Atunci care este problema? întreb.

— Consiliul doreşte să facă ceva în legătură cu agitaţia pe care am provocat-o. Se gândesc la o paradă regală pe străzile din Naxos.

Clipesc.

— Nu poţi face asta. Este ocazia perfectă pentru omul nostru de legătură să te asasineze.

Kallias trece la următorul pahar de vin.

— Ştiu, dar mă tem că membrii consiliului au votat împotriva mea. Nu am de ales.

Pielea îmi străluceşte, învăluită de lumina răspândită de flăcări, şi simt cum o fierbinţeală îmi cuprinde din nou trupul. Şi nu într-un sens bun.

— Unul dintre ei este implicat! Trebuie să fie. Altfel de ce te-ar obliga să faci asta?

— Ar demonstra puţină bunăvoinţă. Ar aminti poporului că nu sunt un monstru interesat doar de alte regate. Aparent m-ar umaniza. I-ar face mai predispuşi să-şi plătească taxele sau alte prostii.

Kallias termină de reumplut pentru a doua oară paharul.

— Oh, şi, oficial, pacea domneşte din nou în regatul Pegai. În cele din urmă, mă întorc în direcţia lui.

— Nu prea îmi dau seama cum te simţi. Eşti supărat? Îngrijorat? Mulţumit?

Îngrozit?

Nu rostesc cu voce tare cuvântul.

— Sunt incredibil de calm pentru cineva care ştie că în curând va avea loc o altă tentativă de asasinare asupra sa.

— O tentativă, poate, dar nimic mai mult. Ucigaşul nu va reuşi. Va fi prins.

Kallias dă pe gât restul vinului şi, într-un final, pune paharul gol deoparte, sprijinindu-şi în acelaşi timp capul de spătarul fotoliului.

— Ei bine, acum, că am terminat cu toată conversaţia plăcută, ce ai spune să trecem mai departe, mai exact la motivul pentru care m-ai evitat întreaga zi?

— Asta a fost conversaţia plăcută?

Regele încetează să-l mai mângâie pe Demodocus, iar câinele se prăbuşeşte pe podea, adormind de îndată ce se aşază cu botul pe labe.

— Ce te frământă, Alessandra?

— Nu cred că ai băut suficient pentru ca noi să purtăm această conversaţie.

— Adică?

— Aş prefera să nu ţi-o aminteşti.

Un zâmbet mic i se aşterne pe buze.

— Aş putea să mai beau dacă vrei.

— Nu, ar trebui să fii vigilent în permanenţă. În caz că se întâmplă ceva.

Dă din cap o dată.

— Nu mai trage de timp. Adevărul este că... nu ai fost – ăăă – tratată cum se cuvinte noaptea trecută.

De parcă propriile cuvinte l-ar deranja, se întinde din nou după pahar şi îl umple iar.

— Nu am fost? întreb.

— Ai fost tratată şi atinsă ca o curvă şi trebuie să fi fost ruşinos şi umilitor. Nu te învinovăţesc câtuşi de puţin că mă urăşti din cauza asta.

— Oh!

Încerc să-mi ascund surpriza, uimită de cuvintele lui.

— Eşti o prietenă adevărată, Alessandra. Cineva pe care îl consider egalul meu în toate privinţele, cu excepţia titlului. Nu te-am tratat ca atare aseară.

— Kallias, m-ai lăsat să te ajut. M-ai tratat ca pe un prieten. Nimic mai prejos. Nu te mai gândi la asta.

Se ridică brusc, puţin cam nesigur pe picioare în timp ce se sprijină de masa din apropiere.

— Poate că am băut mai mult decât am crezut.

— Lasă-mă să te ajut să ajungi în pat.

Îi iau de braţ pe Kallias şi, deşi niciodată nu am mai procedat astfel în văzul lumii (cu excepţia situaţiei în care am fost deghizaţi), îl strâng mai abitir de îndată ce părăsim biblioteca. Le poruncesc gărzilor să ne

escorteze până la camerele lui; nimeni altcineva nu îndrăzneşte să pună mâna pe el. Nici dacă aş vrea nu le-aş putea cere ajutorul. Nu şi-ar risca vieţile. Îl voi lăsa pe Kallias să se ocupe mai târziu de emiterea unei eventuale graţieri, ca urmare a faptului că ne-am atins.

Demodocus vine după noi, mereu un căţel credincios.

Trecem pe lângă o serie de ferestre de pe coridor, iar sunetul tunetului şi al ploii se furişează până la noi. O furtună pe cinste ne onorează cu prezenţa sa în această seară.

Gărzile ne lasă în pace la capătul holului însă eu şi Demodocus nu ne oprim. Încerc mai întâi uşa lui Kallias, dar este încuiată, aşa că nu am de gând să-i scotocesc buzunarele în căutarea unei chei pe care, mai mult ca sigur, nu o are asupra lui din moment ce poate trece direct prin perete. În schimb, intrăm în camera mea.

— Nu, pe acolo, îmi spune el când dau să-l îndrum spre patul meu.

Încerc uşa prin care comunică camerele. Nu este închisă.

— De ce nu ai încuia-o? întreb.

— De ce aş face-o când eşti tu de cealaltă parte?

Îl ajut să ajungă în pat, amortizându-i pe cât posibil căderea, apoi îi ridic ambele picioare. Îi scot chiar şi cizmele, una câte una.

— Kallias, nu sunt supărată pe tine, îl reasigur, continuând conversaţia de mai înainte. Nu-mi pasă de ziua de ieri. De fapt, a fost destul de distractiv să joc teatru.

Demodocus sare lângă el în pat, aşezându-şi capul pe stomacul regelui. Kallias întinde gâtul în direcţia mea.

— Chiar dacă nu eşti supărată din cauza asta, ar trebui să fii supărată pe mine din alte motive.

— Ce motive?

Ochii i se închid.

— Te-am văzut cu Leandros. Ţi-a oferit fericirea, iar tu l-ai refuzat. Pentru că te oblig să menţii acest vicleşug de a mă curta. Ar trebui să te eliberez de înţelegerea noastră.

Zâmbesc.

— Dar nu o vei face.

— Nu pot. Am prea mare nevoie de tine.

Poate că este doar băutura, dar mi-ar plăcea foarte mult să cred că nu vorbeşte doar despre vicleşug.

Atunci deschide larg ochii, iar braţul i se leagănă împrejur până îmi prinde mâna înmănuşată şi o aduce spre gură. Se opreşte înainte să o atingă cu buzele. Se uită la mănuşa mea de parcă l-ar jigni.

Apoi o scoate lent. Stau perfect nemişcată.

— Te-a sărutat. Aici.

Un deget înveşmântat în piele îmi alunecă de-a lungul palmei.

— Da, aşa e.

— Nu vreau ca el să facă asta. *Eu* vreau să fac asta.

Îşi coboară buzele, dar îmi trag mâna violent, înainte să mă poată atinge.

— Nu ai voie să faci asta până nu eşti treaz, îl informez.

— Prostii. Dă-o înapoi!

Râd de el.

— Du-te la culcare, Maiestate!

De îndată ce îl împing de umăr, Kallias cade din nou pe perne, închizând ochii. A capitulat.

Mă îndrept spre propria odaie, aruncând o ultimă privire spre regele meu.

— Nu l-am refuzat pe Leandros din cauza unei înţelegeri pe care o am cu tine. L-am refuzat pentru că un alt răspuns m-ar îndepărta de tine.

Mulţumită că doarme mult prea profund ca să-şi poate aminti ceva, închid uşa şi mă pregătesc de culcare.

*

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Kallias trece nestingherit prin perete şi intră în camera mea.

— Ei bine, asta îmi răspunde la întrebare.

Ţine o mână la cap şi poartă hainele de noaptea trecută.

— Ce întrebare?

— Încă îmi pot chema umbrele în preajma ta.

— A existat vreo îndoială în privinţa asta? întreb, încercând să ignor modul în care materialul subţire al cămăşii îi conturează toţi muşchii.

— Nu-mi amintesc prea multe. M-ai ajutat să ajung în camera mea. M-am gândit că poate m-am dat la tine.

Îmi ascund zâmbetul în spatele ceştii de ceai.

— Ai făcut-o. A trebuit să te resping.

— Tipic. Nu m-am mai îmbătat de când am fost făcut rege. Bineînţeles că mă dau la prima femeie pe care o văd.

— Bineînţeles.

— A fost rău? Ce am spus?

— Ai încercat să-mi săruţi mâna fără mănuşă. Eşti atât de politicos, Kallias, chiar şi când eşti beat.

Apoi râd de el.

— Mama m-a crescut să fiu cuviincios, spune el, fără niciun regret în voce.

— Ar fi mândră de tine.

Kallias schiţează un zâmbet trist. Apoi se uită în jos.

— Ar trebui să ne îmbrăcăm şi să ne alăturăm celorlalţi nobili la micul dejun.

— De ce? Nu luăm niciodată micul dejun cu nobilii.

— Am ceva să-ţi arăt şi nu mai am răbdare să aştept până la ora prânzului. L-am comandat cu ceva timp în urmă şi tocmai am primit vestea că este gata.

— Şi se află… în marea sală?

Ce a făcut? A comandat o faţă de masă cu iniţialele noastre?

— Da. Gata cu întrebările. Vei înţelege. Mă voi întoarce în jumătate de oră să te iau.

Apoi dispare înapoi prin perete.

— Evident că nu ai nicio idee cât îi ia unei doamne să se pregătească! strig după el.

*

Gărzile ne urmăresc de la o distanţă relativ mică, dar nu mă deranjează. Nu atâta vreme cât este pentru siguranţa lui Kallias.

În această dimineaţă mă ia de braţ, fără să-i pese cine se uită. Cu un ucigaş în libertate, poate că pentru el nu mai contează cine ne vede atingându-ne prin haine.

Cumva a găsit timp şi să facă o baie, şi să se îmbrace. Părul său pare jilav, dar tot reuşeşte să menţină un volum impresionant. Mă întreb dacă motivul pentru care nu-şi ţine niciodată părul în ochi este pentru că ştie exact ce trăsături atrăgătoare are.

Are nasul atât de drept şi de perfect, încât îmi vine să trec cu vârful degetului de-a lungul lui, apoi să-i conturez buzele pline.

Până şi urechile – care sunt nişte părţi ale corpului total neatractive – reuşesc să arate impecabil. Şi nu mă pot abţine să-mi imaginez ce sunet ar scoate dacă l-aş apuca cu dinţii de lob şi l-aş trage uşor.

— Pari distrasă în această dimineaţă, spune Kallias. S-a întâmplat ceva de care eu nu ştiu?

— Nu.

Întorc faţa când căldura îmi inundă obraji. Oare roşesc? Nu m-am mai înroşit pentru că am fost prinsă în timp ce mă holbam la un bărbat de…

— Am ajuns.

Uşile spre marea sală sunt deja deschise, astfel că suntem întâmpinaţi de sunetul sporovăielii nobililor.

Kallias nu se opreşte când intrăm şi nobilii amuţesc numaidecât, poate din cauză că mergem braţ la braţ în condiţiile în care nimănui nu i se permite să-l atingă, iar dacă face asta este condamnat la moarte.

Cercetez feţele şi dispunerea scaunelor, încercând să-mi dau seama care este surpriza. Nu a renovat pereţii şi nici nu a schimbat mocheta. Masa pare la fel, doar că… îmi joacă feste imaginaţia sau este puţin mai mare?

În drum spre locurile noastre obişnuite, eu şi regele trecem pe lângă nobili cu gura căscată; îmi trec o mie de gânduri prin cap în timp ce mă străduiesc să descopăr ce am ratat.

Şi atunci văd locurile noastre.

Îngheţ pe loc, forţându-l pe Kallias să se oprească brusc lângă mine.

Masa chiar *este* mai mare. A comandat una nouă. Şi în capul mesei, unde stă Kallias întotdeauna, sunt două scaune.

Două.

Masa masivă de stejar este de două ori mai lată, permiţându-ne să stăm unul lângă.

Acesta nu este doar un gest galant. Aceasta este o declaraţie. Una pe care toată nobilimea o poate vedea şi înţelege.

Dar *eu* nu înţeleg.

— De ce? întreb.

Kallias se uită în jur la nobilii tăcuţi şi tuşeşte cu subînţeles. Aceştia îşi reiau instantaneu discuţiile de dimineaţă, ca să nu putem fi auziţi.

— Ţi-am spus, eşti egala mea. M-ai ajutat în mai multe moduri. Mi-ai fost mereu alături în ultimele două luni şi nu vreau să pleci niciodată, Alessandra. Vreau să-ţi arăt cum te respect şi te apreciez.

— Dar asta… în faţa tuturor nobililor. Ai fi putut la fel de bine să mă ceri în căsătorie.

— De fapt, vreau să vorbesc despre asta mai târziu.

Întorc atât de repede capul în direcţia lui, încât îmi trosneşte gâtul.

— Când suntem singuri, clarifică el. Vino!

Mă trage uşor spre scaunele noastre.

Reuşesc cumva să-mi conving picioarele să se mişte, în ciuda felului în care mi se învârte capul. Mai întâi euforia, apoi dezamăgirea îmi ocupă pe rând gândurile.

Mă va cere în căsătorie.

Dar a spus-o cu atât de multă indiferenţă. Nu a fost nici pe departe romantic. Nu cred că se referă la o

cerere romantică. Cu siguranţă se referă la o alianţă practică.

Dar îmi va oferi putere. Îşi va împărţi puterea. La fel cum împarte capul mesei.

Dar tot nu-l voi putea atinge. Nu-l voi avea.

Ce este mai important?

Ştiu răspunsul. Puterea, evident. Dar atunci… de ce mă simt atât de sfâşiată pe dinăuntru?

— Maiestate, noua masă este pur şi simplu divină! spune o voce din dreapta mea.

Tresar. Când s-a aşezat Rhoda? În dreapta ei se află Hestia, care stă lângă al ei lord Paulos. Cele mai apropiate două scaune de rege sunt lăsate goale, dar partea mea este plină. Kallias este în formă imaterială deplină pentru a se ocupa de noile aranjamente de la masă.

— Mă bucur că îţi place, spune el.

— Pari surprinsă, Alessandra. Nu ştiai? întreabă Rhoda.

— Nu.

— Este un gest incredibil de romantic, continuă ea, coborându-şi doar puţin vocea.

Kallias a auzit-o.

— Mă bucur că *tu* crezi asta, lady Nikolaides. Lady Stathos pare să nu ştie deocamdată cum să reacţioneze.

— Bineînţeles că sunt încântată! mă grăbesc să spun. Doar că a fost neaşteptat.

— Fac gesturi romantice tot timpul, zice el în derâdere, oferindu-le un spectacol celor aşezaţi cel mai aproape de noi.

— Are dreptate, îl aprobă Hestia, îndepărtându-şi pentru o clipă atenţia de la lordul Paulos. Îţi oferă

nenumărate cadouri. Am văzut cu toţii minunatele bijuterii. Acest lucru nu ar trebui să fie diferit.

— Este o masă, spun. Nu un colier. Foarte diferit. Şi foarte neaşteptat.

Kallias duce la gură o lingură de terci.

— Trebuie să te surprind în continuare, altfel m-ai considera plictisitor şi ai terminat-o cu mine.

— Puţin probabil, Maiestate, afirmă Rhoda, râzând.

Măsoară de sus până jos ceea ce poate întrezări din silueta regelui, apoi îmi aruncă o privire cu subînţeles. *Cincisprezece,* grăiesc ochii ei. De parcă aş putea uita vreodată.

Kallias îi rânjeşte galant, iar masa continuă.

În timp alunec cu privirea de-a lungul mesei, îi văd pe Rhouben şi pe Petros râzând despre ceva împreună. Par atât de fericiţi şi de lipsiţi de griji; observ că un nobil lipseşte de la noua masă, de parcă însăşi existenţa ei l-ar fi împiedicat să ni se alăture.

Săracul Leandros.

*

Odată ce terminăm micul dejun şi Kallias mă escortează din sală, îl întreb:

— Nu ai întruniri astăzi?

— Nu. Mi-am eliberat programul. Balul tău se apropie. M-am gândit că pot ajuta cu restul pregătirilor. Şi, după cum am menţionat, trebuie să vorbim despre ceva.

Îmi dreg glasul.

— Da, sunt… curioasă să aflu mai multe despre subiectul pe care îl vom discuta.

Ei bine, asta a sunat extrem de formal.

În numele diavolilor, omul vrea să mă ceară în căsătorie, iar eu mă trezesc dorindu-mi să fug departe.

Dar asta mi-am dorit. Este singurul motiv pentru care am venit aici.

Aşa că de ce mă îngrozeşte această conversaţie?

— Oare să mergem în bibliotecă? întreabă el.

Nu spun nimic, dar mă conduce oricum în acea direcţie, gărzile urmându-ne îndeaproape.

— Este o zi frumoasă, comentează când trecem pe lângă o fereastră, aruncând o privire afară. Furtuna a trecut repede, adaugă el, apoi înjură. De ce naiba vorbesc despre vreme?

Tot nu spun nimic. Cu gărzile staţionate pe coridor, intrăm singuri în bibliotecă, iar Kallias închide uşa în urma noastră.

— Vrei să te aşezi? întreabă el.

Clatin din cap.

— Îmi pare rău, spune el. Am fost un prost. Nu am vrut să deschid subiectul aşa.

— Te referi la cererea în căsătorie?

— Da. Nici cu masa nu ar fi trebuit să te surprind. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine înainte să o comand. M-am gândit că ţi-ar plăcea.

Îmi fixez privirea în cizme.

— Dar nu este doar o masă, nu-i aşa, Kallias?

— Nu. Nu este.

Se lasă tăcerea pentru un scurt moment, iar eu ridic privirea ca să studiez cotoarele cărţilor din bibliotecă. Orice pentru a evita să mă uit la el şi la trăsăturile sale perfecte. Pentru această conversaţie nu cred că sunt suficient de puternică pentru a mă uita la el.

— Formăm o echipă atât de bună, spune el în cele din urmă. Ai o minte aparte pentru intrigi, mai

înzestrată decât a oricăruia dintre consilierii mei. Te-ai dovedit de nenumărate ori a fi un aliat de nepreţuit. Pe scurt, eşti strălucită. Sunt fericit ori de câte ori mă aflu în prezenţa ta. Chiar şi când ne certăm. Îmi plac călătoriile noastre departe de palat. Să mă deghizez, să merg în aventuri – nu m-am mai distrat atât de mult de ani întregi. M-am simţit atât de singur în ultima vreme, dar, de când ai sosit tu, am fost… fericit. Dar asta nu este doar despre mine. Este vorba şi despre tine şi am încercat să mă gândesc la ce ar putea să-ţi ofere acest aranjament. Am vorbit deja despre invitaţiile la petreceri şi la baluri. Promit să încep să te însoţesc. Vreau să vii cu mine la toate întrunirile…

Ultimele lui cuvinte mă conving să-mi desprind ochii de pe pereţi.

Văzând că se bucură acum de întreaga mea atenţie, continuă:

— Te vreau lângă mine, vreau să luăm împreună decizii pentru regat. Vreau să mă ajuţi în cucerirea ultimelor trei regate din această lume vastă. Vreau să fii egala mea, Alessandra. Regina mea. Ai avea putere. O gardă personală. Am vorbi înainte de a lua decizii. Am scăpa o dată pentru totdeauna de consiliu, iar tu te-ai elibera de familia ta. Desigur, ai avea acces la trezorerie şi la fondurile regatului.

Putere egală. Să conduc regatul… împreună *cu* el?

Asta înseamnă…

Nu aş fi nevoită să-l omor. Îmi va oferi tot ce vreau şi nu va trebui să scap de el. Prietenul şi tovarăşul meu.

Dar dacă vreau… mai mult?

Înghit în sec.

— Vrei să fiu regina ta. Însă doar cu numele. Nu-i aşa?

Kallias îşi pierde vocea şi mă ţintuieşte cu privirea, în căutarea unui lucru nedesluşit.

— Aşa e. Am fi căsătoriţi. Deci ar fi oficial. Dar îţi vei păstra camerele, iar eu le voi păstra pe ale mele. Nu e nevoie să afle nimeni că nu consumăm căsătoria. Foarte puţini cunosc motivul pentru care nu pot atinge oameni. Cei mai mulţi nu-şi vor da seama că nu avem relaţii intime.

Aste este. Este tot ce mi-am dorit vreodată. Kallias îmi oferă lumea.

Dar nu mi se oferă odată cu ea.

Când am început să-mi doresc asta?

Tăcerea este spulberată de o serie de bătăi care zguduie uşa.

— Pleacă! spune Kallias, fără să-şi dezlipească ochii de pe mine nici măcar pentru o clipă.

— Îmi cer iertare, Maiestate…

Îl recunosc pe Epaphras, aprodul. Vocea este a lui.

— Aţi dorit să fiţi informat imediat dacă baronul Drivas vine la palat. A fost destul de categoric şi gărzile au fost nevoite să-l reţină. De asemenea, este însoţit de un ofiţer.

Mi se taie răsuflarea ştiind că tatăl lui Hektor se află în palat.

Kallias se întoarce spre mine.

— De ce ar implica baronul un ofiţer în tentativa lui de a te determina să te căsătoreşti cu unul dintre fiii lui? Ai semnat un fel de contract cu el?

— Nu, nu am făcut-o.

Înghit în sec.

— Asta e ridicol, bombăne ca pentru sine. Epaphras, spune-le gărzilor să-i trimită sus. Să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna.

— Desigur, sire.

Mi se strânge stomacul.

— Chiar e necesar?

— Nu trebuie să rămâi aici. Pot să-l sperii pe baron de unul singur; hărţuirea asta este ridicolă. Ar fi trebuit să mă ocup de problemă de îndată ce mi-ai adus-o la cunoştinţă.

— Voi rămâne, îngân eu, negăsind nicio cale să amân acest moment.

Sau să scap de el. Ar fi trebuit să spun repede că mă căsătoresc cu Kallias, deşi nu ştiu dacă mi-ar fi oferit mai multă protecţie pentru ceea ce urmează să se întâmple.

Uşa se deschide câteva momente mai târziu. Gărzile flanchează două siluete.

Pe una o recunosc, este Faustus Galanis, tatăl lui Hektor. Femeia care îl însoţeşte trebuie să fie ofiţerul.

— Maiestatea Voastră, spune Faustus. În sfârşit! Am încercat…

— Nu vei vorbi până nu-ţi dau eu voie, i se adresează Kallias cu toată autoritatea unui rege. Tu cine eşti? întreabă el, întorcându-se spre femeie.

— Ofiţerul Damali Hallas, Maiestatea Voastră.

— Şi care-i scopul prezenţei tale la palat?

— Baronul Drivas m-a angajat să cercetez dispariţia fiului său cel mic, Hektor.

Kallias nu întoarce capul, dar îmi aruncă o privire pe furiş, cu coada ochiului.

— Dispariţia?

— Asta am presupus când am început investigaţia, Maiestatea Voastră, dar acum ştim că tânărul nobil a fost ucis.

Capitolul 24

Mi se strânge din nou stomacul, dar nu las să mi se vadă pe faţă decât surpriza.

— Hektor este *mort?* întreb.

Observ că ofiţerul Hallas mă urmăreşte cu o privire pătrunzătoare. Este în căutarea oricăror minciuni. Este o femeie cu trăsături dure. Un nas puţin cam mare, ochi prea apropiaţi, o bărbie pătrată. Are părul negru ca abanosul strâns la spate într-un coc îngrijit.

— De câţiva ani, aşa am fost informată, îmi spune ea. Cu câteva zile în urmă, trupul i-a fost descoperit în pădurea Undatia. Se pare că au existat o serie de alunecări de teren în zonă. Câţiva călăreţi au găsit şi au raportat cadavrul.

— Staţi o clipă, zice Kallias. Cine este acest Hektor?

Întrebarea îmi este adresată şi elucidez îndată înţelesul ascuns: *Cine este acest bărbat pentru tine?*

— Primul meu iubit, răspund.

— Şi ucigaşa lui! mă atacă baronul.

— Încă un cuvânt, Drivas, şi te voi trimite în temniţă, spune Kallias.

Gărzile care îl flanchează înaintează, pregătite să se năpustească asupra baronului dacă este nevoie.

— Cu permisiunea Maiestăţii Voastre, am câteva întrebări pentru lady Stathos.

Kallias se întoarce spre mine. Ţine cont de părerea mea.

Ce impresie aş oferi dacă i-aş alunga fără să spun nimic? Nu, trebuie să par nevinovată.

— Îi voi răspunde la întrebări.

Ofiţerul face un pas înainte.

— Recunoaşteţi deci că aţi avut o relaţie cu decedatul?

— Da, am avut, dar acum mulţi ani. Ce a păţit Hektor?

— În prezent doar oasele au mai rămas din el.

Baronului îi scapă un suspin, dar nu rosteşte niciun cuvânt.

— L-am identificat după blazonul familiei pe care îl purta pe deget, continuă ofiţerul. Ieri am examinat rămăşiţele. Una dintre coaste a fost crestată. O rană de cuţit, fără nicio urmă de îndoială. Mi se spune că purtaţi în permanenţă un pumnal asupra dumneavoastră.

Mă trag înapoi, înfiorată, ca şi cum aş fi fost ofensată.

— Doar nu sugeraţi că *eu* l-am ucis! Şi *cine* v-a spus că port un pumnal?

— Sora dumneavoastră.

Hallas scoate un carneţel din buzunar şi aruncă o privire prin el.

— O anume doamnă Chrysantha Stathos.

— Da, ştiu numele surorii mele, spun cu amărăciune.

Chrysantha. Blestemul existenţei mele. De ce nu moare naiba odată?

— Multe persoane poartă pumnale. De ce ar trebui să conteze asta?

— În lipsa altor probe, nu ar conta, dar alături de cadavru au fost găsite rămăşiţele unui cufăr de lemn. Iar pe una dintre scânduri erau scrise iniţialele *AS.* Acestea sunt iniţialele dumneavoastră, nu-i aşa?

Hallas pune întrebarea aşa cum a procedat cu fiecare în parte. Folosind un ton rece lipsit de emoţii, de parcă nici măcar nu i-ar păsa de răspuns. Chiar dacă ştie deja răspunsurile.

Îndrăznesc să-i arunc o privire lui Kallias. Mă studiază cu cea mai stranie expresie pe chip. Una pe care nu o pot desluşi. De parcă m-ar vedea într-o lumină nouă.

Este imposibil s-o creadă!

Mi se taie picioarele şi mă dezechilibrez uşor. Însă Kallias este îndată lângă mine şi mă susţine.

— Cu siguranţă o mulţime de persoane din regat au iniţialele *AS,* îmi sare el în ajutor.

— Probabil, spune Hallas. Dar nu toate au avut şi o relaţie cu decedatul. Cine a pus capăt acestei relaţii, lady Stathos? A fost Hektor, nu-i aşa? V-a frânt inima şi dumneavoastră v-aţi răzbunat. L-aţi înjunghiat, l-aţi închis într-un cufăr şi apoi l-aţi îngropat în pădure!

Oh, zeilor!

— Speculaţi! răbufnesc eu. Nu există nicio dovadă că Hektor a pus capăt relaţiei sau că am avut vreun motiv să-l rănesc.

— Poate că nu acum, dar o voi găsi. Am vorbit deja cu personalul de pe moşia tatălui dumneavoastră. Mi s-a spus că sigur aţi fi avut capacitatea şi mijloacele de a scoate trupul lui Hektor de acolo fără să fiţi văzută. V-aţi strecurat frecvent noaptea, doar ca să vă întoarceţi a doua zi, mult după prânz. Şi aş dori să cer permisiunea regelui de a confisca pumnalul aflat în posesia dumneavoastră, pentru a-l compara cu crestătura găsită pe rămăşiţele decedatului.

Menţin o privire liniştită, netulburată în timp ce mă întorc spre Kallias; de data aceasta, ţin cont de părerea lui.

Te rog să-mi vezi calmul drept nevinovăţie.

Nu am pierdut încă totul. Hektor nu se va întoarce pentru ultima oară, ca să mă distrugă. Sunt *atât de aproape* să devin regină.

— Doamnă ofiţer, spune Kallias cu un calm care mă sperie, tu şi baronul ne veţi scuza. Apreciez că mi-aţi adus la cunoștință această problemă. Întrucât lady Stathos este un membru al curţii mele, din acest moment mă voi ocupa personal de investigaţie şi voi afla adevărul.

Pare că baronul mai are multe de spus, dar, din dorinţa de a rămâne în relaţii bune cu regele, le permite gărzilor să-i escorteze pe el şi pe ofiţer afară din bibliotecă.

Epaphras îi însoţeşte, închizând uşa în urma lui. Reuşesc să mă apropii de cel mai apropiat fotoliu şi mă prăbuşesc în el. Şi aştept.

Şi aştept. Şi aştept.

Kallias urmează să facă o criză din cauza mea din moment în moment. Va pune să fiu aruncată în închisoare până când va decide ziua şi modalitatea adecvată ca să mă ucidă. Va...

Kallias râde atât de zgomotos şi de brusc, că sunt cât pe ce să mă răstorn din fotoliu.

Ţine mâinile pe genunchi, şi tremură de râs. Ce naiba?

Oare l-am frânt pe rege?

După un moment, izbuteşte să se îndrepte şi să se uite la mine, dar chipul i se schimonoseşte imediat şi revine la râsete incontrolabile.

Simt cum mi se încordează picioarele, mi se înroşeşte faţa şi mi se adună furia în fiecare muşchi.

— Ce naiba te-a apucat? răbufnesc eu, strigând ca să-i acopăr râsul.

Nu a reacţionat în halul ăsta nici măcar când a citit scrisoarea de dragoste a lui Orrin.

Spune ceva de neînţeles, apoi îşi şterge lacrimile din ochi şi încearcă din nou:

— L-ai ucis!

Dă capul pe spate şi râde şi tot râde.

Şi cumva ştiu că nu am probleme. Cum aş putea, din moment ce îl distrează atât de tare întreaga poveste?

Aş putea să neg. Să pledez în nume propriu. Dar Kallias nu este prost. Deşi ofiţerul nu are suficiente dovezi ca să mă condamne, Kallias ştie adevărul.

— Sunt tentată să ucid din nou, îi spun eu, uitându-mă urât la el.

Se sprijină de cel mai apropiat corp de bibliotecă, recăpătându-şi suflul. Odată ce se linişteşte, se îndreaptă cu paşi mari spre mine şi îmi cuprinde capul cu mâinile înmănuşate.

— Micul meu demon. Eşti o forţă cu adevărat de temut, nu-i aşa? Oh, spune că te vei căsători cu mine, Alessandra!

Înghit în sec, complet confuză.

— Nu mă vei spânzura?

— Să te spânzur? repetă el, lăsându-şi mâinile să cadă în lateral. El a greşit faţă de tine, Alessandra. Sincer, m-ai scutit de grija de a-i da de urmă şi de a-l ucide cu mâna mea.

— Dar…

— Eşti graţiată, spune el simplu.

Clipesc.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu. Orice pentru prietena mea.

Nu ştiu dacă am urât vreodată acest cuvânt mai mult decât când îl rosteşte Kallias.

— Vrei să fii soţia mea? repetă el, întorcându-se la conversaţia noastră anterioară.

— Ce se va întâmpla dacă refuz?

— Tot vei fi graţiată, dacă pentru asta îţi faci griji. Nu te-aş şantaja niciodată ca să te căsătoreşti cu mine! Vei fi liberă să rămâi la palat atât timp cât doreşti sau să pleci.

Îi cade puţin faţa.

— Dar aş fi... foarte trist dacă ai pleca.

Mă gândesc o clipă, dar Kallias nu poate îndura tăcerea.

— Am nevoie de tine, Alessandra. Spune că vei fi a mea şi eu voi fi al tău.

Are nevoie de mine. Dar nu mă doreşte. Îmi oferă putere. Tot ce mi-aş putea dori vreodată.

De ce este o decizie atât de grea?

— Vreau o cerere în căsătorie adecvată, spun în cele din urmă. Una publică.

Îmi încrucişez braţele peste piept.

— Şi să nu mai râzi de mine din cauza lui Hektor Galanis. De fapt, nu vreau să-i mai aud niciodată numele.

Kallias îmi apucă mâna înmănuşată şi o sărută.

— Ne-am înţeles. Acum, hai să discutăm despre ce ai făcut până în acest moment pentru viitorul bal. Nu crezi că va fi ocazia perfectă pentru o cerere în căsătorie publică şi adecvată?

*

Mă căsătoresc cu regele.

Crimele din trecutul mele sunt iertate.

Mă voi elibera o dată pentru totdeauna de membrii familiei mele. Îi pot alunga definitiv de la curte!

Dar există un criminal în libertate. Cineva care vrea să mi-l ia pe Kallias şi, odată cu el, viitorul promis.

Nu voi permite ca acest lucru să se întâmple.

Sunt conştientă că este posibil ca eu şi Kallias să ne fi agitat degeaba în privinţa momentului. Ne-am îngrijorat din pricina discuţiei despre parada publică, dar acum îmi dau seama că balul meu este mai devreme şi la fel de public.

Atunci va lovi asasinul. Sunt sigură de asta.

Câteva săptămâni mai târziu împărtăşesc aceste preocupări cu Kallias în timp ce stau în camerele mele şi lucrez la rochia pentru bal.

— Şi eu m-am gândit la asta, răspunde el. Vom dubla numărul gărzilor. Vom verifica de arme toţi invitaţii, înainte de a fi admişi în sala de bal.

— Care este mai exact raza de acţiune a abilităţilor tale? îl întreb. Care este cel mai îndepărtat punct în care trebuie să se afle criminalul pentru a te împiedică să-ţi chemi umbrele?

Kallias ridică din umeri.

— Nu ai testat niciodată?

— Bineînţeles că am făcut-o. Pur şi simplu nu vreau să te îngrijorezi.

Sub privirea mea furioasă, îmi răspunde:

— Patruzeci şi cinci de metri.

— Doar atât!

Un ţintaş talentat nu ar întâmpina nicio problemă.

— Voi fi în siguranţă, Alessandra. *Noi vom* fi în siguranţă. Va fi bine.

— M-aş simţi mai bine dacă niciunul dintre consilierii tăi nu ar fi primit.

— Şi eu la fel, dar nu prea putem să le retragem invitaţiile. Acum încetează să te mai agiţi atâta! Arată-mi la ce lucrezi.

— Nu, spun scurt. Aş prefera să o vezi pe mine când este (toată) gata.

— E destul de mult material, remarcă el cu tristeţe.

— Oh, taci!

Capitolul 25

Trandafiri sădiţi în ghivece străjuiesc intrările în sala de bal. Formează o alee asemănătoare unui labirint care duce spre masa cu gustări şi băuturi răcoritoare şi care se deschide după aceea în centrul încăperii, într-un spaţiu suficient de mare pentru dans. Fiecare membru al orchestrei poartă un trandafir negru – bărbaţii, în buzunarele de la piept, doamnele, în păr – în onoarea răposatei regine.

Am pus ca sala de bal să fie pictată, aşa că acum coloanele par îmbrăcate în iederă. Covoare verzi acoperă podelele, imitând desăvârşit iarba. Pe jos au fost presărate petale de trandafir care eliberează un parfum delicat.

A fost nevoie de mai mulţi valeţi şi de scări lungi, dar am reuşit şi să atârnăm de tavan buchete de trandafiri. Din când în când va cădea câte o petală, care va face să pară că pe podea plouă cu roze. Am comandat tapiserii care să se desfăşoare de-a lungul pereţilor, iar acum pare că marginile unei grădini se întind peste tot în jurul nostru.

Candelabrele electrice strălucesc intens. Am vrut ca totul să fie bine luminat. Nu doar pentru a crea iluzia de amiază în grădină, ci pentru ca orice trădare sau vicleşug să fie imposibil de tăinuit la adăpostul umbrelor.

Nimeni nu-mi ucide regele în seara asta.

Invitaţii au început deja să se reverse înăuntru, deşi balul nu începe oficial decât peste zece minute. Pot vedea totul de sus, unde aştept pe scară, supervizând aranjamentele. Întrucât este balul meu,

am ocazia să-mi fac o intrare grandioasă, aşa că trag de timp, aşteptând momentul potrivit.

De fapt, aştept doar să apară Kallias. Nu aş vrea să rateze şansa de a mă vedea în noua mea rochie.

M-am autodepăşit.

În mare, este galben-pal. La fiecare câţiva centimetri, materialul se pliază peste el însuşi pe măsură ce urcă, pentru a da forma petalelor suprapuse ale unui trandafir. Am colorat vârful fiecărui fald într-o nuanţă deschisă de roşu-portocaliu, ca să se asorteze cu trandafirii distinşi descoperiţi în grădina reginei în mod normal, nu mă prea dau în vânt după culoarea portocalie, dar trandafirii reginei (şi rochia mea, un model în oglindă) sunt pur şi simplu divini. Port o crinolină sub straturile de mătase, iar corsetul este bine strâns. Partea de sus este fără mâneci, iar mănuşile mele galbene, asortate, sunt însemnate cu puncte portocalii în vârful degetelor.

Mi-am fixat părul într-o parte, aşa că îmi mângâie umărul stâng, dezvelindu-mi gâtul pe partea dreapta. Am ondulat şuviţele astfel încât să cadă în bucle perfecte, o cascadă întunecată care contrastează cu ţesătura deschisă la culoare.

Când ajunge în sfârşit, Kallias nu îşi anunţă sosirea. Mai degrabă încearcă să se strecoare înăuntru, îndreptându-se direct spre tronul de pe podium. După ce a văzut materialul pe care îl foloseam pentru a crea rochia, a decis să poarte o vestă de culoare asemănătoare: este atât de deschisă, încât ar putea fi confundată cu alb. Arată remarcabil pe pielea lui de culoarea bronzului.

De îndată ce îşi ocupă locul, dau ordin vestitorului să mă anunţe.

— Gazda noastră, lady Alessandra Stathos, a doua fiică a contelui de Masis.

Îmi ridic rochia cu ambele mâini şi las un zâmbet delicat să-mi înfrumuseţeze trăsăturile în timp ce cobor scările.

Toate capetele se întorc în direcţia mea.

Şi ştiu că nu doar rochia mea năucitoare este cea care îi determină să prindă de îndată glas. Sunt fata care a atras atenţia regelui. Fata care a convins consiliul să-i pună în aplicare strategiile. Fata care l-a salvat pe rege de atacul unui asasin.

Într-adevăr, mi-am clădit o reputaţie impresionantă.

Iar în seara asta Kallias mă va cere în căsătorie şi îi va şoca pe toţi.

Mă urmăreşte acum, în timp ce cobor cu grijă, atentă la fiecare pas. Rochia este destul de largă încât să le ofere picioarelor mele suficientă libertate de mişcare, dar din cauza tivului până la podea şi a cizmelor cu toc pot să mă împiedic foarte uşor.

Însă nu-mi iau ochii de la el.

Ochii lui înflăcăraţi, pe care îi ţine aţintiţi asupra mea, îmi arată cât de mult mă doreşte Kallias. Atracţia dintre noi nu mai reprezintă o enigmă, o incertitudine. Ci un obstacol în a se menţine ferit de pericole. Avem un aranjament bun. După noaptea asta, amândoi vom avea ce ne dorim. El va avea o regină care să-l ajute să gestioneze şi să echilibreze consiliul. Va avea alături pe cineva în care are încredere. Singura persoană în care are încredere.

Eu, în schimb, obţin puterea. De a conduce un regat alături de Kallias odată ce va împlini 21 de ani.

Va mai dura doar 17 luni.

Când ajung la baza scărilor, Kallias nu se apropie de mine. Dimpotrivă, îşi fereşte privirea, intrând în vorbă cu unul dintre consilierii aflaţi în apropiere.

Mă cuprind dezamăgirea şi iritarea, dar tot afişez un zâmbet plăcut.

Mă pregătesc să-mi întâmpin invitaţii, dar, după ce fac câţiva paşi într-o anumită direcţie, aceştia… se împrăştie.

Ce naiba?

Poate că n-a fost decât în imaginaţia mea. Mă îndrept spre masa cu gustări şi răcoritoare, ca să verific aranjarea preparatelor. Fustele mi se răsucesc în aer, iar un grup de gentilomi îşi abandonează conversaţia şi se îndepărtează de mine, găsind imediat un alt loc în care să stea.

Ce i-a apucat pe toţi?

Când sunt la câţiva paşi de masă, mă relaxez de îndată ce o altă persoană se apropie de mine. Îmi dau seama că este tatăl meu.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi trimis o invitaţie, îi spun, distrăgându-mi atenţia cu un pahar de şampanie de pe masă.

— Probabil că ai uitat, comentează el.

Odată ce ajunge suficient de aproape pentru a nu fi auzit, adaugă:

— Sunt aici ca să te salvez, Alessandra.

Iau o înghiţitură din pahar şi mă port de parcă nu l-aş auzi. Tata speră să obţină o reacţie din partea mea. Nu se va întâmpla.

— M-ai auzit, Alessandra? Te voi salva pe tine şi reputaţia ta.

Continui să nu spun nimic.

— Cum toate zvonurile despre crima ta se răspândesc precum focul, trebuie să te ţin în siguranţă,

adică să te căsătoresc fără întârziere cu un om puternic.

Ochii îmi zboară spre chipul tatei.

— Zvonurile despre crima mea?

— Da, despre uciderea lui Hektor Galanis. Toată lumea vorbeşte despre asta.

Acum înţeleg de ce toţi mă ocolesc dintr-odată. Mă consideră o ucigaşă.

Al naibii Faustus. Trebuie să fi aflat că regele m-a exonerat de toate acuzaţiile, dar asta nu l-a împiedicat să-şi dea drumul la gură.

— Nu te îngrijora, draga mea, spune tata. O căsătorie pripită îţi va oferi o oarecare protecţie. Am vorbit cu vicontele de Thoricus…

— Cu tatăl lui Rhouben?

— Să înţeleg că îl cunoşti pe fiul lui? Minunat. A rupt de curând logodna cu fiica unui baron. Voi doi veţi face o partidă bună.

Aproape că scuip şampania din gură.

— Deci acum trebuie să mă căsătoresc cu cineva sub rangul meu?

— Are bani, Alessandra. Şi cu dragul meu prieten Eliades după gratii, nu ne mai putem baza pe el.

Când un servitor trece pe lângă noi, pun paharul gol de şampanie pe tava pe care o cară. Apoi mă întorc complet spre tatăl meu.

— Deci nimic mai prejos decât un duce nu va fi îndeajuns pentru Chrysantha, dar eu mă voi căsători cu un viitor viconte. Am înţeles bine?

— După cum vorbesc oamenii despre tine, nu prea îţi permiţi să fii pretenţioasă.

Îl fac pe tata să tresară, când încep să râd.

— Niciodată nu mă asculţi. Niciodată nu ai făcut-o, dar vreau să clarificăm lucrurile. Nu am nevoie să mă

salvezi. Nu am nevoie de o căsătorie pripită. Îl am pe rege, iar el m-a graţiat. Ai fi ştiut asta dacă ţi-ar fi trecut vreodată prin cap să mă întrebi despre situaţie în loc să ajungi la propriile concluzii şi soluţii. În seara asta mă va cere în căsătorie, închei eu.

— Nu mi-a cerut permisiunea…

— Nici nu trebuie. El este regele şi, după cum am spus, nu primeşti niciun ban din preţul de mireasă pentru mine.

Încearcă să mai adauge ceva, dar nu îl las.

— Nu. Asta este petrecerea mea. Noaptea mea. Nu ai voie să o strici.

Mă uit spre două gărzi staţionate în apropiere de perete. După ce le captez atenţia, le fac semn cu mâna să se apropie.

Aproape că mă aştept să nu mă asculte. Dar o fac. Doi bărbaţi tineri înaintează cu paşi mari, cu puştile aruncate peste umeri.

— Da, domnişoară? întreabă unul dintre ei.

— Escortaţi-l pe conte afară de la bal. Nu este bine-venit. Dacă nu pleacă de bunăvoie, aveţi permisiunea mea de a folosi forţa.

Tata scapă un singur hohot de râs.

— Cine te crezi? Regina?

Dar cele două gărzi deja păşesc între mine şi tatăl meu.

— Pe aici lordul meu.

Tata mă priveşte cu nedumerire. Şi apoi, pentru o fracţiune de secundă, simt că în sfârşit mă vede. Îmi vede ambiţia. Viclenia. Realizările. Gărzile care îmi ascultă poruncile sunt o dovadă suficientă a lucrurilor pe care am încercat să i le explic de câteva săptămâni.

Am obţinut exact ceea ce mi-am propus.

Şi atunci tata pare să-şi dea seama că, dacă asta este adevărat, atunci şi tot ce am spus despre faptul că nu primeşte un preţ de mireasă pentru mine trebuie să fie de asemenea adevărat. Panica îi cuprinde chipul în timp ce gărzile îl apucă ferm de braţe şi îl escortează afară din încăpere.

Toată lumea din sala de bal s-a oprit să urmărească spectacolul, deşi nici muzica, nici vorbăria nu au încetat.

Dar acum niciun suflet nu pare să aibă vreo problemă să se apropie de mine. Nu când pot porunci să fie daţi afară de la petrecere. Nu când gărzile regelui îmi ascultă poruncile. De fapt, sunt salutată de nu mai puţin de zece nobili cât se servesc cu băuturi şi degustă *hors d'oeuvres*[5].

— Uimitoare petrecere! Acelea sunt bomboane de ciocolată în formă de boboci de trandafir?

Rhouben înşfăcă o bomboană de pe masă şi o aruncă în gură. După ce o înghite, adaugă:

— Îmi vine să te sărut.

— Te rog să nu o faci în public.

— Vorbesc serios, Alessandra. Mulţumesc. Ştiu că am spus-o deja, dar o voi spune iar. M-ai scăpat de Melita. A părăsit palatul, a fost atât de răvăşită de despărţire, de respingerea lui Eliades şi apoi de arestarea lui. Sunt din nou un om liber!

Şi nici măcar nu ştie că tocmai l-am scăpat şi de o căsătorie cu mine.

— Cum te bucuri de burlăcie? întreb.

— Voi sărbători dansând cu fiecare femeie superbă prezentă în seara asta. Asta te include şi pe tine. Îmi păstrezi un dans?

---

5 Aperitive (n.t.).

— Desigur.

Îmi sărută mâna şi îl privesc repezindu-se către un colţ al sălii, unde Petros şi Leandros râd împreună.

Mă bucur să-l văd pe Leandros. Mă temeam că nu va veni.

De parcă mi-ar fi simţit privirea, se uită şi el la mine. Când vede că mă uit insistent, îmi oferă un zâmbet reţinut. Răspunsul meu este un zâmbet mare, grandios.

Leandros este îmbrăcat complet în negru, la fel cum a fost şi Kallias când l-am văzut prima dată. Doar că Leandros poartă un trandafir negru pictat pe reverele sale. Aproape că nu observ floarea la cât de bine ascunsă este de vestă. Vederea florii mă face să-l îndrăgesc şi mai mult pe Leandros. Kallias nu a mai vorbit cu el de un an şi totuşi fostul lui cel mai bun prieten apare la o petrecere în cinstea mamei regelui şi poartă floarea ei preferată. Restul veşmintelor sale închise la culoare îi fac pielea aurie să pară mai luminoasă şi chiar îi evidenţiază tonurile mai întunecate ale părului său maro-deschis.

Nu contează ce poartă – Leandros este atât de chipeş şi de grijuliu. Sigur va face o fată foarte fericită.

Întorc cu greu privirea şi cercetez restul sălii. Mă bucur să constat că aproape toată lumea soseşte în ţinuta adecvată. Văd un grup de doamne îmbrăcate asemenea unor lalele, cu gulere foarte înalte, uşor curbate la capete, care le încadrează şi lateralele feţei, imitând petalele unei lalele. Panglicile pe care le poartă pe cap par nişte stamine.

O doamnă este suficient de îndrăzneaţă pentru a se costuma în ceea ce cred că ar trebui să fie o narcisă. Are o pălărie aurită, modelată ca trompeta florii, care o face să arate destul de… diferit.

Bărbaţii sunt aşa cum mă aşteptam, adică plictisitori, cu nimic mai mult decât nişte flori în buzunarele de la piept, care să se asorteze cu doamnele.

Le văd pe Hestia şi pe Rhoda şi mă grăbesc spre ele. Rhoda poartă ceva emblematic pentru numele ei[6]. Tivul de la baza rochiei este adunat în ciorchini delicaţi, ca nişte trandafiri-de-munte roz-violet. O ţinută simplă, totuşi foarte elegantă.

Hestia este o minune înveşmântată în roz-prăfuit. Şi ea a optat tot pentru trandafiri, dar, în loc să modeleze toată rochia precum unul, şi-a pus croitoreasa să coasă mărgele rafinate pe toată suprafaţa fustei, creând un model cu liane spinoase şi trandafiri înfloriţi.

— Amândouă arătaţi splendid, spun.

— Mulţumim, zice Hestia. Mi-ai observat şalul?

Cercetez o vreme mătasea roz din jurul umerilor ei.

— Oh, l-ai cusut singură, nu-i aşa?

Este o sarcină simplă să coşi capetele pentru a netezi uniform marginile, dar îmi amintesc cât de neîndemânatică era Hestia când a început să înveţe să coasă, incapabilă să ţină cusăturile drepte. Şi, chiar dacă şalul nu este perfect – a rămas la vedere un fir care atârnă la unul dintre capete –, majoritatea cusăturilor arată fantastic.

— Este uimitor, îi spun.

— Am avut o profesoară bună, îmi răspunde ea.

— Decorul arată chiar mai bine decât l-ai descris, mă felicită Rhoda. Şi îi faci pe toţi de ruşine cu rochia ta. Cum reuşeşti să arăţi ca o floare fără să pari ridicolă?

---

6 Numele Rhodei vine de la rododendron, o plantă cunoscută sub diferite denumiri: azalee, bujor-de-munte, trandafir-de-munte (n.t.).

— Am lucrat mult timp la rochie, recunosc. Când nu eram cu Kallias, coseam.

— Ceva lipseşte, observ în timp ce o cercetez pe Rhoda. Ah, ţi-am spus să-l aduci pe Galen! Unde este?

Rhoda îşi aruncă o şuviţă neagră peste umăr şi îndreaptă discret capul spre un loc de lângă perete.

Am nevoie de trei încercări înainte să-l văd. Căutam un servitor, îmbrăcat în bumbac simplu şi culori mohorâte. Nu eram pregătită să văd un bărbat elegant, în brocart lila. Şi-a aranjat până şi părul, îmblânzind cumva vârfurile, acum date pe spate, să nu-i mai acopere chipul. În ciuda veşmântului îmbunătăţit, pare teribil de stânjenit: îşi mişcă nervos mâinile şi priveşte fix gărzile din apropiere, de parcă s-ar aştepta să fie dat afară.

— Zeilor, ce face acolo? întreb.

Rhoda oftează.

— Aşteaptă să, ei bine, să mă servească[7].

— Dar nu i-ai spus că va fi însoţitorul tău?

— Ba da, dar cred că m-a înţeles greşit. A acceptat hainele croite special pentru el doar fiindcă a aflat că nu mă poate *servi* în seara asta dacă nu este îmbrăcat pentru ocazie.

— Oh, Rhoda, trebuie să clarifici situaţia.

— Asta i-am spus şi eu, intervine Hestia.

— Am încercat, continuă Rhoda. I-am spus să meargă cu mine şi să-mi fie alături, dar el a insistat că poate vedea dacă am nevoie de ceva şi de pe margine.

Clatin din cap.

— Nu mai fi atât de timidă cu el. Uneori, bărbaţii au nevoie de puţin ajutor. Fă un gest pe care el nu-l poate confunda cu o sarcină menită unui servitor.

---

7 Joc intraductibil de cuvinte. În original este *He's waiting to, wel, wait on me,* cuvântul wait având dublu înţeles: *a aştepta* şi *a servi* (n.t.).

— Cum ar fi?

— Invită-l la dans.

Rhoda coboară privirea, frământându-şi degetele.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Hestia.

— Dacă mă refuză? întreabă Rhoda. Dacă încearcă să-mi spună că nu este interesat şi-mi înţelege greşit intenţiile… dinadins? Dacă îl hărţuiesc? Sau, chiar mai rău, dacă se simte *obligat* să-mi îndeplinească dorinţele când în sfârşit mă fac clar înţeleasă, doar pentru că sunt stăpâna lui?

— Oh, Rhoda, zice Hestia, toată această nesiguranţă, toată această teamă… Sunt emoţii fireşti când eşti îndrăgostit. Dar, odată ce trec, totul este minunat! Bineînţeles că Galen ţine la tine. Ţi-a fost alături *ani buni.* Niciun servitor nu este obligat să devină prietenul şi confidentul tău, totuşi Galen a fost întotdeauna ambele pentru tine. Te iubeşte. Este evident pentru toată lumea. Acum, du-te şi ia-ţi alesul.

Rhoda îşi adună curajul, apoi o ia în direcţia lui Galen.

Mă întorc spre Hestia.

— Un sfat foarte înţelept.

— L-am pus în aplicare acum puţin timp.

Rămân tăcută pentru o clipă.

— Cum… cum treci de acea teamă? Şi merită să înduri ce ar putea urma mai târziu? O inimă frântă?

Hestia se gândeşte la întrebările mele înainte să răspundă.

— Cred că, atunci când ţii îndeajuns la cineva, ajungi într-un punct în care este mult mai dureros să nu-l ai deloc decât să-l ai şi să rişti să-l pierzi înţelegi că merită riscul. Pentru că fericirea, oricât ar fi de efemeră, merită întotdeauna.

Amândouă urmărim cum Rhoda ajunge la Galen. Îi spune ceva, iar el dă din cap. Îi mai spune ceva, iar el se uită la ea, dând din cap de nerăbdare. Apoi ea dă capul pe spate, îl apucă de braţ şi îl târăşte pe ringul de dans.

La început, scena e ciudat de privit. Conduce Rhoda, pentru că Galen nu a fost învăţat dansurile. Nu ca om de rând. Dar, după o clipă, braţele lui o ţin mai ferm, picioarele lui intuiesc paşii şi nu are ochi decât pentru femeia răpitoare din faţa sa. Arată ca un bărbat care are întreaga lume la picioare.

— Ia spune, oare asta nu merită? întreabă Hestia.

— Unde este lordul tău Paulos în această seară? schimb eu subiectul.

— O, a spus că va întârzia puţin. A trebuit să se ocupe de nişte afaceri.

— Bărbaţii trebuie să se ocupe întotdeauna de afaceri.

— Nu şi regele. Doar stă pe podium, nu? De ce nu te-ai dus la el?

— El nu a venit la mine.

— Ştie că tu eşti gazda acestei petreceri. Poate că se teme să-ţi stea în cale.

— Petrecerea este deja pusă la punct. Pur şi simplu mă bucur de bal. Ar trebuie să se bucure şi el cu mine. Dar acum nici nu se mai uită la mine.

Hestia strânge din buze.

— Uneori mi-aş dori să ştim exact ce gânduri ridicole le trec prin minte.

— Într-adevăr.

Capitolul 26

Hestia mă părăseşte de îndată ce lordul Paulos ajunge la bal, puţin mai târziu. Se oferă să stea cu mine la o şuetă, dar o îndepărtez prieteneşte.

Doar pentru că alesul meu mă ignoră, nu înseamnă că ea ar trebui să-l ignore pe al ei.

— Arăţi minunat în seara asta, Lady Stathos, se aude o voce în spatele meu.

Lady Zervas nu s-a deranjat să ţină cont de temă. Presupun că ar fi fost şi mai ciudat s-o facă. Mă îndoiesc că mai există cineva în lume care să poarte mai multă ranchiună faţă de regretata regină decât cealaltă femeie care a concurat pentru inima regelui. Femeia care a pierdut.

— Nu sunteţi costumată, îi răspund eu, uitându-mă la rochia ei simplă de nuanţa smaraldului, complet lipsită de accesorii.

— Am purtat verde, nu-i aşa? Ce strigă „grădină” mai mult decât asta?

Nu am nimic de spus la asta.

— Am fost uimită să îţi primesc invitaţia, continuă ea. Nu credeam că ţi-a plăcut în mod special ultima noastră conversaţie.

— Nu mi-a plăcut, dar cine ar avea mai multă nevoie de un bal dacă nu nişte femei bătrâne irascibile?

Râde la gluma mea nesărată, o reacţie la care nu mă aşteptasem.

— Îmi place de tine, zice ea. Cred că vei fi o regină desăvârşită. Când am vorbit ultima oară, m-am gândit doar să-ţi spun cum să te protejezi.

— E prea târziu pentru asta, murmur eu, mai mult pentru mine.

Lady Zervas încuviinţează din cap, ca şi cum ar înţelege complet ce vreau să spun, apoi pleacă mai departe.

*

Balul este în toi, iar prietenii mei sunt în culmea fericirii. Hestia şi lordul Paulos dansează împreună. Rhoda şi Galen stau într-un colţ, vorbesc şi se ating uşor, reţinut. Câteva priviri dezaprobatoare sunt aţintite asupra lor, dar Rhoda nici măcar nu este conştientă de ele. În niciun caz nu-mi voi ţine gura ferecată dacă cineva încearcă să tulbure fericirea prietenei mele.

Un nou lord s-a strecurat în braţele lui Petros şi, cu siguranţă, cei doi sunt cei mai eleganţi dansatori din sală. Între timp, Rhouben a pus ochii pe o doamnă şi o urmăreşte peste marginea paharului de vin. Chiar şi Leandros şi-a găsit o parteneră de dans, o fată frumuşică, îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei.

Gărzile sunt santinele tăcute, staţionate la marginile încăperii. Toţi invitaţii au fost verificaţi de arme la intrare.

Cât despre Kallias…

El stă în continuare pe tron, mă urmăreşte. Nu participă, dar este prezent. Aşa cum trebuie să-şi trăiască mereu viaţa.

Oftez şi îmi feresc privirea. Presupun că aşa va arăta viaţa mea, zi şi noapte. Aş putea la fel de bine să mă obişnuiesc. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de propriul bal.

Rhouben încă nu şi-a făcut curaj să o invite pe acea domnişoară la dans, prin urmare, la următoarea

pauză dintre melodii, încep să mă îndrept cu paşi mari spre el.

O mână blândă coboară pe umărul meu, astfel că mă întorc.

— Dansează cu mine.

Înainte să pot răspunde, Kallias mă trage în braţele lui, ţinându-mă acolo ca lumea întreagă să ne vadă. Melodia prinde glas, iar el ne poartă pe amândoi în ritmul intens, dar distins al viorilor. Îşi lasă umbrele să i se învolbure în jurul chipului, ca să le arate tuturor privitorilor că încă deţine controlul deplin asupra puterilor sale. Dar braţele îi sunt tangibile pentru dansul nostru, ca să mă poată învârti, ridica, ţine strâns lipită de el. Mâinile lui înmănuşate îmi aleargă pe spate şi pe braţe în timp ce mă conduce în paşii dansului.

Nu sunt pregătită pentru senzaţia bruscă de căldură, ca şi când aş fi luat foc. Oriunde mă ating mănuşile lui, ard. Abia îmi simt picioarele – chiar mă împiedic o dată –, atât sunt de conştientă de locul în care trupul lui îl atinge pe al meu.

Naiba să-l ia!

— Ce faci? reuşesc în cele din urmă să rostesc. Nu mă poţi ignora toată seara, doar ca să dansezi acum cu mine!

Se înclină spre mine.

— Eşti atât de frumoasă încât mă doare.

— Ce fel de răspuns este acesta?

— Am păstrat distanţa ca să nu fac ceva prostesc. Ceva ca asta.

În timp ce executăm paşii următori, mă trage atât de aproape încât devine indecent.

Nici nu mai aud muzica. Tot ce aud sunt bătăile frenetice ale inimii lui Kallias, răsuflarea lui caldă în părul meu.

Când îndrăznesc să mă uit în ochii lui, îmi dau seama că este lucrul greşit de făcut.

Ard. Trupul îmi ia foc. Privirea lui pare flămândă, înflăcărată, *doritoare.* Privirea unui bărbat care nu a mai atins o altă fiinţă umană de un an.

Kallias a spus-o singur. Niciun bărbat nu ar renunţa la puterea umbrelor decât pentru cea mai profundă şi mai mistuitoare iubire.

Nu că aş *vrea* să mă iubească.

M-a cunoscut acum două luni.

Şi odată mi-am dorit să-l ucid.

Dar acum totul este diferit şi vreau mult mai mult. În acelaşi timp, sunt îngrozită să am mai mult şi atât de bucuroasă că nu mă poate atinge, că nu mă va răni niciodată, pentru că nu i se va permite niciodată să ajungă atât de aproape.

Muzica se opreşte, dar Kallias continuă să-mi ţină mâna în mâna lui.

— Vino cu mine, spune el.

Mă conduce sus, până la podiumul pe care este tronul.

Nu.

Acum sunt două tronuri. Când a fost adus cel de-al doilea?

Oh, zeilor!

Se întâmplă acum.

La un semnal făcut de Kallias, melodia este întreruptă după doar câteva note. Invitaţii mei amuţesc, iar toţi ochii sunt aţintiţi asupra regelui.

Kallias mă aşază pe al doilea tron, apoi se lasă în genunchi în faţa mea şi flutură un inel între două degete.

Străluceşte în lumină. Nu observ niciun detaliu, pentru că nu-mi pot lua ochii de la el. Prin toată sala de bal răsună suspine delicate şi exclamaţii.

— Alessandra, rosteşte regele cu o voce pe care numai eu o pot auzi. M-ai făcut din nou fericit. Mi-ai oferit speranţă şi mi-ai devenit un confident nepreţuit şi cea mai bună prietenă. O... o femeie pe care aş putea să o iubesc.

Să o iubească.

Pe care *ar putea* s-o iubească. Dacă şi-ar da voie. Ceea ce nu va face.

Apoi ridică vocea ca toată sala să-l audă.

— Lady Alessandra Stathos, vrei să fii regina mea? Egalul meu întru totul? Un protector şi conducător al Naxosului şi al regatelor cucerite? Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da.

Un strigăt asurzitor de bucurie răzbate din mulţime şi mă scald în sunet. În atenţie. În cererea în căsătorie a celui mai puternic om din lume. În atingerea celui mai mare ţel al vieţii mele.

El este al meu.

Dar apoi mă fulgeră o scânteie de teamă când îmi amintesc că cineva vrea să-l ucidă pe regele meu. Şi, chiar dacă îl vom prinde pe *acest* asasin, Kallias va continua întreaga viaţă să fie o ţintă. L-aş putea pierde în orice moment.

Kallias nu ştie ce gânduri îmi răvăşesc mintea în timp ce îmi strecoară inelul pe deget, o bandă de argint cu un diamant negru, tăiat în formă de trandafir.

— Un toast! spune lordul Vasco de undeva din apropiere.

Urăsc că trebuie să facă parte din acest moment.

Pocale de vin sunt oferite tuturor invitaţilor în doar câteva minute. Dar acele minute par să se întindă la nesfârşit, iar groaza îşi înfige ghearele în pieptul meu. Sunt atât de multe persoane în sală. Un asasin ar putea să se strecoare cu uşurinţă.

El este în siguranţă, îmi reamintesc. Am interzis accesul cu arme în sală. Toţi invitaţii au fost percheziţionaţi temeinic, spre propria lor iritare. Nimeni nu poate trece de gărzile care înconjoară podiumul.

Membrii consiliului stau mai jos decât noi. Prin sală mişună servitoare care umplu pocalele până la refuz.

Kallias îi mulţumeşte femeii care îi toarnă în al său un lichid roşu-închis.

— În cinstea regelui şi a viitoarei regine, glăsuieşte lordul Ikaros Vasco, iar mulţimea repetă din toată inima cuvintele.

Atunci o văd. Ascunsă printre invitaţi, cărând o grămadă de vase murdare de la masa cu gustări şi băuturi răcoritoare.

Este fetiţa de la clubul gentilomilor.

Din locul în care a fost atins Kallias. Şi acum văd îngrozită că umbrele care îi înconjuraseră capul au dispărut complet.

Fie nu a observat, fie nu le foloseşte.

— Kallias, nu! ţip eu.

Îndepărtez cu o lovitură cupa pe care a ridicat-o la gură.

Dar este prea târziu. A băut deja.

Kallias se prăbuşeşte imediat la podea şi începe să fie scuturat de convulsii. Gura i se umple de spumă şi închide ochii.

Urletele explodează, iar consilierii încearcă să se repeadă pe podium.

— Nu! strig. Nimeni nu se apropie!

Gărzile strâng rândurile, împiedicând pe oricine să ni se alăture pe podium. Încerc să gândesc. Trebuie să-i împiedic pe oameni să-l atingă. Încă nu ştim cine este criminalul şi…

De fapt, ştim.

Vasco a fost cel care a propus toastul şi care a ordonat ca pocalele tuturor să fie umplute.

Ştiam că unul dintre consilierii lui Kallias trebuie să fie implicat.

Sunt indecisă. Trebuie să o scot pe fetiţă de aici, dar nici nu vreau să plec de lângă rege.

Şi atunci, fix în acel moment, Leandros, Petros şi Rhouben încearcă să treacă de gărzi.

— Lasă-i să treacă! le poruncesc soldaţilor.

Gărzile se dau în lături, formând un culoar cât să le permită celor trei să urce pe podium.

— Ce facem? întreabă Leandros. Avem nevoie de un medic.

— Nu lăsaţi pe nimeni să-l atingă! strig eu. Pe nimeni. Rămâneţi aici cu el!

Sar de pe scenă şi îmi scot cizmele cu toc, apoi o iau la goană după acea fetiţă. Când ajung la ea, o ridic în braţe şi ţâşnesc spre ieşire.

Fetiţa scapă vasele murdare şi se agaţă cu îndârjire de mine, temându-se că îi voi da drumul. Protestează slab, dar o ignor.

Fug, fug, fug.

Cât înseamnă suficient de departe? Ce a spus Kallias? Patruzeci şi cinci de metri?

Ne strecurăm prin bucătării, ocolim personalul de aici şi sărim prin uşile din spate. Trec cu picioarele peste pietricelele ascuţite şi alte gunoaie de pe străzi care îmi taie pielea, dar nu las asta să mă oprească.

Trebuie să o îndepărtez de Kallias. Nu îmi număr paşii. Sunt prea îngrozită. Nu am nicio idee încotro mă îndrept, dar nu mă opresc până nu sunt epuizată – recunosc că asta se întâmplă destul de repede.

Nu se întâmplă des să fiu nevoită să depun un astfel de efort.

Ne prăbuşim la pământ şi abia atunci îmi dau seama că fetiţa plânge, cu mâinile ei mici strânse în jurul gâtului meu.

— Nu am vrut să fiu acolo, spune ea. Ei mi-au spus să vin. Nu ştiam de ce, dar ştiam că ceva nu era în ordine. Mai întâi m-au pus să-l ating şi apoi... şi apoi...

Izbucneşte în şi mai multe lacrimi, suspinele ei zguduitoare împiedicându-mă să aud orice altceva mai spune.

Nu vreau să o ascult plângând. Vreau să merg să văd dacă Kallias se simte bine. Dar nu o pot lăsa să scape. Trebuie să ştie sau să poată identifica persoana care a pus totul la cale.

— Cine sunt ei? întreb. Cine ţi-a spus să fii aici în seara asta? Cine te-a pus să-l atingi?

Nu poate scoate niciun cuvânt. Atât este de zdruncinată de felul în care am luat-o de la petrecere şi de vederea muribundului, mai ales că acum trebuie să ştie că este parţial vinovată.

Vreau să o scutur, să o fac să asculte. Dar ştiu că asta nu va ajuta. Şi ştiu că nu este cu adevărat vina ei. A fost folosită de oameni mai în vârstă şi mult mai

puternici decât ea. Vreau doar să spună că Vasco a pus totul la cale şi să termin odată cu toată treaba asta.

— Alessandra?

Este Leandros.

— Aici.

Chiar îmi bat capul să mă uit în jur şi să descopăr unde este „aici”.

Suntem într-un loc ciudat, aflat între nişte grajduri şi o mic şuvoi care vine de pe munte.

Când apare Leandros în peisaj, îl întreb:

— Cum se simte?

— Este în regulă, dar întreabă de tine.

Cobor privirea spre copilă.

— Nu o pot părăsi.

— Voi rămâne eu cu ea. Va fi aici când te vei întoarce.

I-o dau lui Leandros, iar fetiţa se lasă ţinută în braţe de un alt străin, deşi oarecum cu reticenţă.

— E în regulă, îi spun. E un om bun.

La acele cuvinte, faţa îi cade pe piept şi începe iar să plângă cu sughiţuri.

Apoi plec din nou. De data aceasta, chiar simt la fiecare pas durerea înţepătoare care îmi străbate picioarele la fiecare pas. Împrejurimile mi se par înecate în ceaţă în timp ce mă grăbesc înapoi în palat. Intru prin bucătării şi mă duc în sala de bal; o dungă maro încântătoare îmi acoperă partea de jos a rochiei odinioară galbene.

Kallias stă în picioare, cu spatele la un perete şi nicio umbră la vedere, dar sper că asta este un lucru bun, nu unul rău. Consilierii săi încearcă să le dea ordine gărzilor, escortând afară invitaţii de la petrecere.

— Eşti bine? întreb.

De îndată ce mă vede, Kallias mă apucă şi mă trage spre el.

— Sunt bine. Uită-te la tine! Eşti rănită? Unde ai plecat?

Cât mai succint posibil, îi povestesc despre fetiţă şi despre cum am scos-o repede din sală. Îi spun că Leandros este acum cu ea.

— Noroc cu Leandros şi cu şleahta asta.

Arată spre Petros şi Rhouben, care stau de-o parte şi de alta a lui.

— Consilierii mei tot încearcă să se apropie de mine. Vasco a fost deja aruncat într-o celulă, unde va putrezi până când voi fi pregătit să vorbesc cu el. Cel mai bun prieten al tatălui meu…

Uitasem ce înseamnă asta pentru el. Nu este vorba doar despre prinderea persoanei care încearcă să-l omoare. Este vorba şi despre obţinerea dreptăţii pentru părinţii săi morţi.

— Nu a fost unul singur, spun. Nu am putut afla prea multe de la fată, dar a spus clar că există mai multe persoane implicate în acest complot. Mă voi întoarce şi o voi lua la întrebări de îndată ce termin aici.

— Poate să o facă altcineva, zice Kallias, iar braţele i se strâng în jurul meu.

— Nu poţi fi tu. Trebuie să stai departe de ea. Trebuie să ne dăm seama ce să facem cu ea. Dar mai târziu. Deocamdată trebuie să aflăm ce ştie şi sunt prea puţine persoane în care să ai încredere. Unde sunt umbrele tale? mă ia gura pe dinainte la final.

— Odată ce m-am vindecat de otravă, am vrut să lovesc lucruri. În special faţa lui Vasco.

Mă abţin să-mi dau ochii peste cap.

— Ar trebui să mergi sus. Să te odihneşti după acest calvar. Mă voi alătura imediat ce voi avea mai multe informaţii.

Kallias oftează. Apoi se uită la bărbaţii care îl flanchează.

— Mergeţi cu ea. Ajutaţi-o cu orice are nevoie.

Cumva, pieptul mi se încălzeşte când nu-l aud spunându-le să mă protejeze. Ştie că mă pot proteja singură. Nici nu trebuie să menţioneze asta.

Mă aşez pe podium şi mă şterg repede pe picioare înainte să-mi pun din nou cizmele. Acum, că graba nu este necesară, îmi pot permite să le port. Apoi ne întoarcem toţi trei în locul în care i-am lăsat pe Leandros şi pe fată, care pare să se fi liniştit în cele din urmă.

Îngenunchez ca să ajung la înălţimea ei.

— Cum te cheamă?

— Drea, spune ea după ce îşi trage nasul. Vă rog, abia azi am aflat că el este regele. Nu l-am mai văzut până acum.

— Este în regulă, Drea, o linişteşte Leandros, mângâind-o pe păr, spune-le şi lor ceea ce tocmai mi-ai spus mie.

— Au fost doi, continuă ea. Acel bărbat, cel care a anunţat toastul pentru rege şi regină. Şi doamna.

— Ce doamnă? întreb.

Este implicată şi o femeie?

— Cea care poartă mereu negru. Dar în seara asta este în verde.

Capitolul 27

Simt cum sprâncenele mi se ridică până la linia părului.

— Lady Zervas.

Bineînţeles. Otrava este arma unei femei. Îl ura pe tatăl lui Kallias pentru că nu a ales-o pe ea. Bineînţeles că i-ar fi ucis şi pe el, şi pe soţia lui. Şi pe Kallias. A încercat să mă avertizeze să stau departe de el, ştiind că regele nu va mai trăi mult timp. Ura ei trebuie să fie cu adevărat adâncă dacă este dispusă să ucidă rodul unei uniuni din dragoste, care ar fi trebuit să o vizeze pe ea.

Leandros coboară capul.

— Unchiul meu. Îmi pare atât de rău, Alessandra. Habar n-aveam.

— Ştiu, spun eu. E în regulă. L-am arestat deja, dar trebuie să înştiinţez gărzile şi de trădarea lui lady Zervas.

— Nu-i nevoie. O voi face eu. Tu… Vrei te rog să ai grijă de el şi să-i spui că îmi pare rău?

Îi pun o mână pe umăr.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Cu siguranţă ar fi trebuit să observ ceva. Aş fi putut să…

— Încetează! Nu există altceva de făcut decât să uiţi. Astăzi l-ai ajutat pe Kallias. Şi voi doi, la fel, adaug, întorcându-mă spre locul în care stau de pază Petros şi Rhouben. Mă voi asigura că regele îşi va aduce aminte de asta. A sosit timpul să nu-şi mai îndepărteze prietenii. Mai ales că ucigaşii părinţilor au fost în sfârşit prinşi.

*

O instalez pe fată într-o cameră din aripa palatului opusă celei în care stăm eu şi Kallias, lăsând-o în grija cuiva de la bucătărie, pentru a o ţine în siguranţă. Evident că mai târziu va trebui să fac aranjamente permanente, dar deocamdată sunt complet epuizată.

Lady Zervas şi lordul Vasco se află în celule separate din temniţă. Am reuşit în cele din urmă să-i alung pe nobili, împreună cu întrebările şi felicitările lor.

Cine a fost vinovat?

A fost şi băutura mea otrăvită? Cred că mai bine consult un medic.

Arătaţi-ne inelul, lady Stathos!

Voi doi sunteţi un cuplu potrivit. Desigur, Clarissa mea ar fi fost şi ea o alegere bună pentru rege.

Închid uşa apartamentului meu şi mă sprijin o clipă de cadru, masându-mi tâmplele.

Gestionarea oamenilor poate fi obositoare, dar tot nu există nimic mai satisfăcător decât să-i privesc pe alţii cum fac exact ceea ce spun.

— Arăţi precum mă simt eu, spune Kallias din dormitorul meu.

Stă pe pat, cu un picior trecut peste celălalt.

— A trebuit să temperez grijile nobililor.

— Eşti deja o regină desăvârşită.

Îmi dau jos cizmele, tresărind când tălpile mele sfâşiate ating podeaua. Merg pe călcâie, croindu-mi drum spre un scaun capitonat şi mă prăbuşesc.

— Eşti rănită.

— Nimic ce nu poate fi remediat cu o îmbăiere lungă în apă fierbinte.

— Îţi voi pregăti cada.

Kallias se mişcă metodic spre baia mea. Îl aud jucându-se cu robinetele şi săpunurile înainte să răzbată sunetul apei fierbinţi care curge.

Se îndreaptă cu paşi mărunţi spre mine, în picioarele goale, apoi mă ia în braţe şi mă duce până la cadă.

— A fost Zervas, îi spun eu, după ce îmi dau seama că nu va întreba. Lucra împreună cu Vasco. Fata de la club a confirmat trădarea lui şi a numit-o şi pe ea. Amândoi sunt închişi în temniţă.

Când ajungem în baie, Kallias are grijă să mă aşeze astfel încât să stau în fund pe marginea căzii, cu spatele sprijinit de el şi cu picioarele în apă. Tresar odată ce tăieturile resimt contactul usturător. Tivul rochiei mele de-acum murdare absoarbe apa, dar nu-mi pasă. Oricum este distrusă.

Este atât de plăcut să-mi mişc degetele de la picioare în apa caldă, în timp ce mâinile lui Kallias încep să-mi maseze umerii.

Sunt puţin îngrijorată de tăcerea lui la lucrurile pe care tocmai i le-am spus, dar îi ofer timpul necesar pentru a procesa totul. Nu spun nimic. Lasă-l să se concentreze asupra mea, dacă de asta are nevoie acum.

— Sunt uşurat că s-a sfârşit, spune el în cele din urmă. Chiar sunt. Dar am terminat şi cu asta.

Înghit în sec şi sunt convinsă că trebuie să simtă tensiunea ivită brusc înăuntrul meu.

— Cu ce anume?

Nu ştiu ce voi face dacă spune că a terminat-o cu mine.

Acum are mâinile în părul meu, iar buclele i se strecoară printre degete.

— Toată noaptea te-am urmărit de la distanţă, mai puţin la sfârşit, când nu am mai putut îndura. Iar acum? M-am ascuns de o fetiţă, de teamă că cineva ar putea să mă atingă.

Clatină o singură dată din cap.

— Nu contează ce măsuri de precauţie iau. Aş putea să mă închid într-o cutie de beton, astfel încât nimic să nu mă poată răni vreodată, dar nu pot trăi aşa. A fi rege înseamnă riscuri. Sunt dispus să mi le asum. În cele din urmă, merită.

Acum se uită la mine.

— Tu meriţi, Alessandra. Nu voi mai trăi separat de ceilalţi. Ucigaşii părinţilor mei vor fi în sfârşit aduşi în faţa justiţiei. Şi chiar dacă nu ar fi, tot aş face această alegere.

— Ce alegere?

Mâna îi alunecă pe obrazul meu şi îmi înclină gura spre a lui.

Îmi trag răsuflarea, surprinsă, iar Kallias se foloseşte de asta şi îmi cuprinde buza inferioară cu buzele lui. O mângâie uşor cu limba apoi o trage uşor în sus.

Uitând că am picioarele rănite, mă ridic şi îl împing atât de tare, încât mai că mă răstorn în cada aproape plină.

Închid bine robinetele, apoi mă duc în cealaltă parte a căzii.

Dar este deja prea târziu.

— Ce ai făcut? ţip eu.

— Te-am sărutat, răspunde el simplu.

— M-ai *atins.*

Se îndreaptă de spate; se pare că nu îi este frică de această luptă.

— Nu m-ai ascultat? Am terminat cu toate astea! Nu sunt tatăl meu. Nu-mi voi petrece viaţa singur, ca să pot ajunge la o sută de ani. La trei sute de ani. La un mileniu. Nu-mi mai pasă de o viaţă lungă. Nu suport să mai stau singur nici măcar o secundă în plus. Nu suport să mai stau departe de tine nici măcar o secundă în plus.

Se schimbă la faţă când îi trece prin minte un gând.

— Iar dacă nu simţi la fel, îmi pare rău dacă am fost necuviincios.

Apa se adună în jurul meu pe podea, prelingându-se din rochie, dar o ignor.

— La fel, repet. Ce? Ce simţi?

Kallias îşi strecoară mâna într-un buzunar al pantalonilor săi eleganţi şi scoate un pergament îndoit.

— Am aşternut pe hârtie.

Îl deschide, se uită la cuvinte şi clatină din cap.

— Nu pot citi cu voce tare. Este pentru tine, să citeşti. Mai târziu. Sincer, am vrut doar să dovedesc că pot scrie una mai bună decât Eliades. Dar o voi lăsa aici şi voi pleca.

Se întoarce şi pune scrisoarea pe o noptieră, apoi o ia spre camera lui.

— Kallias Maheras, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti fix în acest moment!

Se opreşte şi reuşeşte să se uite la mine.

— Spune-mi, îi zic. Nu trebuie să citesc o scrisoare. Doar spune-mi.

Îşi strânge mâinile în pumni, de-o parte şi de alta a corpului.

— Te doresc.

Aştept să spună mai multe. Când nu o face, intervin:

— Cu siguranţă poţi mai mult de atât.

Provocarea îl face să îngusteze ochii.

— Nu vreau să te mai văd flirtând cu alţi bărbaţi. M-am săturat de asta. Nu vreau să mai săruţi sau să mai atingi pe nimeni în afară de mine.

Faţa mea nu trădează nicio emoţie în timp ce ridic o mână pentru a-mi masa celălalt braţ.

— Cât de egoist din partea ta.

— Taci acum! Nu am terminat de vorbit. Ai vrut să o spun. Aşa că voi spune tot. Egoist sau nu. Când te-am văzut prima oară, m-a înfuriat faptul că nu te-ai uitat nici măcar o dată la mine. Nici măcar o dată în timpul balului ăla stupid. Abia când m-am apropiat de tine ai binevoit să te uiţi în ochii mei. Şi apoi m-ai insultat. Ţi-ai bătut joc de mine ori de câte ori ai avut ocazia. Nu ţi-ai plecat capul şi nu te-ai dat la o parte ca orice altă fiinţă umană în viaţă. M-ai provocat. Atunci am ştiu prima dată că sunt pierdut.

Face un pas înainte.

— Şi apoi am petrecut toate acele clipe împreună, despărţiți de o blestemată de masă. Şi mi-ai vorbit despre visurile tale. Despre temerile tale. Şi nu mi-am dorit nimic mai mult decât să-ţi îndeplinesc visurile şi să-ţi înlătur temerile.

Încă un pas.

— Ai cerut să petreci mai mult timp cu mine. A fost singurul lucru pe care credeam că nu ţi-l pot oferi. Pentru că, dacă aş petrece mai mult timp cu tine, m-aş îndrăgosti şi mai tare de tine. De această fată căreia nu-i pasă că sunt rege. Dar apoi ai petrecut acea seară cu Leandros şi mi-am dat seama că singurul lucru mai rău decât să nu te am era să nu te am şi să te văd cu altcineva. Aşa că m-am torturat petrecând şi mai mult timp cu tine. Şi mă laşi să vorbesc despre mama mea.

M-ai ajutat să provoc consiliul. Ai pus capăt aproape tuturor problemelor din regat. Nu doar că erai perfectă pentru mine, erai perfectă pentru Naxos. Atunci am ştiut că trebuia să mă căsătoresc cu tine. Pentru binele regatului. Chiar dacă ar însemna că aş fi nefericit în fiecare zi, să te am aproape şi *să nu te am* de fapt.

Kallias continuă, fără să-şi tragă răsuflarea.

— Dar cea mai desăvârşită tortură dintre toate a fost noaptea de la clubul gentilomilor, când ţi-am putut simţi reacţiile la atingerile mele. Nu ştiam care era motivul – că te atingeam *eu* sau că nu mai fuseseşi atinsă de ceva vreme, aşa cum îmi spuseseşi mai înainte.

Se opreşte o clipă.

— Vreau o viaţă cu tine, Alessandra, una fără umbrele care ne despart. Şi nu-mi pasă dacă sunt vulnerabil. Pentru asta sunt gărzile mele. Îmi voi găsi un degustător de otrăvuri. Voi trăi aşa cum o fac şi alţi regi. Nu am nevoie de acest dar vechi de secole, care este de fapt doar un blestem. Şi chiar dacă tu nu mă vrei la rândul tău, tot voi înlătura legea care le interzice celorlalţi să mă atingă. Nu mai vreau asta. M-am săturat să-mi trăiesc viaţa în umbre.

Kallias a ajuns şi el în cadă. Este atât de aproape. Nu mă pot mişca. Sunt atât îngrozită, cât şi disperată să-l cred. Să-l las să fie ceea ce vrea să fie. Să mă căsătoresc de-adevăratelea cu el.

Pentru că odată a fost Hektor.

Dar…

Kallias ştie că l-am ucis pe Hektor. Îmi ştie toate secretele şi nu îi pasă. Mă vrea în pofida lor. Chiar din cauza lor.

— Te rog să spui ceva, mă imploră el.

— Ai făcut această alegere înainte de atacul din seara asta?

Încuviinţează din cap.

— M-ai dorit… de la început?

O altă încuviinţare din cap.

Şi îmi dau seama că, dacă îi spun nu, voi fi la fel cum a fost el. Singură, pentru că sunt îngrozită să fiu vulnerabilă. Dar pot trece peste asta, aşa cum o face el acum, şi pot avea totul.

Puterea.

Regatul.

Alesul.

— Vino aici, spun, pentru că încă mă dor picioarele şi, de asemenea, nu ştiu dacă mă pot mişca, nu când mă priveşte aşa.

Kallias mă priveşte fix în timp ce îşi scoate mănuşile, lăsându-le să cadă pe podea.

Înghit în sec.

Nici nu-mi dau seama când este în faţa mea. Ridică o mână şi îmi cuprinde obrazul în căuşul palmei. Îmi afund şi mai tare capul în palma sa. Cea după care tânjesc de atâta vreme.

Apoi mă ridică, îmi strecoară un braţ la spate şi pe celălalt sub genunchi. Braţele mele îi înconjoară gâtul şi îi apropii faţa de a mea.

— Am vrut să fac asta de prima dată când te-am văzut, îi spun înainte ca buzele noastre să se atingă.

Şi apoi iau foc.

Nu există nicio urmă de blândeţe sau de răbdare în acest sărut. Pentru Kallias este unul pe care l-a aşteptat un an întreg. Pentru mine, parcă este unul pe care l-am aşteptat o viaţă întreagă.

Se împiedică puţin când încearcă să înconjoare cada fără să întrerupă sărutul, iar eu râd cu buzele lipite de ale lui, dar mă reduce la tăcere cu gura sa.

Nu ştiu cum reuşeşte să nu mă scape. Ajunge până la patul meu. În tot acest timp fiind atent exclusiv la buzele mele.

Mă trezesc întinsă pe spate, cu el deasupra mea, susţinându-şi greutatea în braţe, cu gura mişcându-i-se în jos, pe linia gâtului meu.

— Promite-mi… încep eu, apoi mintea mi se înceţoşează, pentru că găseşte un loc la baza gâtului şi trece cu dinţii peste el.

Îmi pun mâinile pe umerii lui şi-l împing doar o clipă, cât să-mi pot aduna gândurile.

— Promite-mă că nu mă vei alunga pentru că sunt cea care te face muritor. Promite-mi că nu te vei răzgândi mai târziu şi că vei decide că nu sunt de ajuns pentru preţul mortalităţii.

Respiră neregulat, dar reuşeşte să se concentreze.

— Îţi jur, Alessandra. Nu pleci nicăieri. Eşti a mea.

Se retrage, proptindu-se pe genunchi, şi începe să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

Îi urmăresc degetele cu ochii, privesc cum este dezvăluit fiecare centimetru din pielea sa frumoasă.

Nu-mi place să mă aflu în dezavantaj, aşa că mă ridic şi eu în şezut. Kallias îşi scoate cămaşa şi o aruncă la podea şi înţeleg.

Îmi lipesc palma de pieptul lui, iar el închide ochii. Nu a fost atins de mult timp. Şi ceea ce îşi doreşte acum – ceea ce are nevoie – este să fie atins.

Îi mângâi fiecare centimetru de piept, apoi încep să îl sărut, simţind fiecare muşchi, fiecare pantă, fiecare suprafaţă netedă şi aspră.

Îl întind pe spate, mă urc deasupra lui şi îl las să-mi simtă greutatea corpului. Îi mângâi obrajii cu părul, îl sărut pe barba nerasă, apoi trec la gât, mă duc tot mai sus, până la ureche şi îi apuc lobul între dinţi şi limbă.

Şi atunci, de parcă n-ar mai putea suporta, mă trage cu dibăcie sub el. Rochia mi se ridică, se strecoară cu una dintre coapse între picioarele mele şi împinge în sus…

Şi atunci încep să gem, dar el acoperă sunetul cu gura lui.

Nu pot gândi. Nu pot respira. Nu pot…

Kallias domoleşte sărutul. Prelungeşte cât se poate de mult fiecare atingere a buzelor noastre, ca şi când ar avea tot timpul din lume.

Îmi revin simţurile şi doar mă bucur de el, de căldura lui, de felul în care buzele sale viclene se mişcă peste ale mele.

Regele Umbrelor este cel mai răbdător bărbat din lume. Mă sărută ore întregi. Se joacă cu mine, intensificând săruturile pentru o vreme, doar domolindu-le, ca şi cum ar vrea să vadă cât de mult se poate apropia de pierderea controlului înainte de a se linişti la loc.

Nu-şi scoate niciodată pantalonii. Nu-mi scoate niciodată rochia. Nici măcar nu-şi lasă mâinile să cutreiere în locuri interzise.

Şi sunt atât de îngrozită că se va răzgândi. Că mă va alunga. Că va decide că nu mă mai vrea – aşa cum a făcut Hektor – încât nu încerc să-l grăbesc. Oricât de tare îl doresc, îl las să controleze ritmul şi viteza cu care înaintăm.

Doar pentru noaptea asta. Când lucrurile sunt noi şi înspăimântătoare.

Poate că de asta are nevoie. Să-şi amintească treptat cum este *să simţi.*

*

Când mă trezesc, încerc să mă agăţ de amintirea unui vis răvăşitor. Eram eu şi Kallias şi…

Dar când deschid ochii îl găsesc în pat lângă mine, ţinându-mă de mijloc cu braţul gol, fără cămaşă, cu mâna fără mănuşă.

Nu un vis.

O realitate frumoasă.

Regele meu al Umbrelor.

Mijeşte ochii şi pur şi simplu se uită la mine cu ochii larg deschişi, de parcă ar fi surprins.

Dar apoi îşi revine.

— Va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu asta.

— Să te trezeşti lângă cineva?

— Să mă trezesc lângă cineva care nu este Demodocus. Oricât îl iubesc, te prefer pe tine.

Mâna îi şerpuieşte până la faţa mea şi mă trage spre el pentru un sărut tandru.

O oră mai târziu, Kallias se duce să se schimbe în propria cameră, dar nu-şi bate capul să închidă uşa care ne separă de obicei, astfel încât să putem vorbi.

— Voi aranja ca lucrurile tale să fie mutate aici, spune el.

— Mutate unde? În camera ta?

— În camera noastră. Vom dărâma peretele ăsta. Vom avea o cameră mare. Nu-mi pasă. Dar dormi cu mine. Nu vor exista prostii de genul patul-tău-şi-patul-meu.

Următoarele lui cuvinte se aud înfundat, de parcă le-ar rosti în timp ce îşi trage o cămaşă peste cap.

— Doar dacă nu vrei neapărat să ai propriul dormitor…

Sună de parcă îl doare să rostească aşa ceva. Zâmbesc şi nu răspund imediat, ştiind că asta îl va înnebuni.

— Nu am nevoie de propria cameră.

— Perfect. Voi porunci servitorilor să-ţi mute imediat lucrurile. Vom aduce aici câţiva constructori pentru a dărâma peretele cât suntem plecaţi în luna de miere.

— Plecăm de la palat în luna de miere?

Kallias apare în prag; nici măcar nu s-a sinchisit să întrebe dacă sunt îmbrăcată.

— Una *foarte* lungă.

Chiar dacă am reuşit să-mi trag rochia peste cap, nu pot dezlega şireturile de la spate.

— Vrei să mă ajuţi sau să chem o cameristă?

Kallias nu spune nimic şi, în clipa următoare, îi simt degetele trecându-mi părul peste umăr. Îmi desface şireturile corsetului, oprindu-se după fiecare ca să mă sărute pe ceafă. Când termină, mă întind după mănuşile mele, dar el mi le smulge dintre degete şi le aruncă deoparte.

— Fără mănuşi.

Şi îşi întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Ai devenit deodată mult mai exigent.

— Şi cred că îţi place asta, spune el, trăgându-mă aproape şi trecând cu nasul de-a lungul gâtului meu.

Oh, chiar foarte mult.

*

Un întreg detaşament de gărzi ne însoţeşte până jos în temniţe.

Cred că va dura ceva timp până vom stabili numărul corespunzător de soldaţi care ar trebui răspândiţi peste tot prin palat, acum că regele va fi constant vulnerabil la atacuri, la fel ca orice om normal.

Când suntem lăsaţi să trecem printr-o uşă groasă, prevăzută în partea de sus cu o deschidere cu gratii, sunt bucuroasă că nu port aici, jos, una dintre creaţiile proprii. Podeaua este îngrozitor de murdară. Bănuiesc că nu a fost curăţată niciodată.

Fiecare pas eliberează un ecou puternic, iar torţele aprinse strălucesc în sfeşnicele lor. Se pare că firele electrice nu au fost niciodată montate în temniţe. Şi de ce ar fi fost? Infractorii nu au nevoie de lumină.

— Mai întâi Ikaros, spune Kallias, iar un bărbat masiv, cu un inel de chei, ne conduce printr-un labirint de celule, apoi se opreşte în faţa uneia ocupate.

Lordul Vasco – doar Vasco acum, deoarece presupun că va fi deposedat de titlu – stă cu spatele la gratii, cu faţa îndreptată către un colţ abandonat. În celălalt colţ nu se află decât o găleată şi nu vreau să mă gândesc la ce este folosită.

S-ar părea că nu există nici canalizare în temniţe.

— Vreau doar să ştiu răspunsul la o întrebare, spune Kallias. De ce?

Vasco nu se întoarce, nu face nicio mişcare prin care să indice că ne-a auzit câtuşi de puţin apropiindu-ne. Ţine hotărât capul spre colţ, de parcă ar fi cel mai interesant lucru din lume.

— Părinţii mei…

Kallias înghite în sec.

— Te-au iubit. Te-ai bucurat de respectul lor. De ce le-ai făcut aşa ceva?

Din nou, niciun răspuns.

— Ai vrut puterea, nu-i aşa? Fără dinastia Maheras ai crezut că vei domni în locul nostru. Ei bine, nu ai fi făcut-o. Am veri de gradul trei. Ar ocupa tronul cu mult înaintea ta. Aşa că de ce?

Vasco nu se mişcă, aşa că regele ţipă:

— DE CE?

Sunetul ricoşează de pe pereţi şi rezist impulsului de a-mi acoperi urechile cu mâinile. Stau alături de Kallias, ţinându-l de mână ca să-l susţin. Această problemă este personală pentru el. Îl voi respecta, lăsându-l să se ocupe de asta în orice mod consideră că este potrivit.

Când ecourile se sting complet, Kallias încearcă din nou:

— Ai crezut că aş fi uşor de controlat? Asta era? Ai crezut că voi fi regele tău marionetă? Şi, când nu am fost, ai crezut că poţi scăpa şi de mine?

Nicio mişcare.

Kallias pleacă, luându-mă cu el înapoi de-a lungul coridorului, dar spune peste umăr:

— Ai trei zile să te gândeşti la asta. După aceea recurgem la metode mai puţin plăcute ca să scoatem informaţii de la tine. Du-ne acum la Zervas, îi zice gardianului.

— Părinţii tăi nu au fost cine ai crezut tu că au fost, spune o voce rece din spatele nostru.

Kallias se opreşte brusc, dar nu se întoarce.

— Nu ar fi trebuit să ajungi niciodată rege, continuă Vasco. Tatăl tău a meritat ce i s-a întâmplat.

Degetele lui Kallias le strâng mai tare pe ale mele, aşa că îl cuprind de braţ cu mâna liberă.

— La celula lui lady Zervas, îi spun gardianului.

Şi-l lăsăm pe Vasco în urma noastră.

Suntem conduşi pe un alt coridor şi, dacă celula lui Vasco a fost tăcută ca un mormânt, cea a lui Zervas este animată de muzică.

Cântă.

Cu ecoul distorsionat al celulelor, nu pot desluşi cuvintele, dar probabil că este un cântecel din copilărie.

Presupun că trebuie să-ţi ocupi cumva timpul.

Odată ce ne aude paşii, lady Zervas tace, urmărindu-ne pe măsură ce îi apărem în faţa ochilor.

Oftează dramatic.

— Aţi venit aici să mă eliberaţi?

— Nu, spune Kallias.

— Ei bine, atunci anunţaţi-mă când veniţi aici ca să mă eliberaţi.

Şi îşi reia cântarea.

Ce naiba?

— Sunteţi închisă pentru *crimă,* îi spun eu. Ar trebui să trataţi problema cu mai multă seriozitate.

Vocea i se întrerupe din nou.

— Nu sunt eu cea responsabilă pentru moartea regretatului rege şi a răposatei regine. Nu l-am ameninţat niciodată pe Kallias. Când adevăratul criminal va lovi din nou, eu voi fi eliberată.

— Aţi corespuns perfect unei descrieri.

— O descriere dată de cine? întreabă ea.

Nici Kallias şi nici eu nu îndrăznim să rostim „de o fetiţă”.

— Fie a provenit dintr-o sursă extrem de îndoielnică, fie a provenit de la cineva implicat. Cineva care vrea să crezi că eu sunt cea vinovată, astfel încât să laşi garda jos. Ca să fiu sinceră, persoana din spatele atacului are tot respectul meu. Sunt ţapul ispăşitor perfect. Am mijloacele şi motivul. Dar, deşi

am vrut ca dragul tău tată să sufere aşa cum a făcut-o, nu eu sunt cea care l-a ucis. Şi nu există niciun motiv pentru care aş vrea să te ucid *pe tine.* Dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte atent. Şi, sincer, poate ar trebui să fii mai atent la *ea.*

Îmi ia un moment să-mi dau seama că se referă la mine.

— Până la urmă, dragostea este un excelent stimulent pentru a ucide.

Şi apoi îşi reia cântarea.

Capitolul 28

Eu şi Kallias ne alăturăm celorlalţi nobili pentru prânz, în marea sală. Trebuie să fim un front puternic şi unit în ochii tuturor curtenilor. Kallias nu este deloc intimidat de atacul asupra vieţii sale. Este mai puternic ca niciodată. Şi toată lumea se află aici ca să asiste la măreţia sa.

Cu excepţia lui Vasco, Zervas şi Orrin, desigur.

Mă aplec în scaunul meu.

— Rhoda, unde este Galen? De ce nu ni se alătură?

Rhoda întoarce capul şi-l fixează cu privirea pe bărbatul sprijinit de perete împreună cu ceilalţi servitori. Apoi se răsuceşte la loc în scaun, cu o expresie deznădăjduită întipărită pe faţă.

— Nu a vrut. A spus că ar pune prea multă presiune şi ar atrage prea multă atenţie asupra mea. Îţi vine să crezi? Îşi face griji pentru mine!

Kallias îşi ridică ochii din farfurie.

— Eşti interesată de valetul tău? Ţi-ai dori o relaţie cu el?

Rhoda îl fixează mândră pe rege cu privirea.

— Da, afirmă ea hotărâtă, ducând un dumicat la gură.

Kallias înclină capul:

— Ar ajuta dacă l-aş face lord? Dacă i-aş da ceva pământ şi un titlu?

Rhoda se îneacă.

— Cred că da, spun eu.

Rhoda ia o gură sănătoasă din pocalul ei.

— Maiestate, nu aş putea cere niciodată aşa ceva!

— Dacă ar face-o fericită pe Alessandra, s-a şi rezolvat.

Zicând acestea, Kallias trece furculiţa în mâna stângă. Pe cea dreaptă o strecoară sub masă.

Şi îmi atinge piciorul.

Încerc să păstrez o expresie neutră, în ciuda greutăţii bruşte care mă apasă.

— Oh, sire, vă mulţumesc! Dar am suficient pământ pentru amândoi. Nu are nevoie de el. Dar un titlu! Am fi onoraţi să-l acceptăm.

— Atunci voi face totul oficial şi îmi voi pune asistentul să întocmească toate detaliile. Îi vom dărui titlul în public, pentru a ajuta la eliminarea suspiciunilor despre voi doi.

Rhoda pleacă brusc de la masă şi aleargă spre Galen. Îl ia de mână, apoi îl conduce afară din sală.

Între timp, mâna lui Kallias alunecă spre interiorul coapsei mele. Nu ştiu cum reuşeşte, în condiţiile în care continuă să-şi aducă mâncare la gură. Aproape că scap lingura când degetul lui mare mângâie un punct deosebit de sensibil. Mă bucur atât de mult că astăzi am optat pentru o rochie cu fuste subţiri.

Dar tot îmi este imposibil să mă concentrez asupra unui singur cuvânt rostit de Hestia.

Ceva despre invitaţia de a vizita împreună cu ea moşia lordului Paulos. Sau poate…

Mâna lui Kallias alunecă mai sus.

Oh, bărbatul ăsta diabolic.

— Scuzaţi-mă, spun eu, ridicându-mă de la masă, dar nu mă simt prea bine. Cred că mă voi retrage în camerele mele.

Fug practic de la masă, sperând să ascund roşeaţa din obraji şi respiraţia accelerată. Nu arunc nici măcar o privire în direcţia lui Kallias.

*

Când ajung în camera mea, le spun să plece tuturor servitorilor care începuseră să-mi mute lucrurile în camerele regelui. Se pare că au terminat deja cu măsuţa de toaletă şi cu baia, dar s-au oprit la garderobă.

Poate că ar trebui să iau în considerare o baie rece.

Se aude un ciocănit, apoi se deschide uşa. Kallias, desigur:

— Nu te simţi bine? De ce nu ai spus…

Mă arunc asupra lui, copleşindu-l cu săruturi fierbinţi. Deşi la început este uimit, îmi răspunde în curând cu aceeaşi fervoare. Parfumul de lavandă şi mentă îmi răscoleşte simţurile, iar gura lui are gustul îmbietor al vinului. Îl împing în cel mai apropiat perete, mă lipesc de trupul lui şi îi înlătur jacheta de pe umeri.

— Sunt bine, spun în timp ce mă retrag puţin, ca să mă ocup de un nasture care mă sabotează. Tu, pe de altă parte, ai probleme.

— De ce? întreabă el nevinovat.

— Pentru că m-ai distras până în punctul de a nu-mi putea mânca prânzul.

Kallias se învârte, *mă* învârte şi ajung cu pieptul lipit de perete, cu capul întors în lateral ca să-l privesc.

— Parcă nu s-a întâmplat aşa, zice el. Tot ce am făcut a fost să…

Şi apoi se apleacă, trăgându-mi în sus fustele, ca să poată urmări cu degetele acelaşi traseu conturat sub masă, numai că de data aceasta, pe pielea mea goală. Între timp, îmi explorează cu buzele ceafa şi mă simt prinsă ca într-o capcană, incapabilă să fac altceva decât să-l simt, să-i simt degetele cum explorează din ce în ce mai sus.

Când nu mai rezist, mă împing în perete şi mă învârt, întorcându-mă cu faţa spre el. Buzele lui le găsesc pe ale mele, iar degetele îi sunt în părul meu, scoţând agrafele pe care le-am folosit dimineaţă pentru a-l prinde în vârful capului.

Duc mâinile la spate, încercând să ajung la şireturile care îmi ţin strâns rochia. Trebuie să o scot. Acum. Sunt prea multe între trupul lui şi al meu.

Odată ce îşi dă seama ce fac, spune:

— Nu.

Kallias face un pas în spate.

— Nu, repetă el.

Şi cred că aş putea să ţip dacă încearcă să oprească asta, dacă…

— Lasă-mă pe mine, adaugă el.

În doar câteva secunde, rochia mea a dispărut şi stau în faţa lui în combinezon.

Mă soarbe din priviri, lent, iar ochii lui îmi mângâie pielea care se întrezăreşte pe sub materialul aproape transparent.

— Dacă aş fi un bărbat mai bun, te-aş trimite departe, spune el. Viaţa mea este periculoasă. Întotdeauna există cineva care încearcă să mă

omoare. Chiar dacă am scăpat de această ameninţare, vor urma şi altele. Ai putea fi rănită dacă rămâi lângă mine.

— Bine că nu eşti un bărbat mai bun.

Îi scot cravata, apoi trec la nasturii de la cămaşă.

— De ce? întreb. De ce nu m-ai făcut a ta noaptea trecută?

— Nu eram sigur dacă vrei. Sau dacă vrei să aştepţi până după nuntă. Nu ai…

— Vreau.

După ce îmi alunecă pentru a doua oară printre degete, smulg pur şi simplu ultimul nasture.

Şi apoi mă duce în braţe în pat.

Se pare că Regele Umbrelor a meritat din plin aşteptarea.

*

Camera de zi a fostei regine este acum camera mea de zi. Încă mă bate gândul să o redecorez, dar deocamdată este locul perfect pentru ca eu, Rhoda şi Hestia să petrecem puţin timp împreună.

Mai ales când am atât de multe să le spun.

— Cum a fost? vrea să ştie Hestia. Să fii cu un rege?

— A fost… mai bine decât orice mi-aş fi putut imagina, spun. Dar nu cred că a avut nicio legătură cu faptul că este rege.

Răbdarea, capacitatea lui de a se stăpâni până la momentul potrivit, îl fac un amant atât de bun.

— Dar tu şi lordul Paulos? mă interesez. Voi doi aţi…?

— Nu, spune ea simplu. L-am întrebat dacă putem aştepta până după nuntă.

— Te-a presat? întreb eu, simţind brusc nevoia să-mi protejez prietena.

— Oh, nu! A fost minunat în această privinţă. Ai putea crede că mă port prosteşte, dar vreau doar să aştept până când sunt soţia lui. Îi iau mâna în a mea.

— Nu este nimic prostesc să aştepţi până când te simţi pregătită. Nu lăsa pe nimeni să-ţi spună altceva. Este trupul tău şi faci ce vrei cu el.

Îmi zâmbeşte atunci şi mă tem că aş putea fi prima persoană care îi spune asta.

Să aştepţi. Să nu aştepţi. Un iubit. O sută de iubiţi. Oricum ar fi, nimeni nu ar trebui să fie supus judecăţii. O femeie nu este definită de ceea ce face sau nu în dormitor.

— Dar tu, Rhoda? întreabă Hestia. Ce se mai aude de tine şi Galen?

— Dacă ar fi după mine, m-aş fi culcat cu el după bal, spune Rhoda. Galen vrea să aştepte. A mormăit nişte prostii despre păstrarea virtuţii mele. Dar vrei să ştii ce cred eu? Vrea să aştepte până când suntem căsătoriţi, ca să nu mă pot răzgândi. De parcă ar avea de ce să-şi facă griji!

— Poate că trebuie să fii puţin mai convingătoare, îi sugerez.

— Sunt deschisă la idei.

— Ai încercat să-l aştepţi în patul lui noaptea?

— Da!

— Deja goală?

Deschide gura. Se opreşte.

— Nu.

— Nu îţi va rezista. Ai crede că ar trebui să fie puţin mai recunoscător după ce a fost făcut lord, adaug cu o voce mai pragmatică. Ar trebui să te venereze.

— Atât de adevărat, spune Rhoda, apoi oftează.

Şi mă uit la cele două prietene. La primele mele prietene adevărate. Am crezut că femeile au fost mereu rivalele mele, că trebuia să fiu geloasă pe ele. Cât de mult m-am înşelat. Toate suntem atât de fericite. Sper să dureze o veşnicie.

Uşa salonului se deschide brusc, aproape zburând din balamale.

— Lady Stathos, ţi se porunceşte să te prezinţi imediat în faţa regelui.

Cel care emite comanda este un membru oarecare al gărzii. Este flancat de alţi doi bărbaţi care poartă blazonul regelui.

— Kallias e bine? întreb eu în timp ce mă ridic subit în picioare.

— Luaţi-o, spune prima gardă, iar celelalte două mă flanchează, apucându-mă fiecare de un braţ şi începând să mă tragă spre uşă.

— Ce credeţi că faceţi? ţipă Rhoda din spatele meu. Aceea este viitoarea regină. Daţi-i drumul imediat!

Dar este ignorată, iar braţele îmi sunt învineţite în timp ce sunt târâtă în sus pe scări, către biblioteca pe care eu şi Kallias o folosim pentru mesele noastre private.

După un timp, încetez să mă mai zbat şi pur şi simplu suport umilinţa. Mă voi ocupa de aceşti trei bărbaţi odată ce sunt cu Kallias. Oh, cum vor plăti atunci!

Asta este un fel de încurcătură. Trebuie să fi înţeles greşit ordinele regelui. Nu-mi pot imagina ce le-a spus pentru a le da impresia că ar trebui să fiu tratată precum o prizonieră.

Când mă eliberează în cele din urmă, îl găsesc pe Kallias singur în bibliotecă, cu spatele la uşă.

— Aşteptaţi afară, le spune gărzilor.

Aceştia îl ascultă, împingându-mă ca nişte bădărani spre rege.

— Kallias, ce înseamnă asta? Zeilor, m-au învineţit!

Se întoarce, iar ochii i se îndreaptă spre braţele mele pentru a evalua daunele. Apoi, de parcă şi-ar aduce aminte de ceva, îşi fereşte privirea, împietrindu-şi trăsăturile.

— De ce ai venit la curte? întreabă el pe un ton jos.

— Pentru că mi-ai cerut!

Acum sunt foc şi pară.

— Care a fost scopul tău real? De ce ai fost la bal, cel organizat special de consilierii mei pentru că doreau să aleg o femeie pe care să o curtez? De ce m-ai ignorat, de ce practic m-ai forţat să vin la tine?

Groaza îmi încleştează pieptul, dar cum… cum ar putea şti?

— Ce e cu toate întrebările astea? Am făcut ceva greşit? Kallias, *eu* sunt.

Oare Zervas a bătut iar câmpii despre faptul că aş fi implicată în atacurile asupra lui?

— Servitorii au terminat de mutat lucrurile tale în camera mea. Asta a fost găsită în garderoba ta.

Kallias ridică fiola de minalen – cea pe care am furat-o de la vindecătoare şi pe care am aruncat-o în cel mai adânc cotlon al garderobei, cu mult timp în urmă.

Şi cea despre care am uitat complet.

— Kallias…

— Eşti suspectă de trădare, izbucneşte el. Şi mi te vei adresa cu *Maiestatea Voastră* pentru aceste proceduri.

Ceva înăuntrul inimii mele se răsuceşte, se frânge, se dizolvă. Lăsând o rană deschisă în locul său. Am nevoie de o minciună. Una convingătoare. Urgent. Acum.

Dar eu, vicleana, uneltitoarea Alessandra Stathos, nu mă pot gândi nici măcar la un singur lucru de spus când mă priveşte cu o asemenea ură.

— De ce era asta în garderoba ta? cere el să ştie. Am pus deja să fie examinată de unul dintre vindecătorii mei. Este acelaşi tip de otravă care s-a găsit în pocalul meu după balul tău.

Oh, o coincidenţă oribilă.

Deschid gura.

— Nu cred că m-ai minţit vreodată, Alessandra.

Nu am făcut-o. Nu cu adevărat.

— Desigur, m-ai indus în eroare când a venit vorba de Hektor şi de baron. Dar nu cred că mi-ai spus vreodată o minciună vădită. Crezi că mi-aş putea da seama dacă ai face-o? Hai să aflăm. Acum spune-mi le ce voiai să foloseşti asta.

Mă uit în jos la degete şi văd că tremur.

— Uită-te la mine! strigă el.

O fac. Orice ezitare din partea mea ar face să pară că încerc să inventez o minciună. Aşa că adevărul începe să se reverse din mine.

— M-am…

Tuşesc şi mă străduiesc din răsputeri să rămân calmă.

— M-am dus la acel bal cu intenţia de a-ţi atrage atenţia, încep eu.

— Nu am nevoie de toată povestea. Am nevoie să-mi spui pentru cine a fost menită otrava şi de ce, spune Kallias şi studiază fiola. Nu este deschisă şi nu te ajută la nimic să mă ucizi înainte să ne căsătorim. Ai

lucrat cu Vasco? Şi-a pus în aplicare planul prea devreme, fără tine? Sau ai lucrat pentru el? Ca să-mi distragi atenţia, astfel încât să te ating şi să devin vulnerabil în faţa lui?

— Nu! Nu am lucrat în niciun fel pentru sau cu Vasco. Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat la bal.

— Atunci asupra cui intenţionai să o foloseşti, Alessandra?

O singură lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Asupra ta. Intenţionam să o folosesc asupra ta.

Pentru o fracţiune de secundă, bărbatul crud din faţa mea dispare. Kallias se schimbă la faţă, durerea îmblânzindu-i trăsăturile. Apoi se întoarce răufăcătorul.

— De ce?

— Am avut un plan. Au fost trei paşi simpli. Să te curtez. Să mă căsătoresc cu tine. Şi apoi…

— Şi apoi ce?

— Şi apoi să te ucid şi să-ţi iau regatul pentru mine.

Un zâmbet amar i se întinde pe buze.

— Asta chiar sună tipic ţie.

— Dar, Kallias, am renunţat la acel plan în urmă cu câteva săptămâni. Nu mai aveam nicio dorinţă să te ucid pentru că eu…

— Ce? Tu *ce,* Alessandra?

Acum lacrimile curg încontinuu. Nu mă pot uita la el în timp ce o spun. Nu *vreau* să o spun, dar viaţa mea este în joc.

— M-am îndrăgostit de tine.

Kallias râde. Nu este un sunet blând, iar durerea arde spaţiul gol unde mi-a fost odată inima.

— În tot acest timp mi-am făcut griji cu privire la ameninţări vechi, când ar fi trebuit să mă preocupe şi

unele noi. Presupun că unui rege nu i se permite niciodată să aibă prieteni sau iubite. Nu când orice persoană din lume vrea ceva de la mine.

— Nu a fost aşa. Nu şi acum. Jur. Nu te-am minţit niciodată. Nu m-am prefăcut niciodată cu tine. Nu a *trebuit.* Nu înţelegi?

— Nu vreau să mai aud nimic.

— Kallias, te rog.

Gâtul îi trosneşte în direcţia mea.

— Ţi-am spus. Nu mai ai voie să mi te adresezi în acel fel, lady Stathos.

Durerea este atât de profundă, dar la fel şi furia.

Iar noaptea aceea cu Hektor îmi răsare în minte.

Desigur, pumnalul meu este în cizmă. L-aş putea scoate mult mai repede decât ar putea trage Kallias spada. Mai ales când stă cu spatele mine.

Şi, deşi furia mea este intensă şi pură, nu-mi doresc nici măcar pentru o clipă să întind mâna după pumnal.

Nu aş putea să-i doresc niciodată, dar *niciodată* răul lui Kallias.

— Vei pleca, spune el. Nu-mi pasă unde te duci, atât timp cât nu trebuie să te mai văd din nou. Dacă te întorci aici… dacă va trebui să mă mai uit vreodată la chipul tău, te voi ucide cu mâna mea.

Îmi şterg lacrimile pe măsură ce cad. Încerc să-mi adun gândurile, dar junghiul din piept mă consumă, mă distruge.

— Fir-ar să fie, pleacă! Înainte să mă răzgândesc!

Se îndreaptă spre mine călcând apăsat şi cred că ar fi în stare să mă dea afară cu mâna lui dacă nu-mi mişc picioarele.

Aşa că fug.

— Să părăseşti palatul până la căderea nopţii! strigă el după mine. Nu-mi pasă dacă trebuie să-ţi laşi lucrurile în urmă.

Acesta este ultimul lucru pe care îl aud. Le văd pe Hestia şi pe Rhoda pe hol, aşteptând. Mi-au adus şi ceilalţi prieteni, Leandros, Rhouben şi Petros. Ce au de gând să facă? Să pledeze în numele meu? Ei nu ştiu ce am făcut. Oare Kallias le va spune?

— Alessandra… începe Rhoda, însă o ignor.

Trec în grabă pe lângă toţi şi alerg pe scări, neluând în seamă privirile pe care mi le aruncă servitorii când îmi văd faţa roşie şi obrajii pătaţi de lacrimi.

— Mă duc eu după ea, cred că aud pe cineva spunând, o voce îndepărtată. Voi vorbiţi cu regele.

Dar abia dacă mai înţeleg ceva. Totul este o ceaţă prin ochii înlăcrimaţi. Orbecăi după cheia camerei mele şi abia după trei încercări reuşesc să deschid uşa. Spaţiul este complet gol.

Corect. Totul a fost mutat în odaia lui.

Lacrimile se revarsă din nou în timp ce mă îndrept cu paşi mari spre uşa alăturată. Şi mă uit în camera care a fost amenajată încât să încapă atât lucrurile lui, cât şi ale mele. Garderobele noastre sunt una lângă alta. Pe pat au fost puse perne suplimentare. Măsuţa mea de toaletă a fost proptită de un perete gol, lângă baia care miroase a săpunurile pe care Kallias le-a folosit în această dimineaţă.

Uitându-mă la tot, la dovezile vieţii pe care aş fi putut să o am, să o trăiesc alături de *el,* cad la podea într-o învălmăşeală de fuste, cu capul în mâini.

Cât timp până la căderea nopţii? Nu ştiu. Nu-mi pasă. Nu când totul este distrus.

Nu ştiu cât timp stau acolo înainte să ajungă la urechile mele cea mai uşoară bătaie în uşă.

— Alessandra? Pot să intru?

Nu răspund. Încerc să-mi şterg lacrimile cu mânecile.

El intră oricum.

Leandros. Arată de parcă s-ar fi îmbăiat recent, cu părul încă umed. Mă învăluie mirosul de trandafiri. Trebuie să fi avut petale în apă.

— Vai! exclamă el când mă vede.

Apoi cade pe podea şi mă trage spre el, lăsându-mi capul să se sprijine de pieptul său. Mă mângâie pe păr cu o mână şi scoate sunete liniştitoare.

Totuşi am plâns până mi s-au uscat ochii. Lacrimile mi-au secat.

— Vrei să vorbeşti despre asta? mă întreabă el.

— Nu este nimic de spus. M-a alungat. Am timp până la căderea nopţii să-mi strâng lucrurile, spun eu, cu o voce răguşită.

Leandros îşi înteţeşte strânsoarea.

— Cum a putut să te alunge? Ce ai făcut?

— Nimic, zic.

Şi este adevărat. Am fost prinsă cu fiola de otravă, dar nu am folosit-o. În realitate, nu am făcut nimic. Nu aveam de gând să fac nimic. De fapt, de ce am furat-o?

— Atunci este un prost.

Leandros se trage înapoi, suficient cât să mă privească, să-mi şteargă ultima lacrimă de pe bărbie.

— Ştiu că suferi, dar vei trece peste asta. Totul va fi bine.

Şi în timp ce stau acolo, uitându-mă la Leandros, sunt copleşită de o dorinţă bruscă.

Dorinţa de a-l răni pe Kallias.

M-a făcut să mă îndrăgostesc de el şi apoi m-a alungat. M-a aruncat deoparte aşa cum mi s-a mai întâmplat odată.

Cum îndrăzneşte?

Prin urmare, mă aplec şi îl sărut pe Leandros. Nu îmi răspunde. Stă în faţa mea rigid ca o scândură, aşa că îmi folosesc mâinile ca să mă dau mai aproape, apoi le las să se mişte în jurul gâtului său. Îi prind buza inferioară cu dinţii, iar gestul meu are drept rezultat cel mai delicios sunet din partea lui.

Abia atunci returnează totul cu ardoare.

Sărută excepţional, dar nu este Kallias.

Nu-mi pasă.

Mâinile mi se strecoară în părul lui, încă uşor umed. Un alt parfum, mai subtil, îl învăluie, dar nu reuşesc să-l identific. Se îmbină armonios cu cel de trandafiri.

Aş vrea să intre Kallias. Aş vrea să se gândească să verifice dacă mă pregătesc de plecare. Aş vrea să se răzgândească şi să-mi ceară să rămân. Să-mi implore iertarea. Să se aşeze în genunchi…

— Eşti bine? întreabă Leandros, îndepărtându-se. Pari distrasă.

Toţi anii de practică cu iubirii mei anteriori mă ajută să mă prefac cu uşurinţă.

— Mă faci să îmi fie greu să gândesc.

Rânjeşte.

— Eşti prea bun pentru mine, spun. Cum poţi fi atât de bun când te-am respins? Leandros, îmi pare atât de rău. Niciodată nu ar fi trebuit să spun nu.

Se înclină şi-mi sărută vârful nasului.

— Nu te mai gândi la asta. Ştiam că îmi vei vedea meritele, în cele din urmă.

— Trebuie să plec. Mi-a ordonat să plec înainte de apusul soarelui.

— Nu-ţi face griji. Nu vei lipsi mult.

Apuc ce găsesc la îndemână. O pungă mică de bani. Jacheta mea preferată pentru a mă proteja de frig.

— Ai văzut cât de supărat era.

— Dă-mi ceva timp să vorbesc cu el. Te vei întoarce la curte, de data aceasta la braţul meu, cât ai clipi.

Mă simt rău. Nu, doar mizerabil. Kallias nu mi-ar permite niciodată să mă întorc la curte şi, chiar dacă ar face-o, nu aş putea suporta să fiu aici şi nu cu el. L-am sărutat pe Leandros şi pentru ce? Nu m-a făcut să mă simt mai bine. Nu l-a înfuriat pe Kallias. Tot ce a reuşit a fost să-i dea speranţe false lui Leandros.

Poate că nu în totalitate false. Nu mă pot întoarce la tatăl meu. Probabil că mă va arunca aşa cum am procedat şi eu cu el la bal. Cea mai bună şansă pe care o am este să mă căsătoresc repede. Poate că îl pot convinge pe Leandros să ofere un preţ al miresei pentru mine şi apoi să mă ţină la moşia lui.

— Îţi voi scrie, spun.

— Îţi promit că voi veni după tine, îmi răspunde el. Când e momentul.

Atât de optimist. Cum reuşeşte să fie mereu aşa? Cu siguranţă trebuie să fie epuizant.

Capitolul 29

În tropotele cailor, trăsura şerpuieşte de-a lungul străzii, coborând încet versantul, ducându-mă la un han situat la poalele muntelui.

Distrasă de toată nefericirea mea, nu mi-am dat seama de un lucru.

Am noroc că sunt în viaţă. Kallias avea tot dreptul şi autoritatea să ordone uciderea mea imediată. Putea să mă spânzure împreună cu Vasco şi Zervas.

Dar mi-a spus să plec.

De ce?

De ce ar face asta?

Nici un singur motiv nu-mi răsare în minte.

Peisajul pe care îl văd din mers mă îndurerează, un alt junghi în piept. Îmi aminteşte momentul în care eu şi Kallias am călătorit împreună în sus pe munte. În care m-am îndrăgostit de el. În care mi-a încredinţat secretele sale. În care s-a comportat ca un gentilom cât am fost să înotăm.

Numai ca un gentilom nu s-a comportat aseară.

Inima pare să mi se frângă din nou când îmi amintesc de timpul petrecut împreună. Când mă gândesc la atingerile şi la sărutările lui. Când mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a şoptit în păr.

Oh, dar cât l-am iubit!

Însă a fost crud forţându-mă să mărturisesc. Şi când i-am spus cât l-am iubit, mi-a râs în faţă.

Acea persoană nu este acel Kallias pe care îl cunosc.

Mai am cel puţin trei ore de petrecut în trăsură, aşa că încerc să mă fac comodă, întinzându-mi picioarele pe scaunul opus.

Nu-mi poate face asta mie. Nouă.

Am fost perfecţi împreună. Am fost făcuţi unul pentru celălalt. Ca rege şi regină. Ca îndrăgostiţi. Nu există niciun motiv pentru care nu ar trebui să fim împreună.

Strâng pumnii. Trebuie să-l fac să înţeleagă. Trebuie să-l conving. Dar merită riscul când preţul este propria mea viaţă? A jurat că mă va ucide cu mâna lui dacă mă întorc.

Cum l-aş putea convinge că nu i-am vrut răul? Cum îl pot convinge că îmi doresc viaţa pe care a modelat-o pentru noi?

Umerii mi se destind şi descleştez pumnii. Mă loveşte un nou val de durere când văd inelul lui Kallias pe deget, dar apoi ochii mi se fixează pe ceva aflat sub acesta.

Pfui!

Am o pată de murdărie pe partea inferioară a mâinii. Încerc să o îndepărtez, frecându-mi pielea de scaunul trăsurii. Trăsura lui Kallias.

Nu iese.

Apoi îmi folosesc încheieturile degetelor şi, când nici asta nu funcţionează, ud un deget cu limba şi frec pata.

Dar tot nu iese.

Ezitant, cobor nasul şi miros.

Parfumul acela de dinainte, cel amestecat cu mirosul de trandafiri al lui Leandros, se îndreaptă uşor spre mine, ca o adiere.

Cunosc acest miros. De ce îmi este familiar?

Mâinile mele. Au fost în părul lui Leandros când l-am sărutat.

Da, părul. Există un produs folosit la vopsirea părului doamnelor. Miroase exact aşa.

Dar de ce şi-ar vopsi părul Leandros?

În timp ce stau acolo, îmi amintesc că lady Zervas a susţinut că este nevinovată, că va fi eliberată când adevăratul ucigaş îşi va dezvălui identitatea.

Vasco este vinovat. Sunt sigură de acest lucru, dar oare ar fi putut să-şi convingă nepotul să-l ajute?

Nu, Leandros nu ar face-o niciodată. Ce motiv ar avea? A fost prietenul regelui.

A venit la curte după moartea fratelui lui Kallias. Ce motiv ar avea să-l rănească pe rege?

Dar apoi îmi amintesc cum a insistat că mă voi întoarce în curând la palat, la braţul lui. Totuşi de ce şi-ar dori să-l rănească pe Kallias?

Privesc fix pata de pe mână.

A venit la curte după moartea fratelui lui Kallias.

Când eu şi Kallias ne-am dus deghizaţi la clubul gentilomilor, am observat că semăna atât de mult cu Leandros aşa, cu părul mai deschis.

Dar ce ar avea de câştigat Leandros dacă îl răneşte pe Kallias, doar dacă…

La naiba!

— Întoarce trăsura! ţip eu şi vehiculul se opreşte brusc.

Aproape că sunt aruncată pe scaunul opus.

— Domnişoară? întreabă vizitiul.

— Viaţa regelui este în pericol. Trebuie să ne întoarcem imediat!

— Mi s-a spus… mi s-a spus să vă duc de la palat. Ordinele regelui.

Scot fulgerător capul pe fereastră, ca să îi pot arunca o privire furioasă omului de rând.

— Şi ce crezi că se va întâmpla când regele va muri şi înştiinţez consiliul că ai fi putut preveni acest lucru?

Încă pare nesigur.

— Am cincizeci de necos în poşetă, îi spun.

Banii îl conving să mâne caii în direcţia opusă şi să vireze trăsura înapoi în sus, pe munte, de data aceasta cu o viteză primejdioasă.

*

Nu ştiu ce fac.

Kallias mă va ucide. De îndată ce mă vede, sunt moartă. Nu cu mult timp în urmă nu aş fi ezitat să mă salvez, chiar dacă preţul ar fi fost moartea altcuiva. Încă aş plăti acest preţ dacă ar fi oricine în afară de Kallias.

Îl urăsc.

Dar îl iubesc mai mult.

Trebuie să ştie adevărul. Chiar dacă mă ucide pentru asta. Trebuie să ştie cine i-a omorât părinţii. Nu a fost Zervas, nici Leandros. Nici măcar Vasco, dar el trebuie să fie implicat cumva. Încă nu am toate detaliile şi răspunsurile.

Dar ştiu destul.

Odată ce ajungem din nou la palat, sar din trăsură. Blestem fustele care mă încetinesc. Măcar dacă aş fi purtat pantaloni astăzi, dar nu m-am gândit că voi avea de alergat. Îmi amintesc doar ce a făcut Kallias ultima oară când am purtat fuste…

Soarele a apus de mult; palatul este la fel de tăcut ca un mormânt. Gărzile stau de veghe la fiecare intrare în palat, dar bănuiesc că încă nu au fost informaţi de trădarea mea. Niciuna nu mă împiedică să intru şi, din fericire, nu îi văd pe cei trei bărbaţi care m-au dus la bibliotecă ca să aştept judecata regelui.

Gâfâi până ajung la coridor – coridorul nostru.

— Regele este în camerele lui? întreb soldaţii de gardă.

— Nu, lady Stathos. Încă nu s-a întors.

Vocea mi se transformă într-un mârâit.

— Unde este?

— Nu suntem repartizaţi în garda sa personală. Nu aş putea să vă spun.

— Viaţa regelui este în pericol. Trebuie să ştiu acum unde se află!

Dar ţipatul nu ajută. Nu le oferă deodată răspunsurile pe care le doresc.

Mă năpustesc în jos pe scări. Când aud gărzile în urma mea, strig înapoi:

— Nu, staţi aici în caz că se întoarce. Să nu vă părăsiţi posturile!

Unde ar putea fi la o oră atât de târzie? Unde s-ar duce, dacă nu are nicio întrunire? A fost în bibliotecă ultima oară când l-am văzut, aşa că mă îndrept într-acolo. Dar o presimţire mă îndeamnă să schimb direcţia pe la jumătatea drumului, întorcându-mi paşii spre camera de zi a reginei.

Încăperea folosită de mama lui.

Îmi blestem prostia când nu văd niciun soldat la uşă. Dar dacă Kallias s-a descotorosit de gărzile sale?

Năvălesc cu toată viteza în cameră, uşa trântindu-se de peretele din spatele ei. Două braţe mă prind înainte să aterizez grămadă pe podea.

— Alessandra?

Mă desprind repede din braţele lui Kallias, în continuare înspăimântată de felul în care m-a tratat când ne-am văzut ultima dată.

— Eşti în viaţă!

Se uită la mine de parcă aş fi înnebunit.

— Da.

— Unde este garda ta personală?

Rostesc cuvintele printre răsuflări sacadate.

— Le-am dat liber soldaţilor în seara asta. Având în vedere că toate ameninţările la adresa mea au fost îndepărtate – inclusiv *tu,* aş putea adăuga –, m-am gândit să petrec puţin timp fără ei. Lasă asta, de ce te-ai întors? Ţi-am…

— Eşti singur? întreb peste el.

— Nu, şi eu sunt aici.

Leandros iese din alcovul în care stătuse.

— Recuperam timpul pierdut. Tu ce cauţi aici?

Mă răsucesc spre Kallias.

— Trebuie să fugi. Acum! Du-te la gărzile tale. Oriunde sunt cele mai apropiate.

— De ce? Vei încerca din nou să mă omori? întreabă el cu un sarcasm amar.

— Nu am încercat niciodată să te ucid şi nu sunt eu cea care reprezintă o ameninţare la adresa vieţii tale. Ci el!

Arăt spre Leandros, ai cărui ochi se măresc la acuzaţie.

— Poftim? întreabă Kallias. Leandros nu şi-a ajutat unchiul. M-a protejat de el când Ikaros a încercat să se apropie de mine după ce am înghiţit otrava.

— Nu te-a protejat, spun eu în timp ce lucrurile capătă sens. A profitat de ocazie ca să te atingă. Ţi-ai putut folosi umbrele de când ai intrat în această cameră?

— Nu am încercat şi nu le pot chema cu tine aici. Acum pleacă!

Kallias mă apucă de braţ, încercând să mă târască afară din cameră.

— Nu este cine spune că este. Lordul Vasco nu are niciun nepot!

Cuvintele mele îl fac pe Kallias să-şi slăbească strânsoarea şi îmi eliberez braţul.

— Ce tot spui acolo? întreabă el.

— Asta vreau şi eu să ştiu, spune Leandros, iar din vocea lui îmi dau seama că este mult mai aproape acum.

Fără să mă gândesc, mă strecor între cei doi bărbaţi, folosindu-mi trupul ca un scut pentru Kallias. Nu-mi schimb poziţia, nici măcar când observ sabia care atârnă la şoldul lui Leandros.

— Uită-te la el, Kallias. Uită-te cu atenţie la el. Îl cunoşti.

— Da, se aude vocea lui din spatele meu. E cel mai bun prieten al meu. Sau a fost, până când eu…

— Nu, îl cunoşti dinainte de asta. Arăta puţin diferit atunci, cu părul la fel de negru ca al tău, cu un nas care nu era rupt. Mintea vede ceea ce vrea să vadă când nu poate înţelege, când nu poate da sens unui lucru. Fratele tău a murit, deci cum ar fi putut să se întoarcă, deghizat ca altcineva?

Şi atunci Leandros – *Xanthos* – mijeşte ochii în direcţia mea.

— Ce ţi s-a întâmplat? întreb. Ai fost bătut; asta este evident. Dar de ce să-ţi înscenezi moartea? De ce să te întorci şi să-ţi ucizi părinţii şi să încerci să-ţi ucizi fratele? Nu are sens.

Xanthos se uită peste capul meu la Kallias.

— Cred că se simte vinovată. Ştii, m-a sărutat în această seară. După ce ai alungat-o.

— Încetează! strig, copleşită simultan de ruşine şi de furie.

Dar nu îndrăznesc să mă uit la Kallias. Nu-mi pot lua ochii de la Xanthos, de la ameninţare.

— Eram rănită, spun ca explicaţie. Asta nu mă scuză, dar mi-a dezvăluit trădarea ta.

Ridic mâna deasupra capului, astfel încât pata să fie îndreptată spre Kallias.

— Vopsea de păr. Mi-a rămas pe mâini. M-a ajuns din urmă imediat după ce a folosit-o. Bănuiesc că voia să mă vadă plecată. Să fie sigur că te poate prinde în sfârşit cu adevărat singur, fără ca nimeni să-l vadă când te ucide.

Tăcerea umple camera.

— Nu, spune în cele din urmă Kallias. Nu, el nu poate fi Xanthos. Mi-am iubit fratele, dar era zeflemitor. Crud. Leandros nu a fost altceva decât…

— Un actor, închei eu. Un asasin sub acoperire.

Din nou, tăcere. Dăinuie pentru o perioadă atât de îndelungată, încât aproape că sunt tentată să mă întorc, îndurerată de faptul că nu pot citi expresia de pe chipul lui Kallias.

Şi apoi nu mai simt căldură în spatele, iar Kallias păşeşte în faţă.

— Chiar *eşti* tu.

Xanthos ridică privirea.

— Minunat, Alessandra. Felicitări, spune el, scoţându-şi sabia. Lucrez la planul ăsta de patru ani lungi, ca să vii tu să-l strici.

— Tu eşti cel care l-a stricat, punctez eu, arătându-i pata maronie.

— M-am gândit să-i mai iau un singur lucru fratelui meu. Avea tot ce ar fi trebuit să fie al meu. Regatul. Imperiul. Umbrele. Singurul lucru care era cu adevărat al lui ai fost tu şi am vrut să iau şi asta.

Mă dau înapoi când simt că mâna lui Kallias îmi coboară pe umăr, trăgându-mă spre el.

— Asasinul din grădini, spun. A fost acolo la ordinele tale.

Îl văzusem pe Leandros chiar înainte să apară Kallias. Nu-mi vine să cred că nu am făcut legătura mai devreme.

— Slujea ca valet de o săptămână, zice Xanthos. Aşteptam momentul potrivit, atâta tot. Când nu ar fi fost gărzi prin preajmă. Când Kallias ar fi renunţat la umbrele sale.

— Şi scrisoarea? întreb. Clubul gentilomilor?

Xanthos clatină din cap.

— Nu, aia a fost opera lui Vasco. Nu aş fi niciodată de acord cu un plan atât de prost şi de complicat. A avut noroc că l-a recunoscut pe Kallias. A avut noroc că nu a fost văzut la club.

O greutate de plumb îmi apasă pieptul.

— Te-am lăsat cu el la bal, pe podium. Ţi-am spus să ai grijă de el!

— Şi ar fi murit dacă Petros nu m-ar fi văzut când l-am atins. A crezut că a fost un accident, dar mi-a ordonat să plec, astfel încât Kallias să se poată vindeca.

— Xanthos, spune în cele din urmă Kallias, de parcă tot nu-i vine să creadă, de parcă n-ar fi auzit nimic din conversaţia pe care tocmai am avut-o. Ce ţi s-a întâmplat? De ce nu mi-ai spus că eşti tu? Aş fi…

— Ai fi ce? izbucneşte Xanthos. Ai fi renunţat să fii rege? Ai fi oferit titlul de bunăvoie, bucuros? Amândoi ştim că nu ai fi făcut-o. Nu după ce ai gustat din putere. În plus, nu puteam să-mi dezvălui identitatea până când mama şi tata nu erau morţi. Până când tu nu erai mort, astfel încât nimeni să nu te poată susţine pentru a contesta pretenţia mea la tron.

— Oh! exclam eu, înţelegând. Nu ai avut abilitatea. Umbrele. Tatăl tău nu a vrut să devii rege. L-ai făcut de râs, nu-i aşa?

Xanthos ridică sabia astfel încât vârful să-mi apese gâtul.

— Aş tăcea din gură dacă aş fi în locul tău.

— N-o implica în asta, spune Kallias, trăgându-mă din calea sabiei.

Îşi aşază trupul între mine şi fratele lui mai mare.

— Nu înţeleg. Tata a ordonat să fii bătut?

Nările lui Xanthos freamătă, chipul i se înăspreşte.

— M-a bătut el însuşi. Aproape până m-a omorât. Asta i-a fost cu siguranţă intenţia. M-a abandonat pe marginea drumului, în apropiere de o trăsură, apoi şi-a pus oamenii să o răstoarne, ca să pară un accident. După care a plecat, fără nicio urmă de regret.

— Atunci te-a găsit Vasco, spun eu.

— Când a aflat ce a făcut tatăl meu, mi-a jurat credinţă. Mie, adevăratului rege. A avut grijă de mine. M-a ajutat să mă deghizez, a jurat să mă ajute să-mi recâştig tronul. I-am angajat pe acei bărbaţi să intre în palat, am închis întregul loc. L-am ucis pe tata înainte să-şi dea seama de ce se întâmplă. A fost mult prea rapid. Ar fi trebuit să-l bat mai întâi, cum a făcut el cu mine. Dar ştiam că nu am mult timp.

Respiraţia lui Kallias s-a accelerat.

— Şi mama? întreabă el, cu vocea frângându-i-se la sfârşit.

— Nu puteam fi sigur că nu a fost implicată. Mi-a fost mai greu să o ucid, dar am ştiut că nu am de ales. Începuse deja să bănuiască cine sunt.

Asta a fost prea mult. Kallias se aruncă asupra lui Xanthos, evitând sabia şi trântindu-l la pământ. Sabia

zboară în lateral şi fug să o recuperez. Apoi mă dau înapoi, urmărindu-i pe cei doi fraţi.

Kallias deţine avantajul.

Aterizează deasupra lui Xanthos. Imobilizându-l cu picioarele, îşi dezlănţuie pumnii asupra bărbatului căzut.

— Ea. A. Fost. Mama. Mea.

Punctează fiecare cuvânt cu o lovitură cu încheieturile degetelor.

Xanthos se ridică brusc, izbindu-şi cu putere fruntea de nasul lui Kallias. Îl împinge în lateral, eliberându-se din ghearele fratelui său mai mic.

Şi apoi îl loveşte cu piciorul. Kallias se prăbuşeşte.

— Să nu care cumva să crezi că ai fost singurul care a iubit-o, spune Xanthos.

Se trage aproape inconştient de butoni şi îmi amintesc că îi plăcea să poarte unii în formă de trandafiri. Floarea preferată a mamei lor.

— Aproape că m-a distrus să o ucid şi pe ea. Dar pe tine? Pe tine îmi va face plăcere să te ucid.

Kallias se rostogoleşte într-o parte şi reuşeşte să se ridice în picioare, dar sângele îi picură încontinuu din nas.

Cei doi sar din nou la bătaie. Se feresc şi îşi împart pumni. Nu pot face nimic altceva decât să privesc. Ce se întâmplă dacă tai bărbatul greşit cu sabia? Oare ar trebui să fug după gărzi?

Nu dacă vreau să îmi asum riscul ca Xanthos să câştige lupta.

— Te-ai bucurat de dreptul meu din naştere, Kallias? Ţi-a plăcut să guvernezi din umbra consiliului? Ţi-a plăcut apartamentul regelui? Să stai în capul mesei?

— Da, spune Kallias. Nu aş fi renunţat niciodată la toate astea. Nu pentru un mucos vinovat de matricid, neputincios şi jalnic ca tine.

Xanthos ţipă în timp ce se aruncă spre Kallias. Se rostogolesc pe podea, până când Xanthos aterizează de data aceasta deasupra.

Kallias încasează un pumn în gură, în ochiul stâng, în gât.

Xanthos îl va ucide, sunt sigură de asta.

Fac un pas înainte cu sabia şi o aşez sub gâtul lui.

— Jos! Acum!

Mă ignoră şi când încearcă să-mi smulgă sabia, îi apăs cu muchia lamei pe piele, trasând o linie de sânge.

Asta îi atrage atenţia. Se ridică în momentul în care repet ordinul şi se trage îndărăt, retrăgându-se până când se lipeşte de un perete.

— Lasă-mă să plec, Alessandra! ţipă el ascuţit.

— Nu.

— Te-a alungat! A spus că te va *ucide* dacă te vei întoarce.

Oare trăsese cu urechea la ultima noastră conversaţie?

— De ce l-ai apăra?

Ridic din umeri.

— Sincer, aşa am chef.

Doar n-am de gând să-mi mărturisesc din nou dragostea, când Kallias mă poate auzi.

— Nu te vrea. Dacă îl salvezi, asta nu se va schimba. Dă-te la o parte! Acum!

— Nu o voi face.

— Dacă vrei să mă opreşti, va trebui să mă omori. Cred că amândoi ştim că nu eşti o ucigaşă.

Când încearcă să se mişte, las vârful sabiei să-i străpungă pielea şi împingând până când acesta atinge peretele.

Ochii lui Xanthos se măresc de groază şi un sunet sugrumat îi iese din gât. De unde începe să i se prelingă sângele.

— Nu m-ai cunoscut cu adevărat, spun. Dacă ai fi făcut-o, ai ştiut că am mai ucis odată din dragoste.

Şi apoi se prăbuşeşte înspre înainte, ţintuit de perete ca o tapiserie macabră. Mort.

Mă întorc spre Kallias, care mă urmăreşte de pe podea, cu ochii prinşi într-o altă luptă, o dată limpezi, o dată înceţoşaţi.

Fug după gărzi.

Capitolul 30

De îndată ce am ştiut că regele este în siguranţă, că un vindecător îl îngrijeşte şi că un întreg pluton de gărzi îl veghează, am plecat. Ştiam că nu va face decât să mă alunge din nou, odată ce va avea puterea să o facă. Desigur, cu excepţia cazului în care lua decizia să mă ucidă.

L-am salvat, dar, cumva, nu am fost niciodată mai nefericită.

Poate că Zervas a avut dreptate. Este mult mai bine să ştiu că a fost al meu înainte de moarte, decât să ştiu că va trăi şi că va fi cu altcineva.

Îmi înfoi perna, apoi mi-o aşez sub piept, înfăşurându-mi braţele în jurul ei şi lăsându-mi bărbia să se scufunde pe marginea pufoasă.

Rhoda m-a asigurat că pot rămâne la moşia ei atât timp cât îmi doresc. Este plecată cu Galen şi stau la nu

ştiu ce han rural, cât mai departe de bârfe şi de oricine îi cunoaşte.

Încerc să nu mă gândesc cu amărăciune la escapada romantică de care se bucură. Cum pot fi geloasă când pot sta la moşia magnifică a unei decese?

Singură.

Alungată.

Ameninţată cu moartea de bărbatul pe care îl iubesc.

Pe care l-am iubit.

Nu se poate să-mi mai pese de el, nu după ce a făcut. A trecut o săptămână de când m-a dat afară de la palat. De la duelul din camera de *zi. O* săptămână în care m-am trezit îngrozitor de târziu în fiecare dimineaţă sau, de fapt, în fiecare după-amiază. O săptămână în care am vândut bijuteriile dăruite de Kallias pentru a-mi umple poşeta. O săptămână în care m-am plimbat de-a lungul holurilor vaste ale acestei moşii, făcând un tur al domeniului (evitând totuşi grădinile). Călăresc în fiecare după-amiază. Mă delectez cu mese delicioase, pregătite de bucătarul desăvârşit al Rhodei. Şi încerc să decid care este următorul pas pentru mine.

Nu mai trebuie să mă căsătoresc. Am toţi banii de care aş putea avea nevoie şi un loc unde pot sta la nesfârşit, fără să plătesc nici măcar un necos.

Nu întrezăresc nicio uneltire la orizont. Şi, deocamdată, mi-a pierit pofta de bărbaţi.

Hestia mi-a scris, întrebându-mă dacă ar putea să mă viziteze. Mi-a trimis şi o invitaţie la nuntă.

În acest moment, nu ştiu dacă pot îndura vederea prietenelor mele şi a fericirii lor.

Am nevoie să mă simt în control. Poate îmi voi achiziţiona propria moşie şi le voi da ordine propriilor servitori. Asta ar trebui să mă facă fericită.

Chem o cameristă să mă ajute să mă îmbrac şi să-mi aranjeze părul. Apoi, având acces peste tot, intru în cabinetul Rhodei, unde mă aşez în faţa unui birou. Voi cere detalii despre orice pământ de vânzare. Sau poate mă voi interesa dacă este disponibilă moşia lui Vasco. A pierdut-o împreună cu titlul, când a fost condamnat.

După ceva timp soseşte o scrisoare de la sora mea. Pledează în numele tatei, spunându-mi cu câtă disperare îşi doreşte să mă întorc acasă. Îşi cere scuze pentru că nu mi-a fost alături atât de mult timp.

Îmi doresc să fi fost cu tine pentru a-ţi servi drept exemplu. Poate că acum nu ai fi singură şi fără nicio perspectivă. Ai vrea să vii să stai o vreme cu mine şi cu ducele? Desigur cât timp eşti aici, nu te poţi comporta aşa cum ai făcut-o până acum.

Ai fost atât de tânără când a murit mama şi, în calitate de soră mai mare, ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine. Eu şi tata cu siguranţă nu te învinovăţim pentru că ai devenit o femeie uşoară. Cum altfel aveai să te distrezi în timp ce eu eram la petreceri şi baluri?

— Nu sunt o femeie uşoară, spun vorbind cu camera goală. Sunt o femeie emancipată sexual şi nu este nimic în neregulă cu asta.

Cum îndrăzneşte să discute despre moralitate cu mine. Printr-o *scrisoare.* Şi cum a putut tata să apeleze la ea ca să mă convingă să mă întorc acasă? Vrea doar

un preţ de mireasă pentru mâna mea. Fără mine, trebuie să-şi dea singur seama cum să-şi salveze moşia.

Foarte bine, gândesc. Este problema lui de rezolvat. Nu a mea. Niciodată nu ar fi trebuit să încerce să mă folosească. Valorez mult mai mult de atât. Mi-aş dori să mă fi tratat aşa.

Mă întorc la scrisoarea pe care o compun, când aud cum este smucită clanţa de la uşă.

— Aş prefera să nu fiu deranjată cu alte corespondenţe, spun fără să-mi ridic ochii spre servitor.

— Atunci, vei permite un vizitator?

Mă ridic brusc în picioare, întorcându-mă la sunetul acestei voci care a devenit mai plăcută decât muzica.

— Mă tem că i-am hărţuit pe servitori ca să mă lase să intru fără să fiu anunţat, spune Kallias. Mă nelinişteа gândul că le vei ordona să mă alunge înainte să am ocazia să te văd.

Are câteva vânătăi galbene pe chip, care încă se estompează. Deşi ochiul şi buza nu mai sunt umflate, câteva cruste îi acoperă obrajii şi fruntea. Dar este în viaţă şi sănătos.

— Nu te-ai vindecat. Cu umbrele tale. Voi pleca. Aşa vei putea…

— Doresc să mă vindec de ele în timp. Merit durerea care vine odată cu ele.

Tăcerea umple cabinetul Rhodei. Când nu o mai pot îndura, îl întreb:

— Te-ai răzgândit?

Pare oarecum nedumerit de întrebare.

— Da, desigur.

Încuviinţez din cap şi las ochii să alunece de-a lungul podelei.

— Cum se va întâmpla, atunci?

— M-am gândit că vom lua trăsura, spune el, după o pauză.

— Şi apoi?

Tăcerea se prelungeşte atât de mult, că ridic privirea.

— Ei bine? Cum voi muri? Voi fi spânzurată? Eviscerată şi tăiată în patru? Ai de gând să-mi faci vânt de pe o stâncă? Să mă strangulezi cu mâinile goale? Ce vei alege, Kallias?

Şi apoi, amintindu-mi de ce mi-a zis mai înainte, mă corectez:

— Vreau să spun, ce veţi alege, *Maiestatea Voastră?*

Poate că, dacă mă comport civilizat acum, va fi o moarte rapidă.

O privire îngrozită îi umbreşte trăsăturile, apoi micşorează spaţiul dintre noi. Cade în genunchi în faţa mea şi îmi ia mâinile în ale sale, lipsite de mănuşi. Îmi atinge uşor inelul, cu degetul mare. Inelul lui. Pe care încă nu m-am putut convinge să-l scot. Se uită fix la el înainte să prindă glas:

— M-ai înţeles greşit. Când am spus că m-am răzgândit, m-am referit la decizia de a te alunga. De a distruge viaţa noastră împreună.

Rămân stană de piatră; cred că inima mea ar putea înceta să mai bată.

— M-ai fi putut lăsa să mor, spune el. L-ai fi putut lăsa pe Leandros, vreau să spun, pe Xanthos, să mă ucidă şi apoi să conduci ca regină alături de el. Dar nu ai făcut-o. L-ai ucis. Ai ucis pentru mine. Dar am ştiut dinainte. Am fost rănit, da, dar urma să mă întorc după tine chiar înainte ca Xanthos să se apropie de mine. Eram în camera de zi a mamei pentru că am încercat

să-mi imaginez un viitor în care acea cameră nu ar mai fi a ta şi nu am putut.

Atunci se ridică, ţinându-mi mâinile strânse în ale lui.

— Mi-a fost frică. Mi-a fost atât de frică să am încredere în cineva şi, ca urmare, te-am rănit. Am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le auzi. Şi îmi pare foarte rău, Alessandra.

Înainte să pot strecura un cuvânt, îşi smulge mâinile din ale mele şi se străduieşte să ajungă la ceva din buzunarul jachetei.

Cu o stângăcie puţin neobişnuită scapă o scrisoare pe podea şi se apleacă pentru a o recupera.

— Nu ai citit niciodată asta. Am început-o imediat după ce am citit scrisoarea lui Orrin pentru tine. Mi-am dat seama că, pe moment, cuvintele pot fi foarte greu de găsit când sunt rostite cu voce tare. Dar în scris? Scrisul îmi oferă timp să redau exact ceea ce simt. Am fost prea laş ca să ţi-o citesc înainte. Dar o voi face acum.

„Alessandra mea,

Toţi poeţii din toată lumea ar putea închina ode frumuseţii tale. Eşti minunată, incredibil de frumoasă. Până şi un prost ar putea vedea asta.

Dar altceva m-a atras la tine. Au fost ochii tăi. A fost felul în care nu mă priveai, lucru care m-a ajutat să-mi dau seama că eşti specială. Nu m-ai privit de parcă aş fi un rege, o persoană care trebuie respectată şi venerată. M-ai privit ca pe un bărbat. Un bărbat care spune lucruri nesăbuite şi care ia decizii cumplite. M-ai făcut să-mi amintesc ce înseamnă să fii om.

Uitasem. După ce am petrecut un an întreg fără să ating pe nimeni, fără să vorbesc cu nimeni, tu ai fost cea care mi-a amintit ce înseamnă să trăieşti.

Ochii tăi glăsuiesc despre o minte care iubeşte să tachineze şi care iubeşte să câştige. Dar mi-au dezvăluit şi inima ta, una care putea fi atât de prudentă, dar pregătită să iubească, numai dacă aş putea să o merit.

Nu am meritat-o. Nu o voi merita niciodată. Aş putea petrece un milion de ani încercând să te venerez şi tot nu aş fi demn de tine.

Dar, în acelaşi timp, sunt disperat după tine. Şi, deşi nu voi avea milenii de trăit, vreau să-ţi ofer oricâţi ani mi-au mai rămas. Pentru că te iubesc. Iubesc femeia care m-a salvat. Şi, deşi ea nu are nevoie de mine, eu o vreau. Cu înverşunare.

Tot timpul din lume nu valorează nimic dacă nu îl pot petrece cu tine.

Al tău pentru totdeauna, Kallias".

După ce termină de citit, împătureşte la loc scrisoarea. Metodic, trăgând de timp şi, cred, speriat să-şi ridice privirea.

— De ce ţi-a luat atât de mult să vii la mine? întreb, ascunzând orice emoţie din vocea mea.

Ridică din umeri şi râde stânjenit.

— Am fost distrus. M-am gândit că aş avea mai multe şanse să mă primeşti înapoi dacă faţa nu mi-ar fi atât de bătută.

Las o mână să-i alunece pe obraz şi îmi lipesc palma acolo.

— Nu-mi pasă cum arată faţa ta.

Simt cum îi zvâcneşte un muşchi când buzele i se tensionează.

— Nu?

— Îmi place când este vindecată şi frumoasă, dar nu de asta te iubesc.

Îşi trage răsuflarea când spune:

— Şi banii şi puterea ajută.

— Este ceea ce mi-a captat iniţial interesul, dar, mai devreme sau mai târziu, îmi pierd interesul în tot. În tot mai puţin în tine. Pentru că în tine mi-am găsit perechea. În tine mi-am găsit egalul.

Kallias, Regele Umbrelor, regele meu, mă apucă şi mă trage în braţele sale.

— Te iubesc, Alessandra. Ce pot să spun pentru a te convinge să mă ierţi şi să mă primeşti înapoi?

— Cuvintele au şi ele o limită. Acţiunile sunt mai grăitoare, nu crezi?

— Ba da.

Coboară capul şi îmi mângâie buzele cu ale lui.

Şi începem noua noastră viaţă împreună. Nu vom mai fi niciodată singuri.

Mulţumiri

De data aceasta, optez pentru ceva scurt şi drăguţ! Trebuie să mulţumesc unui număr mare de persoane pentru ajutorul acordat cu acest roman!

Lui Rachel Brooks: Îţi mulţumesc că eşti tu! Te afli mereu în control, atentă şi la ultimul detaliu. Nici că mi-aş fi putut dori un agent mai bun! Mă bucur atât de mult că mă susţii în fiecare etapă a procesului!

Lui Holly West: Îţi mulţumesc că, atunci când am propus acest proiect, ai fost la fel de entuziasmată de el ca mine! Chiar m-ai ajutat să-l modelez în forma sa finală. Nu aş fi reuşit fără entuziasmul tău.

Lui Jean Feiwel: Nu ne-am întâlnit şi nici nu am vorbit vreodată, dar îţi mulţumesc că i-ai dat voie lui Holly să-mi cumpere în continuare cărţile! (Şi mulţumiri speciale pentru aprobarea acestei idei!)

Lui Nekro: Îţi mulţumesc pentru încă o copertă uluitoare! Încă mă minunez.

Lui Liz Dresner: Îţi mulţumesc pentru tot designul magic încorporat în cărţile mele!

Lui Erica Ferguson şi Starr Baer: Vă mulţumesc pentru toate modificările!

Lui Charlie N. Holmberg: Îţi mulţumesc că ai fost partenerul meu critic! Mă bucur foarte mult să te am alături. Dorm mai bine ştiind că îmi citeşti manuscrisul înainte să-l trimit în altă parte.

Lui Cale Dietrich: Eşti cel mai bun! Îţi mulţumesc că ai citit acest roman în faza lui incipientă şi că mi-ai oferit feedback!

Lui Caitlyn Hair şi Mikki Helmer: Vă mulţumesc pentru prânzurile şi sesiunile de brainstorming! Sunt atât de recunoscătoare pentru prietenia voastră!

Lui Bridget Howard: Eşti o susţinătoare şi o prietenă grozavă, un adevărat maestru fotograf!

Lui Taralyn Johnson: Îmi pare rău că a trebuit să sari peste scenele sexy, dar îţi mulţumesc că mi-ai citit oricum romanul!

Familiei mele: Mamă, tată, Becki, Johnny şi Alisa, vă mulţumesc că mă susţineţi în continuare şi că veniri la evenimentele mele literare. Este minunat să ştiu că sunteţi mereu acolo, ţinându-mi pumnii!

Fanilor mei: Vă mulţumesc că mi-aţi rămas alături pentru încă o carte! Sau, dacă acum ne-am cunoscut pentru prima oară, vă mulţumesc că v-aţi alăturat grupului! Voi sunteţi cei care mă încurajaţi să scriu în continuare. O mie de mulţumiri! Voi încerca să strecor

mai multe sărutări în următoarea mea carte, special pentru voi.

O aventură malefic de amuzantă cu corsete și pumnale incrustate cu rubine. Levenseller ne abandonează la o curte regală unde competiția este condusă de Alessandra, o nobilă nemiloasă și încrezătoare care își dorește să-l detroneze pe Regele Umbrelor și să devină regină. Abilitățile misterioase ale regelui și secretele întunecate de la curte îi înfrânează avântul de a domni, toate acestea punând bazele unei povești de iubire pasionale și neprevăzute. *Umbrele care ne despart* va încinge paginile – și inima cititorului.

Emily R. King, autoarea seriei *The Hundredth Queen*

O poveste de iubire vicioasă, satisfăcătoare, și o confruntare perfect echilibrată, cu doi adversari redutabili.

Booklist

Romanul fantasy ideal pentru cititorii în căutarea unei lecturi amuzante, în care personajele negative dețin toată puterea.

School Library Journal

storiabooks.ro

